

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN KİTABI

c.c. hunter

Gece Doğanlar

Ücretsiz PDF Kitap Alın <https://raney.org>

Doğaüstü güçleri olan gençlerin yaşadığı Gölge Şelalesi Kampı'na hoş geldiniz!

Bir gece Kylie Galen kendisini yanlış bir partide, yanlış insanlarla bulur ve tüm hayatı değişir. Annesi onu sorunlu gençlere yönelik Gölge Şelalesi kampına gönderir ve Kylie daha ilk saatinde kamp arkadaşlarının sadece "sorunlu" olmadığını keşfeder.

Kampta vampirler, kurtadamlar, şekil değiştirenler, cadılar ve periler yan yana eğitim almakta ve güçlerini kontrol etmeyi öğrenmektedir.

Kylie kendini hiç normal hissetmemiştir ama bu doğaüstü kaçıklarla ortak yanı olduğuna da inanmamaktadır. Yoksa yanılıyor mudur? Hayat yeterince karmaşık değilmiş gibi Kylie'nin hayatına Derek ve Lucas girer. Derek ondan fazlasıyla hoşlanan bir yarı peridir. Lucas ise Kylie'nin geçmişten tanıdığı fazlasıyla yakışıklı bir kurtadam. Birbirlerinden dünyalar kadar farklı olsalar da Kylie ikisine de güçlü duygular beslemektedir.

Ne yapacağını bilememesine rağmen tek bir şey ortadadır: Gölge Şelalesi tam da olması gereken yerdir...

"Hem romantizme hem de doğaüstü detaylara yer verilen bu roman, tam fantastikseverlere göre bir kitap."

KIRKUS REVIEWS

"Aşk hikâyeleri, yeni ve ilginç yetenekler ile doğaüstü varlıkların topluma nasıl ayak uydurduğuna dair detaylar, okurların ilgisini çekecek."

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

"C.C. Hunter ilk gençlik romanında doğaüstü varlıkların ilişkilerini merak uyandıracak bir şekilde kaleme almış. Tek başına okunabilecek bir roman olsa da devamını da merak ettiriyor."

PUBLISHERS WEEKLY

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-845-8

9 786052 998458

Kapak tasarımı: Angela Goddard

Kapak fotoğrafları: Kis © Radius Images/maX Images;

Ağaçlar © Hale, B. Allen, 2009/Getty Images

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 2206

Gece Doğanlar

C. C. Hunter

Özgün Adı: Born at Midnight

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2020

ISBN: 978-605-299-845-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © C. C. Hunter, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martin's Press, LLC.
aracılığıyla yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

c. c. hunter

Gece Doğanlar

Gölge Şelalesi Birinci Kitap

İngilizceden çeviren:
Müge Canan Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lilly Dale Makepeace'e.
Sadece gülücüğüne bakmak bile bu kocaman ihtiyar dünyada
büyünün capcanlı olduğunu hatırlatıyor.

Birinci Bölüm

“Hiç komik değil,” diye bağırdı babası.

İçecek bir şeyler bulmak için buzdolabına eğilen Kylie Galen, *evet, değil*, diye düşündü.

Hatta komik olmaktan öylesine uzaktı ki Kylie oturma odasından yayılan öfkeli sesleri duymamak için hardal ve küf tutmuş sosislerin arasına sığışıp buzdolabının kapağını kapayabilirdi.

Anne ve babası yine başlamıştı.

Kylie, buzdolabının buğusu dışarı sızarken bu kavganın çok da uzun sürmeyeceğini düşündü.

Beklenen gün gelmişti.

Boğazı düğümlendi. Saf bir duygunun oluşturduğu bu yumrudan yutkunarak kurtulup ağlamayı reddetti.

O gün hayatının en berbat günü olmalıydı. Üstelik son zamanlarda buna benzer pek çok gün yaşamıştı. Peşine biri takılmıştı, Trey ondan ayrılmak istemişti ve anne babası boşanacaklarını açıklamıştı; evet, bütün bunlar berbattı. Geceleri yine eskisi gibi kâbuslar görmesine şaşırmamalıydı.

“İç çamaşırlarıma ne yaptın?” Babasının mutfakta gürleyen sesi buzdolabından içeri sızıp sosislerden sekti.

İç çamaşırları mı? Kylie soğuk bir kutu kolayı alnına bastırdı.

“Senin iç çamaşırlarından bana ne?” dedi annesi son derece kayıtsız bir sesle. O hep böyle kayıtsızdı. Buz gibi bir kadındı.

Kylie bakışlarını mutfak penceresine çevirip annesini daha erken saatlerde gördüğü bahçeye baktı. Dumanı tüten barbeküden babasının beyaz slip donlarından biri sarkıyordu.

Harika. Demek annesi babasının donlarını barbeküde yakmıştı. Bu kadarı fazlaydı. Kylie bir daha o barbeküde pişen hiçbir şeyi yemeyecekti.

Gözyaşlarıyla boğuşarak diyet kolayı tekrar raftaki yerine bıraktı, buzdolabının kapağını kapadı ve kapıya yöneldi. Belki annesiyle babası onu görünce küçük birer çocuk gibi davranmayı bırakıp asıl çocuğun o olduğunu hatırlardı.

Babası elinde bir iç çamaşırıyla odanın ortasında dikiliyordu. Annesi ise kanepede oturmuş, sakın bir edayla sıcak çayını yudumluyordu.

“Senin psikolojik yardım alman lazım,” diye bağırdı babası annesine.

Kylie onun bu sözlerle iki puan kazandığını düşündü. Annesinin gerçekten de yardıma ihtiyacı vardı. O halde neden haftanın iki günü bir psikoloğun kanepesine oturması gereken Kylie oluyordu?

Neden babası –herkesin, Kylie’nin parmağında oynattığını düşündüğü adam– o gün Kylie’yi orada bırakıp evden ayrılıyordu?

Kylie annesini, namı diğer Buzlar Kraliçesi’ni terk etmek istediği için onu suçlayamazdı. Ama neden onu da yanında götürmüyordu? Kylie bir kez daha boğazının düğümlendiğini hissetti.

Babası hızla kapıya dönüp onu gördü ve belli ki kalan eşyalarını toplamak üzere –hali hazırda arka bahçedeki barbeküden

dumanla işaretler gönderen donları hariç- tekrar yatak odasına daldı.

Kylie kanepede oturmuş, o gün alelade bir günmüş gibi işiyle ilgili dosyaları gözden geçiren annesine baktı.

Babasıyla kendisinin kanepenin arkasındaki duvarda asılı duran çerçeveli fotoğrafları dikkatini çekti ve gözlerine dolan yaşlar canını acıttı. Fotoğraflar her yıl baş başa çıktıkları seyahatlerde çekilmişti.

“Bir şeyler yapmalısın,” dedi Kylie yalvarırcasına.

“Ne gibi?” diye sordu annesi.

“Babamı vazgeçirmek gibi. Ona iç çamaşırlarını barbeküye attığın için üzgün olduğunu söyle.” *Ona, damarlarında kan yerine buzlu su dolaştığı için üzgün olduğunu söyle.* “Ne yapacağın umurumda değil, onun gitmesine izin verme yeter.”

“Anlamıyorsun.” Annesi duygulardan yoksun bir sesle söylediği bu tek kelimeyle birlikte incelediği evraklara geri döndü.

Aynı anda babası elinde bavuluyla oturma odasında belirdi. Kylie onun peşi sıra sokak kapısından dışarı çıkıp Houston’ın boğucu öğle sıcağına adım attı.

“Beni de götür,” diye yalvardı, ağladığını görmesine aldırmadan. Belki gözyaşları işe yarardı. Bir zamanlar babasından istediği her şeyi ağlayarak elde ederdi. Burnunu çekerek, “Çok iştahlı sayılmam,” dedi, espri yapmanın işe yarayabileceğini umarak.

Babası başını iki yana salladı ama hiç değilse annesinin aksine onun gözlerinde duygu vardı. “Anlamıyorsun.”

Asıl siz anlamıyorsunuz. “Neden sürekli bu sözü tekrarlayıp duruyorsunuz? On altı yaşındayım. Anlamadığım bir şey varsa açıklayın. Bu büyük sırrı benimle paylaşıp rahatlayın.”

Babası sözlüye kalkan ve kendisine sorulacak soruları önceden ayakkabılarının burnuna yazmış bir öğrenci gibi bakışlarını

ayaklarına çevirdi. İç geçirip tekrar başını kaldırdı. “Annenin... sana ihtiyacı var.”

“Bana ihtiyacı mı var? Şaka mı yapıyorsun. O beni görmek bile istemiyor.” *Sen de öyle.* Bu gerçeği fark etmek Kylie’nin nefesinin kesilmesine neden oldu. Babası onu gerçekten istemiyordu.

Kylie yanağından süzülen bir yaş damlasını sildiği sırada onu tekrar gördü. Babasını değil, şu asker tipli herifi, yani peşine takılan sapığı. Caddenin karşısında duruyordu ve üzerinde yine o eski püskü askeri üniforma vardı. Kylie’nin annesinin seyretmeye bayıldığı Körfez Savaşı filmlerinden çıkmış gibi görünüyordu. Ama bir şeylere ateş etmek ya da havaya uçmak yerine olduğu yerde donup kalmış ve hüzünlü olduğu kadar korkutucu gözlerini Kylie’ye dikmişti.

Kylie bu adamın kendisini takip ettiğini birkaç hafta önce fark etmişti. Birbirleriyle hiç konuşmamışlardı. Ama adamı annesine gösterdiği ve annesinin onu görmediği günden beri... Eh, Kylie’nin hayatı rotasından çıkmıştı. Annesi onun bu adamı ilgi çekmek için uydurduğunu ya da daha kötüsünün olduğunu düşünmüştü. Daha kötüsünden kasti, Kylie’nin gerçeklikle bağlarının kopmaya başlamasıydı. Küçük bir çocukken ona işkence eden kâbusların eskisinden daha şiddetli geri döndüğü doğrudu. Annesi ona bu kâbuslarla mücadelesinde psikoloğunun yardımını alabileceğini söylemişti ama Kylie gördüğü kâbusların tek bir tanesini bile hatırlamazken bu yardımı nasıl alabilirdi? Sadece korkunç olduklarını hatırlıyordu. Çılgılık çılgılığa uykusundan uyanmasına neden olacak kadar korkunç.

Kylie şimdi de bağırarak istiyordu. Babasına dönüp o adama bakmasını ve kendisine aklını kaçırmadığını ispatlamasını haykırmak istiyordu. Adamı o da gördüğü takdirde belki ebeveyni en azından Kylie’nin psikolog randevularını iptal ederdi. Bu haksızlıktı.

Ama annesinin Kylie'ye sık sık hatırlattığı gibi hayat haksızlıklarla doluydu.

Her halükârda Kylie dönüp tekrar baktığında o gitmişti. Asker değil, babası. Kylie garaj yoluna döndüğünde bavulunu üstü açık, kırmızı Mustang'inin arka koltuğuna yerleştirdiğini gördü. Annesi bu arabayı hiç sevmez ama babası ona bayılırdı. Kylie arabaya koştu. "Büyükanneme annemle konuşmasını söyleyeceğim. Eminim ki o durumu düzeltecektir..." Dudaklarından bu sözler döküldüğü anda Kylie hayatında ansızın vuku bulan bir diğer berbat olayı hatırladı.

Artık karşılaştığı sorunları çözmesi için büyükannesine koşamazdı.

Çünkü büyükannesi ölmüştü. Gitmişti. Kylie'nin zihni onun tabutun içinde uzanan soğuk bedeninin görüntüsüyle doldu ve boğazına bir yumru daha oturdu.

Babasının yüzünde endişeli bir ebeveynin ifadesi belirdi. Kylie üç hafta önce terapi odasında da aynı bakışlara maruz kalmıştı.

"İyiym," dedi. "Sadece onun öldüğünü unuttum." Çünkü hatırlamak fazlasıyla canını acıtıyordu. Kylie yanağından tek bir damla yaşın süzüldüğünü hissetti.

Babası onu kucakladı. Bu her zamankinden daha uzun bir kucaklamaydı ama yine de çabuk sona ermişti. Kylie onun gitmesine nasıl izin verecekti? Ya o kızını bırakıp nasıl gidecekti?

Kolları iki yana düşen babası, Kylie'den uzaklaştı. "Sana sadece bir telefon mesafesindeyim, balkabağım."

Ağlamaktan nefret eden Kylie gözyaşlarını sildi ve babasının kırmızı arabasının caddede hızla yol alarak gözden kaybolmasını seyretti. Odasında yalnız kalma arzusuyla koşarak eve yöneldiği sırada aklına bir şey geldi ve asker tipli adamın her zamanki gibi gözden kaybolup kaybolmadığını görmek için tekrar caddeye baktı.

Hayır. Hâlâ orada duruyor, bakışlarıyla Kylie'yi taciz etmeye devam ediyordu. Kylie ondan hem ölesiye korkuyor hem de ona büyük bir öfke duyuyordu. Bir psikoloğa görünmesinin sebebi bu adamdı.

O bunları düşündüğü sırada yaşlı komşuları Bayan Baker gelen postaları almak üzere yalpalaya yalpalaya dışarı çıktı. Emekli kütüphaneci, Kylie'ye gülümsedi ama evinin ön bahçesinde, kendisinden en fazla iki adım uzakta duran askere bir kez olsun bakmadı.

Bu çok tuhaftı.

Öylesine tuhaftı ki Kylie büyükannesinin cenazesinde hissettiğine benzer, alışılmadık bir duyguyla ürperdi.

Neler oluyordu?

İkinci Bölüm

Kylie bir saat kadar sonra omzunda iki çantayla evinin merdivenlerinden indi.

Annesi onu sokak kapısının önünde karşıladı. “İyi misin?”

Nasıl iyi olabilirim ki? “Hayat devam ediyor,” dedi Kylie. Elbette büyükannesi için aynı şeyi söyleyemezdi. Birden gözünde cenaze evinin onun dudaklarına sürdüğü parlak, mor ruj belirdi. Büyükannesinin, *O mor ruju neden dudaklarımdan silmediniz?* diye sorduğunu duyar gibi oldu.

Bu düşünceden duyduğu rahatsızlıkla tekrar annesine baktı.

Annesinin bakışları onun sırt çantasındaydı ve alnı endişeyle kırışmıştı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Geceyi Sara’da geçirebileceğimi söylemiştin. Yoksa babamın donlarını ızgara yapmakla meşgul olduğun için unuttun mu?”

Annesi onun ızgara donlarla ilgili yorumunu duymazdan gelerek, “Bu geceki planınız ne?” diye sordu.

“Mark Jameson okul sonu partisi veriyor.” Gerçi okulun kapanışını kutlamak Kylie’nin pek içinden gelmiyordu. Trey’in kendisini terk etmesi ve ebeveyninin boşanma sürecine girmesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yüzünden yaz tatili tuvaletin dibini boylamıştı. Olaylar bu şekilde gelişmeye devam ederse oradan geçen birileri sifonu çekecekti.

“Mark’ın ailesi de orada olacak mı?” Annesi koyu renk kaşını kaldırdı.

Kylie bu sorudan rahatsız oldu ama belli etmedi. “Hep orada olmazlar mı zaten?”

Pekâlâ, yalan söylemişti. Normalde Mark Jameson’ın verdiği partilere, anne babası evde olmadığı için gitmezdi ama kahretsin, iyi bir kız olmanın onu hangi noktaya getirdiği belliydi. Artık biraz eğlenmeyi hak etmemiş miydi?

Ayrıca annesi, iç çamaşırlarını soran kocasına yalan söylememiş miydi?

“Ya yine kâbus görürsen?” dedi annesi onun koluna dokunarak.

Bu kısa bir dokunuştı. Kylie o günlerde annesinden, bundan daha fazla ilgi göremiyordu. Annesi ona babası gibi uzun uzun sarılmıyordu. Onunla baş başa seyahate çıkmıyordu.

Kızından uzak duruyor, kısa süreli dokunuşlarla yetiniyordu. Kendi annesi öldüğünde bile Kylie’nin çok ihtiyacı olduğu halde ona sarılmamıştı. Onu kollarının arasına alan ve kirpiklerindeki rimelin takım elbisesinin ceketine bulaşmasına izin veren babası olmuştu. Şimdi babası ve bütün takım elbiseleri gitmişti.

Güçlkle nefes alan Kylie çantasını tuttu. “Sara’yı gece çığlık atarak uyanabileceğim konusunda uyardım. O da göğsüme tahta bir kazık saplayıp yeniden uyumamı sağlayacağını söyledi.”

“Belki de uyumadan önce etraftaki kazıkları ortadan kaldırırsan iyi olur,” dedi annesi gülümsemeye çalışarak.

“Öyle yapacağım.” Kylie kısa bir an babasının evi terk ettiği gece onu yalnız bırakmaktan endişe duydu. Ama kimi kandırıyordu? Annesi bu olayı atlatacaktı. Buzlar Kraliçesi’nin keyfini hiçbir şey kaçırılamazdı.

Kylie kapıdan çıkmadan önce, eski püskü bir asker üniforması giymiş bir adam tarafından taciz edilmeyeceğinden emin olmak için mutfak penceresinden dışarı baktı.

Bahçede herhangi bir sapık olmadığını varsayarak hızla evden çıktı ve o gece katılacağı partinin berbat giden hayatını bir nebze olsun unutmaya yardımcı olacağını umdu.

“Al. İçmek zorunda değilsin, elinde tutsan bile yeter.” Sara Jetton, Kylie’nin eline bir bira tutuşturup hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Mark Jameson’ın evinin salonunda, hep bir ağızdan konuşan en az otuz çocukla aynı havayı soluyan Kylie, buz gibi soğuk şişeyi sıkıca tuttu. İçerideki kalabalığı okuldan tanıyordu. Kapı tekrar çaldı. Belli ki o gece olunması gereken yer burasıydı. Kylie’yle aynı liseye giden bütün öğrenciler de böyle düşünmüştü. Onun ne yaptığıyla hiçbir zaman ilgilenmeyen anne babaya sahip olan son sınıf öğrencisi Jameson kasabanın en çılgın partilerini düzenlemekle tanınırdı.

On dakika kadar sonra Sara hâlâ ortalarda görünmüyordu ve parti hareketlenmeye başlamıştı. Ne yazık ki Kylie’nin içinden bu hareketin bir parçası olmak gelmiyordu.

Kaşlarını çatarak elindeki şişeye baktı.

Aynı anda birisi omzuna çarpıp şişedeki biranın göğsüne, V yaka beyaz bluzundan içeri dökülmesine neden oldu. “Kahretsin.”

“Özür dilerim,” dedi kazaya neden olan kişi.

Kylie başını kaldırıp John’un yumuşak ifadeli, kahverengi gözlerine baktı ve gülümsemeye çalıştı. Eh, karşısındaki, okulda ona halini hatırlayan, hoş bir çocuk olduğu için bunu yapmakta pek de zorlanmamıştı. Ama John’un Trey’in arkadaşı olması, yaşadığı heyecanı en alt seviyeye indirmişti.

“Önemli değil,” dedi Kylie.

“Sana yeni bir bira getireyim.” John gergin bir tavırla çabucak oradan uzaklaştı.

“Gerçekten önemli değil,” diye seslendi Kylie arkasından. Ama içerideki müzik ve konuşmaların sebep olduğu gürültü John’un onu duymasını engellemişti. Kapı bir kez daha çaldı. Aynı anda birkaç çocuğun yer değiştirmesiyle Kylie kapıyı rahat görebileceği bir pozisyona geldi. Daha doğrusu bu hareketlilik içeriye girenin Trey olduğunu görmesini sağladı. Trey’in yanında, ona yapışmış halde salına salına yürüyen yeni kız arkadaşı vardı.

“Harika.” Kylie kendini Tahiti’ye ısınlamak isteyerek hızla arkasını döndü. Babasını orada bulacaksa eve ısınlanması daha da iyi olabilirdi.

Evin arka tarafındaki pencerelerin birinden Sara’nın bahçede olduğunu gördü ve onun yanına gitmek için dışarı fırladı.

Sara başını kaldırıp Kylie’ye baktı. Yüzündeki telaşlı ifadeyi fark etmiş olmalıydı çünkü ondan önce davranıp koşarak yanına gelmişti. “Ne oldu?”

“Trey yanından ayırmadığı oyuncakıyla birlikte burada.”

Sara kaşlarını çatı. “Ne olmuş yani? Sen çekici bir kızsın. Git birileriyle oynaş ve onu yaptıklarına pişman et.”

Kylie gözlerini devirdi. “Burada durup Trey’in adını bile bilmediğim kız arkadaşıyla uluorta sevişmesini seyredeyemem.”

“Daha şimdiden sevişmeye mi başladılar?”

“Henüz değil ama Trey eline bira aldığı anda bir kızı yatağa atmaktan başka şey düşünmez olur. Bunu biliyorum çünkü bugüne dek onun yatağa atmak istediği kız hep ben oldum.”

“Sakin ol,” dedi Sara masayı işaret ederek. “Gary margarita getirdi. Bir tane içersen rahatlarsın.”

Kylie asla rahatlamayacağını haykırmamak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Sanki birileri hayatının her kısmına tuvaletin dibini boylayacağını belirten mühürler basmıştı.

“Hey.” Sara onu dürttü. “İkimiz de Trey’i tekrar elde etmek için yapman gereken tek şeyin onu kolundan tutup üst kata çıkarmak olduğunu biliyoruz. Trey sana hâlâ deli oluyor. Bugün okul çıkışı bana seni sordu.”

“Onun burada olacağını biliyor muydun?” İhanete uğradığı hissi Kylie’nin akıl sağlığından kalan son kırıntıları da alıp götürmek üzereydi.

“Bundan emin değildim. Ama lütfen sakın ol.”

Sakin olmak mı? Kylie en yakın arkadaşının yüzüne baktı ve son altı ayda birbirlerine tamamen yabancılaştıklarını fark etti. Sorun sadece Sara’nın bir partiden diğerine koşmak istemesi ya da sevişmeye dair bakış açısı değildi. Tamam, belki en büyük sorun bu iki şeydi ama dahası da vardı.

Mesela Kylie, Sara’nın onu parti müdavimleri arasına katmak istediğinden şüpheleniyordu. Kylie biranın tadını köpek sidliğinden farksız buluyorsa ya da seks yapma düşüncesinden hoşlanmıyorsa elinden ne gelirdi ki?

Pekâlâ, seksten hoşlanmadığı yalandı. Trey’le sevişirken gerçekten de kendinden geçmişti. Birden Sara’yla ilk cinsel ilişkinin nasıl da özel olması gerektiği konusunda yaptıkları sohbeti hatırladı.

Sonra Sara’nın, hayatının aşkı Brad’in “ihtiyaçlarına” teslim olduğu ve aradan iki hafta geçmeden onun tarafından terk edildiği aklına geldi. Bunun neresi özeldi?

Sara o günden sonra dört erkek arkadaş daha eskitmiş ve içlerinden ikisiyle yatağa girmişti. Artık seksin özel olduğuyla ilgili tek bir kelime bile etmiyordu.

“Bak, ailen için endişelendiğini biliyorum,” dedi Sara. “Ama tam da bu sebepten biraz rahatlayıp eğlenmelisin. Şimdi sana bir margarita getiriyorum. Seveceğinden eminim.”

Bu sözlerle birlikte etrafı bir grup insanla çevrili masaya yürüdü. Kylie bakışlarıyla onu takip etti ama sonra birden gözleri margarita içen gençlerin yanında duran ve her zamanki kadar korkutucu ve tuhaf görünen asker tipli adama kenetlendi.

Kylie oradan kaçıp gitmeye hazırlanarak hızla arkasını döndü ama bir çocukla çarpıştı ve kahretsin, çocuğun elindeki şişeden sıçrayan bira yine göğüslerinin arasına aktı. “Harika. Artık göğüslerim bir bira fabrikası gibi kokacak.”

“Bu her erkeğin rüyası olmalı,” dedi boğuk bir erkek sesi. “Yine de özür dilerim.”

Kylie’nin, bu sesin Trey’e ait olduğunu anlaması için onun geniş omuzlarını görmeye ya da o kendine has erkeksi kokusunu almaya ihtiyacı yoktu. Kendini onunla karşılaşmanın vereceği acıya hazırlayarak başını kaldırdı. “Önemli değil. Az önce aynı şeyi John da yaptı.”

Trey’in kum rengi saçlarının nasıl da alnına döküldüğünü, yeşil gözlerinin kendisine nasıl da davetkâr baktığını ya da ağzının onu öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarına bastırmaya kışkırttığını görmemeye çalıştı.

“Demek doğruymuş.” Trey kaşlarını çattı.

“Ne doğruymuş?” diye sordu Kylie.

“John’la beraber olduğun.”

Kylie bir an bu sözlere gülüp geçmeyi düşündü. Ama sonra Trey’in canını acıtma düşüncesi ona daha cazip geldi. Bu ona öylesine cazip geldi ki ebeveyninin son zamanlarda oynadıkları o aptalca oyunları hatırladı. Ah, hayır, Kylie bir “yetişkin” gibi davranmayacaktı.

“Ben kimseyle beraber değilim.” Arkasını dönüp bir kez daha oradan gitmeye hazırlandı.

Trey onu tuttu. Dokunuşu, dirseğini kavrayan sıcak eli Kylie’nin yüreğine acı dolu dalgalar gönderdi. Trey’in bu kadar

yakınında olmak burun deliklerini onun temiz ve erkeksi kokusuyla doldurmuştu. Tanrım, bu kokuya nasıl da bayılıyordu.

“Büyükkanneni duydum,” dedi Trey. “Sara bana ebeveyninin de boşanma sürecinde olduğunu söyledi. Çok üzgünüm, Kylie.”

Kylie kendisini tehdit eden gözyaşlarını bastırdı. Başını Trey’in sıcak göğsüne yaslamasına ve ondan kendisine sarılmasını istemesine ramak kalmıştı. Trey tarafından kucaklanmak kadar harika bir şey düşünemiyordu. Ama sonra o kızın, Trey’in yanından ayırmadığı oyuncağının iki birayla evden çıktığını gördü. Trey beş dakikaya kalmadan bu kızı yatağa atma çalışmalarına başlayacaktı. Kızın üzerindeki derin dekolteli bluz ve kısa eteğe bakılacak olursa bu konuda çok da çaba harcamasına gerek kalmayacaktı.

Kylie, “Teşekkürler,” diye mırıldandıktan sonra Sara’nın yanına gitti. Neyse ki asker tipli adam margaritanın kendisine göre bir içki olmadığına karar verip oradan ayrılmıştı.

“İşte.” Sara, Kylie’nin elindeki birayı bir bardak margaritayla değiştirdi.

Buzlu bardak fazlasıyla soğuktu. Kylie, Sara’ya sokulup, “Az önce burada tuhaf görünümlü bir adam dikkatini çekti mi?” diye fısıldadı. “Üzerinde asker üniforması olan bir adam?”

Sara sık sık yaptığı gibi hızla kaşlarını oynattı. “O biranın ne kadarını içtin?” diye sordu ve kahlkahası geceyi doldurdu.

Gerçekten aklını yitiriyor olabileceğinden endişe duyan Kylie ellerinin arasında duran soğuk bardağı iyice sıktı. Bu ruh halinin üzerine bir de alkol alması hiç de akıllıca görünmüyordu.

Bir saat kadar sonra Houston emniyet teşkilatından üç polis evin arka bahçesine girip çocukları bahçe kapısının önünde sıraya dizdiğinde Kylie elinde hâlâ hiç dokunmadığı margarita bardağını tutuyordu.

“Hadi çocuklar,” dedi polislerden biri. “Merkeze ne kadar çabuk gidersek aileleriniz de sizi almaya o kadar çabuk gelir.” İşte Kylie o an hayatının gerçekten de tuvaletin dibini boyladığını ve birilerinin sifonu çektiğini anladı.

Kylie polis merkezindeki odaya giren annesine, “Babam nerede?” diye sordu. “Seni değil, onu aramıştım.”

Sana sadece bir telefon mesafesindeyim, balkabağım. Babası böyle söylememiş miydi? O halde neden şimdi balkabağını almaya gelmemişti?

Annesi yeşil gözlerini kısarak ona baktı. “Baban beni aramayı tercih etti.”

“Onun gelmesini istemiştım,” diye ısrar etti Kylie. *Hayır, aslında ona ihtiyacım var,* diye düşündü sonra ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Kucaklanmaya, kendisini anlayabilecek bir insana ihtiyacı vardı.

“İstedğin her şeyi elde edemezsin, özellikle de... Tanrım, Kylie bunu nasıl yaparsın?”

Kylie yüzündeki yaşları sildi. “Ben bir şey yapmadım. Sana söylemediler mi? Düz bir çizgide hiç yalpalamadan yürüdüm. Burnuma dokunabildim. Hatta alfabeyi tersten bile okudum. Ben bir şey yapmadım.”

“O partide uyuşturucu bulunmuş,” dedi annesi öfkeyle.

“Ben uyuşturucu falan kullanmadım.”

“Orada olmayan tek şey neymiş biliyor musun, genç hanım?” dedi annesi parmağıyla onu göstererek. “Evin sahipleri. Bana yalan söyledin.”

“Belki de sana çekmişimdir.” Kylie babasının kendisini almaya gelmemesinin yarattığı hayal kırıklığından hâlâ sıyrılamamıştı. Babası onun ne kadar üzgün olduğunu bildiği halde neden gelmemişti?

“Bu da ne demek, Kylie?”

“Sen de babama onun iç çamaşırlarından haberin olmadığını söyledin. Oysa onları barbeküde yakıyordun.”

Gözlerinde suçluluk ifadesi beliren annesi başını iki yana salladı. “Dr. Day haklıymış.”

“Psikoloğumun bu gece olanlarla ne ilgisi var?” diye sordu Kylie. “Sakin bana onu aradığını söyleme. Tanrım, anne, onu bütün arkadaşlarımla önünde buraya getirmeye kalkışacak olursan...”

“Hayır, onu buraya getirmedi. Ama zaten bahsettiğim şey bu geceyle alakalı değil.” Annesi içini çekti. “Bu işin üstesinden tek başıma gelemem.”

“Neyin üstesinden?” diye sordu Kylie ve içini kötü bir duygunun kapladığını hissetti.

“Seni bir yaz kampına göndereceğim.”

“Bu da nereden çıktı?” Kylie çantasını göğsüne bastırdı. “Kampa falan gitmek istemiyorum.”

“Önemli olan neyi istediğin değil, neye ihtiyacın olduğu.” Annesi ona kapıdan çıkmasını işaret etti. “Bahsettiğim kamp problemli çocuklara yönelik.”

“Problemli mi? Aklını mı kaçırdın? Benim problemim falan yok,” dedi Kylie ısrarla. Eh, en azından bir kampın çözebileceği türde bir problemi yoktu. Bir kampa gitmenin babasını geri getireceğini, asker tipli adamı ortadan kaldıracağını ve Trey’i yeniden kazanmasını sağlayacağını sanmıyordu.

“Problemin yok mu? O halde neden gecenin bir yarısı on altı yaşındaki kızımı almak için polis merkezine geldim acaba? O kampa gidiyorsun. Tartışma bitmiştir.”

Kylie annesiyle birlikte polis merkezinden çıkarken içinden, *hayır gitmiyorum*, diye tekrarlayıp duruyordu.

Annesi kaçık olabilirdi ama babası kesinlikle öyle değildi. Kylie'nin çocuk suçlularla dolu bir kampa gönderilmesine asla izin vermezdi. Vermezdi değil mi?

Üçüncü Bölüm

Üç gün sonra Kylie kendini elinde bir bavulla, problemli çocukları kamp alanına taşıyan birkaç otobüsün durduğu YMCA otoparkında bulmuştu. Orada olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Annesi dediğini yapmıştı.

Ve babası da izin vermişti.

Hayatı boyunca iki damladan fazla bira tatmayan ve bırakın uyuşturucuyu, sigara bile içmeyen Kylie az sonra sorunlu çocukların olduğu bir kampa yerleştirilecekti.

Annesi onun koluna dokundu. “Sanırım seni çağırıyorlar.”

Kızını başından savmakta bundan daha aceleci davranabilir miydi? Duyduğu öfke ve acı yüzünden ne yapması gerektiğini bilemeyen Kylie kolunu çekerek annesinden uzaklaştı

Ağlayıp yalvarması hiçbir işe yaramamıştı. Az sonra kampa doğru yola çıkacaktı. Bundan nefret ediyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

Etraftaki çocukların önünde ağlamayacağına yemin eden ve annesine tek bir kelime bile etmeyen Kylie sırtını dikleştirdi ve elinde GÖLGE ŞELALESİ yazılı bir tabela taşıyan kadının arkasındaki otobüse bindi.

Tanrım. Onu ne tür bir cehennem deliğine tıkmayı düşünüyorlardı acaba?

Otobüse bindiğinde çoktan yerlerini almış sekiz ya da dokuz çocuk başını kaldırıp ona baktı.

Alışık olmadığı bir duyguyla allak bullak olduğunu hisseden Kylie yine o tuhaf ürpertileri duydu. On altı yıllık ömrü boyunca hiç bu kadar güçlü bir kaçıp gitme arzusuna kapılmamıştı.

Bu arzuyu bastırdı ve bakiştığı kişilerin... *Tanrım, onlara kaçık diyebilir miydi?*

Kızlardan biri saçını pembe, küf yeşili ve kömür karası olmak üzere üç ayrı renge boyatmıştı. Bir diğeri ise tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü; siyah ruj, siyah göz farı, siyah pantolon ve uzun kollu, siyah bir tişört. Gotik modası çoktan geçmemiş miydi? Bu kız modayla ilgili tüyoları nereden alıyordu? Artık renkli giyinmenin revaçta olduğundan habersiz miydi? Siyahın yerini mavinin aldığını bilmiyor muydu?

Ya şu otobüsün önünde oturan çocuğa ne demeliydi? Her iki kaşında da hızma vardı. Kylie annesinin hâlâ orada olup olmadığını görmek için öne doğru eğilip pencereden dışarı baktı. Otobüsteki çocukları görse Kylie'nin oraya ait olmadığını anlardı.

"Yerine geçsene," dedi hemen arkasından otobüse binen birisi.

Kylie dönüp baktığında şoförle burun buruna geldi. Bunu daha önce fark etmemişti ama otobüsün kadın şoförünün bile biraz tuhaf bir görünümü vardı. Aralarına mor gölgeler atılmış kır saçları kabarıktı. Elbette Kylie onu saçlarını bir iki santim yukarı taradığı için suçlayamazdı çünkü kadın fazlasıyla kısaydı. Neredeyse cüce denilebilecek kadar kısa. Kylie bir çift yuvarlak burunlu, yeşil ayakkabıyla karşılaşmayı bekleyerek bakışlarını şoförün ayaklarına çevirdi. Beklediği olmadı.

Sonra hızla otobüsün ön tarafına baktı.

“Hadisene,” dedi kadın. “Sizi öğle saatine dek kampa yetiştirmeliyim. Acele et biraz.”

Otobüste ayakta duran tek kişi o olduğu için Kylie bu sözlerin kendisini hedef aldığını anladı. Hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını hissederek bir adım daha attı.

“Yanıma oturabilirsin,” dedi birisi. Bunu söyleyen çocuğun kıvrıkcık saçları Kylie’ninkilerden bile sarıydı ama ona bakan gözleri neredeyse kömür karası denilebilecek kadar koyu renkliydi. Çocuk elini yanındaki koltuğa vurdu.

Kylie ona bakmamaya çalıştı ancak tezat renklerden oluşan kombinasyon kendisini rahatsız etmişti. Sonra çocuk sanki... sanki Kylie’nin onun yanına oturması ileride beraber olacakları anlamına gelebilirmiş gibi kaşlarını kıpırdattı.

“Sorun değil.” Kylie bavulunu peşinden sürükleyerek birkaç adım daha attı. Ama bavulu o sarışın çocuğun oturduğu koltuk sırasına takıldı ve Kylie onu kurtarmak için dönüp arkasına baktı.

Bunu yaptığında çocukla göz göze geldi ve nefesinin kesildiğini hissetti. Sarışın çocuğun gözleri şimdi... yeşildi. Göz kamaştıracak kadar parlak bir yeşil. Bu nasıl olmuştu?

Kylie yutkundu ve onun bir lens kutusu çıkarıp gözlerine lens taktığını düşünerek çocuğun ellerine baktı. Kutu falan göremedi.

Çocuk bir kez daha kaşlarını kıpırdattı ve onun hâlâ kendisine baktığını fark eden Kylie bavulunu çekip takıldığı yerden kurtardı.

Hissettiği ürpertiden sıyrılıp kendine bir koltuk buldu. Tam yerleşecekken otobüsün arka tarafında oturan bir başka çocuk ilgisini çekti. Tek başına oturan bu çocuğun ortadan ayırdığı açık kahverengi saçları, koyu renk kaşlarının ve yeşil gözlerinin üzerine dökülüyordu. Gözleri sarışın çocuğunki kadar parlak

değildi ama üzerindeki griye çalan mavi tişört onları daha belirligin hale getirmişti.

Çocuk, Kylie'ye başını salladı. Tanrı'ya şükürler olsun ki dikkat çekici bir tuhaflığı yoktu. En azından otobüste normal tek kişi Kylie değildi.

Kylie koltuğuna oturup sarışın çocuğa son bir bakış fırlattı. Ama çocuk ona bakmadığı için gözlerinin bir kez daha tuhaf bir renge bürünüp bürünmediğini göremedi. Aynı anda saçları üç farklı renge sahip kızın elinde bir şey tuttuğunu fark etti.

Kylie nefesinin bir kez daha kesildiğini hissetti. Kızın elindeki bir kurbağaydı. Bu sıradan bir kurbağa değildi; öyle olsa Kylie durumla başa çıkabilirdi. Vıraklayıp duran, kocaman bir hayvandı. Kim saçlarını üç ayrı renge boyatıp kampa giderken yanında bir kurbağa taşırdı ki? Tanrım, belki de bu, bazı insanların yalayıp kendinden geçtiği kurbağalardandı. Kylie çeşitli suçların anlatıldığı saçma bir programda bu kurbağalardan bahsedildiğini duymuş ama şehir efsanesi olduğunu düşünmüştü. Hangisinin daha beter olduğuna karar veremedi; kendinden geçmek için kurbağa yalamanın mı yoksa tuhaf görünmek için yanında kurbağa taşımanın mı?

Yolculukta ona kimse eşlik etmesin diye bavulunu yanındaki koltuğa koyan Kylie nefesini bırakıp pencereden dışarı baktı. Şoförün, ayağını gaz pedalına ulaştırmayı nasıl başardığını hâlâ çözememiş olsa da otobüs hareket etmişti.

“Bize ne isim taktıklarını biliyor musun?” Ses kurbağalı kızın oturduğu koltuktan gelmişti.

Kylie onun bu sözleri kendisine söylediğine ihtimal vermediği halde başını kızın oturduğu koltuğa çevirdi. Ama kızın doğru-
dan yüzüne baktığını görünce yanıltmış olabileceğini düşündü.

Çok samimi ya da çok aksi görünmemeye çalışarak, “Kimden bahsediyorsun?” diye sordu. Şu an istediği son şey bu kaçıklardan birini kızdırmaktı.

“Diğer kamplara giden çocukların. Fallen’i çevreleyen beş kilometrelik alanda altı ayrı kamp var.” Kız bu sözlerle birlikte iki eliyle birden tuttuğu çok renkli saçlarını başının arkasına götürdü ve bir süre öylece kaldı.

İşte o zaman Kylie kurbağanın artık onun elinde olmadığını fark etti. Ortada kızın hayvanı koymuş olabileceği bir kafes falan da yoktu.

Harika. Demek az sonra kucağında bir kaçığın devasa boyuttaki kurbağasını bulacaktı. Kurbağalardan korktuğu falan yoktu. Sadece onlardan birinin kucağına atlamasını istemiyordu.

“Bize kalın kafalı diyorlar,” dedi kız.

“Nedenmiş o?” Kylie kurbağanın zıplaya zıplaya oradan geçme ihtimalini göz önüne alarak ayaklarını topladı.

“Eskiden bu kampa Kalın Kemik Deresi Kampı diyorlarmış çünkü etrafında dinazor kemikleri bulunmuş,” dedi kız.

“Hah,” dedi sarışın çocuk. “Ona bakarsan bize kalın penisliler de diyorlar.”

Otobüsteki diğer koltuklardan kahkahalar duyuldu. Siyahlı kız, Kylie’nin ürpermesine neden olacak kadar ciddi bir sesle, “Bunun neresi komik?” diye sordu.

“Kalın penisin neye benzediğini görmek ister misin?” dedi Sarışın Çocuk. “Yanıma oturursan sana gösterebilirim.” Kylie kendisine doğru dönen çocuğun gözlerine bir kez daha baktı. Tanrım. Gözleri bu defa da altın rengiydi. Kedilere has, çarpıcı bir altın rengi. Kylie işin içinde kesinlikle lensler olduğuna karar verdi. Çocuk gözlerinin böyle bir etki yaratmasını sağlayan değişik bir tür lens takıyor olmalıydı.

Gotik Kız sarışın çocuğun yanına geçecekmiş gibi ayağa kalktı.

Artık bir kurbağası olmayan Kurbağa Kız da ayağa kalkarak, “Sakın yapma,” dedi ona. Koridora çıkıp Gotik Kız’ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Gotik Kız, “İğrenç,” diyerek kendini tekrar koltuğuna bıraktı. Ardından Sarışın Çocuk’a baktı ve siyah ojeli parmağıyla onu işaret etti. “Sakın beni kızdırayım deme. Gecenin sessizliğinde senden çok daha iri şeyleri mideye indiririm.”

“Birileri gecenin sessizliğiyle ilgili bir şeyler mi söyledi?” dedi otobüsün arka tarafından gelen bir ses.

Kylie bu sesin kime ait olduğunu anlamak için arkasına baktı.

Daha önce orada olduğunu fark etmediği bir kız koltuğunda doğrulmuştu. Saçları simsiyahtı ve neredeyse onlar kadar koyu renkli bir güneş gözlüğü takmıştı. Ama onu böylesine tuhaf gösteren şey ten rengiydi. Teni kâğıt gibi bembeyazdı.

“Kampın adını neden Gölge Şelalesi olarak değiştirdiklerini biliyor musunuz?” diye sordu Kurbağa Kız.

“Hayır,” dedi otobüsün ön tarafından birileri.

“Çünkü bir Kızılderili efsanesine göre karanlık çöktüğünde kampın sınırları içerisindeki şelalelerin altında durursanız dans eden ölüm meleklerinin gölgelerini görüyormuşsunuz.”

Dans eden ölüm melekleri mi? Bu insanların neyi vardı?

Kylie tekrar önüne döndü. Bu bir çeşit kâbus falan mıydı? Belki de şu an o korkunç kâbuslarından birini yaşıyordu. Koltuğuna gömüldü ve Dr. Day’ın, gördüğü rüyalardan uyanmak için uygulamasını söylediği şeylere odaklanmaya çalıştı.

Odaklan. Odaklan. Burnundan nefes alıp ağzından verdi ve bunu yaparken sessizce şu sözleri tekrarladı: *Bu sadece bir rüya, gerçek değil, gerçek değil.*

Ya uyumuyordu ya da enerjisi başka bir otobüse yönelmişti ve kahretsin, kendisi de enerjisinin peşi sıra o otobüse gitmeyi ne çok isterdi. Yine de gördüklerinin gerçek olmamasını dileyerek bakışlarını otobüste gezdirdi. Sarışın Çocuk ona bakıyordu ve gözleri bir kez daha siyahtı.

Tüylər ürpertici. İçeride olup bitenler diğer yolculara da tuhaf gelmiyor muydu? Kylie tekrar dönüp diğerlerine göre daha normal olduğuna karar verdiği o çocuğa baktı. Çocuk, Trey'in-kileri hatırlatan açık yeşil gözleriyle bakışlarına karşılık verdi ve omuzlarını silkti. Kylie bu hareketin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama çocuk otobüste olup bitenlere hiç de şaşırılmış gibi görünmüyordu. Bu da diğerleri kadar olmasa bile onun da biraz tuhaf olduğunu düşündürüyordu.

Kylie önüne döndü ve çantasındaki telefonu çıkarıp Sara'ya bir mesaj yazmaya koyuldu. *Yardım et! Delilerin doluğu bir otobüse hapsoldum. İçeridekilerin hepsi zır deli.*

Sara'nın cevabı göz açıp kapayana dek geldi. *Asıl sen bana yardım et. Sanırım hamileyim.*

Dördüncü Bölüm

“Ah, kahretsin.” Kylie onun bir anda kaybolacağını ya da altında “sadece şaka yaptım” şeklinde bir ibare belireceğini umarak Sara’dan gelen mesaja baktı. Hayır. Aniden ortaya çıkan ya da kaybolan bir şey olmamıştı. Bu bir şaka değildi.

Ama lütfen. Sara hamile kalmış olamazdı. O ve Kylie gibi kızların başına bu tür şeyler gelmezdi. Akıllı kızların başına... Ah, kahretsin. Neler düşünüyordu? Bu korunmadan cinsel ilişkiye giren ya da delik bir prezervatif kullanan herkesin başına gelebilirdi.

Annesinin imzalı onayıyla seyredebildiği okuldaki o filmi nasıl unuturdu? Ya annesinin eve getirip yatmadan önce yenilecek bir atıştırma gibi yastığının üzerine bıraktığı o broşürleri?

Bu tür broşürler insanın keyfini kaçırmak için birebirdi. O gün eve Trey’le geçirdiği en ateşli buluşmalardan birinden dönen Kylie, şehvetli öpüşmelerin ve cesur dokunuşların tadını çıkarmayı arzulamış ama karşısında istenmeyen gebelikler ve aynı oranda istenmeyen cinsel hastalıklarla ilgili istatistikler bulmuştu. Üstelik annesi onun uyumadan önce mutlaka bir

şeyler okuduğunu biliyordu. O gece Kylie'nin hayal ettiği gibi tatlı rüyalarla geçmemişti.

“Kötü bir haber mi?” dedi birileri.

Kylie başını kaldırıp baktığında Kurbağa Kız'ın bacaklarını göğsüne çekmiş, çenesini dizlerine dayamış halde koridorun diğer tarafındaki koltukta oturduğunu gördü.

“Ah. Evet... Hayır. Yani...” Kylie'nin kastettiği, bu konunun kızı hiç mi hiç ilgilendirmediydi ama bunu açıkça belirtecek kadar kaba ya da patavatsız değildi; tabii karşısındaki, annesinin yerlerini çok iyi bildiği o yanlış düğmelere basmadığı sürece. Sara onun aklından geçenleri açıkça belirtmekteki isteksizliğine “iyilik hastalığı” adını vermişti. Kylie'nin annesi ise buna terbiyeli olmak diyordu ama kızının düğmelerine basmakta öylesine ustalaşmıştı ki onun terbiye konusunda eksiklikleri olduğuna inanıyordu.

Kylie, Kurbağa Kız'ın üstün görme yeteneğine sahip olma ihtimaline karşı telefonunun ekranını kapadı. Öte yandan bu tür bir yetenek konusunda onu asıl endişelendirmesi gereken kişinin şu sarışın çocuk olduğunu hissediyordu çünkü o gözler... Kylie bakışlarını çocuğun oturduğu koltuğa çevirdiğinde onun bu defa mavi gözlerle kendisine baktığını gördü. Pekâlâ... durum bundan daha tuhaf bir hal alamazdı.

Kylie kendini tekrar Kurbağa Kız'a bakmaya zorlayıp bakışlarının onun çok renkli saçlarına takılıp kalmamasına özen göstererek, “Önemli bir şey değil,” dedi.

O sırada otobüs aniden durdu ve Kylie'nin bavulu yere yuvarlandı. Sarışın çocuğun hâlâ kendisine baktığının farkında olan ve onun bu durumu bir davet olarak algılayıp yanına oturmasından korkan Kylie bavulundan boşalan koltuğa geçti.

Kurbağa Kız gülümseyerek, “Adım Miranda,” dedi. Kylie onun çok renkli saçlara ve evcil bir kurbağaya sahip olması dışında gayet normal bir kız olduğunu fark etti.

Kurbağanın, koltuğunu ziyaret etmek gibi bir niyeti olup olmadığını anlamak için hızla yere baktıktan sonra Kylie de kendini tanıttı.

“Bu senin Gölge Şelalesi’ne ilk gelişin mi?” diye sordu Miranda.

Kylie başını salladı. “Ya senin?” diye sordu kibarlık olsun diye. Sonra bakışlarını karnına bastırmaya devam ettiği telefonuna çevirdi. Sara’ya cevap yazmalıydı... Kahretsin, ona ne diyecekti? Size hamile olabileceğini söyleyen en iyi arkadaşınıza ne derdiniz?

“Benim ikinci gelişim.” Miranda saçlarını başının üzerine topladı. “Gerçi beni buraya neden tekrar çağırdıklarını bilmiyorum çünkü ilk gelişim hiçbir işe yaramadı.”

Kylie zihninde Sara’ya yazacağı cevabı oluşturmaya ara verip kızın bir kez bile renk değiştirmeyen elâ gözlerine baktı ve duyduğu merakla neredeyse kekeleyerek, “Orası... orası nasıl bir yer?” diye sordu. “Kampı kastediyorum. Bana o kadar da kötü olmadığını söyle.”

“Çok kötü sayılmaz.” Miranda saçlarını serbest bırakarak siyah, küf yeşili ve pembe bukleler halinde başının etrafına dökülmesini sağladı. Ardından bakışlarını otobüsün arkasına, şimdi ayağa kalkan ve onlara kulak kabartıyormuş gibi öne eğilen solgun yüzlü kıza çevirdi. “Tabii kan görmeye katlanabiliyorsan,” diye fısıldadı.

Kylie tüm kalbiyle Miranda’nın da kendisine katılacağını umarak kıkırdadı. Ama beklediği olmadı. Miranda’nın dudaklarında hafif bir tebessüm bile belirmedi.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Kylie’nin kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Hayır,” dedi Miranda son derece ciddi bir ifadeyle. “Ama biraz abartmış olabilirim.”

Aynı anda birileri yüksek sesle boğazını temizledi. Kylie bakışlarını otobüsün ön tarafına çevirdiğinde şoförün dikiz aynasına baktığını gördü. Tuhaf bir biçimde onun doğrudan Miranda'yla kendisine baktığını hissetti.

“Kes şunu,” diye tısladı Miranda elleriyle kulaklarını örterek. “Seni içeri kabul etmedim.”

“Neyi keseyim?” diye sordu Kylie ama kızın bu tuhaf davranışı ondan uzaklaşmasına neden olmuştu. “Beni nereye kabul etmedin?”

Miranda ona cevap vermek yerine kaşlarını çatarak otobüsün ön tarafına baktı ve tekrar koltuğuna döndü.

Kylie o an yanıldığını anladı. Durumun bundan daha tuhaf bir hal alamayacağı konusunda yanılmıştı.

Alabilirdi ve almıştı.

Çok kötü sayılmaz. Tabii kan görmeye katlanabiliyorsan. Miranda'nın sözleri bir korku filmi müziği gibi Kylie'nin zihninde dönüp duruyordu. Pekâlâ, kız abarttığını söylemişti. Ama bir damla kan kaybı bile çok fazlaydı. Kylie otobüse bindiğinden beri belki yüzüncü kez kendine annesinin onu ne tür bir cehennem deliğine gönderdiği sorusunu sordu.

Aynı anda telefonuna yeni bir mesaj geldi.

Bu mesaj da Sara'dandı. *Ne olur bana... böyle olacağını söylemiştim deme.*

Kylie en iyi arkadaşının içinde bulunduğu duruma odaklanabilmek için kendi dertlerini bir kenara bıraktı. Son birkaç ay sorun yaşamış olsalar da beşinci sınıftan beri en iyi arkadaşılar. Sara'nın Kylie'ye ihtiyacı vardı.

Kylie arkadaşına cevap yazmaya başladı. *Ah Tanrım, sana asla böyle bir şey söylemem. Ne diyeceğimi bilemiyorum. İyi misin? Ailenin haberi var mı? Bebeğin babası belli mi?* Son soruyu sildi. Elbette Sara bebeğin babasının kim olduğunu biliyordu. Sadece

üç aday vardı değil mi? Tabii Sara son iki erkek arkadaşıyla yaşadıkları konusunda dürüst davranmışsa.

Ah, Tanrım, Kylie en yakın arkadaşının yaşadığı sıkıntıyı yüreğinde hissetti. Onun başında ebeveyninin boşanması, büyükannesinin ölümü ve birtakım tuhaf insanlarla “kanın gövdeyi götürdüğü” bir kampa gönderilmek gibi dertler olsa da Sara’nın durumu daha betardı.

İşler ne kadar kötüye giderse gitsin Kylie iki ay sonra evine dönecek, aynı anda hem babasını hem de büyükannesini kaybetmiş olmanın şokunu atlatacaktı. Belki asker tipli adam da yazın ona olan ilgisini yitirecek ve sonsuza dek ortadan kaybolacaktı. Ama iki ay sonra Sara’nın karnı bir basketbol topu boyutlarına ulaşacaktı.

Kylie birden onun okula devam edip edemeyeceğini merak etti. Tanrım, Sara ne büyük bir utanç yaşayacaktı. Onun için havalı görünmek... her şey demekti. Mavi göz farı moda olsa Sara bir haftaya kalmadan gözlerine mavi far sürerdi. Kahretsin, burnunun ucunda kocaman bir sivilce çıktığında neredeyse bir hafta okula gitmemişti. Elbette dev bir sivilceyle okula gitmek Kylie açısından da eğlenceli sayılmazdı ama ne de olsa zaman zaman herkesin bir yerlerinde sivilce çıkardı.

Fakat herkes hamile kalmazdı.

Kylie, Sara’nın içinde bulunduğu durumu ancak hayal edebilirdi.

Yazdığı mesajı tekrar okudu, sonuna küçük bir kalp ekledi ve gönder tuşuna bastı. Sara’dan gelecek cevabı beklerken Trey’e teslim olmadığı için ilk kez bu kadar mutlu olduğunu fark etti.

“On dakika ihtiyaç molası,” dedi şoför.

Kylie başını telefondan kaldırıp mola yerindeki markete baktı. Herhangi bir ihtiyacı yoktu ancak yolculuğun daha ne

kadar süreceğini bilmediğini göz önüne alarak telefonunu çantasına kaldırdı ve otobüsten inen diğerlerinin peşi sıra koridora çıktı. Henüz iki adım atmıştı ki kolunda buz gibi soğuk bir el hissetti. Olduğu yerde sıçradı ve hızla arkasına döndü.

Solgun yüzlü kız ona bakıyordu. Ya da Kylie öyle yaptığını düşünüyordu. Kızın simsiyah gözlüğü bundan emin olmasını zorlaştırıyordu.

“Sıcaksın,” dedi kız, şaşırmış gibi.

Kylie kolunu geri çekti. “Sen de soğuksun.”

“Dokuz dakika sonra kalkıyoruz,” dedi şoför sert bir sesle ve Kylie’ye yola devam etmesini işaret etti.

Kylie otobüsten indi ama Solgun Kız’ın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Kaçıklar. Kylie koca bir yazı bu kaçıklarla geçirmek zorundaydı. Buz gibi soğuk kaçıklarla. Koluna dokunduğunda kızın tuttuğu noktanın hâlâ soğuk olduğuna yemin edebilirdi. Beş dakika sonra idrar torbasını boşaltmış halde tekrar otobüse yöneldiğinde yol arkadaşlarından birkaçını, aldıkları içeceklerin parasını öderken gördü. Kasa kuyruğunun başındaki Gotik Kız başını kaldırıp ona baktı. Otobüsün ön tarafında oturan hızmalı çocuk ise hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitti. Sakız almaya karar veren Kylie en sevdiği üzümlü sakızı bulduktan sonra kasa kuyruğuna girdi. Arkasına birisinin yaklaştığını hissettiğinde bunun Solgun Kız olup olmadığını anlamak için döndü. Hayır, açık yeşil gözleri ve kahverengi saçlarıyla otobüsün arkasında oturan o çocuktü. Ona Trey’i hatırlatan çocuk.

Bakışları buluştu.

Ve öylece kaldılar.

Kylie bu çocuğun kendisine neden Trey’i hatırlattığını bilmiyordu. Göz renkleri benziyordu ama bundan fazlası vardı. Belki de bu benzerlik çocuğun, vücut hatlarını ortaya çıkaran bir tişört giymesi ve... mesafeli tavrıyla ilgiliydi.

Trey de insanlarla kolayca samimiyet kurabilen birisi değildi. Kylie'yle fen dersindeki laboratuvar çalışmalarında eşleştirilmemiş olsalardı belki de hiçbir zaman çıkmayacaklardı.

Evet, bu çocukla samimiyet kurmak da zor görünüyordu. Özellikle de ağzından tek bir kelime bile çıkmadığı için. Kylie tam önüne dönecekken çocuğun kendisini selamlamak istercesine kaşlarını kaldırdığını fark etti. Bu harekete karşılık olarak o da kaşlarını kaldırdıktan sonra önüne döndü.

Yüzünü çevirmesiyle Miranda ve Solgun Kız'ın kapının önünde kendisine bakarak bir şeyler konuştuklarını gördü.

Şimdi de ona karşı örgütleniyorlar mıydı?

“Harika,” diye mırıldandı Kylie.

Sıcaklığını ensesinde hissetmesine neden olacak kadar yakından gelen boğuk bir ses, “Sadece merak ediyorlar,” diye fısıldadı.

Kylie arkasındaki çocuğa baktı. Gözlerini her detayıyla görebilecek kadar yakın duruyordu ve yanıldığını anlamıştı. Çocuğun gözleri Trey'inkilerden farklıydı. Bu gözbebeklerinin etrafında altın rengi hareler vardı.

“Neyi?” diye sordu ona dik dik bakmamaya çalışarak.

“Seni. Seni merak ediyorlar. Belki biraz kendinden bahsedersen...”

“Kendimden bahsetmek mi?” Pekâlâ, işte bu Kylie'yi kızdırmıştı. Kylie bu çocuğun otobüsteki tek normal insan olduğunu varsaymıştı ama ondan samimiyetsiz muamelesi göreceksen bu düşüncesinden vazgeçebilirdi. “Benimle sadece o sarışın çocuk, Miranda ve diğer kız konuştu. Hepsine cevap verdim.”

Çocuk kaşını kıpırdatarak ona baktı. Bu nedense Kylie'nin düğmesine basan hareket oldu. “Sende bir çeşit tik falan mı var?” diye sordu ve anında pişman oldu. Belki de artık iyilik hastalığının üstesinden gelmeye başlamıştı. Sara onunla gurur duyacaktı. Annesi... eh, o bundan çok da memnun olmayacaktı.

Annesi.

Kylie'nin zihninde birden o otoparkta bekleyen annesi belirdi.

"Bilmiyorsun... değil mi?" diye sordu çocuk. Gözleri büyümüş, içlerindeki altın renkli hareler pırıltılar saçmaya başlamıştı.

"Neyi bilmiyorum?" diye sordu Kylie ama akli hâlâ annesindeydi. Onun, kızına bir veda kucaklamasını bile çok gördüğü gerçeğindeydi.

Annesi bunu neden yapmıştı? Ebeveyni neden boşanmaya karar vermişti? Bütün bunlar neden olmuştu? Kylie boğazında ağlamaya ihtiyacı olduğunu söyleyen o her zamanki yumruyu hissetti.

Çocuğun bakışlarını takip ederek kapıya baktı ve Miranda'yla Solgun Kız'ın hâlâ orada olduğunu gördü. Bu üçü daha önce kampa birlikte katılıp dost olmuştu da şimdi Kylie'yi acemi yerine mi koyuyorlardı? Kötü davranacakları bir acemi yerine...

Birden tezgâhın arkasında duran kadının sesi duyuldu, "Hey, o sakızın parasını ödemeyi düşünüyor musun?"

Kylie kasiyere baktı. Tezgâha birkaç bozuk para bıraktı ve üstünü almadan oradan ayrıldı. Çenesini yukarı kaldırıp gözünü bile kırpmadan Miranda'yla o kızın yanından geçti. Gözünü kırpmamıştı çünkü gözkapaklarını hareket ettirdiğinde ağlamaktan korkuyordu.

Ağlamak istemesinin sebebi bu kızların kibirli hareketleri değildi. Annesi, babası, büyükannesi, Trey, asker tipli adam ve şimdi Sara için de ağlamak istiyordu. Bu kaçıkların kendisinden hoşlanıp hoşlanmamaları umurunda bile değildi.

Beşinci Bölüm

Otobüs bir saat kadar sonra bir otoparka yanaştı. Kylie otoparkın ön tarafında Gölge Şelalesi yazılı bir tabela olduğunu görmüştü. Korkuyla ürperdi. Etrafa bakınıp yüksek bir çit ya da kilitli bir kapı göremeyince neredeyse şaşırdı. Ne de olsa onlar “sorunlu” gençlerdi.

Kylie otobüsün motorunun homurdanarak durduğunu duydu. Koltuğundan inen şoför kısa, tombul kollarını başının üzerine götürerek gerindi. Kylie onun gaz pedalına nasıl ulaştığını *hâlâ* çözememişti.

“Buraya son gelen otobüs bu, çocuklar,” dedi şoför. “Diğer herkes yemekhanede bekliyor. Eşyalarınızı otobüste bırakın. Onları kalacağınız kulübelere taşıyacaklar.”

Kylie bavuluna baktı. Üzerine etiket koymamıştı. Onun kendisine ait olduğunu nasıl bileceklerdi? Bu sorunun cevabı kolaydı; bilemeyeceklerdi. Harika. Şimdi ya bavulunu yanına alıp kurallara uymadığı için başını belaya sokacak ya da onu orada bırakıp giysilerini kaybetme riskine girecekti.

Giysilerini kaybetmek istemiyordu. Eli bavuluna gitti. “Bavulunu sonra getirecekler,” dedi Miranda.

“Üzerinde ismim yok,” dedi Kylie, sesinin sert çıkmamasına özen göstererek.

“Sana ait olduğunu anlayacaklardır. Bana inan,” dedi Miranda ona iyi davranmaya çalışıyormuş gibi.

Ama Kylie ona inanacak mıydı? *Hayır.*

Aynı anda Trey’i andıran o yeşil gözlü çocuk koridora çıkarak, “Ona inanabilirsin,” dedi.

Kylie çocuğa baktı. Miranda’ya inanmıyordu ama bu çocukta ona güven veren bir şeyler vardı. Çocuk elini cebine atıp çıkardığı parayı Kylie’nin eline tutuşturdu.

“Affedersiniz,” dedi Gotik Kız, Miranda’nın yanından geçerek.

Kylie avucundaki bozuk paralara baktı.

“Dükkândan paranın üstünü almamışsın,” dedi çocuk, ona koridora çıkmasını işaret etti.

Kylie parayı çantasına atıp koridora geçti. Çocuk da peşinden geliyordu. Kylie, bunu hissedebiliyordu. Sonra birden öne eğildiğini ve omzunun sırtına sürtündüğünü fark etti.

“Bu arada adım Derek,” dedi çocuk.

Kylie peşinden gelen Derek’i hissetmeye ve onun o boğuk sesini dinlemeye öylesine odaklanmıştı ki sarışın çocuğun koridora fırladığını fark etmedi. Tam adım atarken düştüğü bu pozisyon ona iki seçenek bırakıyordu. Ya sarışın çocuğa çarpacak ya da kendini Derek’in kollarına bırakacaktı. Karar vermekte zorlanmadı. Derek onu kollarının üst kısmından tuttu ve parmaklarını üzerindeki giysinin açıkta bıraktığı çıplak tenine bastırdı.

Kylie omzunun üzerinden ona baktı ve bakışları buluştu.

Derek gülümsedi. “İyi misin?”

Baş döndürücü bir gülümseme. Tıpkı Trey’inki gibi. Kylie’nin kalp atışları hızlandı. Tanrım, Trey’i özlemişti.

“İyiyim.” Derek’ten uzaklaşmadan önce onun dokunuşunun sıcaklığını hissetti. Bu neden dikkatini çekmişti bilmiyordu ama

o solgun kızın dokunuşunun soğukluğu da kendisinde benzer şekilde tuhaf bir izlenim bırakmıştı.

Otobüsten inip büyükçe bir kulübeye yürüdüler. Kylie tam içeri gireceği sırada garip bir kükreme sesi duydu. Bir aslan kükremesi gibi. Durup sesi tekrar duymayı bekledi ve Derek ona çarptı. “İçeri girsek iyi olur,” diye fısıldadı.

Duyduğu korku Kylie’yi allak bullak etti. Her nasılsa kapıdan girdiği anda hayatının sonsuza dek değişeceğini hissetmişti.

Birbirine paralel yerleştirilmiş geniş piknik masalarının olduğu bu muazzam yemekhanede elli ya da altmış çocuk vardı ve içerisi fasulye ve ızgara köfte kokuyordu. Salondaki çocukların bazıları masalara oturmuştu, bazıları ise ayakta duruyordu.

İçeride garip bir şey vardı. Kylie’nin bu garipliğin ne olduğunu çözebilmesi biraz zaman aldı. Sessizlik. Salonda çıt çıkmıyordu. Burası bir okulun yemekhanesiye, Kylie’nin kendi düşüncelerini bile duymaması gerekirdi. Ve şu an herkes bunu yapıyormuş gibi görünüyordu. Düşünüyormuş gibi.

Kylie bakışlarını hızla kalabalıkta gezdirdiğinde oraya ait olmadığını bir kez daha anladı. İçeride çoğunlukla, Kylie’nin annesinin “isyanın kanıtı” olarak nitelendireceği türde çocuklar vardı. Elbette Kylie de bir isyankardı ama bu yönünü göstermek için daha az dikkat çeken yöntemler uyguladığına inanıyor, giysilerini değiştirmektense yaşadığı çevreyi değiştirmeyi tercih ediyordu. Tıpkı bir keresinde Sara’yla el ele verip odasının duvarlarını kimseden izin almadan mora boyadığında olduğu gibi.

Annesi odayı gördüğünde çılgına dönmüştü.

Oysa buradaki çocuklar odalarını boyamakla yetinmiyor, isyankâr ruhlarını cesurca gözler önüne seriyorlardı. Miran-da’nın saçları ve otobüsteki diğer çocuğun yüzündeki halka ve hızmalar gibi.

Kylie dövmele ya da kafasını kazıtmış birkaç çocuk olduğunu fark etti. Gotiklerin sayısı da epeyce fazlaydı. Belli ki sorunlu çocuklar için siyah hâlâ modaydı.

İçini bir huzursuzluk kapladı. Belki de Sara'yla çok uzun zaman geçirmişti ama kendisinin buraya ait olmadığı çok açıktı. Öte yandan, Sara'nın aksine bu insanların arasına kabul edilmeye pek de hevesli sayılmazdı.

İki ay. İki ay. Kylie bu iki kelimeyi bir özdeyiş gibi zihninde tekrarlayıp durdu. İki ay içinde buradan kurtulacaktı.

Sarışın çocuğun peşi sıra salonun arkalarındaki boş bir masaya yürüdü. Oraya ulaştığında otobüsteki arkadaşlarının bir arada olduklarını gördü. Elbette kendini, içlerinden bazılarıyla göz teması bile kurmadığı bu gruba ait hissetmiyordu ama şunu da kabul etmek gerekirdi ki tanıdığın bir kaçık hiç tanımadığın bir kaçıktan çok daha güvenliydi.

Kylie birden salondakilerin teker teker dönüp kendisine baktıklarını hissetti.

Yoksa onun da dahil olduğu gruba mı bakıyorlardı? Ace-miler, halkın gösterimine sunulmuştu.

Kalabalıktakilerin farklı renk gözleri, soğuk bakışlardan oluşan bir kolaja dönüştü ama yüzlerdeki ifadeler hep aynıydı ve pek çok kişi kaşlarını kıpırdatıyordu.

İyice garip hisseden Kylie dönüp Derek, Miranda ve hatta Solgun Kız'la Sarışın Çocuk'a baktı ama kahretsin, onlar da aynı şeyi yapıyorlardı. Onlar da kaşlarını kıpırdatıyorlardı.

Bu, çizgi filmlerdeki gibi abartılı ya da Sara'nın gözlerini devirip alnını kırıştırdığında yaptığı gibi dikkat çekici bir hareket değil, sadece hafif bir kıpırdanmaydı.

Tıpkı Derek'in mola yerindeki o dükkânda yaptığı gibi.

Bu insanların kaşlarıyla sorunu neydi?

Kylie yere bakma dürtüsüyle mücadele ederek kalabalığın bakışına karşılık vermeye çalıştı. Aslında dikkat çekmek istemiyordu. Herkesin uğraştığı kişi olmak istemiyordu. Böyle düşünmesi Sara'dan farksız olduğu anlamına gelse bile umurunda değildi.

“Görünüşe bakılırsa herkes burada,” dedi salonun ön tarafından gelen bir kadın sesi.

Kylie sesin sahibini bulmaya çalıştığında her nasılsa diğerlerinin arasından sıyrılmayı başaran bir çift parlak mavi gözün buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. Dikkatini kendisine bakan çocuğun diğer taraflarına çevirdiğinde onun simsiyah saçlara sahip olduğunu gördü. Ve birden onu hatırladı.

Bu çocuğu hatırlamıştı.

Kedisini de hatırlamıştı.

“Bu mümkün değil,” diye mırıldandı.

“Neymiş o?” diye sordu Derek.

“Hiçbir şey.” Kylie kendini az önceki kadının düz bir sesle konuşmaya devam ettiği salonun ön tarafına bakmaya zorladı.

“Gölge Şelalesi Kampı'na hoş geldiniz. Biz...”

Muhtemelen yirmili yaşların ortalarında olan kadının beline dek uzanan kıvılcık saçları vardı. Parlak sarı bir tişört ve kot pantolon giymişti. Yanında yine aynı yaşlarda başka bir kadın duruyordu ama onun giysileri gotik tarzdaydı. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ve gözleri bile simsiyah görünüyordu. Bu kampta birilerinin birkaç moda dergisine abone olması gerçekten şarttı.

Kylie aynı otobüste seyahat ettiği Gotik Kız'a baktı. Kız hayranlık dolu bir ifadeyle siyahlı kadını süzüyordu.

“Benim adım Holiday Brandon ve bu da Sky Peacemaker.”

Aynı anda kulübenin kapısı açıldı ve içeri iki adam girdi. Bu adamlar ya avukattı ya da bir örnek siyah takım elbise giymelerini gerektirecek, ciddi bir meslekle uğraşıyorlardı.

Kylie öndeki iki kadının bakışlarını adamlara çevirip kaşlarını çattıklarını fark etti. Bu iki adamı görmeyi beklemediklerini hissetti. Hatta onları orada istemediklerini.

Gotik lider Sky adamların yanına gidip onları dışarı çıkardı ve Holiday sözlerine devam etti. “Pekâlâ,” dedi o düz sesiyle. “Önce yeni gelenler ve geri dönenler olarak iki gruba ayrılacağız. Daha önce burada bulunmuş herkes dışarı çıkacak. Dışarıda günlük programınız ve kalacağınız kulübelerle ilgili yardım alacaksınız. Her zaman olduğu gibi kulübelerinizde kampın kurallarının sıralandığı bir liste bulacaksınız. Bu kuralları okumanızı istiyoruz. Şunu önceden belirtmeliyim ki kalacağınız kulübelerle ilgili asla değişiklik yapılmayacak. Buraya başkalarıyla iyi geçinebilmek için geldiniz ve bunu gerçekleştirmek zorundasınız. Önemli bir sorunla karşılaşacak olursanız bana ya da Sky’a gelin ki sorunu birlikte tartışalım. Ama önce yirmi dört saat beklemeniz gerekiyor. Sorusu olan var mı?”

Salonun ön taraflarında bir el kalktı. Sonra bir kızın sesi yankılandı. “Evet, benim bir sorum var.”

Kylie konuşan kızı görebilmek için sağ tarafa eğildi. Yine gotik olan bu kız arkasına bakarak, “Sorum kurallarla ilgili değil,” dedi. “Ben... şu lanet olası kızın kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Kylie’nin bulunduğu masayı işaret etmişti. Yoksa doğrudan Kylie’yi mi işaret ediyordu? Hayır, bu mümkün değildi.

Ah, kahretsin. Öyle yapmıştı. Kylie’yi işaret etmişti. Kylie yaklaşık altmış çift gözün kendisine çevrilmesiyle birlikte, “Kahretsin,” diye mırıldandı.

Altıncı Bölüm

“Sakin ol,” dedi Derek, Kylie’nin kimsenin duymadığından emin olduğu alçak bir sesle. Kalp atışlarının gürültüsü yüzünden onu neredeyse kendisi bile duyamayacaktı.

“Yeni gelenlerle öğle yemeğinde tanıştırlacaksınız,” dedi bir kadın sesi. Kylie bu sesin Holiday’e ait olduğunu düşündü ama emin olamadı. Herkes hâlâ ona bakıyordu. Herkes bakışlarını onun üzerine dikmişti. Kylie’nin zihni hiç durmadan çalışıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kulakları uğuldamaya başladı.

Bakışlarını kalabalıktan ayırıp kapıya çevirdi ve kaçıp gitme dürtüsüyle mücadele etmeye çalıştı. Olanca gücüyle koşmak ve oradan kaçmak istiyordu. Ama asla iyi bir koşucu olmamıştı ve kapıyla arasında çok sayıda zır deli duruyordu. Sonra tuhaf bir biçimde aklına vahşi hayvanlarla ilgili bildiği bir şey geldi. Koşarsa bu kaçıklar onun bir yiyecek olduğunu düşünüp peşinden gelirdi.

Ah, kahretsin. Pekâlâ, derin bir nefes. Şimdi bir tane daha. Kylie ciğerlerini havayla doldurdu. Bu insanlar vahşi hayvan değil, sadece tuhaf ergenlerdi.

Aynı anda telefonundan yeni bir mesaj sesi geldi.

Mesaj büyük ihtimalle Sara'dan gelmişti. Kylie mesajı umursamadı. Ve ilk defa kendisinin Sara'dan çok daha zor bir durumla karşı karşıya olabileceğini düşündü. Yüzde yüz emin değildi ama içinden bir ses şu an kampta bulunmasının tek sebebinin Mark Jameson'ın partisine katılmak olmadığını söylüyordu.

Ama başka ne sebebi olabilirdi ki?

Ve neden bu salonu dolduran kaçıklar arasında farklı olan tek kişi kendisiydi? Kaşlarını onlar gibi kıpırdatmadığı için mi? Ah, o da kaşlarını herkes kadar kıpırdatabilirdi. Ve yalnız kalır kalmaz bu konuda pratik yapmaya başlayacaktı. Tek sorun bu kaş kıpırdatmanın amacını anlayamamış olmasıydı.

Gölge Şelalesi Kampı'na özgü bir çeşit selamlaşma falan mıydı?

"Hadi, işe koyulalım," dedi kadın, tekrar konuşarak. "Buraya geri dönenler dışarı çıksın, yeniler içeride kalsın."

Kylie içerideki çocukların kendisine bakmaktan vazgeçip çanta ve eşyalarını toplamaya koyulmasıyla biraz rahatladı. En azından artık bir kısmı ona bakmıyordu. Başını sağa çevirdiğinde o parlak mavi gözlü, siyah saçlı çocuğun gözünü bir an olsun ayırmadan kendisine baktığını gördü. *Lucas Parker*. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmasına rağmen çocuğun ismini hatırlamıştı.

İyi ki buradan ayrıldılar, dediğini anımsıyordu babasının. *O çocuğun ileride seri katil olacağından eminim*. Kylie yüreğinin sıkıştığını hissetti. Şu an potansiyel bir seri katille aynı kampta mıydı gerçekten?

Bu çocuk sahiden Lucas mıydı? Kylie yanılıyor olabilirdi. Aradan on yıldan fazla zaman geçmişti. Sırtında bir ürperti hissetti ve aynı anda çocuk arkasını dönüp kampa geri dönenler grubuyla kapıdan dışarı çıktı.

Kylie, Miranda'nın da kapıya doğru birkaç adım attığını fark etti. Sonra onun önünde durup, "İyi şanslar," dedi.

Kylie onun bu sözleri kötü niyetle mi yoksa samimiyetle mi söylediğinden emin olamadığı için başını sallamakla yetindi.

Ansızın Miranda'nın arkasında beliren o sarışın çocuk da sırtarak Kylie'ye baktı. "Senin yerinde olmak istemezdim doğrusu," diye ona takıldı. Sonra da Miranda'nın peşi sıra dışarı çıktı.

Kylie olduğu yere yığılıp kalmamak için kendini zor tuttu ve nihayet toparlandığında salonun yarısı boşalmıştı. Birlikte seyahat ettiği kişiler arasında içeride kalanlar sadece Solgun Kız, Gotik Kız, Derek ve şu hizmalı çocuktur.

"Pekâlâ," dedi Holiday. "Şimdi aranızda neden burada olduğunu bilen varsa sol tarafa geçsin. Bilmeyenler de sağ tarafa."

Kylie orada bulunmasının tek sebebinin polis merkezine yaptığı seyahat olmadığını hissettiğini hatırlayarak sağ tarafa geçmek istedi ama sonra birçok kişinin sol tarafa yürüdüğünü fark etti. Zaten yeterince dışlandığına kanaat getirerek Derek'in yanında durmayı tercih etti.

Derek onun bu tercihi şaşırması gibi Kylie'ye baktı. Kylie şu kaş kıpırdatma hareketini denemeye karar vererek ona alnını kırıştırdı.

Dönüp diğerlerine baktığında sağda sadece dört kişi durduğunu gördü. İçlerinden biri otobüsteki hizmalı çocuktur.

Holiday iki grubu da şöyle bir süzdü ve aynı anda Sky içeri girip kızıl saçlı liderin yanında durdu. "Pekâlâ, sağdakiler benimle gelsin. Geri kalanlarla Sky konuşacak." Holiday kapıya yöneldiği sırada durdu ve omzunun üzerinden arkaya baktı. "Sen de bizimle gel, Kylie," dedi.

Kadının onun ismini bilmesi karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayan Kylie başını iki yana salladı. "Ben neden burada olduğumu biliyorum," diye yalan söyledi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Holiday.

Şansını denemeye karar veren Kylie, “Uyuşturucu kullanılan bir partide yakalandım,” dedi.

Salonda birkaç kıkırtı duyuldu.

Holiday kıkırdayan çocuklara kaşlarını çattı ve Kylie’ye yanına gelmesini işaret etti

“Peki o zaman, sebep ebeveynimin boşanacak olması mı?” diye sordu Kylie çaresizlikle.

Holiday hiçbir şey söylemedi ama zaten söylemesine gerek yoktu. Kylie’ye tıpkı, annesinin onu şansını zorlamaması için uyardığı zamanlarda baktığı gibi bakıyordu. Kylie bu uyarıyı dinlemediği bir defasında tam bir ay cezalı kalmıştı. Bu yüzden Holiday ve diğer dört çocukla salondan dışarı çıktı.

Dışarıdaki kalabalığın yanından geçtikleri sırada bütün gözlerin kendisine çevrildiğini hissetti. Miranda başını salladı ve dudaklarını kıpırdatarak ona tekrar iyi şanslar diledi. Kylie her nedense onun bu dileğinde samimi olduğunu düşünüyordu.

Sonra birden Lucas Parker’ın salondaki toplantıda el kaldırıp Kylie’nin kim olduğunu soran o kızın yanında durduğunu gördü. İkisi kafa kafaya vermiş fısıldaşıyor ve onun oraya ait olmadığını düşünüyorlarmış gibi Kylie’ye bakıyorlardı. Kylie kesinlikle onlarla aynı fikirdeydi. Bunları düşündüğü sırada Lucas’ın da gotik tarzda giyinmiş olduğunu fark etti. En azından üzerinde siyah bir tişört vardı. Elbette bu tişört ona çok yakışmıştı. İnce ama kaslı vücudunu bir eldiven gibi sarmıştı. Bazı erkeklerin güzel görünmek için modayı takip etmeye ihtiyaç duymaması haksızlıktı.

Lucas’ın karın kaslarına dalıp gittiğini ve gotik kızın da pis sırtarak kendisine baktığını fark eden Kylie arkasını dönüp kızın kaba davranışını görmezden geldi. Şimdi yapması gereken tek şey bütün bunlar yaşanmamış gibi davranmaktı. Birden o

hızmalı çocuk yanında belirdi. Kylie ona bakıp gülümsemeye çalıştı. İkisi birbirine yabancı olabilirdi ama en azından aynı otobüste seyahat etmişlerdi ve bu çocuk da olup bitenlerden en az kendisi kadar habersiz görünüyordu.

Hızmalı çocuk ona sokuldu. “Yanında uyuşturucu var mı?”

Adeta şoka giren ve kendini aşağılanmış hissedenden Kylie ağzı bir karış açık, çocuğa baktı. *Keşke beni vurup öldürseler.* Harika. Salonda ağzından kaçırıldığı o sözler kamptaki herkesin onun bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

Kızıl saçları sırtından aşağı dökülen Holiday onları sacdan bir bacası olan ve yemekhanenin hemen arkasında yer alan daha küçük bir kulübeye aldı. Ahşap verandada asılı duran bir tabela bu kulübenin kamp ofisi olduğunu söylüyordu. Kylie ve diğer çocuklar Holiday’in peşi sıra kulübenin arka tarafındaki bir sınıfı andıran odaya girdiler.

“Oturun, çocuklar.” Holiday herkesin yerine yerleşmesini bekliyormuş gibi ön taraftaki bir sıraya yaslandı.

Kylie kamp liderinin onun kaçıp gitmesinden korkuyormuşçasına sık sık kendisine baktığını hissetti. Aslında tahmininde haklıydı çünkü Kylie o ana dek birkaç kez gerçekten de kaçmayı düşünmüştü. Kapıya en yakın sıraya oturmasının sebebi de buydu.

Yine de onu kaçırmaktan alıkoyan bir şeyler vardı; elli metrelik mesafede asla iyi bir koşucu olmadığı gerçeği dışında. Kaçmaya çalışırken yakalanma korkusundan fazlası vardı.

Bu duygunun adı meraklı.

Kylie sebebini bilmiyordu ama Holiday’in az sonra yapacağı konuşmanın gerçekleri açıklayacağını hissediyordu. Ve böyle bir açıklamaya fazlasıyla ihtiyacı vardı.

“Pekâlâ,” dedi Holiday. İçerideki herkese sakın-olun-her-şey-yolunda der gibi gülümsedi. Yine de Kylie’yi ikna etmek için bir gülümsemeden fazlasına ihtiyacı vardı.

“Az sonra anlatacaklarım çoğunuzu rahatlatacak çünkü bugüne dek hep sizde... farklı bir şey olduğunu hissettiniz. Bazılarınız bunun ne olduğunu en başından beri biliyordu, bazıları da kaderiyle yakın bir zamanda yüzleşti ama her iki şekilde de az sonra duyacaklarınız sizi epeyce şaşırtacak.” Holiday bakışlarını Kylie’ye çevirdi. “Buradasınız çünkü özelsiniz. Üstün yeteneklisiniz.”

Sonra sustu ve Kylie birilerinin o soruyu sormasını bekledi. Kimseden ses çıkmayınca dayanamayıp kendisi sordu: “‘Özel’ derken neyi kastediyorsunuz?”

“Bugüne dek hepimiz doğaüstü güçler ve efsanevi yaratıklarla ilgili bir şeyler okuduk ve çocukluğumuzdan beri bize bunların var olmadığı öğretilti. Oysa bunlar gerçekten var. Yeryüzündeki herkes birbirinden farklı. Bazılarımız diğerlerinden çok daha farklı. Kimimiz doğuştan böyleydi, kimimiz sonradan değişti. Ama doğaüstü yeteneğinizi ne şekilde elde etmiş olursanız olun bugün buradaysanız bu sizin kaderiniz demektir. Bu yetenek sadece size özel seçilmiştir.”

“Bir dakika,” dedi Kylie kendini tutmayıp. “Nasıl yani... Siz ... şeyleri falan mı kastediyorsunuz...”

“Vampirler gerçekten var mıymış?” diye sordu hızlı çocuk. “Ah, kahretsin. Deli olmadığımı biliyordum. Demek bu yüzden o kadar hastalandım.”

Kylie gülmemek için yutkunmak zorunda kaldı. Kendisi de meleklerle ilgili bir şeyler söylemek istedi ama bütün bunlar... saçmaydı. Belli ki hızlı çocuk çok fazla uyuşturucu almıştı. Vampirlerin ve... ona benzer saçmalıkların gerçek olmadığını herkes bilirdi.

Holiday'in, çocuğun sözlerini düzeltmesini bekledi. Sonra biraz daha bekledi. Bu ikinci boşlukta Solgun Kız'm dokunuşunun kendisine hissettirdiklerini hatırladı. Sarışın Çocuk'un sürekli değişen göz rengini, Miranda'nın ortadan kaybolan kurbağasını hatırladı. Hayır. Bunlara inanmayacaktı...

"Haklısın, Jonathon," dedi Holiday. "Vampirler var. Ve sen geçen hafta bir vampire dönüştün."

"Onların sadece rüyalarda var olmadığını biliyordum," dedi diğer kız. "Rüyamdaki kurt gerçektir."

Holiday başını salladı.

"Hayır." Kylie elini kaldırdı ve başını öylesine şiddetli bir biçimde iki yana salladı ki sarı saçları yüzünü dövdü. "Buna asla inanmam."

Holiday onun bakışlarıyla buluştu. "Buna inanmakta en fazla zorlananın sen olacağını tahmin etmiştim, Kylie."

"Peki, ben neyim?" dedi kum rengi saçları olan diğer kız.

Ben neyim? Kızın sorusu Kylie'nin zihninde yankılandı. Aynı soruyu kendine sormak gibi bir arzusu falan yoktu. Bu saçmalığa inanmıyordu. *İnanmıyorum.*

Holiday kıza baktı ve ona belli belirsiz fark edilen, anlayış dolu bir gülümseme sundu. "Senin gerçek annen bir periydi. Şifa yeteneğine sahipsin. Ve bunu az çok tahmin ettiğini biliyorum."

Kızın gözleri rahatladığını söyleyen bir ifadeyle büyüdü. "Küçük kız kardeşimi ben iyileştirdim, değil mi? Annemle babam çıldırdığımı düşünmüştü," dedi. "Ama bunu yaptığımı biliyordum. Onu iyileştirdiğimi hissetmiştim."

Holiday şefkatle kıza baktı. "Bazen bu işin en zor kısmı budur. Farkına vardıklarımızı diğerleriyle paylaşmamak. Ama sıradan insanların sadece küçük bir kısmı, bizi olduğumuz gibi kabul edebilir. Sizin burada olmanızın sebebi de bu; yetenekleri-

nizi nasıl yöneteceğinizi ve normal dünyada nasıl yaşayacağınızı öğrenmek.”

Kylie'nin zihni hızla çalışıyordu. Başına gelen tuhaf olayları, geri dönen kâbusları ve... sadece kendisinin görebildiği, sürekli peşinde olan asker tipli adamı düşündü. Yaşadığı panik mantıklı düşünmesini engellemeye başladı. Gözlerini kapayıp çaresizce uyanmaya çalıştı. Bütün bunlar bir rüya olmalıydı.

“Kylie?” Kylie, Holiday'in sesiyle birlikte gözlerini açtı. “Senin gerçeği kabul etmekte zorlandığını biliyorum.”

“Bu sadece zor değil. İmkânsız. Ben buna inanmıyorum...”

“Ama kendine bu konuda soru sormaktan korkuyorsun, değil mi? Neden burada olduğunu sormaktan korkuyorsun çünkü içinden bir ses buraya ait olduğunu söylüyor.”

Ben sadece ne annemin ne de babamın beni istediğini biliyorum. Burada olmamın sebebi de bu. “Burada olmamalıyım,” dedi Kylie. “Rüyamda kurtlar falan görmüyorum. Sadece kâbuslarım oluyor. O kâbusları hatırlamakta bile zorlanıyorum. Bir yarasa tarafından ısırılmadım ve kimseyi de iyileştirmedim.”

“Doğaüstü yaratıklar sadece vampir ve kurtadamlardan ibaret değildir.” Holiday sustu ve Kylie'nin önüne gelip ellerini kavuşturdu. “Ne istiyorsun Kylie? Bir kanıt mı?”

Yedinci Bölüm

“Evet, bir kanıt hiç de fena olmazdı,” dedi Kylie sesindeki alaycı tonu bastırmakta zorlanarak. “Ama şimdi siz bana şu an böyle bir kanıt veremeyeceğinizi söyleyeceksiniz ve bana her hâlükârda buna inanmam gerektiğine dair küçük bir nutuk çekeceksiniz, değil mi?”

“Hayır, aslında sana vereceğim kanıtı önceden hazırlamıştım,” dedi Holiday. Sesindeki tuhaf sakinlik Kylie’ye derin bir nefes aldırdı. Aynı zamanda onu ölesiye korkuttu. Ya Holiday’ın söyledikleri doğruysa? Ya... Kylie otobüsteki kızın teninin ne kadar soğuk olduğunu hatırladı. Asla. Kylie buna asla inanmayacaktı. Vampir ve kurtadamlar gerçek hayatta değil, sadece masallarda olurdu.

Kamp lideri kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp bir arama yaptı. “Perry’yi ofise gönderebilir misin? Teşekkürler.”

Telefonu tekrar cebine koydu. “Hepiniz burada kalıp bunu seyredebilirsiniz. Kalmak istemeyenleri dışarıda danışmanları bekliyor. Danışmanlarınız sorularınızı yanıtlayacak.”

Kylie diğer çocukların bakıştığını ve nihayet herkesin içerde kalmaya karar verdiğini gördü. Bütün bunlar hakkında

şüphe duyan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek onu biraz rahatlatmıştı.

Sessizliğin bir sis gibi odaya çöktüğü birkaç dakikanın ardından kulübenin ön tarafında ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve otobüsteki o tuhaf gözlere sahip sarışın çocuk içeri girdi.

“Selam, Perry. Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedi Holiday içtenlikle.

“Ben de buraya döndüğüme sevindim.” Çocuğun gözleri Kylie’ninkilerle buluştu ve Kylie gerçek olamayacak kadar koyu renk bir çift gözle bakıştığı için nefesinin kesildiğini hissetti. Bu çocuğun karşısındaki kişiyi ürkütme derecesi baş döndürücü bir hızla artmıştı.

“Bize sahip olduğun doğaüstü yeteneği gösterme lütfunda bulunursan sevinirim.”

Bir insana ait olamayacak o gözler hâlâ Kylie’nin üzerindeydi. Perry sırtıttı. “Demek burada size inanmayanlar var ha?” Başını çevirip Holiday’e baktı. “Ne göstermemi istersiniz?”

“Buna Kylie karar versin,” dedi Holiday, Kylie’ye bakarak. “Kylie, bu, Perry Gomez. Kendisi üstün yetenekli bir şekil değiştiricidir. Bu özelliğe sahip kişiler arasında en güçlülerden biridir. Muhtemelen aklına gelebilecek her şekle girebilir. Onu ne şekilde görmek istersin?”

Kylie bir Holiday’e bir Perry’ye bakıyordu. Kendisinden bir şeyler duymak istediklerini anladığında güçlkle konuştu. “Tek... tek boynuzlu bir at olarak.”

“Tek boynuzlu at diye bir şey yoktur,” dedi Perry, Kylie’nin yaptığı seçime alınmış gibi görünerek.

“Eskiden vardı,” dedi Holiday, Kylie’yi savunmak istercesine.

“Boktan bir uydurma değil mi yani?” diye sordu Perry. “Gerçekten var oldu mu?”

“Boktan bir uydurma değil,” diye tekrarladı Holiday. “Ama konuşma şeklimize dikkat etsek iyi olur.” Gülümsedi. “Sadece zihninde boynuzlu bir at canlandır. Bunu yapabileceğinden eminim.”

Perry başını salladıktan sonra şakaklarını tuttu ve Kylie onun gözlerinin geriye kaydığını fark etti. Oda birileri mevcut oksijeni tüketmiş gibi aniden havasız kaldı. İçinden bir ses tüm gücüyle ona bunu yapmamasını söylediği halde Kylie bakışlarını Perry’ye kilitledi. Aynı anda merakı, gerçeği öğrenme hevesi, solunması neredeyse imkânsız hale gelen havada kaybolup gitti. O güne dek “cehalet mutluluktur” deyişine bir anlam verememişti. Oysa şimdi cahil kalmak istiyordu. Görmek ve inanmak istemiyordu.

Ama görüyordu.

Perry’nin vücudunun, başından aşağı bir kova yaldız dökülmüş, aynı anda yanan binlerce ışık her küçük yaldızı ayrı ayrı parlatmış gibi ışıltılar saçtığını görüyordu. Vücudunun etrafında elmas şeklinde yüzlerce pırıltı dönüyordu. Nihayet pırıltılar ağır ağır yere döküldü ve az önce Perry’nin durduğu yerde alınının tam ortasında pembe bir boynuz olan beyaz bir at belirdi.

Sekizinci Bölüm

Tek boynuzlu at, yani Perry, gösteriş yapmak istercesine kuyruğunu salladıktan sonra Kylie'ye döndü. Öne iki adım atarak Kylie'ye istediğinde kendisine dokunabileceği kadar yaklaştı. Ama Kylie'nin ona dokunmak gibi bir niyeti yoktu.

At başını geriye atıp kişnedi ve kömür karası gözlerinden birini kırparak Kylie'ye baktı.

“Kahretsin!”

“Vay canına!”

“Ah, Tanrım!”

“İnanılmaz!”

“Yok artık!”

Kylie hangi sözün kimin ağzından çıktığını bilmiyordu, hatta içlerinden birini kendisi bile söylemiş olabilirdi çünkü sersemleyen zihninde bu beş ayrı tepki yankılanmıştı. Güçlükle nefes almaya çalışarak açık yeşil gözleriyle kendisini seyreden Holiday'e baktı.

“Sakin ol,” dedi Holiday. “Perry, eski haline dön lütfen.”

Kylie alnını sırasının düz ve serin yüzeyine yaslayıp nefes almaya, hiçbir şey *düşünmemeye* çalıştı. Düşünürse ağlardı ve

bu insanların önünde yapmak istemediği tek şey zayıflığını belli etmekti. Kahretsin, bu kaçıklar güçsüz insanlardan besleniyor olmalıydı.

Holiday bu defa odada yankılanıp Kylie'nin zihnine dolan otoriter bir sesle, "Lütfen dışarı çıkın," dedi.

Kylie içinden ona kadar saydı ve her nasılsa başını kaldırmayı başardı. Etrafındaki sıralar boşalmıştı. Tekrar eski haline dönen Perry ve diğer çocuklar dışarı çıkıyordu. Perry omzunun üzerinden Kylie'ye baktı. Şimdi normal görünen gözlerinde neredeyse özür dileyen bir ifade vardı.

Holiday'in dışarı çıkmaları gerektiğini söylediğini hatırlayan Kylie ayağa kalkmaya çalıştı. Kendini bu odadan dışarı attığında تنها bir yer bulup korkusunu tek başına yaşayabilirdi. Orada ağlayabilir ve gerçeğe yüz yüze... Hayır. Hiçbir şey düşünme. Henüz değil. Kylie boğazına düğümlenen gözyaşlarından yutkunarak kurtuldu ve sinüslerinin yandığını hissetti.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Holiday.

Kylie dönüp ona baktı. Boğazında güçlü duyguların oluşturduğu bir yumruyla konuşmak canını acıtıyordu. "Dışarı çıkmamız gerektiğini söylediniz."

"Bunu diğerlerine söyledim. Sen kalacaksın."

"Neden?" Kylie gözlerinin dolduğunu hissetti ve ne yazık ki artık gözyaşlarına hâkim olamayacağını anladı. Ağlamak üzereydi. *Neden?* Tek kelimelik bu soru sersemleyen zihninde yer edip pek çok farklı soruya dönüştü. Bütün bunlar neden yaşanıyordu? Neden yine diğerlerinden ayrılıyordu? Annesi onu neden sevmiyordu? Neden babası ona sırtını çevirmişti? Neden Trey ona biraz daha zaman vermemişti? Neden bütün bu kaçıklar ona aklını yitiren tek kişi olmuş gibi davranıyordu?

Ağlamamak için gözlerini kırptırdı ve kendini tekrar az önce oturduğu sıraya bıraktı.

“Neden?” diye sordu bir kez daha. “Neden buradayım?”

Holiday onun yanındaki sıraya yerleşti. “Doğaüstü bir yeteneğe sahipsin, Kylie.”

Kylie başını iki yana salladı. “Özel olmak istemiyorum. Ben... ben sadece eskisi gibi olmak istiyorum. Ve... ve işin gerçeği bence ortada büyük bir hata var. Ben... herhangi bir yeteneğe sahip değilim. Kendime... kendime kesinlikle farklı bir şekil veremem. Cebir dışında başarısız olduğum bir konu yok ama herhangi bir konuda mükemmel olduğumu da söyleyemem. Sporla ilgilenmiyorum, süper bir yeteneğe sahip değilim, hatta çok zeki bile sayılmam. İster inanın ister inanmayın, bu halimden çok memnunum. Ortalama bir insan olmak benim için hiç sorun değil... ya da normal bir insan olmak.”

Holiday güldü. “Yanlışlık yok, Kylie. Ancak şu an neler hissettiğini gayet iyi biliyorum. Senin yaşındayken ben de benzer duygular yaşıdım; özellikle de gerçeği anladıktan sonra.”

Kylie gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu belli etmemek için yüzünü sildikten sonra bütün bu olaylar başladığından beri düşünmekten kaçındığı o soruyu sordu. “Ben kimim?”

Dokuzuncu Bölüm

Holiday gözlerinde onun duygularını paylaştığını söyleyen bir ifadeyle, “Gerçekle başa çıkabilecek misin?” diye soru usulca.

Başa çıkmak mı? Az önce bir çocuğun kendini tek boynuzlu bir ata dönüştürmesine tanıklık ettim. Bundan daha kötüsü olabilir mi?

Kylie kendine bu soruyu sorduktan saniyeler sonra ürperdiğini hissetti. Ya daha kötüsü varsa? Holiday, onun tüm doğüstü varlıkların en kötüsü olduğunu düşündüğü vampir ve kurtadamlardan farklı varlıklar olduğunu söylemişti. Kylie bu konuda uzman falan değildi ama Holiday bu sözleri kendisini rahatlatmak için söylemiş olabilir miydi? Ona yalan söylemiş olabilir miydi?

“Evet, başa çıkabilirim,” dedi hissettiğinden daha cesur görünerek.

Ama Holiday’in bir şeyler söylemek üzere ağzını açmasıyla ona müdahale etti. “Hayır.” Önce başını avuçlarının arasına aldı, sonra da ellerini çekip kızıl saçlı kamp liderine baktı. “Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.”

Zaten yeterince şey yaşamışken bir de bununla nasıl başa çıkabilirdi?

Kylie altdudağını öyle sert ısırdı ki canı yandı. “Yani bana aslında bir ölü olduğumu ya da suşi yemeye bile katlanamazken kanın tadına alışmam gerektiğini falan söyleyecekseniz bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Ay çıktığında uluyacağımı, insanların kedileriyle besleneceğimi, mayo giymek istiyorsam ömrümün kalan kısmını ağda yaptırarak geçireceğimi söyler-seniz de öyle. Kedileri severim ve ağda yaptırmayı denediğimde canım çok yanmıştı.” O acıyı hatırlayıp elini bacaklarının arasına götürdü.

Holiday güldü, oysa Kylie son derece ciddiydi. Ağda yaptırmak gerçekten canını yakmıştı ve o günden sonra Sara’nın kendisini bu tür şeylere ikna etmesine asla izin vermemişti.

“Sizce bununla başa çıkmayı başarabilir miyim?” diye sordu Kylie, alacağı cevaptan korkarak.

“Dürüst olmam gerekirse henüz seni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum ama Dr. Day’in senin hakkında yaptığı değerlendirmeye güveniyorum.”

Kylie gözlerini kırıştırdı. “Bu işin psikoloğumla ne ilgisi var?”

“Seni bize tavsiye eden –senin tabirinle– psikoloğun oldu. Kendisi de bir yarı peri olduğu için doğaüstü yeteneklere sahip olduğunu fark etmiş.”

Kylie bu bilgiyi özümsemeye çalıştı. “Şu an burada olmamın sebebi o mu? O kadının...” Fısıldayarak konuşmak az sonra yapacağı hakaretin etkisini azaltabilirmiş gibi Holiday’e sokuldu. “Birkaç tahtası noksandır.” Kylie ellerini sıranın üzerine bıraktı. “Yalan söylemiyorum. O kadın çok tuhaftır.”

Holiday kaşlarını çattı. “Ne yazık ki normal bir insanın gözündeki doğaüstü güçlere sahip herkes biraz tuhaftır. Dr. Day bize senin hakkında çok olumlu şeyler söyledi.”

Bu sözler Kylie'nin biraz vicdan azabı çekmesine neden oldu ki kamp liderinin onları sarf etmekteki amacının da bu olduğunu sanıyordu.

Holiday avuçlarını Kylie'nin ellerinin üzerine koydu. "Ben de sana yalan söylemeyeceğim, Kylie. Gerçek şu ki, senin ne tür bir varlık olduğunu bilmiyoruz."

Kylie oturduğu yerde doğrularak bu sözlerin anlamını düşündü ve Holiday, onun duyduklarını özümsemesi için sessizce bekledi. Oysa Kylie'nin bunu yapabilmesi mümkün değildi. Bütün bu yaşadıklarına olumlu bir bakış açısı getirmeye çalışıyordu. "Anlamıyor musunuz? Bunun sebebi, aslında böyle bir yeteneğe sahip olmamam. Ben sadece benim. Normal bir insanım."

Kadın başını iki yana salladı. "Doğaüstü yeteneklerin var, Kylie. Neredeyse her zaman kalıtsal olan bu yeteneklerini doğaüstü bir varlık aracılığıyla elde etmiş olmalısın."

"Kalıtsal mı? Annem ya da babam... doğaüstü bir varlık değil."

Holiday ikna olmuşa benzemiyordu. "Yetenekler nadiren de olsa bir kuşak atlayabilir. Belki senin yeteneğin perilere özgüdür ya da belki bir tanrının soyundan geliyordur. Hatta belki..."

"Tanrı mı? Yetenek mi? Hangi yetenek?"

Holiday boğazını temizledi ve onun duygularını anlayabildiğini gösteren bir ifadeyle Kylie'ye baktı. "Ölülerle konuşabiliyorsun. Bazen rüyanda, bazen de uyanırken."

Kylie'nin elleri bir anda sımsıcak oldu ama yüreği buz kesti. "Ölüler mi?" Gördüğü kâbusları hatırlayamadığı için zihnine asker tipli adama ait görüntüler doldu. "Hayır, yanılıyorsunuz. Bugüne dek hiçbir ölüyle konuşmadım. Asla. Onlara tek bir kelime bile etmedim. Annem bana yabancılarla konuşmamayı öğretti ve hayatım boyunca öyle yaptım."

"Ama onları görüyorsun, değil mi?"

Kylie'nin gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. "Sadece bir tanesini. Üstelik onun hayalet olduğundan emin değilim. Annem onu göremiyor ama o zaten... hep kendi dünyasında yaşar." Öte yandan komşuları da asker tipli adamın yanından geçip gitmiş ve dönüp bir kez olsun ona bakmamıştı. *Ah, kahretsin. Kahretsin.*

"Bunun korkutucu olduğunu biliyorum," dedi Holiday. "Yeteneğimi ilk kez fark ettiğim günleri hatırlıyorum."

Kylie ellerini Holiday'den kurtardı. "Siz... siz de... aynı yeteneğe mi sahipsiniz?"

Holiday başıyla onayladı ve başını sola çevirdi.

Kylie odaya şöyle bir göz attı. "Ama şu an içeride onlardan biri yok değil mi?"

Bu sözleri söylediği anda onu hissetti. O soğukluğu... son zamanlarda sık sık deneyimlediği o tüyler ürpertici soğukluğu.

"Onlar her zaman buradadır, Kylie. Sen sadece zihnini onlara kapatıyorsun."

"Bunu yapabilir miyim?" diye sordu Kylie. "Zihnimi sonsuza dek onlara kapayabilir miyim?"

Holiday tereddüt etti. "Bazı insanlar bunu yapabilir ama bu bir yetenek, Kylie. Bu yeteneği kullanmamak onu boşa harcamak anlamına gelir."

"Boşa harcamak mı? Ah, hayır. Bu yeteneğe sahip olmayı ben istemedim." Kylie dudaklarından çıkan sözlerin zihninde yankılandığını ve aslında gerçekten de böyle bir yeteneği olduğunu itiraf ettiğini fark etti. Bunun gerçek olmasını istemiyordu. Bunu kabullenmek ya da buna inanmak istemiyordu. "Böyle bir yeteneğim olduğundan emin değilim. Yani sıradan insanların da hayalet gördüklerini duydum."

Holiday başını salladı. "Bu doğru. Bazı hayaletler sıradan insanlara bile görünebilecek kadar enerji biriktirirler."

“O halde benim yaşadığım da bu. Karşımdaki enerji yüklü bir hayalet. Durum bundan ibaret. Çünkü ben normal bir insanım.”

“Kanıtlar aksini söylüyor.”

Kylie’nin nefesi kesildi. “Hangi kanıtlar?”

Holiday ayağa kalktı ve ona peşinden gelmesini işaret etti. Kylie ayağa kalktığı anda dizlerinin çözüldüğünü hissetti ama yine de Holiday’i takip etti. Holiday yürürken bir yandan da konuşuyordu. “Her şeyden önce senin zihnini okuyamıyoruz.”

“Zihnimi okuyamıyor musunuz?” diye sordu Kylie küçük bir ofise girdiklerinde.

“Doğaüstü her varlık başkalarının zihnini okuyabilir. Sıradan insanların zihnini okuduğumuzda birbirine benzeyen şablonlara rastlarız. Diğer doğaüstü varlıkların zihnini okuduğumuzda ise çoğunlukla onların hangi güce sahip olduklarını anlarız. Tabii karşımızdaki bunu yapmamızı kasten engellemediği sürece. Biz kibarlık gereği birbirimizi engellememeyi tercih ederiz.”

“Şu kaş kıpırdatma hareketi bununla mı ilgili?” diye sordu Kylie.

“Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?” Holiday gülümsedi. “Hayaletlerle konuşabilenler başkalarının zihnini okumakta zorlanır ve onların zihnini okumak ise neredeyse imkânsızdır. Hayaletlerle konuşabilen bizlerin zihnini kapatıp diğerlerine kabalık yapmak gibi bir niyeti yok ama bizim zihinlerimiz diğer herkesinkinden farklı bir düzlemde çalışır. Öte yandan biraz pratik yaparak kendimizi, zihnimizi diğerlerine açmak konusunda eğitebiliriz ve bu sayede onlar da bizim kibirli olduğumuzu düşünmezler. Beyninin şablonu ve onu okuyabilmenin imkânsız olması bana senin bir insandan fazlası olduğunu söylüyor. Ayrıca elimde şu kanıt da var.” Kamp lideri bir dosya dolabının çekmecesinden, üzerinde Kylie’nin adı olan bir kâğıt çıkardı ve onu Kylie’ye verdi.

Kylie'nin elinde kendi doğum sertifikasının bir kopyası duruyordu. Bu kâğıt parçasının herhangi bir yerinde onun doğuştan bir varlık olduğundan ya da hayaletler gördüğünden bahsedilmiyordu. Zihninde yüzlerce soruyla Holiday'e baktı.

Holiday onun aklından geçenleri okumuş ya da yüz ifadesini çözmüş olmalıydı çünkü aradığı cevabı verdi. "Sen gece yarısı doğdun, Kylie."

"Ne olmuş yani? Bunun bir şeyleri ispatlaması mı gerekiyor?"

Holiday parmağını diğer dosyaların üzerinde gezdirdi. "Buradaki herkes gece yarısı doğdu."

Kylie'nin kalp atışları hızlandı. Holiday'in kırmızı ojeli parmağını, üzerinde siyah harflerle isimler yazılı dosya başlıklarında gezdirmesini seyretti. Bu isimler ona hiçbir şey ifade etmiyordu, ta ki içlerinde tanıdık bir tanesine rastlayana dek.

Lucas Parker.

İsmi fark etmişti çünkü tanıdık gelen az sayıdaki şeyden biri de bu isimdi. Sırtında bir kez daha o soğuk ürpertiye hissetti.

Kylie başını çevirip baktı ve onu gördüğünde nefesinin kesildiğini hissetti. Lucas'ı değil, asker tipli adamı. Şimdi kendisine her zamankinden yakın duruyor ve o soğuk ifadeli, ölü gözleriyle yüzüne bakıyordu.

Kylie on dakikaya kalmadan yemekhanedeki bir masaya oturmuştu.

Tek başına.

İçeride sadece o, Holiday, diğer kamp lideri ve o iki adam vardı.

Kylie, tek boynuzlu attan kendisinin normal bir insan olmadığı gerçeğine dek yaşadığı her şeyi idrak etmeye çalışıyordu. Ancak şu an zihni bir şeylere konsantre olabilecek durumda değildi.

İnkâr et. İnkâr et. Beyninde bir şarkı nakaratı gibi sürekli bu sözler dolanıyordu.

Salonun ön tarafındaki konuşmalar başını kaldırmasına neden oldu. Holiday, Kylie'yle yaptığı görüşme sırasında Sky'dan bir telefon almış ve zaten öğle yemeği saati geldiği için Kylie'ye kendisine yemekhaneye dek eşlik etmesini, yemekten sonra ona kalacağı kulübeyi gösterebileceğini söylemişti.

Holiday bakışlarını Kylie'ye çevirdi. Kylie cep telefonuna bakıp o, diğer kamp lideri Sky ve önceki toplantı sırasında içeri giren siyah takım elbiseli iki adamın, yemekhanenin ön tarafında durmasından rahatsız değilmiş gibi yaptı.

Ne konuştuklarını duyamıyordu ama keyifli bir sohbet olmadığını anlamıştı. Belli etmeden tekrar o tarafa baktı. Holiday ve Sky'ın kışları çatılmıştı. Sky'dan daha endişeli görünen Holiday ayağını sürekli yere vuruyor, sıkı topuz yapılmış saçlarıyla oynuyordu.

Sonra adamlardan biri ellerini kaldırıp hızla konuşmaya başladı. "Kimseyi suçlamıyor, sadece gerçekleri söylüyorum. Bu işin aslını öğrenip bir çare bulmazsanız üst kademedekilerin kampı kapatacağından emin olabilirsiniz."

Kampı kapatmak mı? Kylie bakışlarını aşağı çevirip konuşulanları duymamış gibi yaptı ama yüreği umutla dolmuştu. Ailesini arayıp onlara kendisini buradan almaları için yalvarmak istiyordu.

Ah, ama onlara ne diyecekti? *Hey, anne, baba, bilin bakalım ne oldu? Beni gerçek delilerin, kedi katilleri ve kan emicilerin arasına göndermişsiniz. Ah, bu arada ben de bir deliymişim ama henüz ne tür bir deli oluşumu bilmiyorlar.*

Kylie böyle bir sohbetin nerelere varabileceğini düşündüğünde midesinin kasıldığını hissetti. Herhalde annesi gelip onu

bu kamptan alır ve akıl hastanesine yatırırđı. Gerçi şu an içinde bulunduğu durumdan daha kötüsü olamazdı.

Kylie ellerine bakarak Holiday'in, yeteneğinin kalıtsal olduğuyla ilgili sözlerini hatırladı. Acaba annesi ya da babası da hayalet görüyor muydu? Annesi görüyor olamazdı       asker tipli adamdan bahsettiğini duyduğu anda Kylie'yi bir psikoloğa götürmüştü.

Babası da özel yeteneklere sahip olsa kızına bundan mutlaka bahsederdi, değil mi?

Kylie doğaüstü yetenekleri olduğunu h l  kabullenmemişti. Holiday onun yetenekliler arasında olduğu konusunda yanılmış olabilirdi. Belki o asker, Holiday'in de söylediği gibi sadece yüksek enerjili bir hayalett . Hem gece yarısı doğan pek çok normal insan vardı, değil mi?

Her hal k rda ailesine bu yaşadıklarının herhangi birinden bahsetmesi saçma olurdu. Saçma mı olurdu? Kimi kandırıyordu? Yaşadıkları kelimenin tam anlamıyla çılgınlıktı ve Perry'nin tek boynuzlu bir ata dönüştüğüne gözleriyle şahit olmasa bütün bunlara kendisi de inanmazdı.

 n taraftaki sohbet hararetlendi ama sesler h l  Kylie'nin ayırt edebileceği kadar yüksek değildi. O da telefonuna bakıp aslında çoktan okuduğu halde Sara'dan gelen son mesajı okuyormuş gibi yaptı.

Arkadaşı ailesine o ay regl olmadığından bahsetmemişti ve annesinin ögle yemeği randevusu için dışarı çıkmasını fırsat bilip eczaneden gebelik testi alacaktı. O gün  gleden sonra gebe olup olmadığını öğrenecekti.

Kylie, Sara'ya bebeğin babasının kim olduğunu, hatta kürtaj yaptırmayı düşünüp düşünmediğini bile sormamıştı. Nedense onun böyle bir şeye kalkışacağını sanmıyordu. Ama Kylie bundan altı ay önce onun asla hamile kalmayacağına da yemin edebilirdi.

Sara için endişelenmeyi bırakıp tekrar kendi sorunlarına döndü. Mesela bu iki ayı nasıl atlatacaktı? Atlatmakla kastettiği, sadece akıl sağlığını korumak değildi. Vampirler ve kurtadamlar insanları öldürüyordu.

Birlikte yemekhaneye yürüdükleri sırada Kylie'nin, yanından geçen herkesten akli başından çıkacak kadar korktuğunu gören Holiday, *onlar sadece kötü olanları öldürür*, demişti.

Holiday kamptaki herkesin iyi olduğundan emin miydi? Kylie içlerinden bazılarının fazlasıyla gaddar bir ifadeyle baktığını düşünüyordu. Elbette doğaüstü varlıkların iyi ve kötü olanlarını ayırt etme konusunda bir uzman sayılmazdı. Bu bir açıdan Kylie'nin yılanlar ve örümcekler için hissettiklerine benziyordu; kimileri iyi, kimileri kötüydü. Yine de tedbiri elden bırakmayıp hepsinden uzak durmalıydı.

Tanrım, Kylie bu insanların herhangi biriyle aynı odada kalmayacağını umdu. Elbette Holiday, Kylie'nin... onu uykusunda öldürebilecek birisiyle aynı odada kalmasını istemezdi. Ayrıca... Harika... Bu, muhtemelen iki ay boyunca tek gözü açık uyuyacağı anlamına geliyordu.

Kamp liderlerinin siyah takım elbiseli adamlarla yaptığı görüşme sona erdi ve adamlar oradan ayrılmaya hazırlandı.

Ancak içlerinden daha uzun olanı dönüp doğrudan Kylie'ye baktı. Sonra o hareketi yaptı. Kaşlarını kıpırdattı.

Kylie başını çevirdi ama adamın hâlâ orada durmuş kaşlarını kıpırdattığını biliyordu. Yanaklarının kızardığını hissetti.

Yemekhanenin kapısı kapandı ama sonra Kylie tekrar açıldığını duydu. Başını kaldırıp baktığında kamptaki diğer çocukların salonu doldurmaya başladığını gördü. Sonra içeri giren herkesle ilgili bir tahminde bulunduğunu fark etti; peri, cadı, kurtadam, vampir ya da şekil değiştirici. Doğüstü varlıkların

daha farklı türleri de var mıydı? Bunu Holiday'e sormalıydı; mesela "tanrıların soyundan gelenler" kimlerdi?

Kylie bildiği türleri iki ayrı gruba ayırmaya çalıştı; insanları yiyecek olarak görmeyenler ve diğerleri.

Aynı anda Derek içeri girdi ve onun ne tür bir doğaüstü yeteneğe sahip olduğunu merak etti. Derek yemekhanede birkaç adım yürüdüktan sonra etrafına baktı. Kylie'yi görünce gözleri parladı ve Kylie onun kendisini aradığını anladı. Derek'in ne tür bir doğaüstü varlık olduğunu, hatta iki gruptan hangisine girdiğini bile bilmiyordu ama kendisine bakınacak kadar ondan hoşlanmış olması duyduğu yalnızlık hissini azaltmıştı.

Derek dudaklarında beliren hafif bir gülümsemeyle Kylie'ye doğru yürüdü ve Kylie bir kez daha onun Trey'e ne kadar benzediğini düşündü.

Ondan bu kadar hoşlanmasının ya da en azından diğer herkesten daha fazla hoşlanmasının sebebi bu muydu? Trey'e benzemesi miydi?

Kendini aşinalık hissini başka duygularla karıştırmaması konusunda uyardı.

Derek, "Selam," diyerek onun yanına oturdu. Kylie başını kaldırıp baktığında omzunun ancak Derek'in kolunun orta kısmına geldiğini gördü. Bu da Derek'in Trey'den birkaç santim uzun olduğu anlamına geliyordu.

Kylie başını sallayıp telefonunu çantasına koydu.

"Ne var, ne yok?" diye sordu Derek.

Kylie onun altın rengi harelerle çevrili yeşil gözlerine baktı. Bu sorunun ne anlama geldiğini biliyordu. Derek ona ne tür bir doğaüstü varlık olduğunu soruyordu. Kylie ne tür bir varlık olduğunu bilmediğini, sadece doğaüstü yeteneğini öğrendiğini söylemek istedi ama birden kendini bunları açıklamaya hazır

hissetmedi. Böyle bir açıklama yapmak buna inandığı anlamına gelirdi. Ve o henüz buna inanmıyordu.

“Çılgınca bir sabahıtı,” dedi onun yerine.

“Tahmin edebiliyorum.” Kylie, Derek’in bir parça hayal kırıklığı yaşadığını hissetti. Belli ki Kylie’nin güvenini kazanmak istemişti.

İyi şanslar, diye geçirdi içinden Kylie. Etrafındaki insanlar ölürlen –büyükannesini kastediyordu–, birbirlerinden boşanırken –anne ve babasını kastediyordu– ve sırf cinsel arzularına boyun eğmedi diye onu terk ederlerken –Trey’i kastediyordu–, başkalarına olan güveni yüksek bir uçurumdan aşağı atmış ve hemen yüreğinin yanındaki pis bir hendeğe çakılmıştı.

Miranda da yanlarına gelip Derek’in diğer tarafına oturdu. “Hey...” dedi öne doğru eğilip Kylie’ye bakarak. “İkimiz oda arkadaşınız. Ne güzel, değil mi?”

“Evet.” Kylie hızla Miranda’nın ne tür bir doğaüstü varlık olduğuna karar vermeye çalıştı. Sonra onun bir kurbağası olduğunu hatırladı ve nedense bir cadı olabileceğini düşündü.

Aynı anda, “Ben de sizinle kalıyorum,” diyen birisi, Kylie’nin diğer yanına oturdu.

Kylie sese doğru döndüğünde kendini Solgun Kız’ın koyu renkli güneş gözlüğünden yansıyan kendi yüzüne bakarken buldu. Sırtından bir ürperti geçti. Bu kızın bir kurtadam mı yoksa vampir mi olduğunu bilmiyordu ama içinden bir ses onun ancak bu iki türden birisine ait olabileceğini söylüyordu ki bu da onun aynı zamanda insanları-yiyecek-olarak-görenler grubuna girdiği anlamına geliyordu.

Kız gözlüğünü indirdi ve Kylie ilk kez onun gözlerine baktı. Siyah gözleri, damarlarında Asyalı kanı dolaşıyormuş gibi hafifçe çekik ve egzotikti. “Adım Della... Della Tsang.”

“Ah... Kylie Galen,” dedi Kylie güçlükle ve yaşadığı tereddüttün korku olarak algılanmayacağını umdu. Ama korkuyordu ve bunu inkâr edecek değildi.

“O halde söyle bakalım, Kylie,” dedi Della gözlüğünü biraz daha indirerek, “sen *hangi türe* aitsin?”

En az bir düzine çocuğun dönüp onların masasına bakması Kylie’nin hayal gücünün bir eseri miydi yoksa bu çocuklar doğaüstü işitme gücüne mi sahipti?

Kylie’nin imdadına çalan telefonu yetişti. “Ah, telefonu... açmam gerekiyor.”

Çantasındaki telefonu çıkarıp ayağa kalktı ve herkesten uzak bir köşeye çekildi.

Kendisini tam zamanında arayan kişiye şükranlarını sunmak için telefonun ekranına baktığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Arayanın Sara veya annesi ya da babası olduğunu düşünüyordu. Trey’den bir telefon almayı hiç beklemiyordu.

Onuncu Bölüm

“Alo?” dedi tedirgin bir sesle. Aynı anda kalbi Trey’e olan özleminin onu partide gördüğü ana dek neredeyse etkisinden kurtulduğunu düşündüğü o tanıdık acısıyla doldu.

“Kylie?” Trey’in boğuk sesiyle duyguları bir kez daha allak bulak olan Kylie boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu ve zihninde Trey’in görüntüsünü canlandırdı; yeşil gözleriyle yüzüne sevişirlerken baktığı gibi bakıyordu. “Evet?”

“Ben Trey.”

“Biliyorum,” dedi Kylie gözlerini kapayarak. “Beni neden aradın?”

“Seni aramak için bir sebebim mi olması gerekiyor?”

Artık başka bir kızla beraber olduğun için evet, gerekiyor.

“Biz artık beraber değiliz, Trey.”

“Belki de ayrılmamız bir hataydı,” dedi Trey. “Seni partide gördüğüm günden beri aklımdan çıkmıyorsun.”

Kylie onun o gece yeni oyuncağıyla baş başa kalır kalmaz kendisini unuttuğundan emindi. İkisi polisler partiyi basmadan on beş dakika kadar önce oradan ayrıldıkları için şanslıydı.

Kısacası Kylie, o gece polis merkezinde beklerken Trey büyük ihtimalle yeni kız arkadaşının üzerinde şansını deniyordu.

“Sara bana Fallen’daki bir kampta olduğunu söyledi,” dedi Trey, Kylie sessiz kalınca. “Partideki o olaydan sonra annen seni o kampa göndermiş.”

“Evet,” dedi Kylie, durumun tam anlamıyla öyle olmadığını bilmesine rağmen. Ama Trey’e gerçeği söyleyemezdi. Ona gerçeğin küçük bir detayını bile veremezdi. İşte o an, tanıdığı herkese ne çok yalan söylemesi gerekeceğini fark etti. Bir şeyi daha fark etti. Annesi Kylie’ye, kendisini onu bu kampa göndermeye Dr. Day’ın ikna ettiğini söylerken yalan söylememişti. Belki de annesi ondan düşündüğü kadar nefret etmiyordu. Bunun Kylie’yi rahatlatması gerekirdi ama o, yüreğindeki acının büyüdüğünü hissetmişti. Annesini özlemişti. Babasını da. Eve dönmek istiyordu. Gözleri doldu ve ağlamamak için yutkunmak zorunda kaldı.

“Telefon görüşmesi yapmana izin veriyorlar mı?” Trey’in sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırıp tekrar o ana döndürmüştü.

İzin mi? Kylie bunu hiç düşünmemişti. “Sanırım veriyorlar. Şu ana dek kimse bana bunun aksini söylemedi.” Gerçi kalacağı kulübeye bırakılacağı söylenen kamp kurallarını da okumamıştı. Bu onun suçu sayılmazdı çünkü henüz kulübeye gitmesine izin verilmemişti.

Kendisi dışında telefonla konuşan birisi olup olmadığını görmek için başını kaldırdı. İki kişinin telefonda sohbet ettiğini ve iki kişinin de mesajlaştığını gördü. Mesaj yazarlardan biri şu Hızmalı Çocuk Jonathon’dı. Yanında iki kişi daha vardı. Onların hemen arkasında gotik bir grup çocukla birlikte Gotik Kız duruyordu.

Kylie, Lucas Parker’ı da gördü. O telefonda değildi ancak hayranlarından oluşuyormuş gibi görünen bir grup kızla soh-

bet ediyordu. Kızlardan birinin söylediği bir şeye gülüyordu. Kylie bu kızların onun ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinlediklerini ve önünde adeta ayılıp bayıldıklarını fark etti. *Gülüp eğlenin bakalım*, diye geçirdi içinden. *Nasıl olsa kedinizi öldürmedi.*

“Önümüzdeki hafta ben de o civardaki bir futbol kampına katılacağım,” dedi Trey, Kylie’nin dikkatini tekrar yaptıkları telefon görüşmesine çekerek. “Belki... belki bir araya gelmenin bir yolunu buluruz diye düşündüm. Sohbet ederiz. Seni özledim, Kylie.”

“Senin Shannon denilen o kızla beraber olduğunu sanıyordum.”

“Shannon’la gerçek anlamda çıktığımız bile söylenemez. Ama zaten artık hiç görüşmüyoruz. Onunla hiçbir konuda sohbet edemiyordum.”

Ama eminim ki başka her şeyi yapabiliyordun. Kızın o partide Trey’e nasıl asıldığını hatırlamak Kylie’nin canını acıttı.

“En azından benimle bulaşacağını söyle,” dedi Trey. “Lütfen. Seni gerçekten özledim.”

Kylie’nin yüreği iyice ağırlaştı. “Bunu yapabileceğimden emin değilim... Yani henüz buradaki kuralları bilmiyorum.”

“Sanırım kamplarımız birbirine sadece birkaç kilometre uzakta. Buluşmamızın o kadar zor olacağını düşünmüyorum.”

Kylie gözlerini kapayıp Trey’i görmenin ne kadar güzel olacağını düşündü. Bir kaçık olmadığını bildiği birini görmek, ama özellikle de Trey’i görmek. Trey o güne dek canı sıkıldığında yanına koştuğu kişi olmuştu. Terk edildiğinde kalbinin kırılmasının sebebi de buydu.

“Burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenene dek söz veremem.” Kylie başını kaldırdı.

Holiday, Sky'la birlikte yemekhanenin ön tarafına doğru yürüyordu.

“Öğle yemeğiniz hazır,” dedi Sky. “İzninizle önce kampa yeni gelenler sıraya girsin. Yemekten sonra birbirimizle tanışma faslına geçeriz.”

Tanışma mı? Bu grubun karşısında konuşacağını düşünmek Kylie'nin içini allak bullak etmişti.

Aynı anda Derek dönüp yemek sırasında birlikte beklemek isteyip istemediğini sorar gibi Kylie'ye baktı. Kylie tek başına olmaksansa Derek'le yan yana olma düşüncesinden hoşlandı.

“Gitmeliyim Trey,” dedi.

“Ama Kylie...”

Kylie telefonu kapadı. Bunu gaddarlık olsun diye yapmamıştı ama bu hareketin Trey'e reddedildiğini hissettirecek olması da umurunda değildi. Bazı şeylerin bedeli ağır oluyordu.

Derek ayağa kalkıp ona el salladı. Evet, bu çocuk kesinlikle Trey'den uzundu. Kylie, Derek'e doğru yürüdü ve Della da aralarına katıldığında irkildiğini belli etmemeye çalıştı. Üçü birlikte yemek sırasına yöneldi.

Della otobüsteki Gotik Kız'ın arkasında durdu ve ikisi sohbet başladı.

Derek dönüp Kylie'yle ilgilendi.

“Erkek arkadaşın mıydı?” diye sordu.

“Ha?”

“Telefondaki erkek arkadaşın mıydı?”

“Ah.” Kylie başını iki yana salladı. “Eski erkek arkadaşım.” Sonra birden Della kendisine hangi türe ait olduğunu sorduğunda üzerlerine çevrilen bakışları hatırladı. Derek'e doğru eğildi. “Telefondaki konuşmaları duydun mu?” Sesini alçalttı. “Buradaki herkes beni duyabiliyor mu?”

“Konuşmalarını duymadım. Bunu sadece... vücut dilinden anladım.” Derek, Kylie’nin kalabalığın içindeki hareketlerine dikkat etmiş olmalıydı. “Ama evet, buradaki bazı kişiler olağanüstü duyma gücüne sahiptir.”

“Sen onlardan değil misin?” Derek’in kendisine öğrenmek istediği her şeyi söyleyeceğini umuyordu. Hangi türe ait olduğunu söyleyeceğini.

Derek, “Değilim,” dedi ve sıra birkaç adım ilerleyince kolu kısa bir an Kylie’ninkine sürtündü. Kylie geri çekilmeyi mi yoksa ona daha çok sokulmayı mı istediğini bilemedi.

Derek’in soğuk bir tene sahip olmadığı gerçeği ona yakınlaşmayı da seçenekler arasına sokuyordu. Kolları tekrar birbirine dokunduğunda Kylie içinin huzur olduğunu hissetti.

“O halde sen hangi türe aitsin?” diye sordu ve hemen ardından buna pişman oldu. Ona kendisinin cevap vermek istemediği sorular sorması haksızlıktı. “Bu soruyu cevaplamak zorunda değilsin.”

Utanarak başını çevirdi ve kalabalıktan çıkan uğultuyu dinledi. Salona sessizliğin hâkim olduğu sabah saatlerinin aksine yeterince gayret ettiğinde kendini sıradan gençlerle bir arada olduğuna ikna edebiliyordu.

İşte o an gerçeği inkâr etmekten vazgeçtiğini fark etti.

Kulakları kahkahalar ve aralarına karışan tiz seslerle doldu. “Sıradan” insanlarla bir arada olduğunu düşünmek içini rahatlattı ama gerçeği bir kenara itemiyordu. Gerçek, bu insanların hiçbirinin sıradan ya da normal olmadığıydı.

Kendisinin bile.

Bu düşünceyle birlikte içine bir panik dalgası yayıldı ve şimdi nasıl olup da bir şeyler yemeyi başaracağını merak etti.

“Ben yarı *faeyim*.” Derek’in sesi Kylie’nin kulağını okşadı. Nefesinin yarattığı karıncalanma içini dalga dalga titretti. Bu

korkunun sebep olduğundan farklı bir titremeydi. Kylie hissettiklerini bir kenara itip Derek'in söylediklerine odaklandı.

Fae mi? Kylie'nin beyni bu kelimenin eş anlamlısını bulmak için arşivindeki dosyaları hızla taradı ve nihayet geçmişte okuduğu bir şeylere dayanarak *fae* kelimesinin Fransızcada *peri* anlamına geldiğini hatırladı.

Zihni şimdi ona bilgi üstüne bilgi aktarıyordu. Holiday bir periydi. Holiday, Kylie'nin de bir peri olabileceğini söylemişti.

Kylie dönüp Derek'in yeşil gözlerine baktı. Neredeyse fısıldar gibi konuşarak, "Sen... sen de hayalet görebiliyor musun?" diye sordu.

"Hayalet mi?" Derek böyle bir soruyla karşılaştığına inanmıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı.

Hadi canım, bütün bu olanların yanında bu soru nasıl olurdu da...

Arkasında birisinin durduğunu hissetmesiyle Kylie'nin düşünceleri sekteye uğradı. Kalp atışları hızlandı ve bu kişinin asker tipli adam olmasından korktu. Ama bu defa o yakınlarda olduğunda hissettiği soğukluğu hissetmemişti. Derek onun omzunun üzerinden karşıya baktıktan sonra başını salladı.

Kylie başını arkaya çevirdi ve kendini Lucas Parker'ın açık mavi gözlerine bakarken bulduğunda nefesi kesildi.

"Sanırım bunu düşürmüşsün." Kylie, Lucas'ın gümbürdeyerek çıkan kendine has, boğuk sesini bir radyo spikerinin sesine benzetti. Sesinin bu özelliği onu olduğundan daha olgun gösteriyordu.

Lucas'ın yüzüne dalıp gittiğini fark ederek bakışlarını onun elinde tuttuğu cüzdana çevirdi. Büyükannesi geçen Noel Kylie'ye bu cüzdanı almak için neredeyse bir servet harcamıştı.

Kylie hızla dönüp çantasını unuttuğu masaya baktı. Çanta bıraktığı gibi duruyordu. Lucas içindeki cüzdanı çıkarmayı nasıl başarmıştı?

Cüzdanını aldı ve annesinin kredi kartının hâlâ yerinde durup durmadığını kontrol etmek için duyduğu güçlü isteği bastırmaya çalıştı. O kartı kaybederse annesi çok kızardı.

Görgü kurallarına uyup Lucas'a teşekkür etme ve onu kedi katleden elleriyle eşyalarına dokunması konusunda sorguya çekme seçenekleri arasında gidip gelirken ne yapacağını şaşırdı. Çoğunlukla görgü kurallarının gereklerini yerine getirmeyi tercih ettiği için "teşekkür ederim" şeklindeki iki basit kelime dilinin ucuna kadar geldi ama onları telaffuz etmeyi başaramadı.

Lucas'ın kendisini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Onun mavi gözleriyle tıpkı yıllar önce olduğu gibi, ruhunu okurcasına yüzüne baktığını düşünmeden edemiyordu. İkisi kısa bir süre komşu olmuşlardı. Aynı sınıfta bile değillerdi. Ama okuldan eve dönerken her gün üç sokak boyunca birlikte yürüyorlardı ve Kylie o yürüyüşün günün en güzel kısmı olduğunu hatırlıyordu. Lucas'ı ilk kez caddede bisiklete binerken görmüş ve o günden sonra ondan esrarengiz bir biçimde etkilenmişti.

Birden onu son kez gördüğü an tüm canlılığıyla zihninde belirdi. Az önceki sihrin yerini soğuk bir korku dalgası aldı.

Kylie, Çorap isimli kedisi ortadan kaybolduğu için ailesinin ona aldığı kedi yavrusuyla salıncakta sallanıyordu. Birden bahçe çitleri üzerinde Lucas'ın yüzü belirmişti ve o mavi gözler Kylie'ninkilerle buluşmuştu. Kedi tıslamış ve kaçıp saklanmak isteyerek Kylie'yi tırmalamıştı. Lucas, Kylie'ye bakıp, "*Geceleri o kedi yavrusunu eve almayı sakın unutma. Yoksa diğer kedinin başına gelenler onun da başına gelir,*" demişti.

Kylie ağlayarak annesine koşmuştu. Anne ve babası o gece Lucas'ın ebeveyniyle konuşmaya gitmişti.

Ona neler olduğunu anlatmamışlardı ama Kylie eve döndüklerinde babasının öfkeli göründüğünü hatırlıyordu.

Gerçi bunun pek önemi yoktu çünkü bir sonraki gün Lucas ve ailesi ortadan kaybolmuştu.

“Bir şey değil,” dedi Lucas alaycı bir tını da eklenen o boğuk sesiyle. Bu sözlerin ardından arkasını dönüp uzaklaştı.

Ah, harika. Kylie’nin ihtiyacı olan tek şey, insanları-yiyecek-olarak-görenler çetesinden bir düşman kazanmaktır; özellikle de korkunç şeyler yapabileceğini bildiği bir düşman. Ama şu da bir gerçektir ki Kylie, Lucas Parker’a iyi davranmakta zorlanacaktı. Ne de olsa Lucas onun kedisini öldürmüş ve diğerini de öldürmekle tehdit etmişti.

On Birinci Bölüm

Öğle yemeğindeki tanışma Kylie'nin tahmin ettiği kadar utanç verici oldu. Herkes ismini ve "hangi türe ait olduğunu" söyledi ama sıra ona geldiğinde Kylie ancak ismini verebildi. Sonraki dakikalarda salonu dolduran sessizlik boğucuydu. Holiday söze karışıp Kylie'nin sahip olduğu gücü henüz tam bilmediklerini ve onun "zihnini diğerlerine kapamasının" kasıtlı bir davranış değil, yeteneğinin bir özelliği olduğunu açıkladı.

İçlerindeki en kaçık kişinin Kylie olduğunu düşünenlerin artık başka kanıtı ihtiyacı yoktu. Kylie, Holiday'ın kendisine yardım etmeye çalıştığını tahmin ediyordu ama onun böyle bir yardıma gerçekten ihtiyacı yoktu. Neyse ki bu konuşmadan önce hindili sandviçinin yarısını zorla da olsa mideye indirmişti çünkü şimdi tek bir lokma bile yiyecek iştahı kalmamıştı.

Bütün dikkatleri üzerine topladığı bu utanç verici durumun ardından telefonu çaldı. Ekranda annesinin ismini görünce telefonu sessize aldı. Şu an istediği son şey salonda üstün işitme gücüne sahip olanların, annesiyle yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmalarıydı.

Öğle yemeği toplantısı biter bitmez kendisine kalacağı kulübenin nerede olduğunu tarif etmesi için Holiday'i buldu. Akşam yemeği saat altıdaydı ve o saate dek serbest zamanları vardı. Bu süre içerisinde kamptaki diğer çocuklar ve oda arkadaşlarıyla kaynaşıp birbirlerini tanımalarını tavsiye ediyorlardı.

Kylie bu dört saati tavsiye edilen şekilde geçirmek yerine bir elbise dolabından daha büyük olmayan odasına kapanıp yaşadığı duygu karmaşasıyla yüzleşerek geçirdi. "Tavsiye edilen" ve "ihtiyaç duyulan" arasındaki farkı biliyordu.

Yatağına oturduğunda odasının boyutları bir kez daha dikkatini çekti. Gerçi bundan yakınmıyordu. Odanın sadece ona ait olması boyutlarını önemsiz kılıyordu. Haftanın üç ya da dört gecesi onu ziyaret eden kâbusları düşününce kendisine böyle bir mahremiyet verilmesini takdirle karşılıyordu. Odanın duvarlarının annesinin "tüyler ürpertici çılgınlıklar" olarak nitelendirdiği sesleri dışarı iletmeyecek kadar kalın olduğunu umdu.

Evindeki duvarların öyle olmadığı açıktı.

Kylie dudağını ısırdı ve bir kez daha annesinin kendisine böyle bir şeyi nasıl yaptığını merak etti. Ona daha bir hafta öncesine kadar uykusunda yaşadığı dehşete başkalarının da tanık olmasından utanç duyacağını söyleyerek arkadaşlarında kalmamasını tavsiye ederken nasıl olmuştu da Kylie'yi buraya göndermişti?

Kylie annesiyle ilgili düşüncelerden sıyrılıp bakışlarını bir kez daha odada gezdirdi. O günü tamamen boşa geçmişti. Eşyalarını yerleştirmiş, annesini, namı diğer Buzlar Kraliçesi'ni aramış, hâlâ bir telefon ya da mesaj alamadığı kayıp Sara'ya ulaşmaya çalışmış, kamp kurallarını okumuş ve bol bol gözyaşı dökerek bunalıma girmişti.

Bunalıma girmek hakkıydı.

On altı yıl boyunca kim olduğunu çözmeye çalışmış ve bunun için daha çok zamanı olduğunu düşünmesine rağmen yaptığı keşiflere güvenmişti. Ama şimdi bu konuda tamamen yanıldığını öğrenmişti, üstelik gerçekte *ne* olduğunu bile bilmiyordu.

İşte kimlik bunalımı diye buna denirdi.

Telefonu bir kez daha çaldı. Bu defa arayan babasıydı.

Onu terk eden babası.

Onu polis merkezinden almaya gelmeyen babası.

Zorla bir kampa gönderilmeden önce onu ziyaret etmeyen babası.

Belli ki babası onu düşündüğü kadar sevmiyordu.

Kylie her şeye rağmen babasını özlüyordu.

Bunun ona fazlasıyla düşkün olduğu anlamına gelmesinin bir sakıncası yoktu. Ayrıca büyük ihtimalle geçici bir durumla karşı karşıyaydı. Onun kendisini sevmekten vazgeçtiği gibi, Kylie de günün birinde babasını sevmekten vazgeçecekti. Değil mi?

Kylie'nin boğazı düğümlendi. Aramayı cevaplayıp babasına onu buradan alması için yalvarma güdüsü öylesine güçlüydü ki telefonu yatağın ayakucuna fırlattı. Zil sesini dinledi ve telefonu açtığı takdirde babasına bir çırpıda doğaüstü varlıkları ve kendisinin de onlardan biri olduğunu anlatacağını anladı. Burada potansiyel seri katil Lucas Parker'a rastladığını da.

Annesinden sır saklamakta asla zorlanmamıştı çünkü onun da kendi sırları olduğunu biliyordu. Ama babasından sır saklamak onun için cebir dersi kadar zordu.

Bu yüzden telefonu açmak yerine başını yastığa bırakıp yeni bir ağlama krizine girdi.

Odasının kapısı tıklatıldığında yanakları hâlâ ağladığının kanıtı olan gözyaşlarıyla ıslaktı.

Kylie ne yapacağına karar verene dek kapı açıldı ve aradaki boşluktan içeri bir burun uzandı. “Uyanık mısın?”

Kylie yatakta oturduğu ve Miranda’nın burnunun üzerinden gözlerini de görebildiği için yalan söyleyemedi. “Evet.”

Miranda davet edilmeyi beklemeden içeri daldı. “Selam, ben sadece...” Ela gözleri Kylie’nin yüzüne kenetlendi ve ağzı açık kaldı.

Kylie küçük cadının neden bu kadar şaşırdığını biliyordu. Kirpiklerindeki rimeli bir damla bile akıtmadan ağlamayı başaran kızları hep kıskanmıştı ama kendisi bu yeteneğe sahip değildi. Ağladığında teninde kırmızı lekeler belirir ve gözleri bir insana ait olamayacak kadar şişerdi.

Bir dakika. Holiday’e göre Kylie zaten insan değildi. Bunu kim tahmin ederdi ki?

“İyi misin?” diye sordu Miranda.

“İyiyim.” Kylie sesine biraz neşe katmaya çalıştı. “Alerjim var da.”

“Bir hemşireye görünsen mi acaba? Gerçekten berbat görünüyorsun.”

Teşekkürler. “Hayır. İyiyim. Birazdan geçer.”

“Bulaşıcı bir hastalığın yok değil mi?” Miranda birkaç adım atmışken durdu.

“Umarım yoktur,” dedi kapıdaki bir ses. Bu ses koyu renkli güneş gözlüğü hâlâ gözünde olan ve Kylie’nin yemekteki tanışma sırasında vampir olduğunu öğrendiği Della’ya aitti. Evet.

Della gerçek bir vampirdi.

“Bulaşıcı değilim,” dedi Kylie. Sonra ikisini kendinden uzak tutmak için aslında tersini söylemesi gerektiğini fark etti.

Miranda odaya girip tek kişilik yatağın ayakucuna oturdu. Della da içeri girdi ama ayakta kalmayı tercih etti. Oturmak yerine gözlüğünü çıkardı ve Kylie’yi tepeden tırnağa inceledi.

Yüzündeki karanlık ifade Kylie'ye rejim yapan birisinin onu ağzına atmadan önce bir kurabiyeye bakışını hatırlatmıştı.

Birilerinin kendisini ağzına atacağı düşüncesi tüylerini diken diken etti.

"Akşam yemeğine ve sonrasındaki kamp ateşi etkinliğine katılacaksın, değil mi?" diye sordu Miranda.

Kylie, Della karşısında verdiği tepkinin fark edilmediğini umarak, "Bu... bu zorunlu mu?" diye sordu.

Della, Kylie'nin ondan ölesiye korktuğunun belli olmadığına dair umutlarını paramparça ederek, "Sen benden korkuyor musun?" diye soruverdi birden.

"Neden... neden senden korkacaktım ki?"

"Sivri dişlerim yüzünden olabilir mi?" Della ağzını açıp aralarında sahiden de iki sivri köpekdişi olan inci beyazı dişlerini gösterdi. "Yoksa kanını son damlasına dek emebilirim diye mi?"

Kylie irkilmemek için epeyce çaba sarf etti; özellikle de kız dilini dudaklarının üzerinde gezdirdiği için.

"Onunla dalga geçmeyi bırak." Miranda güldü ve gözlerini devirdi.

"Tam tahmin ettiğim gibi." Della elini sallayarak Kylie'yi işaret etti. "Kalp atışları hızlandı. Boynundaki şu zonklayan damara bak. Şaka yaptığımı bildiğini sanmıyorum."

Della'nın onun boynundaki damarları göstermesi Kylie'nin kalp atışlarını daha da hızlandırdı. "Elbette biliyorum," diye yalan söyledi. "Holiday bana bu kamptaki herkesin... iyi insanlar olduğunu söyledi."

"Ve sen de ona inandın, öyle mi?" Della'nın siyah gözleri Kylie'yi dürüst olmamakla suçluyordu.

İşte Kylie o an Della'nın onun fiziksel tepkilerini yorumlama becerisinin kendi yalan söyleme becerisinden katbekat iyi olduğunu anladı.

“Ona inanmak istiyorum. Ama itiraf etmem gerekir ki zihnim hâlâ... doğaüstü yaratıkların var olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyor.”

“Ama sen de doğaüstü bir varlıksın,” dedi Miranda. “Nasıl olur da bunu...”

“Holiday benim doğaüstü bir varlık olduğuma inanıyor.” Evet, Kylie birkaç dakika önce bir kez daha Holiday’in yaptığı değerlendirmenin yanlış çıkacağını ummuştı.

Hafifçe kaşlarını kıpırdatan Miranda ve Della, “Doğaüstü bir varlıksın,” dedi aynı anda.

“En azından tam anlamıyla insan sayılmazsın,” diye ekledi Della. “Bunu beyin şablonuna bakarak anlayabiliyoruz.”

“Peki, hiç yanılmaz mısınız?” diye sordu Kylie dizlerini iyice göğsüne çekerek.

“Herkes yanılır,” dedi Miranda.

“Ama nadiren,” diye ekledi Della.

Her şeye rağmen bu cevap Kylie’nin tekrar umutlanmasını sağladı. “Yine de yanıldığınız oluyor değil mi?” Yüreğindeki ağırlık bir nebze de olsa hafiflemişti.

“Evet, çünkü beyninde tümör olan insanlar da var,” dedi Della.

Kylie alnını dizlerine yasladı. Ya doğaüstü bir varlıktı ya da beyindeki tümör yüzünden sayılı günleri kalmıştı; hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

“Ya da beyinleri ilmek ilmek olanlar,” dedi Miranda.

Kylie başını kaldırdı. “İlmek ilmek mi?”

“Evet, delilerin beyni kıl kadar ince ilmeklerden oluşur.”

“Belki ben de deliyimdir. Geçmişte bu suçlamayla karşılaştım.”

“Hayır, bekle,” dedi Miranda. “Holiday sana sahip olduğun yeteneklerden bahsetmedi mi?” Miranda ve Della aynı anda soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Kylie omuzlarını silkti. “Evet ama karşımdaki enerji yüklü bir hayalet de olabilirmiş.”

“Hayalet mi?” diye sordu iki kız yine aynı anda.

Kylie yanılıyor olabilirdi ama ikisi de irkilip korkmuş gibi görünüyordu. Yaşadıkları şok Kylie’nin daha önce ona hayalet görüp görmediğini sorduğunda Derek’in verdiği tepkiye benziyordu.

“Ölüleri görebiliyor musun?” dedi Della, Kylie’nin yatağından uzaklaşarak. “Ah, kahretsin. Ben etrafında hayaletler dolaşan biriyle aynı odada kalmak istemiyorum. Bu çok korkunç.”

Yatağın ayakucundaki Miranda bile oturduğu yerden kalkmıştı. Neye uğradığını şaşırان Kylie onlara baktı. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Siz ikiniz benden korkuyor musunuz yani? Sen bir cadısin.” Miranda’yı işaret etti. “Sen de bir vampir.” Della’ya doğru elini salladı. “Ve şimdi ikiniz bana korkunç biri olduğumu mu söylüyorsunuz?” dedi nihayet parmağıyla kendi göğsünü dürterek.

Miranda ve Della birbirine baktı ama ikisi de Kylie’nin sözlerini inkâr edecek bir harekette bulunmadı.

“Pekâlâ, unuttun gitsin o halde,” dedi Kylie kızların bu davranışı karşısında incindiğini hissederek. “Ama şunu bilin ki hayaletlerle konuşmuyorum.” Sonra birden gün boyu kendisinin de diğerlerine, şu an oda arkadaşlarının ona baktıkları gibi baktığını fark etti. Başkalarına yaşattığı duyguları bizzat deneyimlemek bazı şeyleri daha detaylı düşünmesini sağlamıştı.

“Yani hayaletler sadece senin etrafında mı dolanıyorlar?” Della bakışlarını telaşla odada gezdirdi. “Ne olur bana şu an içlerinden birinin burada olmadığını söyle.”

“Burada değiller,” dedi Kylie öfkeyle. Ama öfkesi Della’ya değil, içinde bulunduğu durumaydı. Çünkü Tanrı biliyordu ya birisinin hayalet gördüğünü duysa o kişiden kendisi de korkardı.

“İyi bari.” Miranda tekrar yatağın ayakucundaki yerine döndü.

Della etrafa bakmaya devam etti. “Hayır. Bu çok korkunç. Seninle aynı odada kalmak istemiyorum.”

“Aslında sizden daha korkunç sayılmam.” Kylie karşısında duran vampire baktı ve her nedense onun tarafından kabullenilmeyi istedi.

“Bence haklı,” dedi Miranda, Della’ya. “Biz de ona epeyce korkunç görünüyor olmalıyız. En iyisi bu işi böylece yürütmeye çalışalım. Yani arkadaş olalım.”

Della nefesini bıraktı. “Tamam ama etrafta hayalet olduğunda bize haber vereceksin, değil mi?”

Kylie başını salladı ama sonra birden verdiği bu sözü tutmanın ne kadar zor olduğunu anladı çünkü tam da o anda odada bir hayalet olduğunu söyleyen o soğuk ürpertiye hissetmişti. Neyse ki onu “gözleriyle görmemişti”. Hayaleti görmek için çok çaba sarf ettiği söylenemezdi ama ölü bir insanla göz göze gelmek istemediği için onu kim suçlayabilirdi ki?

Kylie bir şeyler yiyebileceğini tahmin etmemiştir ama pizzanın o sıcak, baharatlı kokusunu aldığı anda gün boyu midesine doğru düzgün bir şey girmediğini fark etti. Ara sıra kaşlarını kıpırdatarak kendisine bakanlardan rahatsız olana dek bir dilim soslisli pizzayla birlikte salatasının yarısını da yemeyi başardı. Kamptaki çocukların bazıları hâlâ onun hangi türe ait olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eh, onlara iyi şanslar dilemekten başka yapacak bir şey yoktu. Kylie salatasından bir lokma daha aldı ve bu sırrı çözmeyi başaran kişinin kendisini de bilgilendireceğini umdu.

Bakışlarını yemekhanede gezdirdiğinde Derek'in başka bir masada oturduğunu gördü. Yanında kızıl saçlı bir kız vardı ve vücut diline bakılacak olursa bu kız Derek'i pizzadan daha ilgi çekici bulmuştu. Ona öyle bir sokulmuştu ki sol göğsü koluna sürtünüyordu. Kylie o da kıza doğru eğilmiş olduğu için Derek'in bu ilgiye kayıtsız kalmadığını anladı.

Yüreğinde belli belirsiz bir kıskançlık hissetti ama bu duyguyu bastırdı. Duyduğu kıskançlığın tek sebebi Derek'in Trey'e olan benzerliğiydi. Dudaklarını ısırp duygularını bastırmaya devam ederek Derek konusunda dikkatli davranması gerektiğini düşündü. Ona hissettiklerini yanlış yorumlayabilirdi.

Aynı anda yarı peri Derek omzunun üzerinden ona baktı. İkisi göz göze gelip öylece kaldı. Kylie bu defa içinde daha güzel bir duygunun kıpırtısını hissetti.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye fısıldadı Miranda.

Kylie, Derek'le birlikte bütün dikkatleri üzerlerine topladıklarını fark ederek bakışlarını başka yöne çevirdi. "Büyük ihtimalle herkes gibi onun da merakını cezbediyorum," diye fısıldadı Kylie.

"Hayır. O sana ilgi duyuyor," dedi Della. Bu sözler Kylie'ye kamptaki bazı çocukların üstün işitme gücüne sahip olduğunu hatırlatmıştı. "Öğle yemeğinde yanında otururken neredeyse nefes almayı bile güçleştirecek kadar testosteron yayıyordu. Bu çocuk senin vücuduna sahip olmak istiyor," diye takıldı Kylie'ye.

"Eh, ona sahip olamayacak," dedi Kylie.

"Sen ondan hoşlanmıyor musun yani?" diye sordu Miranda heyecanlı bir sesle.

"O anlamda hoşlanmıyorum." Kylie dudaklarından çıkan bu sözlerin yalan olduğunu hissetmiş ama bunu umursamamıştı çünkü Derek'e hissettiği her duygunun onun Trey'e benzerliğinden kaynaklanabileceğini biliyordu. Şu an hayatı yeterince

hareketliydi. Yeni bir ilişkiye, hele ki bir yalan üzerine kurulu olanına balıklama atlayacak durumda değildi. Derek ve Trey farklı kişilerdi.

Üstelik Trey onunla yeniden beraber olmak istiyordu. Ya da en azından o gün yaptıkları telefon görüşmesinde bunu ima etmişti. Gün içinde boğuştığı diğer olaylar Kylie'nin bu itirafla ilgili duygularını irdelemesine izin vermemişti. Mutlu muydu? Üzgün müydü? Öfkeli miydi? Yoksa azar azar da olsa bu duyguların üçünü de mi hissediyordu?

Kylie duygu bombardımanına uğramamak için diyet kolasına uzandı ve Della'nın, pizzanın üzerindeki sosislerden birini ağzına atmasını seyretti. Kızın ağzındaki sivri köpekdişleri dikkatini çekti ve Trey'le ilgili düşüncelerinin yerini bir vampirle aynı kulübeyi paylaştığı gerçeği aldı.

Kylie bir sosisi daha mideye indiren Della'nın her insan gibi yemek yediğini fark etti. Oysa o güne dek okuduğu kitaplara dayanarak vampirlerin yemek yemediğini düşünmüştü. Onlar sadece içerdi... Kylie'nin bakışları Della'nın kırmızı, koyu bir sıvıyla dolu bardağına çevrildi.

"Ah, kahretsin." Midesinin bulandığını hissederek elini ağzına götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Della.

"O... kan mı?" diye mırıldandı Kylie ve salondaki diğer masalarda da içi kırmızı sıvıyla dolu bardaklar olduğunu fark etti.

Miranda ona doğru eğildi. "Ne iğrenç, değil mi?"

"Asıl iğrenç olan kurbağalarla flört etmek," dedi Della öfkeli bir sesle.

"Ben kurbağalarla flört etmiyorum," dedi Miranda terslenerek. Ela gözlerindeki parlaklığın sebebi duyduğu utanç olmalıydı. "Sadece bir adama büyü yaptım. Elbette bunu hak etmişti ama şimdi onu eski haline çeviremiyorum. Bu yüzden

ne zaman yanlış bir davranışta bulunsa kurbağaya dönüşüyor ve gelip beni ziyaret ediyor.”

Miranda’nın çaresizliği sesine yansımıştı ama Kylie bunu çok da önemsemedi. Nedense onun insanları kurbağaya dönüştürebilmesi, kendisini Della’nın kan içmesi kadar rahatsız etmemişti. Aman Tanrım. Bu ne kanıydı?

Della Kylie’ye, yüzündeki tiksinti dolu ifadeye baktı. “Ölü insanlar görmek de iğrenç bir şey. Bu...” Bardağını kaldırıp içindeki sıvıdan koca bir yudum aldı. “İğrenç değil.”

Bardağı indirdiğinde dudağının altında kırmızı birkaç damla birikmişti.

Kylie’nin midesi bulandı. Şimdi midesine oturan pizza yukarı çıkmak için bir yol arıyordu.

“Elbette...” Della’nın yüzünde haince bir gülümseme belirdi. “Bunu siz de denemek zorunda kaldığınızda hiç de iğrenç olmadığını anlayacaksınız.”

“Ben geçen yaz denemiştım ve iğrençti,” dedi Miranda. “Tıpkı pis bir madeni para gibi kokuyordu.”

“Ne?” Kylie güçlükle yutkundu. “Beni kan içmeye mi zorlayacaklar yani? Bunu bana kimse yaptıramaz. Asla yapmam.” Elini ağzına götürüp dikkatini kusmamak için harcadığı çabaya verdi.

“İçmek zorunda değilsin, sadece tadına bakacaksın,” dedi Miranda. “Yaz sonuna doğru hepimiz diğer türlerin kültürüyle tanışacağız. Biz cadılar bir ayın düzenleyip sihirlerimizi sergileyeceğiz. Geçen sefer Lucas Parker bir kurtadama dönüşmüştü. Çok korkunçtu. Sen sen ol sakın bir kurtadamı kızdırayım deme.”

Kylie kan içme konusuna odaklanmaktan vazgeçip Lucas Parker’ın bir kurtadama dönüşmesine odaklandı. Ardından onunla öğle yemeği sırasında kısa süreli bir araya gelişlerini hatırladı. Kylie bu görüşme sırasında büyük ihtimalle onu yeterince kızdırmıştı.

Elbette bu konuda Miranda'nın uyarısına ihtiyacı yoktu. Lucas'ın neler yapabileceğine bizzat şahit olmuştu. Şimdi bu çılgınca bir hareket de olsa gözleri kalabalıkta onu arıyordu. Lucas ya orada değildi ya da sırtı Kylie'ye dönük oturuyordu.

"Kurtadamlar vampirler kadar saldırgan değildir," dedi Della ait olduğu türü coşkuyla savunarak. "Onlar sadece ayda bir kere güçlü olurlar. Oysa vampirler yirmi dört saat saldırıya hazır. Asıl kızdırmak istemeyeceğin tür *benim* türüm."

Kylie'nin allak bullak olan midesi onun az önce yediği piz-zayı, zihni ise duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

"Şekil değiştiricilerin gösterisi de biraz tuhaftı ama pek de korkutucu sayılmazdı," diye devam etti Miranda sözlerine.

"Peki periler ne yapmıştı?" diye sordu belli ki bir erkeğe ait olan boğuk bir ses.

Kylie, Derek'in sesini tanıdı ve dönüp ona baktı. Derek de doğrudan Kylie'ye bakıyordu.

Kylie'nin zaten allak bullak olan midesi iyice karıştı. Ancak bu defa hissettiği kıpırtılar az öncekiler kadar tatsız sayılmazdı. Evet, duygular işin içine girdiğinde Derek konusunda daha dik-katli davranmaya kararlıydı.

"Şey," dedi Miranda olması gerekenden biraz daha yüksek bir sesle. "Hepsi ayrı bir yeteneğe sahip olduğu için kısa birer sunum yaptılar." Saçlarını eline dolayıp yüzüne koca bir gülümseme yerleştirdi.

Della az önce kan yudumlayan dudaklarının arasına piz-zadaki biberlerden birini daha yerleştirerek, "Senin yeteneğin ne?" diye sordu Derek'e.

Bu soruyu uzun bir sessizlik takip etti. Derek sırtını dik-leştirdi. "Benim bir yeteneğim olduğunu da kim söyledi?" Ses tonu bu şekilde sorguya çekilmekten hoşlanmadığını söylüyordu.

Yoksa o da Kylie gibi doğaüstü bir yeteneğe sahip olmaya çok da hevesli değil miydi?

“Geçen yıl perilerden biri insanların zihnini okuyabiliyordu,” dedi belli ki Derek’in ruh halinin farkında olmayan Miranda. “Şu an benim ne düşündüğümü söyleyebilir misin?” Dudağını ısırıp Derek’e şehvetli bir bakış fırlattı.

Kylie bakışlarını hızla Derek’e çevirdi. O gerçekten de zihin okuyor olabilir miydi? Bunu yapabildiğini sanmıyordu çünkü o gün daha erken saatlerde kendisine hangi türe ait olduğunu sormuştu. Yoksa bunu sırf laf olsun diye mi söylemişti?

Derek’in vücuduyla ilgili aklından geçenleri, onu Trey’in vücuduyla karşılaştırmasını hatırladı. Ah, harika. Derek’in, onu üzerinde tişört olmadan hayal ettiğini bilmesi kadar utanç verici bir durum olabilir miydi? Birden şu an aynı şeyi yaptığını fark etti. Yüzünün kızardığını hissetti. Hâlâ ona bakan Derek hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

“Bir başkası da zihin gücüyle eşyaları hareket ettirebiliyordu,” dedi Miranda, Derek’in ilgisini çekmek istercesine az öncekinden daha yüksek sesle. “Elbette bunu cadılar da yapabilir.”

“Gerçekten mi?” Della buna şahiden şaşırılmış görünüyor. “Hadi yap o zaman. Tabağımı oynat.” Miranda’ya hareket imkânı sağlamak istercesine geriye yaslandı.

Miranda ona bakıp kaşlarını çattı. “Yapamam. Bu, kurallara aykırı.”

“Kural mı? Boş ver kuralları,” dedi Della. “Hadi yap. Bizden başka kimse bilmeyecek.”

“Yapamam.” Miranda’nın yanakları neredeyse saçlarının rengini aldı. Kampta yüzünün kızarmasından muzdarip tek kişi olmadığını bilmek Kylie’yi rahatlatmıştı.

“Nedenmiş o?” diye itiraz etti Della. “Apralca bir kural yüzünden mi?”

Miranda öfkeli gözlerle Della'ya baktı. "Neden gidip kendini içi kan dolu bir havuzda boğmuyorsun?" Belli ki Derek'i etkilemek istemişti ve bakışlarını ona çevirdiğinde daha da kızardı.

"Ah, onun yerine kalbime bir kazık saplamaya ne dersin!" diye bağırdı Della.

"Sözlerine dikkat et, yoksa karışmam," dedi Miranda da aynı şekilde bağırarak. Az önceki utancının yerini öfke almıştı.

Kylie birbirlerine hakaretler yağdıran Miranda ve Della'ya baktı.

Harika. Şimdi iki oda arkadaşı birbirini öldürmek için çabalayacaktı.

"İkiniz de sakin olun," dedi Derek, Kylie'nin zihnini okumuş gibi.

Della, "Ben zaten yeterince sakinim," dedikten sonra tekrar Miranda'ya odaklandı. "Ama birileri kavgaya hazır. Sözlerine dikkat etsen iyi olur yoksa üstüne atlamaktan çekinmem." Bu sözlerle birlikte ayağa fırlayıp Kylie'nin neler olup bittiğini anlamasına bile fırsat tanımadan masadan ayrıldı.

"Harika," dedi salondaki kalabalıktan gelen yeni bir ses.

Perry, yani kendini tek boynuzlu ata çevirebilen Tuhaf Gözlü Çocuk, Derek'in arkasında beliriverdi. Kylie onun siyah gözlerine baktığında kalbinin telaşla atmaya başladığını hissetti.

"Selam," dedi Perry, Miranda'ya. "Saç saç baş başa kavga edip birbirinizin üzerindeki giysileri parçalamanızı seyretmek isterdim."

"Böyle bir şeyi ancak rüyada görürsün," dedi Miranda.

"Evet." Perry kıkırdadı. "Özellikle de giysilerin parçalandığı kısmı."

"Biraz büyü artık." Miranda kendi tepsisiyle birlikte Kylie'ninkini de alıp onları bırakmak üzere ayağa kalktı.

“Teşekkürler,” dedi Kylie arkasından. Sonra bir Derek’e bir Perry’ye bakıp hangisinden daha fazla rahatsız olduğunu çözmeye çalıştı; ona hissetmek istemediği duygular hissettiren Derek’ten mi yoksa onu ölesiye korkutan Perry’den mi? Bunları düşündüğü sırada telefonu çaldı. Babasının değil de Sara’nın aradığını ve kendisine hamile olmadığını müjdeleyeceğini umarak telefonu çantasından çıkardı. Ekranda Sara’nın numarasını görünce rahatladı.

“Görüşürüz,” dedi oğlanlara. Sonra oradan bir an önce uzaklaşma arzusuyla dışarı çıkıp kendisini kimsenin duyamayacağı bir köşeye çekildi.

Gerçi süper işitme gücüne sahip doğaüstü varlıkların etki alanının nereye kadar uzandığını kim bilebilirdi ki?

On İkinci Bölüm

“Yeter ki sen telaşlanma,” dedi Kylie. Sara’yla yaptıkları telefon görüşmesinde yarım saati geride bırakmışlardı. “Her şey yoluna girecek.” Kylie bu sözleri büyük bir coşkuyla söyleyememiş ama şansını denemek istemişti. Dostlar bunun için vardı. İçinden bir ses Sara hamileyse, ki büyük ihtimalle öyleydi, hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini söylüyordu.

“Teşekkürler, Kylie,” dedi Sara. “Koca bir yaz sensiz ne yapacağım?”

“Bir şekilde hayatta kalırsın,” dedi Kylie. “Ben de öyle yapmak niyetindeyim.”

Kylie ofisin arka tarafına saklanarak gerçekleştirdiği bu telefon görüşmesi boyunca sırtını bir ağaca yaslayarak yerde oturmuş ve Sara’yı sakinleştirmeye çalışmıştı.

Sara’nın annesi öğle yemeği randevusunu iptal edip o günü kızıyla geçirmek konusunda ısrarcı davranmış ve ikisi önce bir sanat müzesini ziyaret edip sonra da alışverişe çıkmıştı. Houston’daki Güzel Sanatlar Müzesi harika bir yerdi ve Sara sanata bayılırdı. Peki, alışverişi sevmeyen var mıydı? Ancak hamile

olduğundan endişelenirken ve bu alışverişe bir ebeveynle çıkmışken durum değişiyordu.

“Bunu yaşadığıma inanamıyorum,” diye devam etti Sara. Henüz bir gebelik testi almayı başaramamıştı. Çok korkuyordu.

Kylie’nin de derdi başından aşkındı ama Sara’nın sorunları hakkında konuşmak ona kendi sorunlarını unutturmuştu. Ayrıca onların dostluğunda odak noktası hep Sara olmuştu. Sara canı sıkkın olduğunda, hatta bazen öyle olmadığına bile sadece kendisiyle ilgilenilmesini isteyen küçük bir çocuktan farksızdı. Kylie için bu asla sorun olmamıştı. O kendi sorunları hakkında konuşmaktansa başkalarının dertlerini dinlemeyi tercih ederdi.

Kylie bunun iyi bir şey olduğunu düşündü çünkü zaten şu an yaşadıklarını anlatabilmesi mümkün değildi. En azından normal bir insana.

“Artık kapamalıyım,” dedi Sara.

Etraftaki yemyeşil arazi günün son ışıklarıyla altın rengi bir parlaklığa bürünmüştü. Hava kararmaya başladığı için sıcaklık gündüz saatlerinde olduğu kadar bunaltıcı değildi.

“Testi yaptığında bana haber ver,” dedi Kylie.

“Veririm. Teşekkürler.”

Kylie telefonla birlikte gözlerini de kapadı. Başını ağaca yaslayıp Holiday’in onun doğaüstü bir varlık olduğu düşüncesinde yanılıyor olabileceğine dair yüreğinde beliren yeni umut ışığını hatırladı. Siyah takım elbiseli iki adamın “o şey” sona ermediği takdirde kampın kapatılabileceğiyle ilgili sözlerini de hatırladı. Kylie “o şeyin” ne olduğunu bilmiyordu. Ama bu iki umudundan biri gerçekleşecek olursa hayatı nispeten katlanılabilir hale gelirdi. Artık ebeveyninin yaşadığı sorunun ve büyükannesi ile Trey konularının üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Birisi gerçek bir insan olmadığını öğrendiğinde hayata bakış açısı nasıl da değişiveriyordu.

Holiday'in sesi zihninde yankılandı; *Gerçek şu ki senin hangi türe ait olduğunu bilmiyoruz. Belki yeteneğin perilere özgüdür ya da belki bir tanrının soyundan geliyorsundur. Hatta belki...*

Kylie kamp liderinin sözlerini tam bu noktada böldüğünü hatırlıyor ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Normal bir insan olma isteğinden vazgeçmiş değildi ama elinde olmadan başka hangi türe ait olabileceğini merak ediyordu.

Yaşadığı duygu karmaşasının onu allak bullak etmesini engellemek için düşünmemeye, sadece etraftaki sesleri dinlemeye çalıştı. Akşam esintisi ağaçların yapraklarını hışırdatıyor, ağustosböcekleri gece verecekleri konserlerin provasını yapıyor ve bir kuş yavrusu annesine sesleniyordu. Kylie babasıyla yaptığı yürüyüşleri hatırladı. Acaba onu arasa mıydı?

Sonra ararım, diye geçirdi içinden. Belki biraz zaman geçtikten sonra babasına, onu aradığı halde neden polis merkezine gelip kendisini almadığıyla ilgili söyleyecek bir şeyler bulurdu. Şimdilik oturduğu yerde kalıp doğayı özümseyecek ve bir nebze rahatlayacaktı. Gözlerini kapadı ve vücudundaki gerilimin yavaş yavaş azaldığını hissetti.

Orada on dakika mı yoksa bir saat mi kaldığını bilmiyordu ama bir sürtünme sesiyle uyandı. Gözlerini açtığı anda hava tamamen kararmıştı. Hiç kıpırdamadan durup etrafı dinledi. Ağustosböcekleri bile nefes almıyordu. Bilinmeyenin korkusuyla mücadele ederken aklına gerçekte var olan çeşit çeşit canavarlar geldi.

Karanlıktaki sessizliği bir aslaninkine benzeyen uğursuz bir kükreme sesi doldurdu ve hemen arkasından köpekler ulumaya başladı... yoksa bunlar kurt muydu? Kylie simsiyah gökyüzüne baktı. Henüz dolunay evresine geçmemiş ay, üzerinde süzülen bulutlar yüzünden belli belirsiz fark ediliyordu. Kylie'nin içi

aniden güvenli bir yere ulaşma arzusuyla doldu. Tam hareket edecekken bir dalın çatırdadığını duydu.

Yalnız değildi.

Kalbi hızla atmaya başladı ve seçeneklerini gözden geçirdi; ya bağırarak ya koşacaktı. Belki de ikisini birden yapmalıydı. Daha kararını vermeden birisinin konuştuğunu duydu.

“Benden hâlâ korkuyorsun ha?”

Bu sesin Della’ya ait olduğunu anladığında kalp atışları yavaşladı. Nispeten. “Önceki kadar değil.” Kylie başını kaldırdı. Vampir ona doğru eğilmişti.

Gülmeye başladı. “Çoğunlukla gerçeği söylemen hoşuma gidiyor.”

“Birisinin yalan söylediğini anlayabiliyor musun?” diye sordu Kylie.

“Her zaman değil. Bu, kişinin yalan söylemekteki ustalığına bağlı. Bu konuda iyi olanlar nabız atışlarını benim duyamayacağım şekilde kontrol edebiliyorlar. Bir de yalan söylemeyi alışkanlık haline getirip en ufak bir tepki bile vermeyenler var.”

Kylie ayağa kalkıp kot pantolonunun arkasına yapışan otları silkeledi. Ya Della’ya yalan söylememeye özen göstermeli ya da bu konuda ustalaşmalıydı.

“Holiday benden havayı koklayarak seni bulmamı istedi.”

“Havayı koklayarak mı?” Kylie karanlıkta Della’nın yüzünü seçemiyordu ama kızın sırttığını söyleyebilirdi. Beyaz dişleri gece karanlığında neredeyse ıslık ıslık parlıyordu. “Kokumu alabiliyor musun?” Kolunu burnuna doğru kaldırdı.

Kylie toplumsal bir koklama projesinin parçasıymış gibi öne eğilen Della onu kökladı. Boğazından beğeni dolu bir inilti koptu. Ardından dudaklarının kenarında keskin köpekdişleri belirdi ve Kylie kolunu hızla geri çekti. Della’nın yüzündeki gülümseme soldu.

Kylie vampirin gerçekten de kendisini korkutmak istemediğine dair tuhaf bir izlenime kapıldı. Demek vampirlerin de duyguları vardı. Nedense bunu fark etmek Della'nın insani yönünü vurgulayıp onu eskisinden daha az korkutucu yapmıştı.

"Diğer herkes kamp ateşinin etrafına toplandı." Della yürümeye başladı.

Kylie de ona eşlik etmeye çalıştı ama kızın hızı korkaklara uygun olmadığı için bunu yapmakta zorlandı. "Kokum sana gerçekten güzel mi geliyor?"

Della ona bakmadı. "Kendini daha iyi hissedebilmen için sana yalan söylememi mi istiyorsun yoksa gerçeği duymayı mı?"

"Sanırım... gerçeği duymayı."

Della durdu ve öfkeli bir sesle konuşmaya başladı. "Damarlarında kan dolaşüyor ve kana bayılıyorum. Bu yüzden evet, nefis kokuyorsun. Ama bu demek değil ki... En iyisi şöyle açıklayayım. Karnın açlıktan zil çalarken bir hamburgerciye girdiğini düşün. İçerideki masalar tamamen dolu ve herkesin önünde leziz hamburgerlerle, bol yağlı patates kızartmaları var. Etrafı nefis bir yiyecek kokusu sarmış. Böyle bir durumda... ne yaparsın?"

Onun nereye varmaya çalıştığını çözemeyen Kylie, "Hiç vakit kaybetmeden sipariş veririm," dedi.

"Yani gidip insanların tabağındaki yemeği aşırırmazsın, değil mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, insanların tabağındaki yemeği aşırarak kötü bir davranışsa birisinin damarlarından birkaç damla kan çalmanın bir hamburgeri aşırırmaktan fazla sorun çıkarabileceğini tahmin edersin. Bunu yapmak için açlıktan ölüyor olmam gerekir. Ya da gerçekten öfkelenmiş olmam."

Aslında Della'nın sesi epeyce öfkeliydi. Kylie, “Gerçekten öfkelendiğin durumlar çok sık oluyor mu?” diye sordu. “Hiç öfkeden çıldırdığın oldu mu?”

Della bir kez daha bitkin bir edayla nefesini bıraktı. “Hatırladığım kadarıyla bugüne dek kimseyi öldürmedim. Duymak istediğin bu mu?”

“Evet.” Kylie gülümsedi. “Yani vampirler insanlar için gerçek bir tehlike oluşturmuyor mu?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Yani?”

“Yani tıpkı insanlar arasında olduğu gibi, vampirler arasında da iyi ve kötüler var. Gerçekten kötü vampirler çeteler oluşturup gittikleri her yerde kasten kargaşa yaratırlar.”

“Ne tür bir kargaşa?” diye sordu Kylie.

“İnsanların hamburgerlerini aşırıdıklarını söyleyelim. Ya da daha kötüsü.”

“Anladım,” dedi Kylie. “Daha kötüsünün” ne anlama geldiğini bildiğinden emindi ve bu düşünceden biraz olsun hoşlanmamıştı.

“Bir de ikisinin arasında olanlar var,” diye devam etti Della sözlerine.

“İkisinin arasında mı?”

“Başı derde giren ama gerçekte o kadar da kötü olmayan insanlar gibi. Böyleleri vampirler arasında da vardır.”

Kylie başını salladı. Tekrar yürümeye başladıklarında merakı iyice arttı. “Senin yeteneklerinin ne olduğunu sorabilir miyim? Tabii sormamda bir sakınca yoksa.”

“Güçlü algılar. Fiziksel güç. Ve... Kahretsin! Senin sahip olduğun yetenek aklıma geldi.” Della aniden durdu. “Şu an etrafta hayalet falan yok, değil mi?”

Kylie o soğuk ürpertiye hissedip hissetmediğini anlamak için kendini dinledi. “Hayır, yok. Ama ben böyle bir yeteneğim olduğundan gerçekten emin değilim.”

“Herhangi bir yeteneğin olsun istemiyorsun, değil mi?”

“İstemiyorum,” dedi Kylie. Az kalsın yalan söyleyecekti. Neyse ki son anda Della’nın yalan dedektöründen farksız bir insan olduğunu –daha doğrusu “insan dışı bir varlık” olduğunu– hatırlamıştı.

Kylie Della’yla birlikte ormanın içlerine doğru yürüdüklerini fark etti; ayın üzerinden geçen birkaç bulut etrafı karanlığa bürümüştü. İşte o an vahşi bir kediye ait olduğunu düşündüğü o boğuk kükreme sesini tekrar duydu.

“Sesi sen de duydun mu?” diye sordu.

“Beyaz kaplanın sesini mi kastediyorsun?”

“Neyin dedin?” Kylie, Della’nın dirseğini tuttu. Kızın teninin soğukluğunu hissettiği anda onu tuttuğundan daha hızlı bir şekilde bıraktı. Artık kükreme sesi duyulmuyordu ama Della’nın teninin soğukluğu kolundan yukarı tırmanan bir ürperti hissetmesine neden olmuştu. Vampirler gerçekten de ölü müydü? Della’ya böyle bir soru sorabileceğinden emin değildi.

Della, teninin soğukluğunun onu rahatsız ettiğini anlamışçasına Kylie’ye baktı. Kylie kıza çok şey belli etmemek için bakışlarını aşağı çevirip pantolonuna takılmış bir dal parçasını çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi davrandı.

Della’nın tekrar yürümeye başlamasıyla az önceki konuya geri döndü. “Teksas’tayız. Burada beyaz kaplan olmaz.”

“Vahşi yaşam parklarında olur. Buradan birkaç kilometre uzakta böyle bir park var. Bahsettiğim yer hem park hem de hayvan barınağı. Hayvanat bahçesi gibi. Ziyaretçiler araçlarla parkta dolaşip nispeten evcil sayılan hayvanları besleyebiliyor.”

“Bir keresinde öyle bir yeri ziyaret etmiştim,” dedi Kylie. “Burada da benzer bir park olduğunu bilmiyordum.”

“Evet, var.” Della başını kaldırıp havayı kokladı. “Parktaki hayvanların dışkı kaplarının temizlenmesi gerekiyor. Etraf dışkı kokuyor. Özellikle de fil dışkısı.”

Kylie duyacağı kokudan çekinerek derin bir nefes aldı ama burun deliklerine sadece ağaçların, nemli toprağın ve yeşilliklerin kokusu dolmuştu. Güçlü bir koku duyusuna sahip olmanın her zaman keyifli olmayacağına karar verdi.

Atıkları her adımla ormanın derinliklerine yürüyorlardı. Dikenli çalılar Kylie’nin pantolonuna takılıyordu. Della’ya yetişebilmek için hızını artırmak zorunda kalmıştı.

“Kamp ateşi nerede?” diye sordu nefesinin kesildiğini hissederek.

“Beş yüz metre kadar ileride. Kaldığımız kulübenin az ötesinde.”

“Neden patikayı takip etmedik?”

“Çünkü böylesi daha hızlı.”

Bir vampir için öyle olabilir. Üç dört dakika daha hiç konuşmadan yürüdüler. Kylie, Della’ya sormak istediği ama onu gücendirmekten çekindiği soruları düşündü. İri, dikenli çalılardan ve ağaç köklerinden uzak durmak için önüne bakarak yürürken ona arkadan çarptı.

“Affedersin...”

Della öylesine hızlı bir şekilde ona döndü ki Kylie sadece bir kararlı görebildi ama kızın soğuk elini ağzına bastırdığını inkâr edebilmesi imkânsızdı. “Şişşt.” Della’nın yüzündeki sert ifade yaptığı uyarıya tehditkâr bir hava katmıştı. Sonra tekrar önüne döndü ve etrafı dinliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi.

Kylie de kulaklarını dört açtı. Ancak tıpkı uykusundan uyandığı o ilk anda olduğu gibi orman tamamen sessizdi; ne

bir kuş ne de bir böcek sesi duyuluyordu. Sanki ağaçlar bile nefesini tutmuştu.

Peki ama neden?

Birden bir şey uçarak yanlarından geçmiş gibi soğuk bir hava akımı hissettiler. Ama hiçbir şey göremediler. Sonra Della'nın boğazından hafif bir hırıltı koptu.

Kylie başını kaldırdı. Gözleri parlayan ve yüzü küf yeşili bir ışıkla aydınlanan Della bu haliyle bir insan dışında her şeye benziyordu. Kylie'nin içini dolduran korku kalbini ve ciğerlerini sıkıştırdı.

Az önceki hava akımı kendini bir kez daha hissettirdi. Kylie arkasına baktı ve yeniden önüne döndüğünde onu gördü. Çok yakınında duruyor, kişisel alanının neredeyse yarısını işgal ediyordu. Kylie gözlerini kırptırıp karşısında duran kişinin kömür karası saçlarını ve çekik gözlerini gördü. Della'nın gözlerini andıran bu gözler onunkilerden farklı olarak yeşil değil, altın rengi pırıltılar saçıyordu.

Çocuğun gerçeküstü bakışları Della'ya odaklanmıştı. "Selam, kuzen."

Sonra soğuk ifadeli, altın rengi gözlerini Kylie'ye çevirerek ona iyice yaklaştı. Burun delikleri genişledi. "Bakıyorum da bize yiyecek bir şeyler getirmişsin."

On Üçüncü Bölüm

Della onun bu sözlere tepki vermesine bile fırsat tanımadan Kylie'nin önüne atladı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. "Burada... burada olmaman gerekiyor."

"Endişelenme, kuzen," dedi çocuk. "Beni bu kadar uzaktan ne görebilir ne de kokumu alabilirler. Sahip oldukları gücün sınırlarını biliyorum."

"Sınırları falan boş ver. *Senin* burada olmaman gerekiyor," diye homurdandı Della.

"En sevdiğim kuzenimi ziyaret edemeyecek miyim yani?"

"Burada olmaz." Della elini salladı. "Şimdi başımı derde sokmadan önce yok ol."

"Beni bu leziz kokulu kızla tanıştırmayacak mısın?" Çocuk göz açıp kapayana dek bir kez daha Kylie'nin önünde bitivermişti. Bu defa ona eskisinden bile yakın duruyordu. Kylie çocuğun çenesinde boylu boyunca uzanan iğrenç bir yara izi olduğunu fark etti. Burun delikleri onun ağzından yayılan kokuyla doldu. Çocuğun nefesi bir süpermarketin et reyonu gibi kokuyordu. Çiğ et gibi.

Paniğe kapılan beyninde tek bir kelime yankılandı. *Kaç!*

Korkusu onun bu emre itaat etmesini engelledi.

Della bir kez daha homurdandı. Kylie'nin vampir oda arkadaşı saniyeler içerisinde Kylie'yle yüzü yaralı kuzeninin arasında girmişti. "Kızı rahat bırak, Chan. Onu korkutuyorsun."

Chan bir adım geri çekildi. "Sadece şaka yapıyorum. Akşam yemeğini çoktan mideye indirdim." Bu sözlerle elini gömleğinin üzerinde gezdirdi. Kylie açık renkli gömleğinin üzerinde lekeler olduğunu fark etti. Bu lekeler pekâlâ birer...

Kanın bakırımı kokusu içinin buz kesmesine neden oldu. Dudaklarından bir inilti koptu. Bir adım geri çekilmek istedi ve neredeyse takılıp düşecekti.

Della ona şöyle bir baktıktan sonra tekrar Chan'a döndü. "Eve git. Seninle kamptan sonra görüşürüz."

"Bu hapisneden kurtulur kurtulmaz bize mi katılacaksın yani?"

"Kamp bittiğinde ne yapacağıma karar vermedim. Şu an burada olmamın sebebi de bu zaten; ne yapacağıma karar vermek."

"Ailen seni bir daha asla kabul etmez. Artık o dünyada yerin yok."

"Bundan emin olamazsın," dedi Della acı dolu bir sesle.

"Eminim. Geçmişte aynı şeyi ben de denedim. Ne onlara ne de kendine acı çektiirmek istemiyorsan bize katıl. Artık senin ailen biziz."

"Dediğim gibi, kararımı buradan ayrıldıktan sonra vereceğim."

"Bu kamp aklına pek çok yalan sokacak. Onlar değişmemizi istiyorlar... hepimizin. Bütün bunlar hükümetin bir oyunu."

"Aklıma bir şey sokmaya çalışan yok. Bunun tamamen kendi seçimim olduğunu açıkça belirttiler. Şimdi buradan atılmama sebep olmadan önce git lütfen."

"Bela benim ikinci adımdır, kuzen."

“Chan.” Della’nın boğazından tıpkı az önceki gibi hafif bir inilti koptu.

“Hiç eğlenceli değilsin,” dedi Chan. Sonra öylesine hızla oradan ayrıldı ki ardında bıraktığı tek şey soğuk bir korku dalgası oldu.

Kylie bir ağaç bulup yaslandı. Della olduğu yerde kalıp etrafı dinliyormuş gibi başını yana eğdi ve bakışlarını Chan’ın gözden kaybolduğu noktadan ayırmadı. Belli ki onun gittiğinden emin olmak istiyordu.

Sonra ağır ağır Kylie’ye döndü. Gözleri parlaklığını yitirip yine eskisi gibi siyaha dönmüştü. Bulutların arasından sıyrılan ay artık Kylie’nin, Della’nın yüzündeki ifadeyi okumasına izin veriyordu.

“Üzgünüm,” dedi Della sözlerini doğrulayan bir ifadeyle.

Kylie ona cevap veremedi; henüz nefesini bile kontrol altına almayı başaramamıştı. Sırtı hâlâ ağaca dayalı halde kendi kendine sarıldı ve vücudundaki, hava sıcaklığıyla ilgisi olmayan ürpertiye bastırmaya çalıştı.

“Niyeti sana zarar vermek değildi,” dedi Della.

Kylie titreyen ciğerlerine söz geçirip konuşabilmek için çaba sarf ederek, “Beni atıştırmalık olarak gördüğünü söyledi,” dedi ısrarla.

“İnsanları korkutmayı sever. Aslında sana bir şey yapmayacaktı.”

Kylie ona inanmadığını söyleyen bir hareketle kaşını kaldırdı. “O şu... insanlara zarar veren çetelerden birinin üyesi mi?”

“Hayır. Sadece ara sıra öyleymiş gibi davranmayı seviyor.”

“O yüzden mi sürekli ikimizin arasına girdin?”

“Bunu korkunun kokusunu aldığım için yaptım.”

Kylie, Della’nın sözlerine tam olarak inanmamıştı ama onun buna inandığını hissetti. Ya da en azından inanmak istediğini.

Ormanın her zamanki sesleri geri döndü. Uzaklarda birkaç böcek cırlıyordu. Della'nın huzursuz bir hali vardı. "Senden önemli bir ricada bulunabilir miyim?"

"Neymiş bu rica?" diye sordu Kylie.

"Bunu kimseye anlatma olur mu? Diğer doğaüstü varlıkların ziyaretimize gelmesine izin verilmiyor." Della böyle yalvarırcasına konuşmakta epeyce zorlanıyor olmalıydı.

"Ya tekrar gelecek olursa?" Chan'ın nefesine sinen çiğ et kokusunu hâlâ alabiliyordu.

"Gelmeyecek. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım." Della sözlerine ara verip Kylie'nin yüzünü inceledi. "Lütfen. Bunu öğrenirlerse beni eve gönderebilirler ve şu an burada olmaya ihtiyacım var."

Kylie, Della'nın kendisini nasıl koruduğunu hatırladı ve tam olarak çözemediği bazı sebeplerden dolayı gerektiğinde bir kez daha yapacağını biliyordu. Peki, Della'ya hayatını onun ellerine teslim edecek kadar güveniyor muydu? Büyük ihtimalle hayır. Her şeye rağmen kararında sezgileri etkili oldu.

"Onun geri dönmemesini sağla yeter. Gömleğindeki kan damlalarına bir yenisi olarak eklenmek istemiyorum." Bunları söylemek tekrar ürpermesine neden oldu.

Bu ürperti olması gerekenden uzun sürünce sebebinin yaşadığı telaş mı yoksa farklı bir şey mi olduğunu merak etti. Etrafta başka birisi mi vardı? Diğer herkesten farklı birisi...

"Teşekkür ederim." Della gülümsedi. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Hadi gel. Bir an önce kamp ateşine ulaşalım ki peşimize birilerini takmasınlar."

Tekrar yola koyuldular ama Kylie attığı her adımda arkasına bakıyordu. Onu hangisinin daha fazla korkutacağını bilmiyordu; bir hayaletin mi yoksa Della'nın kuzeninin mi.

Ormanda ilerledikleri sırada yanan odun kokusu iyice güçlendi. Gökyüzündeki yarım ay kâh bulutların arkasına saklanıp kâh kendini göstererek bazen siluet halinde seçilmelerine bazen de tamamen karanlığa gömülmelerine neden oluyordu. Uzaklarda hâlâ tuhaf hayvan sesleri duyuluyordu; aslanların, fillerin, hatta kurtların sesleri. Ama neyse ki Kylie'nin hissettiği ürperti karanlığın içinde kayboldu.

Della yolu gayet iyi biliyor gibi görünüyordu, bu yüzden Kylie pantolonuna takılan çalı ve dikenleri umursamadan onu yakından takip etti. Nihayet ağaçların arasında kırmızıya çalan bir parlaklık belirdi.

Mantıklı düşünme yetisini tekrar kazanan Kylie birlikte geçirdikleri son birkaç dakikayı Della'ya sorular sorarak kullandı. "Sana... bunu yapan kuzenin miydi?"

Della dönüp ona baktı. "Neyi yapan?"

"Seni bir vampire dönüştüren."

"Ah. Hayır. Ben bu virüsle doğmuşum. Ama evet, onu harekete geçiren kuzenimle temasım olmalı."

"Birisinin ancak başka bir vampir tarafından ısırıldığında vampire dönüştüğünü sanıyordum. Bu sadece efsane mi? Yani doğaüstü varlıklarla ilgili pek çok efsane var. Senin pizza yediğine de şahit oldum. Ayrıca güneş ışığına çıkabiliyorsun."

Della gülümsedi. "Güneşle aramın iyi olduğunu söyleyemem ama kullandığım güneş kremi bu sorunun üstesinden gelmemi sağlıyor. Eskisi kadar olmasa da yemek de yiyebiliyorum. Çoğunlukla kana ihtiyaç duyuyorum. Ve evet, bazı insanlar ısırıldıklarında... vampire dönüşebilirler. Efsanelerin bazı kısımları doğru. Ancak biz çoğunlukla bu virüsle doğarız. Vücudumuzdaki virüs ancak bir başka vampirle temas ettiğimizde harekete geçer."

Kylie bu sözlere bir anlam yüklemeye çalıştı. "Yani sen en başından beri bir vampir olduğunu biliyor muydun?"

Della kıkırdadı. “Bildigimi söyleyemem. Bu virüs ailemden geliyor ama her elli aile ferdinden sadece birini etkilediği ve öyle bile olsa bazen aktif olmadığı için bu konuda bilgimiz yoktu. Hepimiz Chan’ın Fransa’da bulunduğu sırada bir trafik kazasına kurban gittiğini sanıyorduk. Sonra ben bir gece ona bir partide rastladım ve ölesiye korktum.”

“Tahmin edebiliyorum.” Bütün bu yaşananlar Kylie’yi de ölesiye korkutuyordu.

“Her neyse. Chan benim bir taşıyıcı olduğumu anladı ve onunla temas ettiğim için hastalıktan yataklara düşüp bir vampire dönüşeceğimi biliyordu. Yardımına geldi. Bana bir vampir olduğumu söyledi. Bunu duymak benim için büyük bir şok oldu. Şu an senin yaşadıklarına benzer şeyler yaşadım.”

“Evet ama ben hastalanmadım. Henüz doğaüstü bir varlık olup olmadığımı bilmiyoruz.”

“Evet, bu işin büyük bir kısmını da inkâr oluşturur,” dedi Della. “Hatırlıyorum. Ben de ısrarla ağır bir domuz gribine yakalandığımı savunmuştum.”

Kylie yeni bir inkâr çabasına girişecekken susup Della’nın devam etmesini bekledi. “Ben bütün bu evrelerden geçtim. Elbette vampirlerin işi daha zor. Değişim onlar için fazlasıyla acılı bir süreç.” Kylie’nin geçebilmesi için yolu kapatan birkaç dalı geriye çekti.

“Ailen bilmiyor mu?” diye sordu Kylie.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Della. “Duysalar ödleri patlar.”

Tekrar yürüdüler ve Della sözlerine devam etti. “İlk başta çok hastaydım. Doktorlar da bir anlam verememişti. Chan bana her şeyi açıkladı. Odama saklanıp neredeyse iki hafta boyunca bana baktı. Bunun için ona çok şey borçluyum.”

Kylie, Della ve kuzeninin tartıştığı konuyu hatırlayarak, “Ona aileni terk edecek kadar borçlu musun?” diye sordu. Ar-

dından kendi ailesinde yaşanan dramı hatırladı ve Della'nın içinde bulunduğu zor durumu anlayışla karşıladı. Sevdği biri öldüğünde insanın canı çok acıyordu. Zihninde babasının görüntüsü belirdi ve yüreği sıkıştı.

Yaşadığı duygu yoğunluğu Della'nın gözlerinin parlamasına neden olmuştu. "Pennsylvania'da yaşayan bir vampir topluluğu var. Chan benim için en iyisinin onlarla birlikte yaşamak olduğunu düşünüyor. Ailenle birlikte yaşayıp da onlardan bu sırrı saklayabilmen çok zor. Ben... ben sadece hangisinin doğru olacağına karar veremiyorum. Ailemle... birbirimize çok bağlıyız. Tamam, babam zor bir adam ama onun beni sevdiğinden eminim. Annem en iyi dostumdu ve kız kardeşimi bırakıp gitmeyi hayal dahi edemem."

"Annen gitmene izin verir mi?" diye sordu Kylie.

"Hayır. Bunun için evden kaçmam gerekiyor ve böyle bir şeyin onların kalbini kıracağını biliyorum. Bu yüzden pek çok genç vampir, ailesinin hayata devam edebilmesini sağlamak için kendini ölmüş gibi gösterir. Ben bunu yapmak istemiyorum... ama zaten şu an bile onların kalplerini yeterince kırıyorum. Evde adeta bir savaş var."

Della'nın sesi titredi. Kylie onun yüzüne bakmadı ama oda arkadaşının gözlerinin yaşlarla dolduğunu düşünüyordu. Öte yandan Kylie vampirlerin ağlayabildiğinden emin değildi. Ama gözlerinde yaşlar olsun olmasın Della'nın sesi acı doluydu.

"Bu çok zor," diye devam etti Della. "Her gece dışarı çıkıp kan bulmam gerekiyordu. Elbette buzdolabına kan depolayacak durumda değildim. Artık geceleri uyuyamıyor, bu yüzden gündüzleri okulda sıkıcı bir ders olduğunda kafamı kaldırmakta bile zorlanıyordum. Okul yönetimi anneme benim ya uyuşturucu kullandığımı ya da depresyona girdiğimi söyledi ve onu bu konuda ikna etti. Ailem, annem bile üzerime gelip beni hiç

olmayacak şeylerle suçladı. Sürekli kavga ediyorduk ve ben bunu engelleyemiyordum. Kısacası Chan haklı olabilir.”

Kylie söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Karşıya baktığında kamp ateşinden çıkan kırmızı ve turuncu alevleri seçebiliyordu. Gecenin karanlığı ateşin etrafını çevreleyenlerin sesleriyle doluydu. Della’ya baktı ve ona elinden gelen tek yardımı sundu. “Bu seni rahatlatacaksa, şu an benim aile hayatımın da berbat durumda olduğunu söylemeliyim.”

Son ağaç sırasını da aşip meydana ulaştılar ve belli belirsiz duyulan bir düşme sesi eşliğinde ağaçlardan atlayan silüete çarpmaktan kıl payı kurtuldular. Della homurdandı. Kylie korkuyla bağırarak istedi ama sonra masmavi bir çift göze sahip olan bu silüetin kime ait olduğunu fark etti.

Lucas Parker’a.

“Kendine zarar vermek için iyi bir yöntem,” diye homurdandı Della.

Lucas suçlayan bir ifadeye sahip sert bakışlarla onlara bakıyordu.

Kylie bu delici bakışlar altında donup kaldı ama Lucas’ın kaygı verici varlığından bir nebze olsun etkilenmeyen Della onu dürterek yola devam etmesini sağladı.

Lucas, Della’nın arkasına sokuldu ve belli belirsiz duyulan boğuk sesiyle, “Onu bir daha burada görürsem bu defa olduğu gibi oturup beklemekle yetinmem,” dedi. Bu sözlerin ardından oradan uzaklaştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Della.

Aynen öyle.

Kylie, Lucas’ın diğer kampçıların oluşturduğu bir halkaya dahil olduğunu ve oradaki herkesin onu bir lideri selamlar gibi selamladığını gördü. Tam başını çevireceği sırada sürekli Lucas’ın

peşinde dolanan o kızla göz göze geldi ve öfkeyle Kylie'ye bakan kızın gözleri sarıyla yeşil arası bir renk aldı.

"Birileri kıskançlık krizine girmiş," dedi Della.

Aslında bu gülünüp geçilmesi gereken bir düşünceydi ama Kylie kızın gözlerinde gerçekten de kıskançlığa rastladığına yemin edebilirdi.

Kısa bir süre sonra tek başına kalan Kylie gözlerini ateşe dikmiş, uzaklardan gelen hayvan seslerini dinliyordu. Gökyüzündeki yarım aya doğru yükselen dumanı takip etti. Yanan odunun ve kampçıların çubuklarındaki isli marşmelovların kokusunu içine çekip yaşadığı duygu yoğunluğuyla başa çıkmaya çalıştı. Gözlerini tekrar titrek alevlere çevirdiğinde Sara'yı o güne dek hiç olmadığı kadar özlediğini fark etti.

Kylie ilk başta en yakın arkadaşına olan duygularının böylesine güçlenmesine bir anlam veremedi ama etrafındaki kalabalığa baktığında her şey netleşti. Hem de fazlasıyla.

Burada da gruplaşmalar vardı.

Okulda her zaman gruplaşmalar olurdu. Amigo/popüler kızlar grubu, okul bandosu grubu, zekiler/üniversiteyi hedef alanlar grubu –ki bunlar inek öğrenciler grubundan tamamen farklıydı– ve sanat kulübü grubu vardı. Kylie ve Sara ise bir gruba dahil olmayanlar grubuna dahildi.

Aslında bu en kötü grup sayılmazdı. Hatta bir grup bile sayılmazdı; onlar sadece sürekli grup değiştirenler arasındaydı. Bir süre belli bir grupla takılır –gruba tam anlamıyla dahil olmaz, sadece üyeleriyle takılmakla yetinirlerdi–, sonra bir diğerine geçerlerdi.

Neyse ki insanlar bazı sevilmeyen gruplara yaptıkları gibi onlardan nefret etmiyor ya da onlarla alay etmiyorlardı. Varlıklarının bile farkında değilken onlarla nasıl dalga geçebilirlerdi ki?

En azından Kylie okuldayken hep böyle hissetmişti. Sevilmeyen ya da kötü davranılan birisi değil, sadece görünmezdi.

Şimdi Sara'yı özlemesinin sebebi basitti. Kylie sürekli bir gruptan diğerine geçiyor olabilirdi ama bunu hiç tek başına yapmamıştı. Sara'yla beşinci sınıftan beri beraberdi. Üstelik hangi gruba geçeceklerine hep Sara karar verirdi. Toplum tarafından kabul edilmek konusunda o daha fazla endişelendiği için bu rolü kendiliğinden üstlenmişti.

Nefes aldığı anda ciğerleri bir kez daha dumanla dolan Kylie rüzgârdan kaçmak için yerini değiştirdi. Bakışlarını bir gruptan diğerine çevirirken aklına büyükannesinin söylediği bir söz geldi: Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş.

Bu kamptaki topluluk ya da gruplar okuldakilerden farklıydı. Della ve hızmalı çocuk Jonathon vampir olduğu anlaşılan bir grup çocukla bir arada duruyordu. Ateşin önünde marşmelov kızartan şekil değiştirici Perry'nin yanında bir kız ve iki erkek vardı. Kylie onların da tek boynuzlu ata dönüşüp dönüşemediklerini merak etti.

Derek aralarına katılmak istediğinden emin olamadığını söyleyen bir edayla bir diğer grubun yanında duruyordu. Kylie bu grubu oluşturanların periler ya da Derek'in deyişiyle faeler olduğunu düşündü. Peri kelimesinin farklı bir versiyonunu kullanmayı tercih ettiği için Derek'i suçlayamazdı.

Etrafa belli etmeden Derek'in erkeksi vücudunu seyretmenin tadını çıkardı. Geniş omuzları, kare şeklindeki çenesi ve üzerindeki kot pantolonu dolduruş şekli. Birden yine aynı şeyi yaptığını, Derek'i Trey'le kıyasladığını fark etti. Kendini böyle bir duygusal fırtınaya kaptırmaya hiç mi hiç niyetli değildi, bu yüzden bakışlarını başka yöne çevirdi.

Neyse ki gözleri diğer bir grup kampçının arasında duran bir başka erkeksi vücudu bulmuştu. Lucas. Lucas'ın upuzun

vücudunu tepeden tırnağa incelerken onun Della'nın kuzeniyle ilgili tehditlerinin zihninde yankılandığını hissetti. Karşısındaki manzaranın tadını uzun uzun çıkaracak değildi. Bu manzaradan hoşlandığı için bile kendine kızmıştı. Kedisine olan sadakati buna izin vermemeliydi. Değil mi?

Kylie onun siyah bir tişörtün örttüğü kaslı vücudundan bakışlarını ayırmaya fırsat bulamadan Lucas'ın yanında gotik kız arkadaşının durduğunu fark etti. Kız vücudunu Lucas'inkine öyle bir bastırmıştı ki aralarına kimse giremezdi.

Lucas, Kylie'nin kendisine baktığını hissetmiş gibi aniden ona döndü. Kylie bakışlarını kaçırmak istedi ama Lucas'ın gözleri onunkilere kenetlenmişti. Kylie adeta suçüstü yakalanmıştı. Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Unutulmuş bir hatıra su yüzüne çıktı. Kylie okuldan eve dönüyordu ve yaşça büyük birkaç çocuk onunla uğraşmaya başlamıştı. Bu zorbalardan biri yerden bir taş alıp ona fırlatmış ama ansızın ortaya çıkan Lucas taşı havada yakalamıştı. Profesyonel beyzbol liginde oynayan bir sporcu gibi taşı çocuğa geri fırlatıp onu tam bacaklarının arasından vurmuştu.

Çocuk inleyerek yere düşmüştü. Sonra Lucas onu kollamak istemiş gibi geri kalan yolu Kylie'yle birlikte yürümüştü. O zorbalar da Kylie'yi bir daha asla rahatsız etmemişlerdi.

Kylie bunu hatırladığı süre boyunca Lucas'a baktığını fark ederek hızla başını çevirdi. Miranda'nın sanatsal giysiler giymiş bir grupta sohbet ettiğini gördü. Belli ki grubu oluşturanlar cadiydi.

Lucas'ın bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissedip hem onun hem de eski erkek arkadaşının benzerinin etkisinden kurtulmak isteyerek Miranda'ya doğru yürüdü.

Neyse ki bir gruptan diğerine geçme konusunda Sara'dan, kendisine birkaç ay yetecek kadar çok şey öğrenmişti. Kamp

hayatının lise hayatından ne farkı vardı? Bir gruba dahil olmak onun tarzı değildi.

Kylie'nin yastığı tuhaf kokuyordu ve normal bir yastık gibi hissettirmiyordu. Bu kampta hiçbir şey normal değildi. Gece ateşin başından ilk o ayrılmıştı. Oradan uzaklaştığı sırada kendisini durdurup her şeyin yolunda olup olmadığını soran Holiday'i soru bombardımanına tutmak istemişti.

Bir yeteneğe sahip olmayı değil de biraz kaçık olmayı tercih edemez miyim? Gerçekten bir yeteneğim varsa hangi türe ait olduğumu nasıl öğreneceğim? Ve... kampın şu siyah takım elbiseli herifler tarafından kapatılma ihtimali nedir? Ah... peki, bunun olması için benim elimden bir şey gelir mi? Tamam, son iki soruyu soramazdı ama böyle bir şeyin olmasını istemediği için değil.

Kylie şu an eve dönmeyi her şeyden çok istiyordu; kendi sefil hayatına, kendi sefil dünyasına.

Her şeye rağmen Holiday'in karşısında durduğunda kamp arkadaşlarının bazılarının süper işitme gücüne sahip olduğunu hatırlayarak zihnindeki soruları geçici olarak rafa kaldırdı. Kamp ateşi etkinliği sırasında kendisine verilen takvime göre yarın öğle yemeğinden önce Holiday'le bir saatlik rehberlik görüşmesi olacaktı.

Bu görüşmeden önce, yani kahvaltıdan hemen sonra o günün aktivitesi olan Kamp Arkadaşlarınızla Tanışın Saati'ne katılması gerekiyordu. Bu aktivite sırasında ikişer kişilik gruplara ayrılacak ve bir saat boyunca birbirlerini tanıyıp diğer türlerin yetenekleri ve kültürleri hakkında bilgi edineceklerdi.

Ne kadar eğlenceli!

Elbette Kylie diğer türleri de merak ediyordu ama onları tanımadan önce kendisinin hangi türe ait olduğunu ya da her-

hangi bir türe ait olmadığını öğrenmesi daha iyi olurdu. Sadece bir insan olduğunu kanıtlayabilirse eve bile dönebilirdi.

Yattığı yerde yüzüncü kez dönerken bir türlü uyumamasının sebeplerinden bir diğerinin de yeni bir kâbus görmekten korkması olduğunu biliyordu. Tanrım, oda arkadaşlarına bu kâbusları açıklamak zorunda kalmak istemiyordu.

Midesinden gelen gurultu yapayalnız olduğu karanlıkta yankılandı.

Acaba buzdolabında yiyecek bir şeyler var mıydı? Yataktan kalkıp kalplerle süslü lacivert bir şort ve pembe askılı bir bluzla kapıya yürüdü.

Odadan çıktığı sırada kapı gıcırdadı. Kulübedeki ürkütücü hava, ahşap duvarlardan sekerek tekrar etrafa yayılıyor gibiydi. Kylie diğer iki yatak odasının kapalı kapılarına baktı. Della ve Miranda'nın kulübeye döndüğünü duyduğunda ikisinin hâlâ birbirini öldürmeyi planlayıp planlamadığını anlamak için kulağını dört açmıştı. Sabah uyandığında etrafı kanlar içerisinde bulacaksa önceden hazırlanmalıydı. Neyse ki birbirlerine saldırmadan sohbet etmişlerdi. Anlaşılan Miranda'nın hoşlandığı tek sohbet konusu erkeklerdi. Bu erkeklere Derek de dahildi. Elbette Kylie bunu umursamamıştı.

Birkaç adım daha attıktan sonra bakışlarını tekrar kapılara çevirdi. İki oda arkadaşının derin uykuda olduğunu umuyordu. Tamam belki de *derin* kelimesini kullanmamalıydı. Özellikle de vampirlerin gerçekten ölü olup olmadıklarını bilmediği için. Vampirler gerçekten uyuyor muydu? Uyumuyorlarsa da kitaplarda yazıldığı gibi ölümsüz müydüler?

Kylie ahşap zemine basan çıplak ayaklarıyla, yıllanmış tah-taların iniltiye benzer bir ses çıkarmasına neden oldu. Della'nın

kuzeninin yaptığı ziyareti hatırladı. Sonra aklına vampir çeteleri geldi.

Üzerindeki bluzu iki eliyle sımsıkı kavrayarak, ava giderken avlanmaktan duyduğu korkuyla bir şeyler yemekten vazgeçti.

Aynı anda tahta zemin bir kez daha gıcırdadı.

On Dördüncü Bölüm

Kylie geriye doğru bir adım atıp odasının kapısına yaklaştı. Tam o sırada duyduğu yeni bir sesle olduğu yerde kaldı. O gece daha erken saatlerde duyulan vahşi hayvan seslerini hatırlayarak etrafı dinledi. Gerçi şimdi duyduğu ses öncekiler kadar vahşi değildi. Nefesini tutup dikkat kesilerek sesi tekrar duymaya çalıştı. Kulağına belli belirsiz bir miyavlama geldi. Bu yumuşak ve sakin bir sestti.

Birden pencerenin önündeki hareketlilik dikkatini çekti. Hızla o tarafa döndü. Önce korktu ama pencere pervazının dışında sarman bir kedi yavrusu olduğunu görünce korkusu bir anda yatıştı. Onun yaptığı ani hareketle irkilen kedi aşağı düştü. Kylie bu kedi yavrusu için duyduğu endişeye bir anlam veremeyerek, “Sakin bir yere gitme,” diye mırıldandı. Sonra endişesinin sebebini anladı. Ya Lucas veya diğer kurtadamlardan biri etraftaysa?

Hızla kapıya koştu. Açıp eşikte eğilerek kedilerin tepki verdiğini bildiği sesler çıkardı.

“Buraya gel, bebeğim. Ben seni korurum,” dedi sevgi dolu bir sesle. Sözleri çalıların arasındaki bir hışırtıyla karşılık buldu.

“Bana güvenebilirsin.” Kısa bir süre sonra küçük, sarı tüy yumağı salına salına yanına gelmişti.

Kylie kedinin beyaz çenesini parmağıyla hafifçe okşayarak, “Ne tatlı şeysin sen,” diye fısıldadı. Kedi mırılayarak ona iyice sokuldu ve çıplak baldırlarına sürtünmeye başladı. Kylie kucağına aldığı kedinin altın rengi gözlerine baktı ve mırılayan küçük hayvanı sımsıkı göğsüne bastırıp kulübeye taşıdı.

Kedi içeri hapsolmak istemiyormuş gibi miyavlayıp Kylie’nin kolları arasından kurtulmayı denedi ama Kylie onu bırakmadı. “Hayır, hayır,” dedi tatlı bir sesle. “Dışarıda canavarlar var. Burada güvendesin.”

Kedi, Kylie’nin onun kulağını okşamasıyla biraz rahatlamış göründü. “Aç mısın?” Kylie burnunu kedinin başına bastırıp onu iyice göğsüne yaklaştırdı.

Buzdolabına gidip hem kendisine hem de bu zavallı hayvana atıştırılmalık bir şeyler aradı.

Aynı anda arkasındaki bir kapı gıcırdayarak açıldı ve Kylie döndüğünde Miranda’nın bol, sarı bir tişört ve üzerinde gülen suratlar olan uzun bir pijama altıyla odasından çıktığını gördü. Kızın üç renk saçları biraz karışmıştı ve Kylie onun makyajsız haliyle çok daha genç görüldüğünü düşündü.

“Selam,” dedi.

“Bir ses duyar gibi oldum...” Miranda olduğu yerde durdu ve gözleri büyüdü. “Bu da ne?”

“Bir kedi yavrusu. Ne tatlı değil mi?” Kylie kediyi yukarı kaldırıp cinsiyetini kontrol etti. Kedi kıpırdanmaya hatta tıslamaya başladı ama Kylie onu bırakmadı. “Erkekmiş. Bu küçük *oğlan* kulübemizin penceresinden içeri bakıyordu.” Hayvanı göğsüne bastırıp tekrar buzdolabına baktı. “Sanırım acıkmış.”

“Ah, hayır.” Miranda’nın öfkeli sesi Kylie’nin bir kez daha ona dönmesine neden oldu.

“Ne oldu?” diye sordu gerçek bir şaşkınlık yaşayarak. “Kedilere alerjin mi var yoksa?”

“Yine aynı numara ha?” dedi Miranda. Ama Kylie onun bu sözleri kendisine söylediğini sanmıyordu.

Miranda kediye doğru tuttuğu serçeparmağını ileri geri oynatmaya başladı. “Güller kırmızı, menekşeler mavi, bu kedi eski haline dönmezse benim büyümün etkisinde bulur kendini.”

“Kes şunu. Eski halime dönüyorum.” Bu sözler kedinin ağzından çıkmıştı.

Kylie donup kaldı. *Bu sözler.* Ah, kahretsin, bu da neydi böyle! Yoksa rüyada mıydı? Kediler... konuşamazdı. Miranda'ya baktı. Henüz kucağındaki kediye odanın karşı tarafına fırlatmaya hazır değildi ama buna ramak kalmıştı. “Yoksa bütün bunlar bir hayal mi...”

Ona bakan Miranda'nın dudakları tebessüm etmek istercesine kıpırdandı. Ama sonra kendine hâkim olup bakışlarını tekrar kedi yavrusuna çevirdi. “Derhal eski haline dön, Perry!”

Perry.

Kylie göğüslerinin arasında keyif yapan kedi yavrusuna baktı. Turuncu çizgili hayvanın etrafı elmas biçiminde pırıltılarla kaplanmıştı. Ve *puf.* Perry başını onun göğüslerine yaslamış halde Kylie'nin önünde beliriverdi.

Kylie bir çıkılık attı.

Aynı anda Della hışımla mutfığa girdi. “Neler oluyor?” Gözlerini kırptırdı. Sonra kıs kıs gülüp Kylie'yle Perry'yi işaret ederek, “Sizi yalnız bırakmamızı ister misiniz?” diye sordu.

Yaşadığı şaşkınlığın etkisinden sıyrılan Kylie göğsündeki aşâğılık herifi kulağından tutarak kendinden uzaklaştırdı. “He-men şimdi gidiyor.”

Perry, Kylie onu peşinden sürükleyerek mutfak masasının yanından geçirirken, “Ahh, ahh,” diye sızlanıyordu. “Kulağımı bırak!” diye kükredi sonra öfkeli bir vahşi hayvan sesiyle.

Fakat Kylie emirlere uyacak bir ruh hali içerisinde değildi ve Perry’ye ondan korkmayacak kadar öfkelenmişti. Bir köpeğe yapışan kene gibi sımsıkı kulağını kavradığı çocuğu içerideki sehpanın yanından geçirdi. Sonra boşta duran eliyle kulübenin kapısını açtı ve popo üstü düşmesine neden olacak kadar sert bir biçimde dışarı fırlattı.

Ama onunla işi henüz bitmemişti.

Ona parmağını salladı. “Bir daha göğüslerime yaklaşacak olursan seni kulağından değil, başka bir yerinden tutup dışarı sürüklerim. Hangi uzvunu kastettiğimi anlamadıysan kedi yavrusuna dönüştüğün bir dahaki sefere kendini *kısırlaştırılmış* halde bulacağını söylemeliyim.” Bu sözlerle birlikte kapıyı büyük bir gürültüyle *çarparak* kapadı.

“Sapık.” Hızla arkasını döndü ve ellerini yumruk yapıp açtı.

Della ve Miranda fal taşı gibi açılmış gözleri ve açık kalan ağızlarıyla öylece duruyordu.

İlk kıkırdayan Miranda oldu. “Affedersin,” diye mırıldandı. “Ama bu gerçekten komikti.”

Hâlâ burnundan soluyan, duyduğu öfkenin bir yumru gibi boğazına yerleştiğini hisseden Kylie, “Hiç de değildi,” dedi sert bir sesle.

“Ah, öyleydi.” Della attığı kahkahaların şiddetiyle mutfak masasının üzerine yığıldı. “Meğer bu masum görüntünün ardında cesur birisi saklıymış. Bu *hoşuma gitti*.”

“Ya cesur ya da aptal birisi,” dedi Miranda homurdanarak. “Perry’nin kim olduğunun farkında mısın? O şu an dünyanın en güçlü şekil değiştiricisi kabul ediliyor. Bir şekil değiştiriciyle

uğraşmamak gerektiğini herkes bilir. Bu türün mensupları çok asabidir.”

“Ben... o... onu göğsüme yaslamam için beni kandırdı,” dedi Kylie. Sonra o aşağılık herifin nasıl da sesini tehditkâr bir kükremeye dönüştürdüğünü hatırladı. Tamam, belki biraz aptalca davranmıştı ama hiçbir şey onu kendisiyle dalga geçilmesi kadar çok sinirlendiremezdi ve Perry’nin yaptığı da buydu.

Ne zaman öfkelense gözyaşlarına boğulan Kylie ağlamamak için çaba harcadı ve buzdolabının kapısının açık kaldığını fark ederek o tarafa yöneldi. Dolaptan yayılan soğuk havanın yüzüne çarpmasıyla bir şey hatırladı... “İyy, onun cinsel organına bile baktım.”

Hâlâ arkasında duran Della ve Miranda tekrar kahkahalara boğuldu. Az önce tam tersini düşündüğü halde yaşananlar nedense Kylie’ye de komik geldi ve o da gülmeye başladı. Üç ev arkadaşı sonraki beş dakikayı mutfak masasına oturup gözlerinden yaşlar gelene dek gülererek geçirdi. Kylie, Sara’yla da sık sık böyle yaptıklarını hatırladı.

Daha doğrusu, her şey değişene dek böyle yaptıklarını.

“Onu kulağından tuttuğunda yüzündeki ifadeyi görmeliydin,” dedi Della. “Keşke yanımda bir fotoğraf makinesi olsaydı.”

“Ona neredeyse acıdım,” dedi Miranda.

“Acıdın mı?” diye sordu Kylie.

“Evet, bence Perry’nin çocuksu bir tatlılığı var. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Tatlı mı? Ah, Tanrım. O tam bir kaçık,” dedi Kylie ısrarla.

Az önceki neşesini biraz yitiren Della, “Hepimiz öyle değil miyiz zaten?” diye sordu.

Ben öyle olduğumu sanmıyorum, diye içinden geçirdi Kylie. Tam bunu düşündüğü sırada masanın üzerine bir şey sıçradı. Kylie bunun bir kurbağa olduğunu görünce çığlığı bastı.

Miranda gözlerini devirerek hayvanı yakaladı. “Yine mi yaramazlık peşindesiniz, Bay Pepper?” diye azarladı onu. Yüzünün birkaç santim ötesinde tuttuğu kurbağanın bacakları masanın hemen üzerinde asılı duruyordu.

Della kurbağayı tiksintiyle süzerken, “Ne yaptı da onu büyüledin?” diye sordu.

“Tıpkı sevgili dostumuz Perry gibi, Bay Pepper da sapıklar kulübü üyesi.” Miranda kurbağayı hafifçe salladı. “Kendisi piyano öğretmenim olur ve bana piyano çalmanın yanında başka şeyler de öğretmeye kalkıştı. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

Della kurbağaya bakarak homurdandı. “Onu gece yarısı atıştırmalığı yapıp bu işe bir son vermeye ne dersin? Kara kurbağalarının bacakları diğerlerinininkine kadar lezzetli midir acaba?”

“Hmm. Bilmem.” Miranda, Della’ya baktı. “Ama öğrenmek isterim doğrusu,” diye ekledi bakışlarını kurbağaya çevirerek.

Kylie yanılıyor olabilirdi ama kurbağanın gözlerinin korkuyla büyüdüğüne yemin edebilirdi.

Miranda güldü. “Keşke o tür bir cadı olsaydım.”

“Sen ne tür bir cadısın?” diye sordu Kylie bir nebze rahatlayarak.

“Berbat bir cadı.” Miranda kaşlarını çatarak tekrar kurbağaya baktı. “Oyunun kurallarını biliyorsun, Bay Pepper. Kötülük düşünmekten vazgeçersen eski haline dönersin.”

Kurbağa ayaklarını salladıktan sonra ortadan kayboldu.

“Ona ne tür bir büyü yaptın?” diye sordu Della.

Miranda çaresizliğini yansıtan bir sesle inledi. “Bunu bilseydim büyüyü bozabilirdim.”

“Hangi büyüyü yaptığını hatırlamadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Della.

Miranda bakışlarını aşağı indirdi. “Kullandığım sözleri hatırladığımı düşünüyorum ama ben... Bende disleksi var ve

bazen büyülerini birbirine karıştırıyorum. Bu büyüyü bozabilmek için de onu yaparken kullandığım sözleri bilmem gerekiyor. Bu yüzden ben o sözleri hatırlayana dek bu sapık, çocukları aklına getirdiği her defasında bir kurbağaya dönüşüp ziyaretime gelecek.”

Kylie Miranda’ya doğru eğildi. “Bu senin için zor bir durum olabilir ama belli ki bu adam böyle bir büyüyü hak etmiş.”

“Evet, *hak etti*. Ama onu görmek bana sürekli ne kadar berbat bir cadı olduğumu hatırlatıyor.”

“Haklısın,” dedi Della. “Fakat duruma olumlu yönden bakarsak, onun yanlış bir şeyler yapmasını engelliyorsun. Sapıklar-dan nefret ederim. Eski bir komşumuz pencereye çıkar, elinde boş bir losyon şişesiyle ya benim ya da başka kızların önünde mastürbasyon yapardı.”

“Bu iğrenç bir şey,” dedi Miranda.

“Evet ama beni asıl iğrendiren, başka bir şey oldu. Cad-denin ilerisinde oturan bir kız bana adamın kendisine de aynı şeyi yaptığını, durumu ailesine anlattığını ve onların da polisi aradığını söyledi. Polis, adamın yanından döndüğünde onun kilisede papaz yardımcısı olduğunu belirtip komşumuza inanmak yerine o sapığa inanmayı tercih etmiş.”

“İşte ben de bu yüzden büyüyü başvurdum,” dedi Miranda.

“Ben her şeye rağmen o adamın üstesinden geldim,” dedi Della sırtarak.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Kylie neredeyse çekinerek.

“Gizlice evine girip losyon şişesine babamın işyerindeki labo-ratuvarda kullandığı güçlü bir yapışkan boşalttım. Eli organına yapıştığında adamın yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Sonra ismimi vermeden polisi aradım ve adamı ihbar ettim. Yaptığı şeyi inkâr edemediler tabii ki. Eli suç aletine yapışıp kalmıştı.”

Üçü birden kahkahalara boğuldu. Gülmekten gözlerinden yaşlar gelen Kylie yüzünü silip Della ve Miranda'ya baktığında onların normal birer genç kız olduklarına yemin edebilirdi.

Eh, en azından arkasından sinsice sokulan o soğuk hava dalgasını hissedene dek. Kylie tüm kalbiyle orada hiçbir şey görmeyeceğini umarak arkasına baktı.

Ancak umutlar çoğu zaman boşa çıkardı.

Asker tipli adam ondan en fazla bir metre ötede duruyordu. Çok yakınındaydı. Daha önce hiç olmadığı kadar yakınındaydı. Varlığının yarattığı soğuk hava Kylie'nin sırtından korku dolu bir ürpertinin geçmesine neden oldu.

"Kylie?"

Kylie, Miranda'nın seslendiğini duydu; yoksa bu Della mıydı? Anlayamıyordu çünkü duyduğu ses bambaşka bir âlemden gelmiş gibiydi. Hayaletlerin var olmadığı bir âlemden. Kylie'nin geri dönmek istediği ama yapamadığı bir âlemden.

Bakışlarını Kylie'den ayırmayan ölü adam elini ağır ağır yukarı kaldırıp kasketini çıkardı. Alnından parlak kırmızı kan akıyordu. Kylie nefesinin kesildiğini hissederek onun yüzünden süzülen kanı seyretti. Sonra her şey ağır çekimde ilerledi. Kylie oradan kaçmak üzere ayağa kalktı.

Pıt. Pıt. Pıt.

Yere sıçrayan kan çıplak ayaklarında küçük, kırmızı lekeler bırakıyordu. Kan damlaları durmaksızın akmaya devam ediyordu. Ayaklarına bulaşan kan lekeleri bir süre sonra harflere dönüşüp iki kelime oluşturdu. *Yardım et...*

Kylie nefes almaya çalıştı ama ciğerleri buz gibi soğuk havayı içine kabul etmiyordu. Ağzında biriken oksijeni özgür bıraktığında kendi dudaklarının arasından da soğuk hava çıktığını fark etti.

"Sorun ne?" Kylie, Miranda'nın sesinin zihninde yankılandığını hissetti.

Güzel soru, diye düşündü.

Ne yazık ki bu soruya verebileceği bir cevap yoktu.

“Kokuyu siz de duyuyor musunuz?” Kylie, Della’nın sesini duydu ama tıpkı bir filmin fon müziği gibi uzaklardan geliyordu. “Nefis bir şey kokuyor.”

“Ben koku falan duymuyorum,” dedi Miranda bir süre sonra. İki kızın arasındaki sohbet sürüyordu ama sesleri birden uzaklardaki bir yankıya dönüşmüştü. “Ah, kahretsin... Kahretsin... Kahretsin. Kylie’nin aurası siyaha dönüştü. Siyah... siyah... siyah. Sanırım içeride bir hayalet var. Hayalet... hayalet... hayalet.”

“Kahretsin,” dedi Della. “Bundan nefret ediyorum.” Ayak seslerine bakılacak olursa Kylie’nin ev arkadaşları koşarak kaçıyor. Kapı çarptı. Kylie de kaçmak istedi ama bunu yapamıyordu. Yerinden kıpırdamıyordu. Ayaklarına hâlâ kan sıcıyor ama o başını eğip yazanları okumayı reddediyordu.

“Bekle.” Della’nın gergin sesi kulübenin duvarlarından sızıp içeri doldu. “Nefes almıyor. Kylie nefes almıyor. Bir şeyler yapmalıyız.”

Kylie kapının hızla açıldığını duydu. İsminin seslenildiğini duydu. Ama aynı anda etraftaki her şey karanlığa büründü ve vücudu yere yığılıp kaldı.

On Beşinci Bölüm

Alnında dolaşan soğuk bir şey Kylie'yi kendine getirir gibi oldu ve beraberinde zihnini pek çok soruyla doldurdu: Kim, ne, ne zaman, neden ve nerede. Nerede sorusunun cevabını başını koyduğu yastıktan yayılan küf kokusu verdi.

Kamptaydı. Hâlâ kamptaydı.

Yüreği son birkaç günün yarattığı yoğun duygularla doldu. Gözlerini güçlükle açtı. Holiday yatağının kenarına ilişmişti. Kızıl saçları omuzlarına dökülüyor ve endişesi parlak, yeşil gözlerine yansıyor.

“Kendine geldi mi?” Kylie'nin kulakları fazlasıyla tanıdık bir erkek sesiyle doldu. Başının etrafında sesler yankılanıyordu. Kylie bakışlarını sola çevirdi.

Lanet olsun.

Holiday ıslak bezi tekrar Kylie'nin alnında gezdirdi. “Hey, artık aramıza döndün mü?”

Kylie kamp liderini dinlemiyor ve ona bakmıyordu. Gözlerini, kedi katili doğaüstü bir varlık olan... Lucas Parker'a kilitlemişti.

O aynı zamanda seni belalı çocuklara karşı korudu, dedi bilinçaltındaki bir ses. Gerçi Kylie bilinçaltının Lucas'ı neden savunmak istediğini bilmiyordu.

Neler oluyor?

Lucas ona dokunacakmış gibi öne eğildi. Kylie ayağa fırlayıp yüzündeki bezi çekti. "Neler oldu?" Birden her şeyi hatırladı.

Hayalet.

Kan. Çok fazla kan.

Sonra aklını başından alan bir düşüncenin daha sarsıntısını yaşadı. Bayılmış olmalıydı. Bundan daha utanç verici bir şey olabilir miydi?

"Bayıldın," dedi Lucas. Onun gür sesiyle dolan küçük oda daha da küçüldü.

Lucas'ın zaten açıkça ortada olan bir şeyi tekrar vurgulamasına ne gerek vardı? Hem zaten o burada ne arıyordu? Bu kampta "yatak odalarına erkek alınmaz" gibi bir kural yok muydu? Böyle bir kural yoksa da Kylie konulması için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Holiday'e baktı.

"Hayaletler sana yaklaşmaya başladıklarında böyle şeyler olur," dedi kamp lideri.

"Şu an iyiyim." Yataktan kalktı ama ne yazık ki oda dönmeye başladı. Etraftaki her şey durmaksızın dönüyordu. Lucas onu dirseğinden tuttu.

Dokunuşu sertti ama Kylie'nin canını yakacak kadar değil.

Teni sıcaktı ve her nasılsa kolundan yukarı tırmanmaya başlayan ateşli ürpertiler Kylie'yi daha da çok sersemletmişti. Ama en azından şimdi odadaki eşyalar dönmekten vazgeçmişlerdi.

Kylie'nin aklından geçen ilk tepki kolunu geri çekmekti ama bunun abartılı bir hareket olacağını düşünerek sakın gö-

r nmeye çalıştı. Elbette Lucas da Della gibi onun kalp atışlarını duyabiliyorsa ayvayı yemişti.

Della demişken... Kylie dikkatini kapıya çevirdi. Della ve Miranda kapının önünde yan yana duruyor ve o gecenin eğlencesi oymuş gibi Kylie'ye bakıyordu. Ah, kahretsin, bu ne kadar da utanç vericiydi. Kylie iki kızın saklandıkları yerden çıkıp –       hayal meyal de olsa koşan ayak sesleri duyduğunu hatırlıyordu– kendisini yerde yataarken bulduklarını tahmin ediyordu. Peki ama onu yatağına kim yatırmıştı?

Kylie bakışlarını Lucas'a çevirdi. Onu yatağına taşıyan Lucas mıydı? Lucas onu kucağına mı almıştı? Kalp atışları bir kez daha hızlandı.  şte o an Lucas'ın h l  onun kolunu tuttuğunu fark etti.

" yiyim," dedi kolunu hızla geri çekerek.

Lucas onun tekrar yüzükoyun yere kapaklanmasından korkuyormuş asına parmaklarını tek tek çözerek Kylie'nin kolunu serbest bıraktı. Kylie onun, son parmağını çekmeden önce bakışlarını aşağı indirdiğini gördü. Pijaması fazla açık sayılmazdı ama Kylie birden askılı bluzunun ne kadar ince olduğunu, daha da kötüsü, yakasının diğer bluzlarından daha derin dekolteledi olduğunu fark etti. Sara'nın deyişiyle, göğüsleri dışarıya bir göz atıp etraftakileri selamlamaya her zamankinden daha hevesli görünüyordu.

Kylie bir adım geri çekilip kollarını g ğ s nde birleştirdi.

" zin verirsen Kylie'yle özel bir görüşme yapmak istiyorum," dedi Holiday, Lucas'a. Lucas h l  Kylie'ye bakıyordu ama şimdi onun göğüslerinden yüzüne kayan bakışlarında soğuk bir umursamazlık vardı.

Başını salladı ama Kylie onun koyu renkli kaşlarının hafifçe kıpırdadığını gördü. Demek h l  Kylie'nin zihnini okumaya çalışıyordu, öyle mi? Kylie onun şimdilik aklından geçen hiçbir düşünceyi öğrenemeyeceğini bildiği için rahatladı.

Sonra geçmişteki bir hatıra daha canlandı ve Lucas'ın eskiden de böyle kaşlarını kıpırdattığını hatırladı. O zaman da amacı Kylie'nin zihnini okumak mıydı? Kampta Lucas'a rastladığından beri aklını kurcalayan o soruyu hatırladı. Lucas onu hatırlamış mıydı?

"Tartışmamıza yarın devam ederiz," dedi Holiday, Lucas'a onu başından savmak istercesine.

"Tamam," dedi Lucas kamp liderine gülümseyerek. Ardından kapıya yöneldi.

Della ve Miranda onun kapıdan geçebilmesi için kenara çekildi. Della ve Lucas'ın birbirlerine olan düşmanca bakışları Kylie'nin gözünden kaçmamıştı. Della, Lucas'ın Holiday'e, kuzeninin kampa yaptığı sürpriz ziyaretten bahsetmiş olmasından mı korkuyordu? Belki de.

"Kapıyı kapa," diye ekledi Holiday, Lucas odadan dışarı çıkarken.

Kylie az sonra azar işiteceğini hissederek kamp liderine baktı... Peki ama neden? Bayıldığı için mi? Yoksa Lucas Holiday'e Chan'dan bahsederek onun kampa yaptığı ziyareti kimseye anlatmayan Kylie'nin başını derde mi sokmuştu?

"Lucas'tan korkmana gerek yok," dedi Holiday.

Kylie dikkatle onun yüzüne baktı. "Sen de kalp atışlarımı duyabiliyor musun?"

Holiday sırıttı. "Ben kalp atışlarını değil, duyguları okurum ama Lucas'tan korktuğunu, onu görür görmez bembeyaz kesilmenden anladım."

Kylie neredeyse Holiday'e Lucas hakkında bildiklerini anlatacaktı ama bunu yapmadı. Bu dedikodu yapmak olurdu. Onun yerine soru sormayı tercih etti. "Lucas neden buradaydı?"

"Miranda beni çağırmaya geldiğinde o da ofisteydi."

Kylie saate baktı; gecenin biri olmak üzereydi. Elinde olmadan Lucas ve Holiday'ın bu saatte baş başa ne yaptığını merak etti. Elbette kamp lideri, Lucas'tan yaşça büyüktü ama aralarındaki yaş farkı çok da fazla sayılmazdı.

"Siz ikiniz... o kadar samimi misiniz?"

"Bu, samimiyetle ne kastettiğine bağlı." Holiday kaşını kaldırdı. "Lucas bu kampa üçüncü ziyaretini gerçekleştiriyor. Bize bazı konularda yardımcı oluyor, hatta seneye bizimle çalışmak için eğitim alıyor. Ama hepsi bu." Holiday yaptığı açıklamanın ardından, "Bu gece neler oldu?" diye sordu.

Kylie yutkunarak zaman kazandı. Holiday'e olanların ne kadarını anlatabilirdi?

Holiday kararsızlığın yarattığı sessizliği yeni bir soruyla böldü: "O hayalet tekrar ortaya çıktı, değil mi?"

Kylie inkâr edebilmeyi her şeyden çok istese de başını salladı. "Evet ama Della ve Miranda bana biraz kaçık denilebilecek kişilerin beyinlerinin, gerçek bir insan olmayanların beyinleriyle benzerlik taşıyabileceğini söyledi. Belki benim herhangi bir yeteneğim yok ve belki senin de bazen olabileceğini belirttiğin gibi, gördüğüm sadece enerji yüklü bir hayalet. Belki de beynimde bir tümör var."

Holiday iç geçirdi. "Sence de bu ikisinden birinin gerçek olma ihtimali çok düşük değil mi Kylie?"

"Olabilir ama böyle bir ihtimal var," dedi Kylie ısrarla. "Yani bana hayalet görmenin... çoğunlukla kalıtsal bir özellik olduğunu söylemiştin. Ebeveynimden birinin bu özelliği taşıması gerektiğini söylemiştin."

"Anne ya da baban hiç... diğer insanlardan farklı olduğunu gösteren bir harekette bulundu mu?"

“Hayır. Asla.” Kylie bunu söylerken bile annesinin ne kadar soğuk bir insan olduğunu düşünüyordu. Onun bu özelliği “farklı” olarak nitelendirilebilir miydi?

“Sana nadiren de olsa bu özelliğin bir kuşak atlayabileceğini söylemiştim.”

“Ama ben büyükannelerimi ve büyükbabalarımı da tanıyorum. İçlerinden biri... insan olmasaydı bu, başkaları tarafından anlaşılmaz mıydı?”

“Büyük ihtimalle anlaşıldı ama...” Holiday hayal kırıklığına uğramış gibi ona baktıktan sonra ellerini kucağında kavuşturdu. “Sanırım buradayken üzerine çalışman gereken şey bu.”

“Üzerine çalışmak mı?”

Holiday ayağa kalktı. “Buradaki herkesin bir araştırma konusu var. Cevaplarını aradığı bir soru. Sanırım sen de gerçek bir insan olup olmadığını araştırmalısın. Benim tahmin ettiğim gibi, içimizden biriysen yeteneklerini kullanıp diğerlerine yardım mı edeceksin yoksa başkalarına sırtını mı çevireceksin, buna da karar vermen gerekecek.”

Kylie anne babasının gerçek birer insan olmadığı ve onun yaşadıklarını anlayabileceği ihtimalini gözden geçirdi. Öyle olsa ebeveyni bu konuda bir şey söylemezler miydi?

Holiday onun omzunu tuttu. “Biraz uyusan iyi olur. Yarın yoğun bir gün bizi bekliyor.”

Kylie başını salladı ve tam kamp lideri kapıdan dışarı çıkacakken aklına yeni bir soru geldi. “Peki... peki, cevapları nasıl bulacağım? Anne ve babama hayalet görüp görmediklerini soramam. Bunu yaparsam çıldırdığımı düşünürler.”

Holiday ona döndü. “Belki ikisinden biri sana gerçeği itiraf eder.”

Kylie başını iki yana salladı. “Ama ortada bir yanlışlık varsa bu hiçbir işe yaramaz. Beni zaten zorla psikoloğa gönderiyorlar.

Onlara hayalet gördüğümü söyleyecek olursam herhalde akıl hastanesini boylarım.”

“Araştırma konun bu, Kylie. Nasıl bir yöntem izleyeceğine kendin karar vereceksin.”

Bir sonraki sabah Kylie kahvaltıya Miranda’yla beraber gitti. Della çoktan kulübeden ayrılmıştı. Kylie Miranda’ya, Della’nın nerede olduğunu sorduğunda vampirlerin sık sık şafak öncesi toplantılar düzenleyip ritüellerini gerçekleştirdiklerini öğrenmişti.

“Ne tür ritüeller bunlar?” diye sordu.

“Tam olarak bilmiyorum ama sanırım kan falan içiyorlar.”

Bu soruyu sorduğuna pişman olan Kylie elini ağzına bastırdı. Elbette mide bulantısı o gece doğru düzgün uyuyamamasıyla da alakalı olabilirdi. Ama hayır, midesini asıl bulandıran kandı. Kan içme düşüncesi ona fazlasıyla itici geliyordu. Bir önceki gece akşam yemeğinde içi kırmızı sıvıyla dolu bardakları görmek ona yetmişti de artmıştı bile. O yaz hiçbir şey yapmasa bile birkaç kilo verebilirdi.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler. “Dün gece iyi uyuyabildin mi?” diye sordu Miranda nihayet. Kylie oda arkadaşının gerçekte neyi öğrenmek istediğini biliyordu. Şu an kendini iyi hissediyor muydu ve bayılmasına neden olan şey neydi?

Kylie alt anlamları boş verip asıl soruyu yanıtladı.

Della’ya asla söyleyemeyeceği beyaz yalanların Miranda’da işe yarayabileceğine karar vererek, “Evet,” dedi.

Gerçekte geceyi gözlerini tavana dikip Holiday’den aldığı cevapları düşünerek geçirmişti. Karşı karşıya kaldığı sorunu ne şekilde ele alırsa alsın ebeveynine gerçek birer insan olup olmadıklarını sormanın bir yolunu bulamamıştı.

Ama kendisiyle ilgili birilerine sormak istediği pek çok soru vardı. *Ben doğaüstü bir varlıksam hangi türe mensup olabilirim? Sizlerden biri değilsem beynimde tümör mü var?* Kylie bu iki olasılıktan hangisinin daha kötü olduğuna karar verememişti.

Sonra birden bir şeyi fark etti. Belki bu sorulara aldığı cevaplarla gerçek bir insan olmadığı ihtimalini ortadan kaldıracabilirdi. Bu çok iyi bir plan olmayabilirdi ama en azından bir başlangıçtı. Ve artık bir yerden başlaması gerekiyordu.

“Dün gece pek de iyi görünmüyordun,” dedi Miranda.

Haklıydı. Kylie nihayet uykuya daldığında rüya görmüştü. Lucas Parker’la ilgili tuhaf, çılgınca rüyalar. Rüyasında ikisi birlikte yüzüyordu. İkisinin de üstü çıplaktı. Kylie nefes nefese kalıp vücudunun sızladığını hissederek uyanmıştı. Bu Trey’le uzun uzun öpüştüğünde hissettiğine benzer bir sızlamaydı. Vücudu nasıl olup da ona ihanet etmiş ve Lucas Parker’ı çekici bulmuştu? Gerçi Kylie bu savaştan vücudunun galip çıkmasına izin vermeyecekti. Bildiği bir şey varsa o da arzusunu kontrol altında tutabileceğiydi. Onu durdurmayı hiç istemese de Trey’i dizginlemekte gayet başarılı olmuştu.

Artık yeni bir amacı vardı. Sadece gerçek bir insan olup olmadığını keşfetmekle kalmayacak, Lucas’la yakınlaşmamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

“Çok da kötü durumda sayılmazdım,” diye yalan söyledi bir kez daha.

“Sana inanmıyorum ama şimdilik bu konuyu kapatabiliriz,” dedi Miranda bakışlarını ondan ayırarak. “Sol tarafta çok yakışıklı bir vampir var,” diye fısıldadı sonra konuyu tamamen değiştirerek.

“Ne?”

“Üzerinde futbol forması olan sarışın çocuğu kastediyorum,” dedi Miranda yine fısıldayarak. “Onunla beraber olmak için neler vermezdim.”

“Senin vampirlerden hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Ben asla öyle bir şey söylemedim. Söylemişsem bile bu erkek vampirler için geçerli değil.”

Kylie yakışıklı bir vampirle hiç mi hiç ilgilenmiyordu ve şu an düşünmek istediği en son şey bir çocukla flört etmektir ama başı kendiliğinden sola çevrildi. Baktığı yerde kimse yoktu. “Hani nerede?”

“İşte orada,” dedi Miranda tam ters yönü işaret ederek.

“Çocuk sağ tarafta, solda değil,” diyerek düzeltti Kylie.

“Sağ ya da sol. İkisini hep karıştırıyorum. Benim disleksik olduğumu unuttun mu yoksa? Ama çocuk gerçekten çok yakışıklı. Belki bugünkü Kamp Arkadaşlarınızla Tanışın saatinde ismini öğrenebilirim.”

Sarışın çocuk diğer birkaç çocukla sohbet ediyordu. Kylie onu daha önce de görmüştü ama ismini hatırlamıyordu. Duruşu ve görünüşüyle Perry’yi anımsatıyordu ki Perry kesinlikle Kylie’nin tipi değildi; özellikle de önceki gece yaşananlardan sonra.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu Miranda oğlanların yanından uzaklaştıklarında. “Dün gece berbat haldeydin. Auran adeta çılgına dönmüştü.”

“İyiyim.” Gece hakkında konuşmak istemeyen Kylie, “Gerçekten disleksik misin?” diye sordu Miranda’ya.

Miranda bu soruyu yanıtlamakta acele etmedi. “Evet. Aileme sorsan bu rahatsızlığa sahip olmayı kendim istemişim gibi davranırlar.” Bunu söylerken sesi her zamanki enerjisinden yoksundu.

“Ailendeki herkes cadı mı?”

“Evet ama annem aynı zamanda bir cadalozdur.”

“Bütün anneler öyle değil midir?”

“Bazısı öyle.” Miranda iç geçirdi. “Gerçi onu suçlayamam. Ben ailemin yüz karasıyım.”

“Nedenmiş o?”

“Bir sonraki Yüksek Rahibe adayı benim. Ama bu unvanı almadan önce birtakım testleri geçmem gerekiyor. Testlerle aram hiç iyi değildir. Başaramadığım takdirde ailem cadılar meclisindeki konumundan olacak.”

“Neden bu unvanı illa senin alman gerekiyor? Bu sorumluluğu sahiplenecek başka kimse yok mu?”

Miranda iç geçirdi. “İşler o şekilde yürümüyor. Bu onura ya ben ya da Britney Jones erişecek.”

“Vay canına. Peki, bu testleri geçmek için ne yapman gerekiyor?”

“Sadece disleksinin üstesinden gelebilmem gerekiyor ki bu da imkânsız,” dedi Miranda. “Ah, ah, sol tarafa bak, yani sağ tarafa. Senin şu meme düşkünü, mırılayan kedin orada. Bak-sana, kıpkırmızı kesildi. Kıçına tekme atarak egosunu zedelemiş olmalısın.”

“Umarım öyle olmuştur.” Kylie, Perry’yi gördü ve yüzünün gerçekten de kıpkırmızı kesildiğini fark etti.

Güzel.

“Holiday’e ondan bahsetmedin değil mi?” Miranda’nın sesi endişeliydi. Belli ki bu aşağılık çocuğa gerçekten de zaafı vardı.

“Hayır.” Kylie kaşlarını çatı. “Ama yine benzer şeyler yapacak olursa bahsedebilirim.” Perry’nin süper işitme gücüne sahip olup olmadığını bilmiyor ama öyle olmasını diliyordu.

Tam kamp ofisinin önünden geçip yemekhaneye ulaşacaklardı ki önceki gün gördükleri siyah takım elbiseli iki adam ofis kapısından apar topar dışarı fırladı.

Kylie adımlarını yavaşlatıp adamların vücut dilini okumaya çalıştığında onların pek de mutlu olmadıklarını fark etti. Hızlı

adımlarla otoparka doğru yürüyen iki adamın arkasından bakıp o günkü kısa ziyaretlerinin kampın kapatılmasıyla ilgili olduğunu umdu.

Aynı anda diğerine göre daha iriyarı olan adam ona döndü. Olduğu yerde durup kaşlarını kıpırdatarak ona baktı.

Sonra öne eğilip diğer adama bir şeyler fısıldadı ve ikisi yürümeye başladı. Kylie'ye doğru.

Lanet olsun.

On Altıncı Bölüm

Kylie kendini siyah takım elbiseli adamlar tarafından kapana kısıtılmış bir hayvan gibi hissetti.

Lanet olsun. Neden herkes onunla uğraşıyordu?

Daha doğrusu, bu iki adam ondan ne isteyebilirdi?

Henüz doğaüstü bir varlık olduğu bile ispatlanmış değildi. Üstelik onlardan biri olduğu tasdik edilmeden önce doğaüstü varlıklar kulübünden atılmayı umuyordu.

Neyse ki adamların ona ulaşmasına birkaç metre kala iriyarı olanının telefonu çaldı. Adam durup telefonu yanıtladı. Ardından arkadaşına dönüp bir şeyler söyledi ve ikisi hızla oradan uzaklaştı.

Kylie rahat bir nefes aldı. “Tanrı’ya şükürler olsun.”

Miranda şaşkınlıkla onu inceleyerek, “Ne oldu?” diye sordu.

Oda arkadaşının bu kampı daha önce de ziyaret ettiğini hatırlayan Kylie şimdi siyah bir arabaya binmiş siyah takım elbiseli adamları işaret ederek, “Kim onlar?” diye sordu.

“Kimden bahsediyorsun?” dedi Miranda bir grup çocuğa bakarak.

“Siyah takım elbiseli adamlardan bahsediyorum,” dedi Kylie.

“Onlar senin için çok yaşlı.” Miranda cebinden bir saç tokası çıkarıp renkli saçlarını arkasında topladı.

Kylie oda arkadaşına sert bir bakış fırlattı. *Miranda’nın aklındaki tek şey erkekler mi gerçekten?*

“İkisinden biriyle çıkmak gibi bir niyetim yok,” diyerek tekrar yürümeye başladı. “Sadece kim olduklarını merak ettim.”

“Ah. Onlar FAB’den geliyorlar,” dedi Miranda onu takip ederek.

“Yani?” diye sordu Kylie.

“Yani Fallen Araştırma Birimi’nden. Teksas’taki Şelaleler’i biliyorsun değil mi? Buraya gelirken geçtiğimiz yeri? FAB, FBI’nın bir birimidir. Doğaüstü varlıklarla ilgilenen birimi.”

“Ne?” Kylie durup Miranda’nın kolunu tuttu. “Yani hükümetin bütün bu vampirlerden falan haberi var mı?”

Miranda suratını buruşturdu. “Elbette var. Bu kampın masraflarını kimin karşıladığını sanıyorsun?”

“Ailelerimizin karşıladığını düşünmüştüm.” Kylie tam yürümeye devam edecekken etraftaki herkesin onlara baktığını fark etti.

“Eh, ailelerimizin de desteği oluyor ama böyle bir yerin idare edilmesi için çok daha fazlası gerekir.”

“Peki ama hükümet kampa neden destek veriyor?”

“Bu sorunun cevabı sorduğun kişiye göre değişir. Bu kamp doğaüstü varlıklar arasında epeyce tartışmaya neden oldu. Bana sorarsan bütün bu tartışmalar yobazların tantanasından başka bir şey değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Farklı türlerin yaşlı üyeleri, yani türler arası ilişkiye inmayan bazı moruklar bu tip ilişkileri teşvik ettiğini iddia edip kampın kapatılmasını istiyorlar. Onlara göre her doğaüstü varlık sadece kendi türündekilerle ilişki kurmalı. Bence bu ırkçılıktan

farksız. Türlerin saflığının korunması gerektiğini söylüyorlar ki bu da saçmalıktan başka bir şey değil. Türler en başından beri birbirleriyle ilişki içerisindeydi.”

Kylie bu bilgiyi özümsemeye çalıştı. “Yani hükümet bu kampı türler arası evliliklerin gerçekleşmesi için mi kurdu?”

Miranda güldü. “Hükümetin bizim kimlerle beraber olduğumuzu umursadığını sanmıyorum. Onlar sadece günün birinde delirip birbirimizi yeryüzünden silmeye kalkışmayalım diye bizi barış içinde yaşamaya teşvik ediyorlar. Buna insanlar da dahil.”

“Türler arasında sorunlar mı var?”

Miranda bu sözlere şaşırarak görünüyordu. “Gerçekten de hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?”

“Evet,” diye itiraf etti Kylie ve yaptığı itiraftan en ufak bir üzüntü duymadı. Kamp otobüsüne binerken yeryüzünde farklı türler olduğundan bile habersizdi. Bunu nasıl bilebilirdi ki?

“Pekâlâ, sana kısa bir tarih ve siyaset dersi vereyim,” dedi Miranda. “Vampirler ve kurtadamlar tarihin başından beri savaş halindeler. İç Savaş’ın gerçek sebebinin ne olduğunu sanıyorsun?” Kısa bir süre sustu. “Benim atalarım da çok iyi kalpli sayılmaz. Onlar da perileri ortadan kaldırmak için Kara Veba salgınını çıkardılar.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordu Kylie. Oysa tarih öğretmeni bu salgını, hastalık taşıyan kemirgenlerin çıkardığını söylemişti.

“Son derece ciddiym. Ancak kendi türümü savunmam gerekirse, cadıların insanlara uyum sağlamakta en başarılı tür olduğunu söylemeliyim. Artık eskisi gibi kapalı gruplar halinde yaşamıyoruz. Ama elbette bunun sebebi, sahip olduğumuz yaşam biçiminin insanların yaşam biçimine uyum sağlamaya uygun olması. Ayrıca insanların başına dert açan çetelerden de uzak duruyoruz.”

“Çeteler mi? Vampir çeteleri gibi mi?”

“Demek Kan Kardeşler’den haberin var.”

Della’nın kuzeninden bahsetmek istemeyen Kylie omuzlarını silkmekle yetindi. “Della bana sadece bazı çetelerin var olduğunu söyledi.”

“Var olmak mı? Ah, evet. Herhalde çeteler arasında en kötüsü Kan Kardeşler çetesidir. Onların her işte, her çeşit suçta parmağı vardır; cinayet, hırsızlık.”

Hamburger hırsızlığı. Bu kavram Kylie’nin aklını kurcaladı. “Peki ama nasıl oluyor da gece haberlerinde bu çetelerden ya da işledikleri suçlardan bahsedilmiyor?”

“Bahsediliyor. Sadece bu suçları işleyenlerin gerçekte insan olmadıkları bilinmiyor. Bu çeteler tarafından işlenen cinayetler basit seri cinayetler olarak gösteriliyor ve bir de kayıp vakaları var. Her yıl pek çok insanın ortadan kaybolduğunu bilmiyor musun?”

“Sanırım biliyorum.” Kylie içinin ürperdiğini hissetti. Kollarını göğsüne sarıp titredi.

“Serseri bir yaşam süren vampir ve kurtadamlar için bizler sadece yiyeceğiz,” dedi Miranda.

Kylie, Della’nın kuzeninin kendisini atıştırmalık olarak gördüğünü hatırladı ve onun da bir asi olup olmadığını merak etti. Sonra Della’nın, ait olduğu türe uyum sağlamakta yaşadığı güçlükleri ve ailesini terk etmekle ilgili endişelerini düşündü. “Bu berbat bir şey.”

“İnsan ırkının yaptıkları kadar berbat sayılmaz,” dedi Miranda.

Kylie kendi evinde de insanlara özgü sorunlar yaşandığını hatırlayarak, “Sanırım haklısın,” diye itiraf etti.

Sonra aklına daha büyük bir aciliyet taşıyan, farklı bir sorun geldi. “Şu Kamp Arkadaşlarınızla Tanışın saati tam olarak neyle ilgili?”

“Ah, bu oldukça eğlenceli bir aktivitedir.” Miranda’nın neşesi tekrar yerine gelmişti. “Kamptakilerin yarısı ismini kâğıda yazar, diğer yarısı da bu isimler arasından kura çeker. Sonra eşleşiriz ve bir saat boyunca birbirimizi tanımaya çalışırız. Elbette şansına yakışıklı bir erkek düşerse bu bir saat çok daha keyifli geçer.”

Kylie bu şansla ancak Perry’yle eşleşebilirdi. Perry’nin cinsel organını incelediğini hatırladığında bir kez daha kıpkırmızı kesildi.

Kahvaltıdan sonra, o sabah erken saatte hamilelik testi almak üzere eczaneye giden Sara’yla konuşmak için yemekhaneden dışarı çıktı. Ne yazık ki Sara eczanenin kasasında annesinin en yakın arkadaşıyla karşılaşmıştı. Testi kadına belli etmeden ortadan kaldırmayı başarmıştı ama bu karşılaşma onu bir kez daha başladığı noktaya döndürmüştü; hamile olup olmadığını hâlâ bilmiyordu.

“Kamp nasıl gidiyor?” diye sordu Sara.

“Harika,” dedi Kylie. Kampta yaşadıklarını en yakın arkadaşına anlatabilmeyi isterdi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Olanlara kendisi bile bir anlam veremezken Sara’nın bunu paylaşması beklenemezdi.

“O kadar kötü ha?” dedi Sara. “Hiç yakışıklı erkek yok mu?”

“Birkaç tane var,” dedi Kylie. Sonra konuyu tekrar Sara’ya çevirdi ve onun yaşadığı sorun hakkında on dakika daha konuştular.

Sara’yla konuştuktan saniyeler sonra annesi aradığında Kylie telefonu hâlâ elinde tutuyordu.

“Kamptaki ilk gecen nasıl geçti?” diye sordu annesi.

O ve onun sorularıyla nasıl başa çıkacağı hakkında hâlâ net bir karar verememiş Kylie, “Fena değildi,” diyerek yalan söyledi.

“Kâbus görmedin mi?”

“Hayır.” *Yani tüyler ürpertici çılgınlıklar atmadım. Sadece lanet olası bir hayaletin ziyaretıyla kendimden geçtim. Bu, şekil değişti-rip bir kedi yavrusuna dönüşen çocuğun ve sapık bir kurbağanın ziyaretinden sonra oldu.*

“Güzel,” dedi annesi. “Peki, bugün ne yapıyorsunuz?” Sesinde Kylie’nin samimiyetten uzak olduğunu bildiği için nefret ettiği yapmacık bir neşe vardı.

“Kamp liderlerinden biriyle görüşmem var. Sonra diğer kampçılarla kaynaşmamızı amaçlayan bir tanışma etkinliğine katılacağım, sanırım öğleden sonra da bir çeşit sanat programına katılıp yürüyüşe çıkacağız.”

“Demek dopdolu bir gün olacak,” dedi annesi.

“Sıkıcı bir gün olacak,” dedi Kylie sert bir sesle.

Annesi onun sesindeki imayı duymazdan geldi. “Babanla görüştün mü?”

Kylie bu soruya nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. “Beni arayıp mesaj bıraktı ama henüz onu arama fırsatı bulamadım.” Yeni bir yalan daha. Babasına da annesine söylediği kadar rahat yalan söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu.

“Eh, onu aradığında kampta pazar günü yapılacak aile gününe katılıp katılmayacağını da sorarsın. Katılacaksa ben bir hafta sonraki buluşmayı beklerim.”

Kylie hislerini gizlemek konusunda herhangi bir çaba harcamadan, “Siz ikiniz artık aynı odada bulunmaya bile katlanamıyor musunuz?” diye sordu. Yaşadığı yoğun duygular boğazının düğümlemesine neden olmuştu. “Ayrılmak için benim üniversiteye başlamamı bekleseniz olmaz mıydı?”

“Bu çok zor, Kylie,” dedi annesi.

“Evet, hepimiz için.” Kylie’nin boğazındaki yumru iyice büyüdü ama başını kaldırıp baktığında Della’nın yaklaştığını görüp gözyaşlarını bastırmayı başardı. “Gitmeliyim.”

“Tamam,” dedi annesi. “Güzel bir gün geçir ve akşam beni ara olur mu?”

“Olur.” Kylie, Della yanına geldiğinde telefonu kapamıştı. “Selam,” dedi. “Kahvaltıda seni göremedim.”

“Ben erken yaptım.” Della’nın midesini sıvazladığını gören Kylie, Miranda’nın vampir ritüelleri hakkında anlattıklarını düşünmemeye çalıştı. Ama bunun için çok geç kalmıştı ve yediği yarım kurabiye’nin midesine oturduğunu hissetti.

Onun kaşlarını neden çatıldığını anlamış gibi görünen Della, “Alışacaksın,” dedi sırtarak.

“Belki,” dedi Kylie. Sonra Della’ya karşı hep dürüst olması gerektiğini hatırlayarak ekledi: “Ama bundan emin değilim.”

Della kıkırdadı. Sonra yüzündeki gülümseme bir anda soldu. “Ailen için üzgünüm. Ne zamandan beri ayrılır?”

“Sen başkalarını dinlemeyi alışkanlık haline mi getirdin?” Kylie telefonunu cebine koydu.

“Konuştuklarını dinlemek gibi bir niyetim yoktu.” Della’nın sesi bu sözlere alındığını söylüyordu. “Kendiliğinden oluverdi işte.”

Kylie altdudağını ısırdı ve Della’nın ona kendi ailevi problemlerinden bahsedecek kadar güvendiğini hatırlayınca yaşadığı öfkeden sıyrıldı. “Özür dilerim. Sadece bu benim için çok zor. İki hafta geçti.”

“Seni anlıyorum.” Della’nın samimiyeti alnının kırışmasına neden oldu. Sonra yüzündeki ifade değişti. “Ah, sana söylemek istediğim asıl şeyi neredeyse unutuyordum. Derek’in seninle ilgilendiğini söylemişim, hatırlıyor musun? Yanılmışım. Derek seninle ilgilenmiyor. Sana resmen âşık.”

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Şu Brian isimli sarışın vampir Kamp Arkadaşlarınızla Tanışın saati için düzenlenen kurda senin ismini çekti ve Derek ona çektikleri isimleri değiştirmeyi teklif etti.”

Kylie bu bir saati tuhaf bir vampirle mi yoksa Trey'i özlemesine neden olan Derek'le mi geçirmek istediğini düşündü ve hangisinin daha kötü olacağına karar veremedi. "Brian'ın cevabı ne oldu?" diye sordu elinde olmadan.

"Derek'in bir bedel ödemesi şartıyla kabul edebileceğini belirtti."

"Hadi canım. Bana Derek'in ismim karşılığında para ödemediğini söyle."

"Tamam. Derek ismin karşılığında para ödemedi." Della güldü ve bir sır veriyormuş gibi öne eğildi. "İsminin bedelini kanıyla ödeyecek, Kylie. Yarım litre kanla."

"Kan mı?" Kylie büyük bir şaşkınlık yaşayarak olduğu yerde donup kaldı. Sonra şaşkınlığı çabucak tiksintiye dönüştü. "Bunu yapamaz," dedi.

"Yapabilir ve yaptı. İkisi anlaştı. Ve inan bana, bir vampirle yaptığın bu tür bir anlaşmadan asla vazgeçemezsin."

Kylie, Derek'i bulmak için hızlı adımlarla yemekhaneye yürüdü.

Onun bunu yapmasına izin veremezdi ve vermeyecekti.

On Yedinci Bölüm

Kylie'nin onu bulmak için hışımla yemekhaneye girdiği sırada Derek dışarı çıkıyordu. "Hey, ben de tam seni aramaya geliyordum." Elindeki küçük kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "İsmin bende." Gülümsedi.

Dudaklarındaki gülümseme öylesine sıcaktı ki Kylie olanlara bu kadar büyük bir öfke ve tiksinti duymasa bu gülümsemeyle her şeyi unutabilirdi.

"Evet, biliyorum. Duydum." Yaptığı hareketi onaylamadığını söyleyen bir ifadeyle gözlerini kısarak Derek'e baktı. Derek onu şöyle bir süzdükten sonra temkinli bir edayla ekledi: "Birlikte yürüyüşe çıkabileceğimizi düşündüm. Dünkü doğa yürüyüşünde harika bir yer keşfettim."

"Bak, gururum okşandı ama bunu yapmana izin veremem, Derek," dedi Kylie sert bir sesle.

"Neyi yapmama?" Derek gülümsemek yerine kaşlarını çatmıştı.

"İsmimi almak için ne yaptığını biliyorum. Ve bunu yapmana izin veremem."

“Önemli bir şey değil.” Derek kapıdan uzaklaşıp yürümeye başladı. Kylie’nin yerinden kıpırdamadığını fark edince dönüp arkasına baktı. “Geliyor musun?”

Öfkeden yerinde duramayan Kylie, “Söz konusu olan senin kanın,” dedi ve Derek’le arasındaki iki adımlık mesafeyi kapatıp onu kolundan tuttu. “Hadi gel, ben b  durumu d zelteceğim.” Kylie onu  eki tirdiği halde yerinden bile kıpırdatmayı ba aramayınca Derek’in kolunun ne kadar sert olduğunu fark etti.

Derek  ne eğildi. “O i  çoktan halloldu, Kylie. Hadi gidip Şu bir saati ba  başa geçirelim olur mu?” Kylie burun deliklerinin Derek’in ten kokusuyla karışık baharatlı sabun kokusuyla dolduğunu hissetti.

“Yani bunu...  oktan yaptın, öyle mi?” Bakışları Derek’in boynuna kaydı.

“Hayır ama anla ma tamamlandı.”

Derek’in kokusuna, bu kokudan ve ondan nasıl da ho landığına aldırmamaya çalışarak, “Ben bu anla mayı bozacağım,” dedi. Sonra h l  kolunu tuttuğunu fark ederek Derek’i serbest bıraktı. Ona dokunmak Trey’e dokunduğunda hissettiklerini hatırlatmı tı. Trey’den ne çok ho landığını ve onu ne kadar çok özlediğini hatırlatmı tı.

Derek’in alnındaki çizgiler iyice derinle ti. “Anla mayı bozamazsın. Hadi gel. Lütfen.”

Kylie öylece durup ona baktı. “En azından denememe izin ver.”

Derek kısa bir süre gözlerini kapadıktan sonra başını Kylie’ye doğru eğerek fısıldadı: “Lütfen bu konuda bana güven, Kylie. Bu anla mayı değiştirmek için yapabileceğin bir Şey yok.”

Derek’in sesindeki bir Şeyler Kylie’nin ruhuna i leyip düşünce-lerini allak bullak etti. Belki de artık hiçbir Şey d   nememesinin

sebebi Derek'in nefesinin çenesini okşadığını, kulağının hemen arkasında tatlı, yumuşak bir ürperti yarattığını hissetmesiydi.

Artık ona itiraz edebilmesi mümkün değildi.

"Tamam." Derek'in isteğine boyun eğerken bile kendine dikkatli olmayı tembihlemişti. Sebebini bilmiyordu ama Derek onun üzerinde bir çeşit güce sahipti ve bu tehlikeli olabilirdi.

Derek yeşil gözlerini onun açık mavi gözlerine dikerek bir kez daha gülümsedi. "Hadi gidelim."

Elini uzattı. Kylie tam onun elini tutacakken durdu. "Ben seni takip ederim," dedi ellerini ceplerine sokarak.

Yaşadığı hayal kırıklığı, yüzündeki gülümsemenin solmasına neden olsa da Derek başını sallayıp yürümeye başladı. Kylie de az önce söylediğini yapıp peşinden gitti.

Bir patikada yürüdükleri ilk beş dakika sessiz kaldılar. Sonra Derek patikadan ayrılıp onu sık ağaç ve çalılarla kaplı bir yokuşa çıkardı. Bir önceki gün Della'yla yaptığı yürüyüşün üzerine bir de bu yürüyüş eklenince Kylie'nin zehirli bir ağaç yüzünden yatağa düşmemesi için bir mucize gerekirdi. Daha da kötüsü, bir kene yüzünden.

Kylie tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken küçük bir derenin usul usul akan suyunun sesini duydu.

Derek ona döndü ve içten bir gülümsemeyle, "İşte geldik," dedi.

Kylie, Derek'in peşi sıra birkaç adım daha yürüdükten sonra durup bir dereye ve onun ağır ağır akan suyunu tepeden gören, çift kişilik bir yatak boyutundaki iri kayaya baktı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı etraftaki her şeyi fazlasıyla yeşil, gür ve canlı gösteriyordu.

Kylie gördüğü her şeyin kokusunu taşıyan taze, diri ve nemli havayı içine çekti. Uzaklardan bir şelaleye ait olduğunu düşündüğü bir ses geliyordu. Bu ses Gölge Şelalesi'nin sesi olmalıydı.

Çağlayarak akan su etraftaki sessizliği bozup her nasılsa ona sesleniyor gibiydi.

“Bu civarda bir şelale mi var?” diye sordu.

“Evet ama burası çok daha güzel.” Derek kayanın üzerine atladı. “Hadi gel.” Kendine bir yer bulduktan sonra ona yardım etmek için Kylie’ye elini uzattı.

Kylie kayaya yaklaştı ama tam Derek’in elini tutacakken dudaklarından o soru dökülüyordu. “Bunu neden yaptın?”

Derek ona baktı. “Neyi?”

“Neden söz ettiğimi biliyorsun,” dedi Kylie onu suçlarcasına.

“O konu kapanmadı mı?” Derek başını iki yana salladı. “Çok önemli bir şey sayılmaz, Kylie. Şimdi yukarı gel ve otur. Bu noktadan bakıldığında etraf daha da güzel görünüyor.”

Derek elini tutan Kylie’yi neredeyse hiç çaba harcamadan yukarıya çekti. Kylie dengesini sağlar sağlamaz Derek’in elini bıraktı ve ona fazla yakın olmayacağı bir yere oturdu.

Gerçi gösterdiği çaba pek de işe yaramamıştı.

Derek’in bakışlarını üzerinde hissederek dereye baktı ve kendini toparlamaya çalıştı. “Vay canına,” diye mırıldandı. “Haklısın. Buradan manzara daha da güzel görünüyor.”

Gerçekten öyleydi. Yüksekte oldukları için akan suyu daha iyi görebiliyorlardı. Ağaçların arasından sızan ışık huzmeleri suya çarparak pırıltılar saçmasına neden oluyordu. Bu noktadan bakıldığında etraftaki her şey gölge ve ışıklara boyanmış gibiydi. Kylie böyle bir manzarayı ancak bir peri masalı kitabında görmüş olabileceğini düşündü. Karşısında duran manzara neredeyse... sihirli sayılırdı.

Derek’e hiç bakmadan, “Neden?” diye sordu bir kez daha.

“Nasıl birisi olduğunu merak ediyordum. Seni otobüse binmeden önce annenle beklerken gördüğüm o ilk andan beri merak ediyorum. Öylesine üzgün bir halin vardı ki...”

Kylie, Miranda'nın bazı perilerin zihin okuyabildiklerini söylediğini hatırladı ve Derek'in devam etmesine izin vermeden araya girdi. "Sen zihnimi okuyabiliyor musun?" Onunla ilgili aklından geçen bazı utanç verici düşünceleri hatırlayıp yüzünün kızardığını hissederek Derek'e döndü.

"Hayır." Derek gülümsedi ve altın rengi hareler taşıyan yeşil gözleri ışığın altında ıslık ıslık parladı. "Neden kızardın? Hakkımda ne düşünmüştün ki?" Kylie'ye biraz daha yaklaşıp alnını onunkine bastırdı. Kylie kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti ve aldığı bir sonraki nefes ona her zamankinden daha tatlı geldi. Gözlerini Derek'in üzerine diktiğini fark ederek az önce sorduğu soruyu hatırladı.

Bu soruyu yanıtlamak yerine başka bir soru sormayı tercih etti. "Madem zihin okuyamıyorsun üzgün olduğumu nasıl anladın?"

Derek tereddüt etti ve yüzündeki gülümseme soldu. "Düşünceleri değil ama bazı basit duyguları okuyabilirim."

Kylie ona baktığında sözlerinde samimi olduğunu hissetti.

"Nedense senin bir duygu karmaşası yaşamana neden oluyorum," diye devam etti Derek. "Bana karşı hem olumlu hem de olumsuz duygular besliyorsun ama nedeninden emin değilim."

Derek dürüst davranmıştı ve Kylie ona aynı dürüstlikle karşılık vermesi gerektiğini hissetti. "Sen... sen bana tanıdığım birisini hatırlatıyorsun."

Derek bir ağaç dalını incelemeye koyuldu. "Bu kişi iyi mi yoksa kötü mü?"

"İkisi de. Bahsettiğim kişi, eski erkek arkadaşım."

"Anlıyorum." Derek kısa bir suskunluğun ardından, "Aranızda neler yaşandı?" diye sordu.

"Benden ayrıldı."

"Neden?"

Kylie ona bazı gerçekleri anlatmıştı ama bu soruyu yanıtlamayacaktı. “Bunu ona sormalısın.” Beceriksizce bir cevap verdiğini ancak kelimeler dudaklarından döküldükten sonra fark etti.

“Ama şu an burada olan o değil, sensin.” Derek elindeki dalın yapraklarını Kylie’nin yanağında gezdirdi. Sonra aynı yolu parmağıyla takip etti. Kylie’ye doğru eğiliyordu ve Kylie onu nasıl durdurabileceğini bilmiyordu.

Gerçekte bunu yapmak istediğinden emin değildi. Son günlerde yaşadıklarının aksine o an hissettiklerine hiç de yabancı sayılmazdı. Gerçi şu sıralar kendini farklı bir şeylere kaptıracak durumda da değildi.

Başını çevirip zihnini boşaltmaya çalıştı. “Fae olmak... nasıl bir duygu?”

“Yarı fae,” diye düzeltti Derek.

Kylie, Derek’e baktı. Daha önce onun da kendisi gibi doğaüstü bir varlık olma fikrinden pek heyecan duymadığını düşündüğünü hatırladı. Ayrıca bu konuşmanın kendisi için peri türüyle ilgili bir şeyler öğrenme fırsatı olabileceğini de fark etti. Ne de olsa Holiday’e göre Kylie de bir yarı peri olabilirdi.

“Peki o halde, yarı peri olmak nasıl bir şey?”

“Sanırım daha kötüşü de olabilirdi.” Derek elindeki dala baktı.

“Sen peri kanını kimden almışsın?”

Derek bakışlarını tekrar Kylie’nin gözlerine çevirdi. “Soru yanıtlamaktan hoşlanmayan birisi olarak çok fazla soru soruyorsun.”

Haklıydı.

“Pekâlâ, önce ben kendimden bahsedeceğim, sonra da sen. Anlaştık mı?”

Kaşını kaldıran Derek'in bu teklifi değerlendirmiş gibi bir hali vardı. "Anlaştık." Kollarından destek alıp geriye yaslanarak dikkatle Kylie'yi inceledi.

Bu pozisyondayken göğsü daha da geniş görünüyordu. Kylie kendini onu bir kez daha Trey'le kıyaslarken buldu. Ve, *üzgünüm Trey*, diye düşündü, *ne yazık ki en güzel vücut ödülü Derek'e gidiyor*. Öte yandan Trey'le Derek'in arasındaki fark sadece vücutla sınırlı değildi. Derek'in yüzünü inceledi. Trey'inkinden daha erkeksi yüz hatlarına sahipti. Ve çok daha keskin.

Derek'e duygularını belli etmekten korkan Kylie bu düşünceyi aklından çıkardı ve konuşmaya başladı. "Ben hangi türe ait olduğumu bilmiyorum. Bana kalırsa sadece bir insanım ama..."

"Sen bir insan değilsin," dedi Derek ona herkes gibi tuhaf bakışlarla bakarak.

Kylie gözlerini devirdi. "Evet, beynimi ya da her neyi okumaya çalışıyorsanız onu okuyamadığınızı biliyorum. Ama öğrendiğime göre, biraz kaçık sayılan bazı insanların da beynini okumak mümkün olmayabiliyormuş. Ve bazen gerçekten biraz kaçık olduğumu düşünüyorum. Ya da," diye itiraf etti az önceki coşkusunu yitirerek, "beynimde tümör var. Son zamanlarda epeyce baş ağrısı çekiyorum."

Derek'in bakışları bu düşünceyi dehşet verici bulduğunu söylüyordu. "Bir doktora göründün mü?"

"Hayır." Derek'in gözlerindeki endişeyi görene dek durumun ciddiyetini kavrayamamıştı. Aman Tanrım, ya beyninde gerçekten tümör varsa ne olacaktı? Ya...

Derek kafası karışmış gibi alnını kırıştırdı. "Peki... hayalet görmeni nasıl açıklayacaksın?"

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Kylie daha önce Derek'e onun da hayalet görüp görmediğini sorduğunu hatırladı. "Bazı insanlar hayalet görebilir. Holiday bile öyle söylüyor."

Derek buna kesinlikle inanmadığını söyleyen bir ifadeyle başını yana eğdi. “Sadece bir insan olduğuna gerçekten inanıyor musun yani?”

Bu soru Kylie’nin içinin duygularla dolup taşmasına neden oldu. “Evet.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: “Pekâlâ, işin gerçeği, neye inanacağımı bilmiyorum.”

Birden gözleri yaşlarla doldu.

“Ah, kahretsin. Sakın ağlama.” Derek elini uzatıp Kylie’nin kirpiğindeki bir damla gözyaşını sildi. Dokunuşu öylesine sıcak, öylesine rahatlatıcıydı ki Kylie neredeyse onun elini tutup yüzüne bastıracaktı.

Bunu yapmak yerine onun elini itip gözyaşlarını kendisi sildi. “Sadece aklım çok karışık. Yani bu son birkaç ay benim için berbat geçti. Erkek arkadaşım benden ayrıldı, büyükannem öldü, ebeveynim boşanma sürecine girdi ve şu ölü askeri görmeye başladım. Şimdi de insan olmadığımı söyleniyor ve...”

Kylie onu kendine doğru çeken Derek’e direnmedi. Başını onun omzuyla göğsü arasındaki o güzel noktaya koyup kokusunu içine çekti. İnanılmaz derecede rahatlayarak gözlerini kapadı. Her nasılsa bu şekilde durmak yüreğindeki duygu yumağının çözülmesini sağlamıştı.

“Üzgünüm,” dedi kendini geri çekerek. “Erkeklerin kızların ağlamasından hoşlanmadığını biliyorum.”

“Öyle mi dersin?”

“Trey nefret ederdi.”

“Ben Trey değilim,” dedi Derek. Ardından ekledi: “Aslında o kadar da kötü sayılmazdı.” Gülümseyip Kylie’nin yanağına dokundu. “Ayrıca burnun böyle kızardığında çok sevimli görünüyor.”

Kylie onun eline vurup sırtıttı. Bundan tam olarak emin değildi ama haftalardır ilk kez gerçek anlamda gülümsediğini hissediyordu. “Pekâlâ, şimdi sıra sende. Bana kendinden bahset.”

Derek’in gözlerindeki muzip ifade kayboldu. Kayaya yasladığı avuçlarından destek alarak sırtını biraz geriye verdi. Kollarındaki kaslar gerilmiş, gözleri ciddileşmiş halde otururken çok hoş görünüyordu. Gerçekten çok hoştu.

Kylie’nin duygularını okuyabiliyormuş ve onun vücuduna nasıl tepki verdiğini biliyormuş gibi sesini alçaltarak, “Ama sen benden çok daha ilgi çekicisin,” dedi.

“Bana söz verdin. Ayrıca ben sana her şeyi anlattım.”

Derek başını öne uzatıp koyu renkli kirpiklerinin ardından Kylie’ye baktı. “Bana her şeyi anlatmadın.” Sesinde bir parça da olsa suçlayıcı bir ifade vardı. “İşin gerçeği, bana bahsetmediğin konu benim en çok merak ettiğim şey.”

Kylie kendini tekrar karşısında duran manzaraya kaptırmamak için çaba harcayarak, “Neden bahsediyorsun? Sana anlatmadığım ne kaldı ki?” dedi.

“Seninle...”

“Trey’le ilişkimden bahsetmeyeceğim. Bu... çok özel bir konu.”

“Tamam ama ben Trey’i kastetmemiştim. Seninle şu kurtadam arasında neler oluyor diye soracaktım.”

On Sekizinci Bölüm

Kylie saçlarını kulağının arkasına itti. *İnkâr et. Aranızda bir şeyler olduğunu inkâr et.*

“Hangi... kurtadam?” diye sordu ama kahretsin ki sesi inandırıcı olmaktan uzaktı.

Derek gözlerini ayırmadan ona baktı. Bakışları Kylie’ye, yalan söylediğini anladığında Della’nın kendisine nasıl baktığını hatırlatmıştı.

“Sakin inkâr etme,” dedi Derek. “O çocuğa baktığın her defasında etrafta bir duygu yoğunluğu hissediliyor. Tıpkı bana baktığında olduğu gibi ama... çok daha yoğun. Ya ondan hoşlanıyor... ya da korkuyorsun.”

“Duyguları okuyabildiğini sanıyordum.”

Derek doğrulup kollarını göğsünde kavuşturdu. “İhtirasla korku hemen hemen aynı belirtileri verir.”

“Eh, inan bana, ona karşı sadece ikincisini hissediyorum,” dedi Kylie ama önceki gece gördüğü rüyadan sonra gerçeği tek kelimeyle özetleyebileceğini biliyordu. *İkisi de.* Fakat henüz bunu kendine bile itiraf etmemişken elbette Derek’e itiraf edecek değildi.

“Eee, söyle bakalım onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Derek.

“Onu tanıdığımı da kim...”

Derek elini kaldırarak onu susturdu. “Tanımadığımız insanlardan korkmamız normal sayılmaz.”

Kylie bakışlarını önünde kavuşturduğu ellerine çevirdi. “Ben çocukken yanıımızdaki evde oturuyordu. Daha o zamanlar onda tuhaf bir şeyler olduğunu bildiğimi söylemekle yetineceğim. Sadece bu tuhaflığın... onun bir kurtadam olmasından kaynaklandığından habersizdim.”

“Peki o...”

“Bu kadar yeter.” Artık Kylie kararlı bakışlarını Derek’in üzerine dikebilirdi. “Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Şimdi sıra sende.”

Kylie bakışlarını dereye çeviren Derek’in de tıpkı onun gibi kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını hissetti. “Neyi bilmek istiyorsun?” diye sordu Derek.

“Her şeyi,” dedi Kylie sesine muzip bir tını katıp onu rahatsızlatmayı umarak.

“Babam bir fae’ydi. Annem ise insan.”

“Bu geçmişte kalmış gibi konuştun. Yoksa baban öldü mü?”

Derek bir dal daha koparıp parmaklarının arasına çevirdi. “Bilmiyorum. Umurumda da değil zaten. Babam ben sekiz yaşındayken bizi terk etti. Bilirsin işte, sorumsuz babalardan biriydi.”

“Üzgünüm.” Kylie, Derek’in bu konuya, belli etmek istediğinden çok daha fazla önem verdiğini hissetti. “Peki, onun fae olduğunu biliyor muydun?” diye sordu kolundaki bir karıncayı silkeleyerek.

“Evet, kendimi bildim bileli haberim vardı. Ama o bizi terk ettikten sonra evde babamdan ya da bu konudan pek bahsedilmedi. Terk edilmek annemi epeyce sarstı.”

Belli ki sarsılan sadece Derek'in annesi değildi. Kylie, Derek'in saklamaya çalıştığı hüznü gözlerinde görebiliyordu. Onun için, belki biraz da kendisi için yüreğinin acıdığını hissetti. Kendisinin babasıyla yaşadığı sorunlar da hâlâ çözülmüş değildi. Üzerine düşüp çözmesi gereken diğer bütün sorunlar gibi onlar da beklemedeydi. Sonra sıranın Derek'te olduğunu hatırladı. Derek onu dinlemişti ve kendisi de bunun karşılığını aynı şekilde ödemeliydi.

"Üzgünüm," dedi tekrar.

"Neden? Ben üzgün değilim. O beni istemezse ben onu hiç istemem."

Kylie, Derek'in kendisinden daha iyi bir yalancı olmadığını düşündü. "Yetenekli olduğunun en başından beri farkında mıydın?" diye sordu.

Derek üzerinde hâlâ birkaç yaprak duran elindeki dala baktı. "Hayır. İnsanların duygularını okumak konusunda pek çok kişiden daha yetenekli olduğumu biliyordum ama bunun... bir fae olmamdan kaynaklandığının farkında değildim. Bir yıl kadar önce başkalarının duygularını okumakla ilgili yeteneğim kendini iyice belli etmeye başladı ve işte o zaman... farklı olduğumu anladım."

"Ne şekilde farklısın?" Kylie ona yaslanmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak bakışlarını Derek'in göğsüne çevirdiğini hissetti. Aklına çılgınca bir soru geldi. Onu öpmek nasıl bir duyguydu acaba?

Derek başını sağa doğru eğip dikkatle Kylie'yi inceledi. "Eski erkek arkadaşına ne kadar benziyorum?"

Kylie yüzünün kızardığını hissederek duygularının bu kadar açıkça anlaşılıp anlaşılmadığını merak etti. "Çok fazla değil... sadece..."

"Beni çekici bulmana yetecek kadar mı?"

Yüzünün şimdi kıpkırmızı olduğunu hisseden Kylie gözlerini dereye çevirdi. “Bunu söyleyecek kadar ileri gidemem.”

“Nedenmiş o?” Derek’in nefesi bir kez daha Kylie’nin yanığına okşuyordu. Sıcaktı. Yumuşaktı. Baştan çıkarıcıydı. Derek ona ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Dudaklarının birbirine bu kadar yakın durmasından ve daha da yakınlaşmaları için duyduğu arzudan rahatsız olan Kylie birden kayadan aşağı atladı.

“Dur!” dedi Derek.

“Ne?” Kylie dönüp ona baktı. “Sanırım biz...”

“Sakın kıpırdama,” dedi Derek alçak ve son derece ciddi bir sesle.

“Neden? Ben...”

Kylie’nin yanındaki çalılardan bir hışırtı geldi. Kylie bakışlarını aşağıya çevirdiğinde iri bir yılanın gür çalıların altından sessizce dışarı süzüldüğünü gördü. Griyle siyah arası bir renk olan bu dev yılan sivri bir burna sahipti. Babası birlikte kamp yaptıklarında Kylie’nin bir yılanın zehirli ya da zehirsiz olup olmadığını anlayabilmesi için özellikle bu tür bir burnu olup olmadığına dikkat etmesi gerektiğini söylemişti.

Yılanın hangi tür olduğunu anlayan Kylie panikledi. Bu Teksas civarındaki en saldırgan yılan türü olarak tanınan su mokaseniydi.

Aynı zamanda en zehirli yılan türlerinden biriydi.

Yılan S harfleri çizerek Kylie’ye yaklaşıyordu. Kylie’nin içindeki korku büyüdü. Boğazına bir çığlık düğümlendi. Mantığı yılan tarafından sokulmaktan kurtulabilecek kadar hızlı davranamayacağını söylüyordu. Mantığı yerinden kıpırdamaması gerektiğini de söylüyordu ama... mantığın canı cehennemeydi. Kylie bu yaratığın kendisinden uzak durmasını istiyordu.

Derek onun omzunu tutan elini iyice sıktı. “Sorun yok.” Fazlasıyla kısık ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Yanıdan

geçip gidecek. Olduğun yerde kal. Bırak gitsin. Ben buradayım. Hiçbir şey olmayacak.”

Derek’in elinden yayılan ısı olağanüstü bir biçimde arttı ve Kylie’nin içindeki korku bir anda kayboldu. Kalp atışları yavaşlamış, içindeki gerginlik dağılmıştı. Yılanın şişman, hantal vücudunun uçan bir kelebek gibi spor ayakkabılarının burnunu yalayıp geçmesini seyretti. Zihnindeki bir ses bu sakinliğinin ve korkusuzluğunun normal olmadığını, Derek’in ona yaptığı bir şeyden kaynaklandığını söylüyordu. Şu an bundan bile korkmuyordu. Sanki Derek dokunuşuyla onun korku duyma yeteneğini almış ve yerine sadece merak duygusunu bırakmıştı.

Yılana duyduğu merakı.

Onun nasıl bu şekilde hareket ettiğine duyduğu merakı.

Derek’e duyduğu merakı. Derek nasıl olmuştu da onun duygularını değiştirebilmişti?

Kylie onun öpücükleriyle kendinden geçse neler hissederdii? Trey’in hissettirdiklerine benzer şeyler mi? Yoksa daha iyisini mi?

“İyi gidiyorsun. Neredeyse gitti,” diye fısıldadı Derek.

Sonra yılan gerçekten gitti. Süzülerek dereye dalan yuvarlak vücudu küçük bir kıpırtıyla suya gömüldükten sonra kendini akıntıya bıraktı.

Derek, Kylie yılanın kayaların arasında gözden kayboluşunu seyrettiği sırada onun omzunu tutmaya devam etti. Ardından elini usulca geri çekti. Kylie bir anda öylesine şiddetli bir duygu fırtınasına kapıldı ki bağırmağa başladı. Çığlıkları yetersiz kaldığında hızla arkasına dönüp kayanın üzerine tırmandı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, midesi düğüm düğüm olmuş gibi hissediyordu.

Derek yukarı tırmanan Kylie’yi tuttu ama o, sürünerek ilerleyen yilandan kaçmaktan başka bir şey düşünmediği için kıpırdanmaya devam etti.

“Her şey yolunda,” dedi Derek gülerek. Sonra kucığında Kylie’yle birlikte dev kayanın üzerine sırtüstü geriye düştü. Kylie onun üzerine kapaklanmıştı. Derek, Kylie’ye hafifçe sarıldı. Ellerini usulca onun sırtına yerleştirdi.

Gözlerini kırıştıran Kylie duyduğu paniğin buhar olup uçtuğunu hissetti ve Derek’in yeşil gözlerine baktı. Bu kadar yakından bakıldığında içlerindeki altın rengi hareler daha da parlak görünüyordu. Kylie bakışlarını Derek’in fazlasıyla yumuşak ve davetkâr görünen dudaklarına kaydırdı.

Onun vücudundan yayılan sıcaklık kendi sıcaklığına karışmıştı. Onun teninden gelen koku duyularını esir etmişti. Kylie derin bir nefes aldı.

“Şimdi iyi misin?” diye sordu Derek her zamankinden boğuk bir sesle.

“Evet.” Derek sadece yaşadığı paniği değil, iradesini de almış olmalıydı çünkü Kylie şimdi onun tarafından öpülmek için güçlü bir arzu duyuyordu. Bunu kendisi de yapabiliirdi. Birden bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Başını öne eğdi ve dudaklarını Derek’in dudaklarına, yaydıkları ısıyı hissedebileceği kadar yaklaştırdı.

Aynı anda arkalarından gelen tehditkâr bir erkek sesi, “Kızı bırak!” diye gürledi.

On Dokuzuncu Bölüm

“Onu derhal bırak!”

Son derece ciddi bir tını taşıyan bu ses Kylie’ye tanıdık geldi ama daha bu konuya kafa yormaya fırsat bulamadan Derek’in sert bir biçimde doğrulmasıyla neredeyse kayanın ucuna dek yuvarlandı.

Tam aşağı düşecekken Derek onu yakaladı. Kylie kendini güvende hissettiği anda başını kaldırdı. Lucas derenin kıyısında durmuş, sert bakışlarla onlara bakıyordu. Etrafını saran gölgeler ve titrek güneş ışığı ürkütücü varlığının etkisini daha da güçlendirmişti. Açık mavi gözleri olabilecek en haşın bakışlarla onları adeta delip geçiyordu.

“Kız iyi,” dedi Derek sert duruşuna yakışır bir ses tonuyla.

Kylie birden kendini aptal gibi hissederek açıklama yapma ihtiyacı duydu. “Bir yılan gördüm.”

Lucas derin bir nefes aldı. Bakışlarını yerde gezdirdi. “Bir su mokeseni.”

“Biliyorum,” dedi Kylie. “O yüzden bağırdım.”

“Yılan gitti,” dedi Derek, Lucas’ın da gitmesi gerektiğini ima eden bir sesle.

“Onun bağırdığını duydum,” dedi Lucas, o da davranışı için bir açıklama yapma ihtiyacı hissediyormuş gibi.

İki çocuk hiç konuşmadan birbirine baktı. Kylie’nin içinden bir ses ikisinin pek de iyi geçinemediğini söylüyordu. Peri ve kurtadamların da aralarında husumet olup olmadığını merak etti. Kahretsin, belki de İkinci Dünya Savaşı da...

“Artık bağırmıyor,” dedi Derek.

“Ben iyiyim,” dedi Kylie. Yerde yılan olup olmadığını şöyle bir kontrol ettikten sonra kayadan aşağı atladı.

Başını kaldırdığında Lucas onaylamayan bakışlarla ona bakıyordu. “Yıldan bu kadar korkuyorsan belki de ormandan uzak durmalısın.”

“O kadar korkmuyorum, sadece...”

“Ben onunla ilgileniyorum,” dedi Derek. Sesi tehditkâr, hatta neredeyse öfkeliydi.

“Evet, bunu nasıl yaptığını gördüm.”

Derek her an aşağı atlayabilirmiş gibi sırtını iyice dikleştirdi. “Bak, bir sorunun varsa...”

Belli ki Lucas onun söyleyecekleriyle ilgilenmiyordu çünkü birden arkasını dönmüş ve göz açıp kapayana dek ortadan kaybolmuştu.

Kylie durumu Lucas’ın bakış açısıyla değerlendirdiğinde kızardığını hissetti. Sonra Derek’in yüzündeki mutsuz ifadeyi fark ederek, “Üzgünüm,” dedi. “O şekilde bağırmamalıydım. Sadece...”

“Sen yanlış bir şey yapmadın.” Derek onu tekrar yukarı çekmek üzere elini uzattı. “Aptalca davranıp aşırı tepki veren oydu. Buraya gelmesine gerek yoktu. Ben sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem.”

Kylie, Derek’in eline baktı ve onun güçlü dokunuşuyla korkusunun nasıl da dindiğini hatırladı.

“Az önce neler oldu?” diye sordu.

“Sadece aşırı tepki verdi ve...”

“Hayır. Lucas’ı değil, senin dokunuşunu kastediyorum...”

“Ne demek istiyorsun? Dokunuşum mu?”

Diğer pek çok soru Kylie’nin zihninde çılgına dönmüş arılar gibi vızıldamaya başladı. “Yılanın buradâ olduğunu nasıl anladın?”

Derek’in yüzünde bir kez daha kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını söyleyen o ifade belirdi ama Kylie onu bu zor durumdan kurtarmak niyetinde değildi. Bu defa öyle olmayacaktı.

“Bir dakika. Yoksa o yılanı buraya getiren sen miydin?” diye sordu Kylie.

Derek kaşlarını çatı. “Sırf eğlence olsun diye seni tehlikeye atabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Öyle mi düşünüyordu? “Hayır. Öyle düşünmüyorum. Ama yılanın burada olduğunu biliyordun. Bunu o ortaya çıkmadan önce biliyordun.”

“Onu çok kısa bir süre önce fark etmiştim. Daha önce fark etseydim senin kayadan aşağı inmene asla izin vermezdim.”

Güneşin taze ışıkları ağaçların arasından süzülüp Kylie’nin gözlerine yansdı ve onun etrafı görmesini zorlaştırdı. “Nasıl? Bunu nasıl anladın?”

Derek kayadan aşağı atlayıp Kylie’nin yanına geldi. “Sahip olduğum yeteneğin bir parçası,” dedi ama sesi bundan pek de mutlu olmadığını söylüyordu.

“Geleceği mi tahmin ediyorsun?” diye sordu Kylie.

“Keşke öyle olsa.”

“Peki, o halde ne yapıyorsun?”

“İnsanların ve yaratıkların duygularını okuyabiliyorum.”

Derek ellerini cebine soktu.

“Vay canına.” Kylie duyduklarını idrak etmeye çalıştı. “Bu...”

“Tuhaf olduğunu biliyorum,” diye homurdandı Derek. “Sanki bir çeşit Tarzan’ım. Holiday bu yeteneğimi engelleyebileceğimi söylüyor ve burada bulunmamın sebebi de bu. Yeteneğimi nasıl engelleyebileceğimi öğrenmek. Ancak Holiday benim böyle bir arayışa girmemden çok da memnun sayılmaz. Yeteneğime sırt çevirirsem bazı fae tanrılarını hayal kırıklığına uğratacağımı düşünüyor. Fae tanrılarının canı cehenneme. Böyle olmayı ben istemedim. Hayatımdaki tek fae beni ve annemi terk etti. Neden onun gibi olmak isteyeyim ki?”

Derek’in sesindeki acıyı duyan Kylie onun neler hissettiğini çok iyi biliyordu. “Haklısın. Üzgünüm.”

Sözlerinde samimiydi. Sadece şu an kendisi de ebeveynine kırgın olduğu için değil, doğaüstü bir varlık olduğu ispatlandığı takdirde Derek gibi o da sahip olduğu yeteneği geri çevirmeyi düşündüğü için. Derek’in içinde bulunduğu zor durum, beraberinde ağır bir duygu yükü getirmişti ama Kylie’nin içinde bulunduğu durum da cevap bekleyen pek çok soru yaratmıştı. Üstelik bilinmeyen şeyler de bazı duygusal sorunlara yol açıyordu. Kylie gerçeğin acı verebileceğini bildiği halde cevapları öğrenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Şimdi ormanda, güneş ışığı ve gölgelerin altında kendini doğaüstü varlıkların dünyasına dahil olmuş gibi hissederken bu cevapları bulmayı kafasına koymuştu.

Bir kez daha Derek’in gözlerine baktı. “Hayvanlarla iletişim kurmak, diğer şeyler kadar... kötü sayılmaz.”

Derek yerdeki bir taşı tekmeleyerek dereye fırlattı. Taşın sıçrattığı sulardan çıkan ses ormandaki diğer seslere karıştı. Derek, Kylie’nin arzu ettiğinden çok daha fazlasını kavrayarak, “Hayalet görmek gibi mi?” diye sordu.

“O da dahil,” dedi Kylie dürüstçe. “Sabahları uyanıp... kan içmeye ihtiyaç duymayı hayal bile edemiyorum.” Bunları

söylemek Kylie'ye, Derek'in bu bir saati kendisiyle sohbet ederek geçirmek için göze aldığı şeyi hatırlatmıştı.

Ve Kylie bunu engellemeliydi. Nasıl engelleyebileceğini bilmiyordu ama en azından denemeliydi.

Saatine baktı. "Sanırım artık dönüş yoluna koyulsak iyi olur."

Derek onun elini tuttu ve saati görebilmek için bileğini çevirdi. Dokunuşu, Kylie'nin kolundan yukarı tırmanan tatlı bir ürperti yaratmış ve az önce onun kendisini öpmesine neredeyse izin verdiğini hatırlatmıştı. Yoksa onu öpmek üzere olan kendisi miydi?

"Daha yarım saatimiz var," dedi Derek onun elini bırakmadan.

Kylie o yılanı gördüğünde Derek'in kendisine dokunarak duygularını kontrol altına aldığını anımsadı ve elini geri çekti. Derek büyük ihtimalle onun hayatını kurtarmıştı ama asıl mesele bu değildi. Birilerinin kendisini kontrol edebileceği düşüncesinden hoşlanmamıştı. Ya da kendisinden faydalanabileceği düşüncesinden. "Evet ama seni şu kan verme sorunundan kurtarmanın bir çaresini bulmamız gerekiyor."

Derek'in yüzü gölgelendi. "Anlaşma yapıldı ve artık geri dönüş yok. Ayrıca bu, o kadar da büyütülecek bir şey sayılmaz."

"Ya seni bir vampire dönüştürürse?"

Derek'in gözleri büyüdü. "Ah, Tanrım, onun beni ısırmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Bu çok riskli olur."

Kylie kendini dünyadan bihaber hissederek kıpkırmızı ke-sildi. "Peki, bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Tıpkı kan bağışlarken olduğu gibi. Steril bir iğne ve kan torbasıyla."

Orada öylece durup Derek'e bakan Kylie'nin zihni, sıralamaya bile fırsat bulamayacağı kadar hızlı bir şekilde sorularla dolmaya başladı. "Bunun için bir doktora mı gideceksin? Nasıl..."

“Hayır.” Derek güldü. “Vampirlerin çoğu bu malzemeleri yanında taşır. Onlar damarları bulmakta pek çok hemşireden daha ustadır. Bir vampirin öğrendiği ilk şeylerden biri budur. Donörü öldürmeden kan almak.”

Della da kampa kan alma ekipmanlarını getirmiş miydi?
“Vampirlerin nasıl beslendiklerini...”

“Nereden mi biliyorum? Bunu daha önce iki kez yaptım.” Derek’in dudaklarındaki gülümseme Kylie’nin kendini daha da cahil hissetmesine neden oldu.

“Bir vampire daha önce de mi kan verdin?”

Derek başını salladı. “Söylediğim gibi, çok da büyütülecek bir mesele sayılmaz.”

“Peki, kime verdin? Vampirlerin var olduğunu nereden biliyordun?”

“Adı Ellie’ydi. Okula beraber gidiyorduk. Ve bütün doğaüstü varlıkların birbirini tanıdığını unutuyorsun.”

Evet, şu kaş kıpırdatma hareketi Kylie’nin aklından tamamen çıkmıştı. Ama bunun iyi bir sebebi vardı. Doğaüstü varlıkları “ayırt edemiyordu” ve bu da kendisinin onlardan birisi olamayacağı konusundaki umudunu biraz olsun artırıyordu. Kylie okulunda doğaüstü varlıklar olup olmadığını merak etti.

Kısa bir süre aynı okula devam ettiği Lucas dışında.

“Yeryüzünde kaç tane doğaüstü varlık var?” diye sordu cevabı duymaktan korktuğu halde. “Bunların diğer insanlara oranı ne?”

“Sanırım genel görüş bizim dünya nüfusunun %1’ini oluşturduğumuz yönünde ama sayımız giderek artıyor. Neden sordun?”

“Okulumda olup olmadığını merak ettim.”

“Olabilir,” dedi Derek. “Ama bu düşük bir ihtimal. Çoğu doğaüstü varlıklar ya özel okula gidiyor ya da evde eğitim alıyor. Sebepler belli.”

“Neymiş bu sebepler?”

“Başlıca sebep farklı bir türe ait olmaları. Doğaüstü varlıkların büyük bir kısmı farklı bir tarih okuması gerektiğine inanıyor. Çoğu sahip olduğu yeteneği nakde çevirebildiği için bunu finanse edebilecek güce sahip.”

Çoğu mu? Kylie Derek’in de kendini tam anlamıyla doğaüstü bir varlık olarak görmediğini fark etti. “Sen de özel okula mı gittin?”

Derek başını iki yana salladı. “Babam bizi terk etmişti, hatırladın mı?”

“Evet.” Kylie aklındaki diğer soruları şöyle bir gözden geçirdi. “Peki, tanıdığın o kız? İsmi Ellie’ydi, değil mi? O da seninle aynı okula gitmiyor muydu?”

“Ellie yakın bir zamanda vampire dönüşmüştü,” dedi Derek. “Henüz kendi türünde olanlara katılmak için evini terk etmemişti.”

Kylie, Della’yı düşündü. “Vampirler illa ki kendi türlerinde olanlarla bir arada yaşamak zorunda mı?”

“Ellie bana öyle olmadığını söyledi. Ama onun normal insanlara uyum sağlamakta güçlük çektiğini de biliyorum.”

Derek’in şefkatli bir sesle söylediği bu sözler Kylie’nin Della’nın yaşadığı sorunlara, doğaüstü varlıklar konusuna duyduğu merakı daha kişisel konulara çevirdi.

“Ellie’yle samimi miydiniz?” Bunu neredeyse kıskançlık dolu bir sesle söylemekten utanç duyarak başını iki yana sallasa da devam etti. “Ona kanını verdiğine göre samimi olmalısınız.”

Derek kaşlarını kaldırdı ve dudaklarındaki tebessüme benzer kıpırtı gözlerinin parlamasına neden oldu. “Amacın onunla hâlâ beraber olup olmadığımızı öğrenmek mi?” Gözlerindeki yeşil pırıltılar onun Kylie’nin ilgisinden hoşlandığını söylüyordu.

“Hayır.” Kylie en azından amacının bu olduğunu sanmıyordu ama ah, kahretsin, tam olarak emin değildi.

“Ellie’yle altı ay önce ayrıldık.”

“Neden?” diye sordu Kylie ve aynı anda bu soruyu hiç sormamış olmayı istedi.

“Onun hayatına bir kurtadam girdi.” Derek’in sesinde kırılganlığını yansıtan bir ifade vardı.

“Bu kurtadam Lucas olamaz değil mi?” diye sordu Kylie.

“Hayır, o değildi.”

Kylie birden bir şey hatırladı. “Vampir ve kurtadamların birbirleriyle iyi geçinemediklerini sanıyordum.”

“İstisnalar olabiliyor.”

Kylie’nin yumuşak bir esintiyle uçuşan saçlarından bir tutam yüzüne düşüp dudaklarının arasına girdi. Derek bu saç tutamını geriye attı. Bunu yaparken Kylie’nin yanağını okşayan parmak uçları boynunun karıncalanmasına neden olmuştu. Kylie, Derek’in elini tuttuğunda bu karıncalanmanın yoğunlaştığını hissetti ve onu aynı hızla serbest bıraktı.

“Demin neler oldu?” diye sordu cesaretini kaybetmeden. “Bana dokunduğun anı kastediyorum.”

Derek ona tekrar dokunmak için duyduğu arzuyla mücadele ediyormuş gibi ellerini ceplerine soktu. “Ne demek istediğini bilmiyorum,” dedi ama Kylie onun yalan söylediğini hemen anlamıştı.

Başını iki yana salladı. “Bana yalan söyleme, Derek. Bana dokunduğunda duygularım değişti ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

Kylie’nin bunu fark etmesi Derek’i fazlasıyla şaşırtmıştı. “Sadece aptalca bir şeyler yapıp yılan tarafından sokulmaman için korkmana engel oldum.”

“Yani birisine dokunduğunda onun duygularını kontrol altına alabiliyor musun?”

“Evet,” dedi Derek, bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi.

Oysa Kylie için her açıdan önemliydi. Derek'e duyduğu ilginin ne kadarı gerçekti? Ne kadarı Derek'in işiydi?

Kylie yüreğinin buz gibi soğuk ve sert bir şeyle çepeçevre sarıldığını hissetti. "Bunu daha önce de yaptın mı?"

"Neyi yaptım mı?" Derek şimdi tamamen şaşkın görünüyordu. Yoksa sadece öyleymiş gibi mi davranıyordu?

"Duygulara hükmetmeyi."

Derek dikkatle onu inceledi. "Neden öfkelendin?"

"Bunu yaptın mı Derek? Sana karşı hissettiklerim senin eserin mi?"

Derek bu sözlere alınmış gibiydi. "Hayır," dedi ikna edici bir sesle ama Kylie ikna olmamıştı.

Genç perinin göğsünü dürttü. "O halde bana yardım et Derek, eğer..."

Derek'in onun elini tutmasıyla irkildi.

"Ne yani? Şimdi de benden korkuyor musun?" Derek başını iki yana salladı. "Önce bana karşı hislerini erkek arkadaşına olan benzerliğime yordun. Şimdi de senin duygularına hükmettiğime inanıyorsun. Benden gerçekten hoşlandığını kabul etmen neden bu kadar zor?"

"Çünkü sen bunu yapabilecek güce sahipsin, değil mi? Senden hoşlanmamı sağlayacak güce sahipsin." Kylie derin bir nefes alıp devam etti. "Bir kızı normalde yapmayacağı şeyleri yapmaya ikna etmek için sahip olduğun güçten faydalandığın oldu mu hiç?"

Derek gözlerini kısarak ona baktı. "Vay canına," dedi suçlayıcı bir sesle. "Bana ilgi duymamak için bir bahane arıyorsun, değil mi? Şu erkek arkadaşın sana epeyce kötülük yapmış olmalı."

Olabilir. Ama sorun bu değildi. Kylie şu an hissettiklerinin Trey'den çok Derek için olduğundan neredeyse emindi. Asıl sorun, Derek'e ilgi duymasının, önündeki birkaç ayı daha da

karmaşık hale getirecek olmasıydı. Başındaki bunca derde yeni bir tanesini eklemek istemiyordu.

“Sorumu yanıtlamadın,” dedi sırtını dikleştirerek. “Bugüne dek herhangi bir kızdaki istediğini elde etmek için sahip olduğun güçten faydalandığın oldu mu?”

Kaşları çatılan Derek’in yüzünde neredeyse öfkeli bir ifade belirdi ama Kylie onun gözlerinde bir parça da olsa suçluluk duygusu yakaladığından emindi. Derek bakışlarını kaçırdı.

“Bana cevap vermezsen en kötüsünü düşünürüm,” dedi Kylie.

“Tamam.” Derek ona baktı. “Bir kızın ilgisini çekmek için bu yeteneğimden faydalandım ama bunu kullanarak asla bir kızı yatağa atmadım. Buna tecavüz denir. Tüm kalbinle bana ilgisiz kalmayı arzu etsen de sırf seni rahatlatmak için kötü birisiymiş gibi davranmak niyetinde değilim, Kylie.” Elini sallayarak geldikleri patikayı işaret etti. “Sanırım artık dönmeliyiz.”

Kylie onun sesindeki kırgınlığı duydu. İçi bir anda utançla doldu ve nasıl da acımasız bir cadı gibi davrandığını fark etti. Belki her şeye rağmen o da annesine benziyordu.

Derek yürümeye başladı. Kylie onu takip etti. Sessizce yola koyuldular. “Hey,” dedi Kylie daha fazla dayanamayarak.

“Ne var?” Derek ona bakmadan yürümeye devam etti.

“Senin tecavüzcü olduğunu ima etmeye çalışmıyordum.”

“O halde ne ima etmeye çalışıyordun?” diye sordu Derek ona bakmayı reddederek.

Kylie, Derek’e söylemek istediklerini toparlamaya çalıştı. Klişe sözlere sığınmaktan nefret ediyordu ama bu kadar kısa zamanda daha iyisini yapamazdı. “Senden gerçekten hoşlanıyorum, Derek. Ama ikimizin arkadaş olarak kalması gerektiğine inanıyorum.”

Derek keyifsiz bir kahkaha attı. “Demek bana karşı bir şeyler hissettiğini inkâr edeceksin.” Ardından adımlarını hızlandırdı.

“Az önce neredeyse beni öpmek üzere olduğunu inkâr edeceksin. Beni öpmek istediğini inkâr edeceksin.”

Kendi adımlarını da hızlandıran Kylie bütün bunları inkâr edebilmeyi gerçekten istiyordu ve bunu neredeyse yapacaktı ama kendine son anda hâkim olup yalan söylemedi. “Hayır, hiçbirini inkâr etmeyeceğim ama şu an hislerime güvenemem.”

Derek hızla dönüp ona baktı. “Duygularına hükmettiğimi düşündüğün için mi?”

“Hayır. Evet. Belki onun da etkisi var ama asıl sorun, senin bana fazlasıyla Trey’i hatırlatıyor olman. Bak, şu sıralar hayatımda çok fazla şey var.” Kylie yaşadığı duygu yoğunluğu yüzünden güçlkle konuşuyordu. “Evimde çılgınca şeyler yaşanıyor. Hayaletler görüyorum. Bana insan olmadığımı söylüyorlar ve deli olmayı ya da beynimde bir tümör olduğunun ortaya çıkmasını istiyorum.” Kylie bir kez daha ağlamamak için gözlerini kırpıstırdı. “Bunca şeyin üzerine bir de *bunun* eklenmesini istemiyorum.” Eliyle önce kendisini, sonra Derek’i işaret etti. “Asıl ihtiyacım olan şey bir dost.”

Derek teslim olduğunu söyleyen bir ifadeyle ona baktı. “Pekâlâ. Bana sunabileceğin tek şey dostluksa öyle olsun. Bundan hoşlanmadım ama kabul ediyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kylie tüm samimiyetiyle.

Derek başını salladı ve bir kez daha onun duygularını okuyormuş gibi dikkatle Kylie’yi inceledi.

Kahretsin, belki de duygularını okuyup ne anlama geldiklerini Kylie’ye de aktarabilirdi çünkü Kylie şu an kendini allak bullak hissediyordu.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Derek.

“Öyle mi dersin?” Kylie duraksadı. “Cevapları aramaya nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Derek derin bir nefes alıp görünürde kimse olmadığı halde, konuştuklarının duyulmasından korkuyormuş gibi etrafa baktı. Kylie'ye yaklaştı.

“Aradığın cevapların hepsi bende yok,” dedi neredeyse fısıldayarak. “Bana kalırsa bu konuyu sorun etmeye bile değmez ama... deneyebileceğin bir şey biliyorum.”

Yirminci Bölüm

“Anlat,” dedi başkalarından her türlü yardımı almaya hevesli olan Kylie. “Bu aşamada her şeyi deneyebilirim.”

Eh, hemen hemen her şeyi deneyebilirdi.

“Kampta bir kız var,” dedi Derek. “O da bir fae. Adı Helen.”

“Onunla tanıştım,” dedi Kylie. “Holiday’in burada bulunmamızın sebebini açıkladığı grupta o da vardı.”

“Evet. Bu kız şifa yeteneğine sahip. Bize kendini tanıtırken kız kardeşinin beynindeki tümörü doktorlar onu keşfetmeden önce bile görebildiğini söylemişti. Bence senin beyninde tümör falan yok ama bu konuda endişen varsa Helen’dan yardım isteyebilirsin. En azından bunu dert etmekten kurtulursun.”

“Bu harika bir fikir.” Kylie, Derek’i neredeyse kucaklayacaktı ama son anda bunun pek de akıllıca olmayacağına karar verdi. Derek’i, ikisinin arasında dostluktan öte bir ilişki yaşanabileceği yönünde cesaretlendirmek istemiyordu. *En azından şimdilik*, diye fısıldadı zihnindeki belli belirsiz ses. Aynı ses Derek’e yakın olmanın hissettirdiklerinden hoşlanmış, daha önce de Kylie’nin onu öpmesini istemişti. “Teşekkür ederim,” dedi Kylie.

“Bir şey değil.” Derek elinin tersiyle Kylie’nin yanağını okşadı ve az önceki ses bu harekete de bayıldı. “Bu arada...”

“Bu arada ne?” diye sordu Kylie.

Derek gülümsedi. Gözlerindeki altın rengi hareler sanki her zamankinden daha güçlü kıvılcımlar saçtı.

“Az önce bunu isteyen tek kişi sen değildin... yani ben de seni öpmek istedim.”

“Ama biz sadece arkadaşız,” dedi Kylie. Biraz daha inandırıcı bir sesle konuşabilmeyi isterdi.

“Evet.” Derek’in sesi de onunkinden inandırıcı sayılmazdı.

Kampa döndüklerinde Kylie’nin Holiday’le yapacağı görüşmeye çok az zaman kalmıştı. Bu süreyi Sara’yı arayarak değerlendirmek isteyen Kylie, bir önceki gün keşfettiği, ofisin arkasındaki o gizli yere gitmeye karar verdi.

Aynı yerin başkaları tarafından da keşfedildiğini fark edene dek binanın çevresini çoktan dolaşmıştı. Geri geri yürüyerek oradan uzaklaşmak istedi ama yeterince hızlı davranamamıştı. Lucas ve ona yapışık yaşayan kız arkadaşı hızla ona baktı. Lucas’ın suratı asıldı ama Gotik Kız sırtıttı. Ardından abartılı hareketlerle bluzunun düğmelerini iliklemeye başladı.

Kylie, “Affedersiniz,” diye mırıldandıktan sonra koşar adım oradan uzaklaştı. Ama yürürken sırtında bir çift açık mavi gözün yakıcı etkisini hissedebiliyordu. Binanın ön tarafına ulaştığında Miranda ve Della’yı ofisin yan tarafında birbirlerine bağırlarken buldu. Aklından ilk geçen onları kendi hallerine bırakmak oldu ama diğer kamp lideri Sky’ın yemekhaneden dışarı çıktığını görünce başları derde girmeden önce onları ayırmak üzere iki kızın yanına yürüdü.

“Onu bir kez daha bana doğru sallarsan o küçük serçe parmağını ortadan ikiye ayırırım.” Della Miranda’ya doğru eğildi. “Bunu yapabileceğimi biliyorsun.”

“Kesin şunu,” dedi Kylie, ikisinin arasına girerek. Kylie’nin önünde duran Miranda, Della’ya doğru hamle yaptı ve onunla burun buruna geldi.

“O kan emici parmaklarından tek bir tanesi bile bana dokunacak olursa yüzünü görebileceğin en kötü sivilcelerle kaplarım.”

“Bana büyü falan yapamazsın,” dedi Della da Miranda’ya doğru hamle yaparak. “Büyülerin işe yaramıyor.”

“Kesin artık.” Kylie, Sky’ın onlara baktığını fark etti. “Burada yalnız değiliz.”

“Sivilce büyüsünü ezbere biliyorum,” dedi Miranda geri çekilerek ama Della ona iyice yaklaşmıştı. Belli ki sivilcelerden hoşlanmıyordu. “Bak, yüzümde tek bir siyah nokta bile çıkarsa gece sen uyurken kanını çeker ve eBay’de satarım.”

“Artık çenenizi kapatır mısınız lütfen?” dedi Kylie sert bir sesle. Ama iş işten geçmişti. Sky onlara doğru yürüyordu.

Gotik, uzun boylu kamp lideri, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Sky da bir kurtadamdı, daha doğrusu Kylie öyle olduğunu duymuştu. Henüz bir doğaüstü varlığa bakıp da onun hangi türe ait olduğunu anlayamıyordu.

Miranda yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Della da öyle yapmak istedi ama onun gülümsemesi bir hırıltıya dönüştü.

“Yolunda,” dedi ikisi bir ağızdan. “Biz sadece...”

“Tartışıyor muydunuz?” Sky onları suçlarcasına kaşlarını çatı.

“Küçük bir anlaşmazlık yaşadık,” dedi Miranda.

“Peki, aranızdaki sorun halloldu mu?” diye sordu Sky.

Della açık konuştu. “Miranda buzdolabında sakladığım kanı kasten yere döktü.”

“Kasten dökmedim. Buzdolabının kapağını açtığımda yere düştü.”

“Buzdolabımızda kan mı var?” Kylie kaşlarını çatı.

Sky gözlerini devirdi. “Birlikte yaşamayı öğrenmelisiniz.” Ardından kara gözlerini Miranda’ya çevirdi. “Sen bu kampa daha önce de geldin, Miranda. Bu konuda daha iyisini yapmanı bekliyoruz.”

“Tamam, siz de Miranda’nın-hayal-kırıklığına-uğrattıkları listesine girebilirsiniz,” dedi Miranda gücenip hızla oradan ayrılarak.

Sky onun arkasından baktı. Sonra bakışlarını Kylie ve Della’ya çevirdi. “Sorunlarınızı kulübenizde değil, herkesin gözü önünde çözmeye kalkışırsanız Holiday ve ben duruma müdahale etmek zorunda kalırız. İnanın bana, böyle bir müdahalede bulunmamızı hiç istemezsiniz.”

Bu sözlerle arkasını dönüp oradan ayrıldı.

Kylie, Sky’ın yaptığı uyarıdan hiç etkilenmemiş gibi gülümseyen Della’ya baktı.

“Eee, anlat bakalım, şu peri çocukla aranda neler geçti?” diye sordu Della.

“Boş ver. Miranda’yla buna bir son vermelisiniz.”

“Neye?” Della omuzlarını silkti.

“Birbirinizi fiziksel şiddetle tehdit etmeye.” Kylie aynı anda Lucas’ın kız arkadaşının onlara doğru yürüdüğünü gördü. Tamamen Kylie’ye odaklanmış kızın dudakları tek çizgi halini almış ve gözleri öfkeyle kısılmıştı. Bakışların öldürme gücü olsa Kylie’nin paramparça olmasına ramak kaldığı söylenebilirdi. Sonra burnundan soluyan bu kurtkız hışımla yanlarından geçip gitti.

Ölüm düşüncesini bir türlü aklından çıkaramayan Kylie sol şakağında ısrarcı bir zonklama ve hafif bir baş ağrısı hissediyordu. Beyninde gerçekten de bir tümör olabileceği düşüncesi nefesini kesti.

“Tehdit etmekle yapmak aynı şey değildir,” dedi Della. “Hadi anlat bakalım. Derek’le ne yaptınız? En azından ilk evreyi geçebildiniz mi?”

“Hiçbir şey yapmadık.” Kylie elini şakağına bastırdı. “Bak, Miranda’yı da seni de çok seviyorum, bu yüzden ikiniz artık biraz olgun davranın ve kulübelerimiz ayrılıp yanıma başka bir oda arkadaşı verilmeden önce kavga etmeyi kesin.” Lucas’ın kız arkadaşı gibi bir oda arkadaşı.

“Bu kavga sayılmazdı. Sadece biraz atıştık.”

“Kanını eBay’de satmakla tehdit ettin,” dedi Kylie. “Benim geldiğim yerde bu kavga sayılır.”

“Evet ama artık eski dünyanda değilsin.”

Della’nın bu açıklamasıyla birlikte gerçek, Kylie’nin yüzüne tokat gibi çarptı. Bir çocuk sırf onunla vakit geçirebilmek için kendi kanını satmıştı. Aslında sapık bir adam olan bir kurbağanın mutfak masasının üzerine hopladığına şahit olmuş ve cinsel organını kontrol ettiği kedi yavrusu da gerçek bir kedi çıkmamıştı. Asker tipli adamın sürekli onun peşinde olduğunu da unutmamalıydı. Kylie şimdi başındaki ağrının iyice şiddetlendiğini hissediyordu.

“Ayrıca ben onun kanını asla satmam. Her damlasının tadını çıkarırım. Cadıların kanı çok tatlıdır.”

Tatlı. Kylie elini kaldırdı. “Sus artık. Buna daha fazla dayanamayacağım.” Saatine baktı. Kahretsin. Sara’yı arayacak zamanı kalmamıştı. “Holiday’le buluşmalıyım.” *Ve hayatıma bir yön çizmeliyim çünkü belli ki artık hayatım farklı bir yola saptı.* Kylie gitmek üzere arkasını döndü.

Della onu kolundan tuttu. “Ah, sana söylemem gereken...”

“Bekle.” Kylie elini kaldırdı. “Söyleyeceğin şey kanla mı ilgili?” Kim ne derse desin kanla ilgili konuşmalara dayanamıyordu.

Della gözlerini kıstı. “Hayır,” dedi alaycı bir sesle.

“O halde söyleyebilirsin.”

“Ya da söylemeyeceğim.” Della kollarını göğsünde kavuşturdu. “Belki de ukalalığının cezası olarak seni tuzağa düşürmelerine izin vermeliyim.” Bu sözlerle birlikte arkasını döndü.

Tuzağa düşürmek mi? Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu. “Della, bekle,” dedi Kylie.

Della ona döndü. “Bunu sana söylersem ‘kan iğrenç bir şey’ imalarına son verecek misin?”

Kan iğrenç bir şeydi. “Elimden geleni yaparım.”

“Denemek korkaklara mahsustur,” dedi Della hızlı adımlarla oradan uzaklaşarak. Kylie tekrar saatine baktı. Holiday’le buluşması gerekiyordu ama Della’nın, tuzağa düşürüleceği uyarısı...

“Della.” Kylie ona yetiştii. “Pekâlâ, artık o tür imalar yok. Şimdi söyle. Beni nasıl tuzağa düşürecekler?”

Della oflaya pufloya konuşmayı kabul etti. “Şu siyah takım elbiseli adamları hatırlıyor musun? Bana onların FBI’den oldukları söylendi.”

“Eee?”

Della başını yana eğdi. “O adamlar senin ifadeni almayı planlıyorlar.”

“Benim mi?” diye sordu Kylie. “Neden?”

“Bilmiyorum.”

Kylie böyle bir sorguya sebep olabilecek tek bir şey düşünüyordu... “Bir dakika. Yoksa konu senin kuzenin mi? Onun şu çetelerden birinin üyesi olmadığından emin misin?”

“Evet.” Della kaşlarını çattı. “Öyle olsa benim ifademi alırlardı. Ayrıca konunun kampa gelen ziyaretçilerle ilgili olduğuna dair hiçbir şey söylenmedi. Senin, zihninin okunmasına izin vermediğin için bir şeyler saklıyor olabileceğini düşünüyorlar.”

Kylie çektiği baş ağrısına rağmen duyduklarına bir anlam vermeye çalıştı ama bunu başaramadı. “İfadesini alacakları kişinin ben olduğumdan emin misin?”

“Evet. Holiday bundan hiç de memnun görünmüyordu. Ama belli ki burada en yetkili kişi onlar. Onların ağzından çıkan her şey yapılıyor. Fakat Holiday’ın seni savunduğunu da bilmelisin. Adamlara senin masum olduğunu söyledi ancak onlar bunu kendileri öğrenmek istediklerini belirtti.”

Peki, bunu ne şekilde yapmayı planlıyorlar? Hakkında işkence suçlaması olan örgüt CIA miydi yoksa FBI mı? Ah, kahretsin. Kylie zaten baş ağrısı çekiyordu ve o gün yapılacaklar listesine “işkence görmek” şeklinde yeni bir madde eklemek niyetinde değildi.

Della, Kylie’nin omzunun üzerinden arkaya baktı. “Ah, sakın şimdi bakma ama sanırım Holiday seni arıyor. Ve galiba... buldu.”

Kylie çok geçmeden arkasında birisinin olduğunu hissetti. Ama gelen Holiday değildi. Vücudunun yan tarafı buz kesti ve “onun” geri döndüğünü anladı.

Bayılmamaya kararlı bir şekilde derin bir nefes aldı ama soğuk hava boğazından güçlükle geçebildi. Kendini hareket etmeye zorladı ve bu defa onu görmeyeceğini umarak bakışlarını ağır ağır o yöne çevirdi.

O gün edilen dualar kabul görmüyor olmalıydı. En azından bu defa ortada kan falan yoktu. Asker tipli adam orada öylece durmuş iri, mavi gözleriyle ona bakıyordu. Ona bir şeyler anlatmak isteyen gözleriyle. Ama ne? Kylie’den ne istiyor olabilirdi? Kylie onu gördüğü son defasında, sıçrayan kanların *yardım et* sözünü oluşturduğunu hatırladı. Asker ne tür bir yardım istiyor olabilirdi?

Kylie önce bunu ona sormayı düşündü ama sonra her nedense böyle bir sorunun onu kendisine daha da yakınlaştıracaklarını hissetti. Gözlerini kapayıp onun ortadan yok olması için dua etti.

“İşte geldi.” Kylie, Della’nın sesini hayal meyal duydu. Gözlerini açtığı anda Holiday’in Asker’le ikisinin arasında durduğunu gördü.

“Hazır mısın?” diye sordu kamp lideri.

Soğuk etkisini azalttı ve Kylie’nin diken diken olan tüyleri tekrar eski haline döndü. Cığerlerindeki buz gibi soğuk hava bile ısınmıştı. Kylie rahat bir nefes aldı.

“Ah,” dedi Holiday bir adım gerileyerek. “Bir şeyi mi böl-düm yoksa?”

Kylie onun Della’yla arasında geçen bir şeyi kastetmediğini biliyordu. Gözlerini kırıştıtırıp Holiday’e baktı ve zihnini toparlamaya çalıştı. “Ona beni rahat bırakmasını söyleyemez misin?”

“İşler o şekilde yürümüyor,” dedi Holiday.

“Hangi işler?” diye sordu Della.

“Hazır mısın?” diye sordu Holiday, Kylie’ye bir kez daha.

“Ne için?” FAB onunla neden görüşmek istiyordu?

“Görüşmemiz için,” dedi Holiday.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Della.

Kylie ev arkadaşına baktı ve bakışlarından onun kendisine yardım etmek istediğini anladı. Bu çabayı Della’nın tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir takdirle karşıladı.

“O da gelebilir mi?” diye sordu.

“Korkarım ki hayır.” Holiday, Della’ya baktı. “Sanırım vampirler bir grup seansı düzenliyor. Sen de orada olmalısın.” Bakışlarını tekrar Kylie’ye çevirdi. “Hadi gel.” Elini sırtına koyup onu oradan uzaklaştırdı.

Ancak onu nereye götürdüğü belli değildi.

Yirmi Birinci Bölüm

“Seninle görüşmek isteyen birileri var.” Holiday, Kylie’yi kamp ofisine yönlendirdi.

“Kimmiş onlar?” diye sordu Kylie, Della’nın yanıldığını umarak.

“FAB’den geliyorlar.”

Kylie Gölge Şelalesi Kampı’na geldiği günden beri bu kısaltmayı birkaç kez duymuştu. Ancak bu defa bu üç harfin farklı bir açılımı olabileceği aklına gelmişti. *Fütursuz Adamlar Birliği*.

“Kampa maddi destek sağlayan kişiler,” diye ekledi Holiday, Kylie’yi merdivenlerden çıkarırken.

“Neden?” diye sordu Kylie ofisin kapısı önünde durarak. “Neden benimle görüşmek istiyorlar?” İnsan olmadığından bile emin değildi.

Holiday’in bakışları yumuşadı. “Daha çok meraktan. Bugüne dek hiç zihnini okuyamadıkları biriyle karşılaşmadılar.”

“Hayalet gören insanlarda bu duruma sık sık rastlandığını söylememiş miydin?”

Holiday bu soruya nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. “Burada bulunmalarının tek sebebi senin zihnini

okuyamıyor olmaları değil, Kylie. Beyin şablonunun görebildikleri kısmı her zaman rastladıkları şablonlardan farklı.”

Kylie’nin başı tekrar zonklamaya başladı. Beyninde gerçekten de tümör olabileceği korkusu yüreğini sardı. Kendini saçları tamamen kazınmış, başında yara izleriyle hayal etti. Bu korkutucu bir görüntüydü.

Ama tıpkı bu kamptakiler gibi bir kaçık olduğunu itiraf etmek de öyleydi.

“Sen özel birisin ve onlar bunu hissedebiliyor. Hadi gel. Bu görüşme sadece birkaç dakikanı alacak. Sonra kendi görüşmemize geçebiliriz.”

Holiday’in Kylie’nin sırtını tutan elinden yayılan ısı arttı. Kylie hiç vakit kaybetmeden onun da Derek gibi, duyguları kontrol etme yeteneğine sahip olduğunu anladı. Holiday’in elinin sıcaklığının bedeninde dolaştığını hissettiği anda beyninde bir tümör olma ihtimaline ve Fütursuz Adamlar Birliği’yle yapacağı görüşmeye dair tüm tereddütleri kaybolmuştu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu kendini geri çekerek.

“Neyi?”

“Neden korkumu almaya çalışıyorsun?” Holiday’in elinden kurtuldu.

Holiday’in gözleri büyüdü. “Vay canına. Bunu hissettin mi? İnanılmaz.” Tekrar Kylie’ye dokundu. “Bu...”

“Yapma şunu.” Kylie kendini bir kez daha geri çekti. Bunun inanılmaz olması ya da başka bir anlama gelmesi umurunda bile değildi; en azından şimdilik. Şu an onun derdi kapının arkasında kendisini bekleyenler ve beyninde tümör olma ihtimaliydi. “Bunu yapman, korkmam gerektiğini düşünüyor.”

Holiday başını iki yana salladı. “Korkman gereken bir şey yok.” Kylie onun tekrar kendisine doğru uzanan eline baktı. “Bana güven.”

“Üzgünüm,” dedi Kylie. “Ancak duygularıma hükmedebilen insanlara güvenmekte zorlanıyorum.” Evet, bu sözlerle biraz da Derek’i kastetmişti.

Holiday iç geçirdi. “Kararına saygı duyuyorum, Kylie. Ancak şu an bu iki adamla görüşmek zorundasın. Kötü bir şey yaşanmayacak. Söz veriyorum.”

Kylie henüz tam manasıyla ikna olmamıştı ama Holiday’in yüzündeki ifadeye bir kez daha göz attığında endişelerinin hafiflediğini hissetti. Bu defaki rahatlamasını Holiday’in yarattığı etkiye değil, kendi sezgilerine borçluydu. Nedense Kylie’nin içinden bir ses Holiday’e güvenmesi gerektiğini söylüyordu. Belki de başka seçeneği olmadığı için böyle düşünüyordu. Bu kampta pek çok açıdan bir tutsak sayılırdı.

Kylie’nin adamlarla tanışması önceden tahmin ettiği kadar huzursuz edici oldu. İki adamın şu kaş kıpırdatma hareketini yapması onu daha da huzursuz etmekten başka bir işe yaramadı. Adamlara kendisinden bilgi koparabilmek için boşa çaba harcadıklarını söyleyebilmeyi istedi. Elbette bunu yapmadı. Onun yerine bir masaya oturup onların bakışları altında kıvranmamaya çalıştı.

Daha iriyarı olan koyu saçlı adamın ismi Burnett James, diğerinkiyse Austin Pearson’dı. Kylie yakından bakıldığında ikisinin de bir dergiden fırlamış gibi kusursuz göründüğünü fark etti. Yaşlı erkeklere –aslında onların kendisinden sadece biraz daha büyük olduklarını söylemeliydi çünkü büyük ihtimalle aralarında en fazla on yaş fark vardı– ilgi duymuyordu ama mükemmel olanı da takdir etmek gerekirdi.

Aynı zamanda Burnett’in Holiday’e kaçamak bakışlar fırlattığını da fark etti. Belli ki ondan hoşlanıyordu. Holiday bu ilgiden haberdar görünmüyordu. Kylie’ye göre kamp lideri bu adamların ikisine de sinir oluyordu. Özellikle de Burnett’e.

“Pekâlâ...” Burnett bir sandalyeyi ters çevirip ata biner gibi oturdu.

Holiday ona baktı ve bu oturuş biçimini onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Bu senin kampa ilk gelişin, öyle mi?” diye sordu Burnett.

Kylie başını salladı. Sonra annesinin sessiz onayın bir çeşit saygısızlık belirtisi olduğuna dair sözlerini hatırlayarak, “Evet... efendim,” dedi. “Efendim” kelimesi ağzından sonradan düşünülmüş gibi çıkmıştı ve Kylie onu hiç söylememiş olmayı isterdi çünkü kelime bu şekilde söylendiğinde alaycı bir anlam kazanıyordu. Elbette Kylie’nin alaycı olmak gibi bir niyeti yoktu ama onu sorgulayanlar bunu fark etmemiş olabilirdi.

Burnett dirseklerini sandalyenin sırtına dayayıp parmaklarını kavuşturdu ve Kylie’yi dikkatle inceledi. Sonsuz gibi gelen birkaç saniyenin ardından odadaki diğer hiç kimsenin duymadığı bir şeyi dinliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Belki de Kylie’nin kalp atışlarını dinliyordu. Bu iki adam hangi türe aitti? Della gibi, yalanları tespit edebiliyorlar mıydı? Kylie nedense Burnett’in böyle bir yeteneğe sahip olabileceğini düşündü. Bu yüzden beyaz bir yalan söylerken yakalanmamak için çok özenli konuşması gerekiyordu.

“Sizi buraya getiren ne oldu Bayan Galen?”

Holiday adamlara yaklaştı. “Onu buraya...”

Burnett ona elini kaldırıp kaşlarını çatı. “Sorumu Bayan Galen’in yanıtlamasını tercih ederim.” Sesi düşmanca olmaktan uzaktı ama Kylie öfkeli bir tını barındırdığını fark etmişti.

Bunu Holiday de fark etmiş olmalıydı. Adama fırlattığı ters bakış, diğer kampçıların önünde ağzına alamayacağı sözleri ifade ediyordu. Kylie ikisinin daha önce de anlaşmazlığa düştüğünü hissetti. Ona kalırsa ikisinin arasında daha fazlası bile yaşanmış olabilirdi. Belki de bir zamanlar sevgiliydiler.

Austin odadaki gerginliği rahatlatmak istercesine boğazını temizledi.

“Soruyu cevapla, Kylie,” dedi Holiday ve içerideki herkes bakışlarını tekrar Kylie’ye çevirdi.

Kylie sırtını dikleştirdi ve olduğu yere sinip kalmamak için çaba harcadı. “Holiday bana buraya kaydımı yaptıranın psikoloğum olduğunu söyledi. Sanırım psikoloğum annemi bu kampın sorunlu gençlere yönelik olduğuna ikna etmiş.”

“Peki öyle misin?” diye sordu Burnett.

“Nasıl yani?”

“Sorunlu bir genç misin?” Sesinde suçlayıcı bir ifade vardı.

“Elbette değil,” dedi Holiday ısrarla.

Burnett bir kez daha kaşlarını çatarak kamp liderine baktı. “Nezaket icabı burada bulunmana izin verdim ama bir daha araya girecek olursan...”

“Kıçımı yalayın, Bay James,” dedi Holiday sert bir sesle. Belli ki Kylie’nin önünde küfür edecek kadar öfkelenmişti.

“Beni kışkırtma,” dedi Burnett öfkeyle.

“Seni kışkırtmak aklımın ucundan bile geçmedi,” dedi Holiday de aynı şekilde. “Ama sen ziyaretime geldiğinden beri birinci sınıf bir ahmak gibi davranıyorsun.”

Kylie gülmemek için yanağını ısırarak zorunda kaldı. Bu ikisinin arasındaki gerginlik dilimlenip sıcak çikolata sosuyla servis edilebilecek kadar yoğundu. Bu tür gerginliklere çoğunlukla romantik filmlerde rastlanırdı.

“Belki de sebep senin beni durduk yere buz gibi bir ifadeyle karşılamandır. Bunun doğru olmadığını bilmesem vampirlere karşı önyargılı olduğunu düşünürdüm.”

Demek Burnett bir vampirdi. Kylie bunu önceden tahmin edebildiği için kendisiyle gurur duydu.

“Kendini kandırma.” Holiday omuzlarını dikleştirdi. “Benim sorunum vampirlerle değil. Taşıdığı kimlik kartının kendisine herkesi sindirme yetkisi verdiği gibi anlamsızca bir düşünceye kapılan erkeklerle. Kampıma adım attığın günden beri hepimizin senin önünde eğilmesi gerekirmiş gibi davranıyorsun. Bu da yetmezmiş gibi şimdi de çocuklarımı suçluyorsun...”

Austin bu defa boğazını öncekinden daha gürültülü bir biçimde temizledi. “Sanırım artık Bayan Galen’le ilgili konuya dönsek iyi olur.”

Ya da olmaz. Kylie FAB’nin kampçıları tam olarak neyle suçladığını merak etti. Ancak diğerlerinin bakışlarını üzerinde hissedip de Burnett’in sorusunu hatırladığında merakı bir anda kayboldu.

“Hayır, kendimi sorunlu bir genç olarak görmüyorum.”

Burnett’in sağ kaşı yukarı kalktı: “Bugüne dek herhangi bir çeteye üye oldun mu?”

“Hayır,” dedi Kylie ve onun Kan Kardeşler çetesini kastetmiş olabileceğini düşündü. “Bugüne dek başım hiç ciddi anlamda derde girmedi.”

“Öyle mi? Bir uyuşturucu baskını sonrası polis merkezine götürülen sen değil miydin?”

Kylie birden Holiday’in Bay Uzun Boylu ve Yakışıklı’dan neden hoşlanmadığını anladı. Bu adam karşısındaki insanı küçük düşürmeyi iyi biliyordu.

Belki de Kylie’ye cesaret veren, Holiday’in vampire ayak direme cüretinde bulunmuş olmasıydı. Belki o gün karşılaştığı onca berbat şeyden sonra iyi bir kız olduğunu ispatlayacak hali kalmamıştı. Hatta onu normalde asla yapmadığı şeyleri yapmaya teşvik eden, beynindeki tümör bile olabilirdi.

Başını kaldırıp aklından geçenleri hiç çekinmeden söyleyiverdi. “Elinizin altında benimle ilgili bir rapor varken onu okumamış

olmanız düşündürücü doğrusu. Çünkü o rapora uyuşturucu ya da alkol kullanmadığımı not düşüldüğünden eminim.”

Burnett’in gözleri kısıldı. Ama Kylie, Holiday’in yüzündeki tatminkâr gülümsemeye odaklanmayı tercih etti.

“Artık işiniz bitti mi?” diye sordu kamp lideri.

“Sadece birkaç sorum kaldı.” Burnett’in delici bakışları Kylie’nin üzerinden bir an olsun ayrılmadı. “Kampımız hakkında neler düşünüyorsunuz, Bayan Galen?”

“Harika bir yer.” Yalan söylememesi gerektiğini hatırlayan Kylie’nin kalp atışları hızlandı. “En azından karşılaştığım herkes bu kampı seviyormuş gibi görünüyor.”

“Peki, siz sevmiyor musunuz?”

Yalan söyleme. “Ben evimde olmayı tercih ederim.”

“Neden?” Burnett’in gözleri koyulaştı.

“Buradaki her şey benim için... çok yeni.”

“Ne mesela?”

“En başta sizin gibilerin varlığı.” Gerçek buydu. Ancak Kylie bunu bu kadar... küçümseyici bir ifadeyle söylemek istememişti.

“Benim gibi mi? Vampirleri mi kastediyorsunuz?” diye sordu, alındığı her halinden belli olan Burnett.

“Doğaüstü varlıkları kastediyorum,” diye düzeltti Kylie.

“Peki, siz kim olduğunuzu düşünüyorsunuz?” dedi Burnett kibirli bir edayla.

“Bundan emin değilim,” dedi Kylie dürüstçe. “Ama özel birisi değil, sadece kendim olduğumu umuyorum.” *Beyninde tümör olan birisi.* Kylie üzerine daha sonra kafa yormayı düşünerek bu endişesini rafa kaldırdı.

Burnett’in bakışlarının sertleşmesiyle cesaretini yitirdi. Genç vampir başını iki yana sallayıp kaşlarını çatı. “Neden açık fikirli değilsiniz?”

“Öyleyim. Bütün bunlara inanmak...” Kylie birden Burnett’in bu sözlerle onun gördüklerine inanma kabiliyetini değil, zihnini diğerlerine açma konusunda yetersiz kalmasını kast ettiğini anladı.

“Bu onun elinde olan bir şey değil.” Holiday bir adım öne çıktı. “Sahip olduğu yeteneğin ortaya çıkardığı bir durum. O hayaletlerle iletişim kurabiliyor.”

Kylie onu tasdik edercesine başını salladı. İki adamın da gözleri büyüdü.

“Hayaletlerle mi konuşuyor?” dedi Austin, Holiday’e dönerek. Ancak Kylie o pozisyon değiştirmeden önce yüzünde korku dolu bir ifade görmüştü.

“Senin gibi mi yani?” dedi Burnett kamp liderine bakarak.

“Benim dosyamı mı okudun?” diye sordu Holiday.

“Kimlerle çalıştığımı bilmek benim görevim.”

“Ne ilginçtir ki sen bana kendi dosyanı sunmadın,” dedi Holiday. “Ve şimdi seninle çalışmamı...”

“Madem bu kadar ilgini çekiyor, dosyamı sana göndermelerini isteyeceğim,” diye meydan okudu Burnett alaycı bir sesle.

“Düşündüm de boş ver,” diye kestirip attı Holiday. “Ama önceki sorunun cevabı evet. Kylie de benim gibi, hayaletlerle iletişim kurabiliyor.” Holiday’in ses tonu önceki tavrını yansıtmıyordu ama yüzündeki parlak gülümseme çok daha fazlasını söylüyordu.

“Sen de ha?” Austin ürperdi. “Hayaletlerden nefret ederim.”

“O bir peri mi?” diye sordu Burnett. Kylie’nin zihnini okumak konusunda bir kez daha şansını denemek istermiş gibi kaşlarını kıpırdattı.

“Bunu henüz bilmiyoruz,” dedi Holiday.

“Yani ebeveyninden biri doğaüstü bir varlık değil mi?” diye sordu Burnett.

“Hayır,” dedi Holiday.

“Belki de ebeveyni birer asidir.”

“Nasıl yani?” diye sordu Kylie.

“Öyle olsalar kızlarını buraya asla göndermezlerdi,” dedi Holiday, Kylie’nin sorusunu yanıtsız bırakarak.

Kylie telefonunun çaldığını duydu ama kendisiyle ilgili böyle bir sohbetin tek bir kısmını bile kaçırmak istemediği için umursamadı.

“Belki de tersine, burada olma sebebi budur.” Burnett’in sert bakışları bir kez daha Kylie’ye odaklandı. “Buraya bir amaç için mi gönderildiniz Bayan Galen?”

“Hayır ve ailem yanlış bir şey yapmadı,” dedi Kylie ısrarla.

Holiday, Burnett’e yaklaştı. “İşitme duyun bozulmadıysa, onun gerçeği söylediğini anlamış olmalısın.”

Burnett başını yukarı aşağı salladı. Ayağa kalkıp Holiday’e döndü. “Haklısın. Bu işle ilgisi yok gibi görünüyor. Ama durumu hakkında sürekli bilgi almak istiyorum.”

Holiday’in yüzündeki ifade sertleşti. “Buna neden gerek gördüğünü anlayamadım.”

Sanki kendisi orada değilmiş gibi hakkında böyle tartışmaya girilmesinden hoşlanmayan Kylie, “Ben de öyle,” dedi dayanamayıp.

Burnett onu duymazdan gelip Holiday’e odaklandı. “Ya isteklerimi yerine getirirsin ya da patronumun bunu yapacak başka bir kamp lideri bulmasını sağlarım.”

Holiday’in sohbet boyunca ilk defa irkilmesi, işini gurunandan daha fazla önemsedğini gösteriyordu. “Sadece onunla neden bu kadar ilgilendiğini merak ettim.”

“Ben bu projeyi yürütmenin yanı sıra topluluğumuzdaki anormal durumları araştırmakla da görevliyim. Bayan Galen bu duruma uyuyor.”

“Ben anormal miyim yani?” diye haykırdı Kylie, kulaklarına inanamayarak.

“Pekâlâ, seni gelişmelerden haberdar ederim,” dedi Holiday, Kylie’yi bir kez daha duymazdan gelerek.

Burnett bu oyundan galip çıkacağını önceden biliyormuş gibi kibirli bir ifadeye büründü. Kylie’ye baktı. “Artık gidebilirsin.”

Kylie bakışlarını Holiday’e çevirdi. “Ben sanmıştım ki...”

Holiday araya girdi. “Kylie’yle bir görüşme yapacağım. Siz ikiniz dışarı çıkarsanız sevinirim.”

Burnett kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Toplantınızı ertelemeniz gerekiyor. Seninle dosyaları gözden geçirmek istiyorum. Şüphelimiz Bayan Galen olmadığına göre, kim olduğunu bulmalıyız.”

“Bu kişinin benim çocuklarımdan biri olduğunu var sayıyorsun,” dedi Holiday öfkeden ateş püskürerek. “Peki, hiç diğer ihtimalleri...”

“Evet, düşündüm. Bütün deliller burayı işaret ediyor,” dedi Burnett sert bir sesle.

Neyin delilleri? Kylie bu sorunun dilinin ucuna kadar geldiğini hissetti ama şansını fazla zorlamak istemedi.

Dudakları çizgi halini alan Holiday ona döndü. “Seninle öğle yemeğinden sonra görüşürüz, olur mu?”

Bütün sorularının beklemesi gerektiği için hayal kırıklığı yaşayan Kylie başını salladı. Ama bu durum başka cevaplar aramasına engel değildi.

Ayağa kalkıp içeridekilerle başını sallayarak vedalaştıktan sonra kararlı adımlarla toplantı odasından dışarı çıktı. Yapması gereken şeyler vardı. Çözmesi gereken şeyler. En başta o periyi bulmalı ve beyinde tümör olup olmadığını kontrol etmesini istemeliydi.

Ofisten çıkan Kylie şifacı Helen'i aramaya nereden başlaması gerektiğini bilemiyordu. Tekrar titreyen telefonunu cebinden çıkardı. Sara'dan bir mesaj almıştı. Ekranda tek bir kelime vardı.

"Negatif," dedi Kylie yüksek sesle ve Sara için duyduğu rahatlamayla gülümsedi. Tam onun numarasını çevirdiği sırada yanına birisinin geldiğini hissetti. Uzun-boylu, iri bir vücudun upuzun, geniş gölgesi üzerine düşmüştü.

Kylie başını kaldırmadan önce her nasılsa bu gölgenin sahibinin siyah saçlara ve açık mavi gözlere sahip olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alıp bakışlarını ağır ağır yukarı çevirdi.

Kahretsin, tahminlerinin doğru çıkmasından nefret ediyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

“Kuşlaşabilir miyiz?”

Lucas Parker'ın, sırtına hafif bir baskı uygulayan eli kadar sesi de Kylie'yi ürpertiordu. Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Lucas onu solda, on, on beş metre ötede duran bir grup çocuğun yanından uzaklaştırırken titrememek için kendini zor tutuyordu. Görünüşte Lucas bir soru sormuştu ama onu da beraberinde sürükleyerek oradan uzaklaşması Kylie'ye soruyu olumsuz yanıtlamak gibi bir şans bırakmamıştı.

Lucas'ın sıcak elini belinde hissetmek ona önceki gece gördüğü rüyayı hatırlatmıştı; ikisinin birlikte yüzdüğü rüyayı. Bunu hatırlamak da o gün daha erken saatlerde Lucas'la kız arkadaşının keyfini kaçırdığını aklına getirmişti. Kylie yüzünün kıpkırmızı kesilmediğini umarak gözlerini kırıştırdı.

“Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu güçlkle. Ama konunun Derek'le ikisi olduğunu tahmin edebiliyordu. Buna bir anlam veremese de Lucas onları kayanın üzerinde yakaladığında epeyce öfkelenmişti. Kylie durmayı denedi ama Lucas izin vermedi. Tökezleyip yüzükoyun yere

kapaklanmak istemiyorsa bir ayağını diğerinin önüne atmaktan başka şansı yoktu.

Lucas'a yetişebilmek için hızlı hızlı yürüyordu. Sonra birden karşısında gür bir ağaç sırası buldu. Hiçbir kuvvet onu Lucas'la birlikte ormana sokamazdı. Bunu asla yapmayacaktı.

"Dur!" Lucas'ın elinden kurtuldu ama tökezlediği için elindeki telefonu tutamadı. Telefon bir çarpma sesi eşliğinde otların arasına yuvarlandı. Kylie de neredeyse onunla aynı akıbete uğrayacaktı.

Lucas onu kolundan yakalayıp hiç zorlanmadan yukarı çekti. Nefesini tutan Kylie, Lucas'ın elinin göğsüne dokunduğunu hissetti.

Bakışlarını onun, sızlayan göğsüne yaslanmış eline çevirdi ve kalbinin korkuyla birlikte başka bir duyguyla daha yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığını hissetti. Bu duygu bir önceki gece gördüğü rüyayla ve Lucas'ın elinin o anki pozisyonuyla ilgiliydi. "Bırak beni," dedi öfkeyle.

Lucas onu serbest bırakıp ellerini açtı. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok, Kylie."

"Bunu nereden bileyim?" Kylie geriye doğru bir adım attı ve Lucas'ın kendisini tanıdığına dair bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Belki de geçmişte onu bir grup zorbanın elinden kurtardığını hatırlatırdı. Bu durumda Kylie de ona her şeye rağmen kedisini öldürdüğünü hatırlatmak zorunda kalırdı.

Ama Lucas tek kelime etmedi. Gözlerinde incinmiş bir ifadeyle ona bakmakla yetindi. Böyle bir hakka sahipmiş gibi.

Tanrım, acaba Kylie'yi hatırlıyor muydu? Ya da Çorap'ı?

Lucas yüzünü silip, "Orada neler oldu?" diye sordu.

Nerede? Sonra onun ne demek istediğini anladı. "Derek kurada benim ismimi çekmiş. İkimiz sadece sohbet ediyorduk." Sen ve peşinden ayrılmayan o kızın aksine biz sohbet ediyorduk. Ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez.

Kylie parlak gün ışığının altında Lucas'ın on yedi yaşındaki çoğu gencin sahip olmadığı kadar çok sakalı olduğunu fark etti. Sonra onun kurtadam olduğunu hatırladı ve sebebin bu olup olmadığını merak etti. Yoksa o da şu erken olgunlaşan ve liseden mezun olana dek sakal bırakabilecek duruma gelen gençlerden miydi?

“Ne şekilde konuştuğunuzu gördüm ama ben onu sormuyorum.”

“O halde o kızla aranızı girdiğim için üzgünüm.” Kylie telefonunu almak için yere eğildi.

Tekrar doğrulduğunda Lucas'ın kaşları çatılmıştı ama takdire şayan bir biçimde, Kylie'nin herhangi bir şeyi engellemediği iddiasında bulunmaya kalkışmadı.

Kylie bunun kendisini neden üzdüğünü bilmiyordu. Lanet olsun. Onun nesi vardı böyle? Bir saat kadar önce Derek tarafından öpülmek isterken şimdi kedisinin katili olan bu çocuğa mı kapılmıştı?

Sebebin stres olduğuna karar verdi. Belli ki stres, hormonlarını harekete geçirmişti. Yoksa bunu beyindeki tümör mü yapmıştı?

Lucas nefesini bıraktı. “Kastettiğim bu da değildi. FAB'nin senden ne istediğini soruyorum.”

Kylie başındaki ağrıyı dindirmek için elini sol şakağına bastırdı ve Lucas'a nasıl bir açıklama yapacağına karar vermeye çalıştı. Ona bir açıklama yapmasının doğru olacağından bile emin değildi.

“Bilmiyorum.” FAB'nin tam olarak neden şüphelendiğini bilmediği için bırak başkasına açıklama yapmayı duruma kendisi bile anlam veremiyordu.

Lucas gözlerini kıstı. “Bilmiyorum da ne demek?”

“Bilmiyorum işte. Bugünlerde bana hiçbir şey mantıklı gelmiyor.”

Lucas'ın yüzündeki kuşkulu ifade Kylie'yi daha fazlasını söylemeye zorluyordu. Ama Lucas ona bu soruyu neden sormuştu? FAB'nin, Kylie'nin sorumlusu olduğundan şüphelendiği şeyin arkasında Lucas olabilir miydi? Şimdi kuşku duyma sırası Kylie'deydi.

“Bunu neden bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Bu adamlar sürekli etrafta dolanıyor ve Holiday'in sıkıntılı bir hali var. Aynı soruyu ona da sordum ama bana endişelenmemi gerektiren bir durum olmadığını söyledi. Ortada bir sorun varsa ona yardım etmek isterim.”

Kylie önceki gece o hayali gördüğünde Holiday'in yanına Lucas'la birlikte geldiğini hatırladı. Belki ikisi arkadaştı ama Holiday, Lucas'a bu konuda herhangi bir açıklamada bulunmama karar vermişse duruma müdahale etmek Kylie'ye düşmezdi.

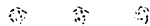
“Anormal olduğumu düşündükleri için benimle görüşmek istediler. Diğer herkes gibi benim kim olduğumu anlamaya çalışıyorlar.”

Lucas'ın bakışlarındaki kuşku yavaş yavaş kayboldu. “Peki, bunu başardılar mı? Senin kim olduğunu çözdüler mi?”

Kylie başını iki yana salladı. “Tam bir muammayım.”

“Kızların çoğu öyle,” dedi Lucas ve gülümsedi. Tanrım, gülümsemesi bir kızın kalbini yerinden oynatabilirdi.

Kylie kendini bu gülümsemeye kaptıracakken son anda frene bastı. Sonra kalbinin küt küt atmasını istemediği ve Helen'ı bulup ondan beyinde bir tümör olup olmadığını öğrenmesi gerektiği için telefonunu havaya kaldırdı. “Şimdi izinle, bir görüşme yapmam gerekiyor.”

Kylie Helen'ı ancak yirmi dakika aradıktan sonra bulabildi. Bu süre zarfında Sara'ya birkaç gülen surat gönderdi ama onu aramaktan kaçındı. Artık Sara'nın yaşadığı travma sona erdiğine göre Kylie gönül rahatlığıyla kendi meseleleriyle ilgilenebilirdi. Bu konuda yapması gereken ilk şey yarı peri o kızıdan kendisini beyin taramasından geçirmesini istemektir.

Kylie yemekhanenin karşı tarafına yürürken, bir masada önündeki kitaba gömülmüş Helen'ı inceledi. Helen sessiz ama gerçekten akıllı bir kıza benziyordu; okulda çok ders çalışmaya gerek duymayan ama bununla pek de övünmeyen bir kıza.

"Selam," dedi Kylie, Helen onu fark etmeyince.

İrkilen Helen başını çabucak yukarı kaldırdı. Saman sarısı saçlarından yüzüne düşen bir tutamı geriye atarak, "Selam," dedi.

Kylie ona bir şeyler söyleyecek oldu ama ondan beyninde bir tümör olup olmadığını kontrol etmesini nasıl isteyeceğini bilemedi. Aralarındaki sessizlik iyice uzadı ve Kylie kendini konuşmaya zorladı. "Ben... ben sadece..."

Salonun karşı tarafında bir gürültü koptu ve Kylie diğer kampçılara baktı. "Ben Kylie Galen. İkimiz aynı gruptaydık..."

"Hatırlıyorum," dedi Helen yumuşak bir sesle. Kylie, Helen'ı tanımıyordu ama ona ilk görüşte kanı kaynamıştı. O da bir gruba dahil olmayan esrarengiz kişilerden biriydi. Yalnız takılıyordu. Kylie elinde olmadan Helen'ın da Sara gibi, hayatını kolaylaştıran bir dostu olduğunu umdu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Mümkünse başka bir yerde."

Helen bakışlarını diğer kampçılara çevirdikten sonra kitabını ve çantasını aldı.

Yemekhaneden çıktıklarında Kylie binanın yakınında karnı acıkmış gençlerden oluşan birkaç grubun oluştuğunu gördü. Onlardan uzaklaşıp bir kez daha Helen'a söyleyebileceği uygun kelimeler bulmaya çalıştı. "Ben şeyi merak ediyordum... Ben..."

“Derek söyledi,” dedi Helen.

“Öyle mi?” Derek’in kendisine yardım etmeye çalıştığı düşüncesi Kylie’yi heyecanlandırdı. Ardından ona hâlâ güvenememenin verdiği vicdan azabı geldi. Duygulara hükmetmeyi nefes almak kadar kolay bulan birisine karşı hissettiklerine güvenmemekte hata mı ediyordu?

“Ofisin arka tarafında sessiz bir yer var,” dedi Helen.

“Orası olmaz.” Kylie, Lucas’ın yine o kızla beraber olduğuna ihtimal vermese de riske girmek istemiyordu.

Kaldığı kulübeye giden patikanın neredeyse boş olduğunu görerek o tarafa yöneldi.

İçlerinden birinin söylediği bir söze gülen bir grup gencin yanından geçtiler. Kylie grubun ortasında Lucas’ın kız arkadaşının durduğunu gördü. Kız onun başını çevirmesine fırsat tanımadan gözleriyle buluşup homurdandı. Bu kurtkız ondan neden bu kadar nefret ediyordu?

Lucas’ı ya da onun kız arkadaşını aklına getirmemeye çalışan Kylie, Helen’a baktı. “Sence bana yardım edebilir misin?”

Omuzlarını silken Helen, yüz ifadesinden duruşuna dek her şeyiyle bundan emin olmadığını söylüyordu. “Bunu sadece kız kardeşimde denedim. Elimden geleni yaparım ama...”

“Ama ne?” diye sordu Kylie. Patikada yürümeye devam ettiler.

“Bu seni korkutmuyor mu?” diye sordu Helen.

Kylie olduğu yerde durdu. “Korkutması mı gerekir?”

Helen bir kez daha kendine güvenmediğini ifade edecek şekilde omuzlarını silkti. “Belki. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, benim fazlasıyla korktuğum.”

Ah, harika. Kylie gergince yutkundu. “Canım falan mı yanacak?” Helen’dan cevap alamayınca farklı bir soru dendi: “Kız kardeşinin canı yanmış mıydı?”

“Hayır,” diye itiraf etti Helen.

Kylie iç geçirdi. Aklından türlü türlü düşünceler geçti ama sonra bu işi çözmeye ne kadar hevesli olduğunu hatırladı. “Bunu öğrenmek zorundayım.”

Helen Kylie’ye iri meşe ağaçlarının arkasına geçmesini işaret etti. Çantasını yere atıp ona baktı.

“Nasıl yapacağız?” dedi Kylie yüreğinin ağırlaştığını hissederek.

“İşin doğrusu, bilmiyorum. Kız kardeşimle... kavga ediyorduk. O benim günlüğümü çalmıştı. Sonra birden...” Helen nefesini bıraktı.

Onun nereye varmaya çalıştığını anlayamayan Kylie, “Yani kavga mı etmeliyiz?” diye sordu.

“Hayır.” Helen başını iki yana salladı. “Bu tıpkı şeye benziyor... diğerlerinin zihnine nasıl girdiğimizi biliyorsun değil mi?”

“Hayır, bilmiyorum,” dedi Kylie. Yaşadığı hayal kırıklığı sesinin kısılmasına neden olmuş ve başındaki ağrı eskisinden daha şiddetli bir biçimde geri dönmüştü.

Helen’in yüzünde şaşkınlığını yansıtan bir ifade belirdi. “Başkalarının zihnini okuyamıyor musun gerçekten? Ama bunu hepimizin yapabildiğini sanıyordum.”

“Ben yapamıyorum,” dedi Kylie. “Sizlerden biri olmadığımı düşünmemin sebebi de bu.” Titremelerini engellemek için ellerini kavuşturdu. Beyninde gerçekten bir tümör olabileceği düşüncesiyle yüreği sıkışmıştı. Sonra bir kez daha zihin okuma konusuna döndü. “Sen bunu hep yapabildin mi? Her zaman?”

“Sayılır. Yani... bunu yapıyor ama yaptığım şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Gözlerini sımsıkı kapadığında kırmızının farklı tonlarında hareler görmeye benzer bir şey olduğunu sanıyordum. Ama artık ne olduğunu bildiğim için gördüklerimi daha net ayırt edebiliyorum.”

Bakışları buluştu ve Helen kaşlarını kıpırdattı.

Kylie kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek, “Ne gördün?” diye sordu.

“Sadece beyninin şablonunu.” Helen, şu uzun süre bakıldığına gizli bir şekil ortaya çıkaran bir illüstrasyona bakıyormuş gibi boş gözlerle Kylie’ye bakmaya devam etti. “Sen... diğer insanlardan farklısın. Onların beyninde düzenli dalgalar olur. Senin beyninde ise bu dalgalar inişli çıkışlı bir seyir izliyor sonra karman çorman oluyor. Ama zihnini okumama izin vermiyorsun.”

“Buna nasıl izin verebileceğimi bilmiyorum.” Kylie dudağını ısırды ve kendisi de bir şeyler görüp göremeyeceğini anlamak için gözlerini odaklamadan Helen’a baktı. Gözlerinin şaşılması dışında hiçbir şey olmadı.

Kylie gözlerini kırptırdı. “Beynimde tümör olup olmadığını anlamam için zihnimi okumama izin vermem mi gerekiyor?”

“Hayır ama...” Helen’ın gözleri tekrar eski haline döndü.

“Ama ne?”

Kız iç geçirdi. “Sana söylediğim gibi, bunun nasıl işlediğini bilmiyorum. Kız kardeşimde ellerim...” Helen ellerini Kylie’nin başının iki yanına götürdü. “O sırada onun... başını tutuyordum.” Tereddüt etti. “Denememi ister misin?”

Kylie bunu yapmak nabzını hızlandırırsa da başını salladı. Helen, Kylie’nin başını avuçlarının arasına aldı. Kylie onun gözlerini kapadığını fark etti. Pürüzsüz alnını kırıştırmış, dudaklarını tek çizgi haline getirerek konsantre olmuştu. Kylie orada öylece durup ona baktı ve onları bu halde kimsenin görmeyeceğini umdu. Dedikoduları daha şimdiden duyar gibi oluyordu. Kylie ve Helen ağaçların arkasında sevişiyordu. Tabii ya.

Aradan biraz zaman geçti ve Kylie her saniyeyle birlikte kendini daha da huzursuz hissetti. Tam artık durmaları gerektiğini söyleyecekken başında bir karıncalanma oldu. Bu karıncalanma

ısıya dönüştü. Birden Helen'in avuçlarından huzur veren bir sıcaklık yayılmaya başladı.

"Yapabiliyorum." Helen'in sesi heyecan doluydu. "İşe yarıyor."

Helen'in avuçlarından yayılan ısı Kylie'nin beyininde dolaşıyordu. Kylie, Helen'in yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak ona bakmaya devam etti. Acaba ne görüyordu? Annesini arayıp peruk alışverişine başlamasını söylemeli miydi? Saçları kazınmış halde ortalıkta dolaşamazdı.

Helen ağır ağır gevşettiği ellerini indirdi. Art arda iki kez derin nefes aldıktan sonra gözlerini açtı.

"Eee?" dedi Kylie dayanamayıp. "Beynimde tümör var mı? Var mı?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kylie on beş dakika kadar sonra yemekhanede ev arkadaşlarının oturduğu sıraya çöktüğünde, “Hey, nerelerdeydin?” diye sordu Miranda.

“Helen’la konuşuyordum.” Hâlâ huzursuzdu ve sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına götürdü.

“Helen da kim?” diye sordu Della “meyve suyu” bardağını –Kylie artık bu sıvının meyve suyu olduğunu varsaymaya karar vermişti– dudağına götürerek.

“Helen Jones.” Kylie içerideki başka bir masada oturan sessiz kızı işaret etti. Onu kendi masalarına davet etmiş ama Helen o gün perilerle oturacağına söz verdiğini belirterek bu teklifi geri çevirmişti.

Kylie onun Derek’e doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Derek’e Kylie’nin beyinde tümör olmadığı haberini verdiğini anlamak için süper işitme gücüne ihtiyaç yoktu. Derek, Kylie’nin tahmininin doğru olduğunu ispatlamak istercesine dönüp ona baktı ve gülümsedi.

Kylie de ona aynı şekilde karşılık verdi. Helen beyinde, kız kardeşinde gördüğüne benzer siyah noktalara rastlamadığı

için rahatlamıştı. Ama aldığı cevap onu... insan olmadığı düşüncesini kabullenmeye bir adım daha yaklaştırmıştı. Ve bu hiç de rahatlatıcı sayılmazdı.

Della öne eğilip fısıldadı: “Sorgulama nasıl geçti?” diye sordu. “Senden neden şüphelendiklerini öğrenebildin mi?”

“Hangi sorgulama?” Miranda’nın gözleri büyüdü.

Kylie etraftaki kalabalığa baktı. “Sonra anlatırım.”

Miranda başını salladı. “Ah, artık bir bilgisayarımızın olacağını duydun mu? Her kulübeye bir tane bilgisayar koyuyorlar.”

“Harika,” dedi Miranda’yı hayal meyal duyan Kylie. Tuhaf beyin şablonunun bir kaçık olmasıyla açıklanıp açıklanamayacağını düşünmekle meşguldü. Pek çok kez kendini bir kaçık gibi hissettiği kesindi; özellikle de bu son birkaç haftada.

“Servis kapanmadan önce yemeğini alsan iyi olur,” dedi Della.

Kylie kampçıların bazılarının daha şimdiden tepsilerini bırakıp salondan ayrıldıklarını fark etti. Beyninde tümör olup olmadığının tespiti tahmininden uzun sürmüştü.

“Tamam,” dedi ayağa kalkarak.

“Ah,” dedi Miranda. “Perry az önce seni arıyordu.”

Kylie kaşlarını çatarak öne eğildi. “Benden ne istiyormuş?”

“Belki de cinsel organını yeniden kontrol etmeni istiyordur,” dedi Della kıs kıs gülerek.

Kylie homurdandı.

Miranda önce kıkırdadı, sonra ciddileşti. “Sanırım niyeti senden özür dilemek. O gece senden uzaklaşmaya çalıştığını ama senin onu içeri aldığını söyledi.”

Kylie kedi yavrusu kılığına bürünmüş Perry’nin onu içeri almak istemesine direndiğini hatırladı. Kylie’nin onun bacaklarını zorla iki yana açmaya çalışmasına da direnmişti. “Yine de penceremizden içeri bakmamalıydı.”

“Haklısın,” dedi Miranda. “Ama en azından özür dilemek istiyor. Bu onun gerçekte olgun birisi olduğunu gösterir.”

“Ya da onu Holiday’e şikâyet etmemden korkan bir pislik olduğunu,” dedi Kylie.

“Kylie haklı,” dedi Della.

Kylie yemeğin servis edildiği tezgâha yürüdü. Tezgâhın arkasında bir metrelik boyuyla başı ancak bankonun üst kısmına denk gelen şu otobüs şoförü elf duruyordu. Kadın başını geriye atıp kaşlarını kıpırdatarak Kylie’ye baktı. “Senin hangi türe ait olduğunu hâlâ öğrenemedik mi?” dedi onun önüne bir tepsi iterek.

Kamptaki herkesin onun yaşadığı kimlik bunalımından haberdar olmasından pek de hoşlanmayan Kylie, “Henüz değil,” diye mırıldandı.

“Arkadaşın da yemek istiyor mu?” diye sordu elf, kaşlarını çatarak.

“Hangi arkadaşım?”

Kylie sağ tarafının buz kestiğini hissetti. Hayaletin varlığı bir kâğıt keşiği gibi fark edilmesi kolay ve istenmeyen bir şeydi. “Onu sen de görebiliyor musun?” Bu sözcükler dudaklarından bir miktar dumanla birlikte çıkmıştı.

“Hayır, sadece varlığını hissediyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum.” Kadın tezgâhtan uzaklaştı.

Git. Git. Kylie gözlerini kapayıp Asker’in oradan gitmesini istedi. Hissettiği soğukluk geldiği kadar hızlı kaybolunca ondan kurtulmanın bu kadar kolay olup olmadığını merak etti.

Şimdi Holiday’le görüşmek istediği konulara bir yenisi daha eklenmişti. Her şeye rağmen elde ettiği bu küçük zafer Kylie’ye kontrolün kendisinde olduğu hissini vermişti. Bu gerçekten küçük bir zaferdi.

Tepsisini alıp Miranda'yla Della'nın yanına gitti. İtiraf etmesi gerekirse içeride askeri üniforma giymiş bir adam olup olmadığını kontrol etmemişti. Başına durduk yere neden dert açsındı ki?

Kylie elindeki tepsiyi hoşnutsuz bir ifadeyle masaya bıraktığında, "Kötü bir gün mü geçirdin?" diye sordu Miranda.

"Kötü bir ay geçirdim." Kylie tepsideki sandviçi alıp kokladı. "Ton balığından nefret ederim." Yaşadığı duyguların boğazını düğümlediğini hissederek yutkundu ve ağlamamaya yemin etti.

"Fıstık ezmesi ve marmelat sever misin?" diye sordu Miranda.

"Evet." Kylie onun sandviçlerini değiştirmeyi teklif ettiğini düşünerek Miranda'ya baktı. Miranda bunun yerine serçeparmağını uzatıp Kylie'nin sandviğine doğru salladı.

Kylie'nin elindeki sandviç hareket etti. Kylie sandviçe baktı ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. Ekmeğin kabuklu kenarlarından fıstık ezmesi ve marmelat taşıyordu. "Tanrım." Sandviçi tepsiye fırlattı.

"Vay canına." Della öne eğildi. "Benim için de bir bardak daha kan yaratır mısın? Ah, 0 negatif olsun. Bu kan grubunun en iyisi olduğunu duydum."

Miranda yüzünü buruşturdu. "Ben kan falan yaratamam."

"Neden şaşırmadım acaba?" dedi Della homurdanarak.

Kylie kanla ilgili sohbeti sona erdirip bakışlarını şekil değiştiren sandviçten bu değişimi yapan kişiye çevirdi. "Artık büyü yapamadığını söylediğini sanıyordum."

Miranda'nın suratı tuhaf bir şekle büründü. "Bu büyü sayılmaz. Ben iki yaşımdan beri sandviçlerimi fıstık ezmesi ve marmelatlı olarak değiştiriyorum. Annem bana zorla ciğer yedirmek isterdi. Tanrı aşkına, kim böyle bir şey yemek ister ki?"

"Şu an ciğere hayır demezdim doğrusu," dedi Della.

Kylie'nin midesi guruldadı ve sandviçi tekrar eline alıp şöyle bir gözden geçirdi. "Bunu yemek... güvenli mi?"

“Seni zehirleyeceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu, bu sözlerle alındığı her halinden belli olan Miranda.

“Hayır ama içinde radyoaktif madde falan olabilir. Durduk yere ortaya çıktıklarında yiyeceklerin... ne tür bir değişime uğradıklarını bilmiyorum.”

“Ben bu sandviçlerle beslenerek bu yaşa geldim,” dedi Miranda.

“Evet, sana olan etkilerini açıkça görebiliyoruz,” dedi Della. Ses tonu giderek öfkeli bir hal alıyordu.

“Sen git de kendine emecek bir damar bul,” dedi Miranda terslenerek.

“Seninkini emsem olmaz mı?” dedi Della ona dişlerini göstererek.

“Lütfen.” Kylie ev arkadaşlarına baktı. “Ne olur tekrar başlamayın.” İki kız didişip durmaktan vazgeçtiğinde Kylie sandviçi yeme fikrini tekrar değerlendirdi. İnanılması güçtü ama açıktan ölüyordu. Beyin taramasından geçmek insanın iştahını açıyor olmalıydı. Belki de baş ağrısı dindiği için böyle hissediyordu. Her halükârda Miranda’nın serçeparmağının ucu sayesinde ortaya çıkan bu sandviçe bir şans verecek kadar acıkmıştı.

Kylie sandviçi aldı ve yumuşak, beyaz ekmeğini dişledi. Kopardığı lokmayı ağzının içinde dolaştırıp fıstık ezmesinin damağına yapışmasını engellemeye çalışarak, “Tadı güzel,” dedi Miranda’ya. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Miranda. “Karşılığında senden istediğim tek şey, Derek’e benim hakkımda iyi şeyler söylemen. Nasıl olsa sen ondan hoşlanmıyorsun.”

Della homurdanır gibi bir ses çıkardı. “Sen körsün. Kylie ona deli oluyor.”

Miranda’nın ağzı açık kaldı ve böyle bir iddiada bulunduğu için Della’yı azarlamasını beklermiş gibi Kylie’ye baktı. Ama Kylie damağına yapışan fıstık ezmesi yüzünden o an istese de

konuşamazdı. Gerçi belli ki bu konuda konuşmaya hazır değildi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Kylie'nin suskunluğuna sinirlenen Miranda öfkesini Della'ya yöneltti. "Ondan hoşlanmadığını söyledi."

"Yalan söylemiş." Della omuzlarını silkti.

Miranda başını hızla Kylie'ye çevirdi. "Ondan hoşlanıyor musun? Öyleyse bunu bana söyle lütfen."

"Bayan-Ne-Olduğumu-Bilmiyorum kimden hoşlanıyormuş?" dedi Lucas'ın kız arkadaşı masanın karşı tarafına yerleşerek.

Kylie gözlerini ona çevirdi. Tuhaf. Daha önce hiç kendisine, tek bir soğuk bakışa sığdırılmış bunca öfke ve hoşnutsuzlukla bakıldığını hatırlamıyordu.

Damağına yapışan lokmayı çıkarmayı başardı. "Kimseden hoşlanmıyorum," dedi ama sesi her zamankinden boğuk çıkmıştı.

"Gerçekten mi?" Kızın dudakları, böylesine düşmanca bir ifade taşımasa gülümseme olarak nitelendirilebilecek bir hareketle kıvrıldı. "Bu arada adım Fredericka. Kıcını tekmelemek isteyen kızın adını bilmek istersin diye düşündüm..."

"Hah. Çok komik," dedi Miranda.

Komik mi? Miranda'ya ters ters bakan Kylie'nin boğazına bir parça fıstık ezmesi ve marmelatlı ekmek takıldı. Kylie ağzını kapayıp öksürdü ama bu, durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı ve bir golf topu büyüklüğündeki ekmek bademciklerinin arasına yerleşti. Kylie nefes almaya çalışsa da başaramadı. Boğuluyordu.

"Komik olan ne?" Fredericka'nın soğuk bakışları Miranda'ya çevrildi. Kylie o an nefessiz kalma sorunuyla başa çıkmaya çalışmasa bundan endişe duyabilirdi. Göğsünü yumruklamaya başladı.

Nefes alamıyorum.

"Senin onun kıcını tekmeleyecek olman," diye çıktı Miranda.

Hey. Nefes alamıyorum diyorum. Kylie boğulmanın evrensel işaretini yapıp eliyle boğazını gösterdi.

“Yani Kylie’nin seni durdurmak için alacağı onca yardıma rağmen bunu yapabileceğini düşünmen.”

Gerçekten nefes alamıyorum. Ah, harika. Kylie kan emen, et yiyen yaratıklarla dolu bir kampta fıstık ezmesi ve marmelatlı bir sandviçin boğazına takılıp nefesini kesmesi yüzünden boğulmak üzereydi.

Fredericka öne eğilip Miranda’ya yaklaştı. “O sıska poponla beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?”

Hâlâ nefes alamıyorum, çocuklar.

Nihayet Della –dikkatli bir vampiri kim sevmez– Miranda’nın arkasından uzanıp Kylie’nin sırtına güçlü bir yumruk indirdi. Kylie’nin nefes borusunu tıkayan ekmek parçası yerinden oynadı. Onu yutmak canını yakmıştı ama Kylie en azından şimdi nefes alabiliyordu.

“Ben mi?” dedi Miranda ciyaklar gibi. “Sen sandın ki... Hayır, hayır... Kastettiğim, benim yardımım değildi.” Miranda, Della’yı işaret etti. “Della senin canına okuyabilir. Kendisi vampirlere özgü saldırgan bir tutuma sahiptir ama kast ettiğim o da değildi.”

“Miranda haklı,” dedi Della bir yandan Kylie’yle bir yandan Fredericka’yla ilgilenerek. “Kylie’nin seni göz açıp kapayana dek alaşağı etmesine seve seve yardımcı olurum.” Köpekdişlerini sergilemek için sırtarak kıza baktı.

Fredericka endişeli görünmüyordu. Gerçi Kylie o an herhangi bir şeyden emin olacak durumda değildi. Hâlâ beynine yeterli miktarda kan gitmesini sağlamaya uğraştığı için önünde sergilenen bu tiyatro oyununa fazla ilgi gösteremiyordu. Ama bir kurtadam tarafından paramparça edilecekse sebebini bilmek isterdi.

“O halde kimi kastediyorsun?” Fredericka masaya eğildi ve boğazından hafif bir hırıltı koptu.

“Kylie’nin hayaletlerini,” dedi Miranda. “Etrafında bir düzine kadar hayalet dolaşıyor. Yoksa bunu duymamış mıydın?”

Ne? Kylie öksürdü. Neyse ki o ekmek parçasını yutmuştu. Aksi halde bir kez daha boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

“Seni bilemem ama ben ölümlerle asla dalaşmam. Geçen yıl Holiday’in, ölüm melekleriyle ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?”

Ölüm melekleri mi? Kylie, Miranda’nın, kampa yaptıkları otobüs yolculuğu sırasında şelalelerde dans eden ölüm melekleriyle ilgili bir efsaneden bahsettiğini hatırladı. Bir kez daha öksürdükten sonra elini kaldırdı. Tam bir şeyler söyleyecekken Fredericka’nın yüzünde beliren korku ifadesini fark etti.

Aç bir kurtla yüzleşen korkak bir tavşan pozisyonuna düşmemek için –gerçi bu tanımlama o an hissettiklerini en iyi şekilde anlatıyordu– doğrudan kızın gözlerinin içine baktı. “Yeter.” Öksürdü. “Seninle kavga etmek istemiyorum.” Öksürdü. “Senin benimle ne alıp veremediğin olduğunu bile bilmiyorum. Ya da hayaletlerimle.”

Kylie hiç de aptal sayılmazdı. Kızın gözlerinde beliren korku ifadesinden faydalanmak niyetindeydi.

“Lucas’tan uzak dur,” diye uyardı Fredericka onu. Ama sesinde az önceki kadar kendinden emin bir ton yoktu.

“Ben mi?” Kylie o gün ve son birkaç hafta içinde yaşadığı bütün rezilliklerin hıncını bu belasını arayan kıza yöneltti ve az önceki korkak tavşan hissinden sıyrıldı.

“Biliyor musun?” dedi öfkeyle. “Belki de şu sözde erkek arkadaşının boynundaki tasmaya biraz daha asılсан iyi olur çünkü onunla konuştuğum her defasında ben onun değil, o benim yanıma gelmişti.”

“Bugünden sonra arkanı kollasan iyi olur,” dedi Fredericka.

“Onun böyle bir şeye ihtiyacı yok,” dedi Della. “Bunu onun yerine hayaletleri yapıyor. Geçen gece kulübemizde çıkan küçük olayı duymadın mı?”

Fredericka hızla ayağa fırlayıp masadan ayrıldı.

Kylie elini masaya koyup onun arkasından baktı. “Tam bir kaltak.”

“Evet, geçen yıl da böyleydi. Ama iyi iş çıkardık,” dedi Miranda elini Kylie’nin elinin üzerine koyarak.

“Neye uğradığını şaşırdı,” dedi Della. O da elini Miranda’nın elinin üzerine koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Kylie ev arkadaşlarına bakarak. “Beni savunmanıza gerek yoktu ama bu davranışınızı takdirle karşılıyorum.”

“Hey, biz dostuz,” dedi Miranda. “Ve dostlar bugünler için vardır.”

İki yeni dostuna gülümseyen Kylie bu kampta olmanın *o kadar da* berbat bir deneyim olmayacağına karar verdi.

Sonra cesaretinin bir parça kırıldığını hissedip derin bir iç çekişle Miranda’nın gözlerine baktı. “Ölüm melekleri gerçekten var mı?”

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Ah, bir de ölüm melekleri gerçekten var mı?”

Bu, Kylie’nin yarım saat kadar sonra Holiday’le yaptığı görüşmede ona yönelttiği yedi ya da sekizinci soruydu. Kamp ofisine adım attığında zihni soruların hücumuna uğramıştı.

“Kafanda ne çok... soru varmış.” Holiday gülümseyip ona oturmasını işaret etti.

Kylie telefonunu Holiday’in masasının üzerine bırakıp bir sandalye çekti. Yemekhaneden ayrıldıktan sonra kendisine kalan beş dakikayı Sara’yı arayıp gebelik testi negatif çıktığı için onu tebrik ederek geçirmiş ve şimdi tekrar, aradığı cevapları bulma misyonuna odaklanmıştı.

“Evet, üstelik daha sormaya yeni başladım,” dedi. “Ayrıca başka hangi türe ait olabileceğimi bilmek istiyorum. Bir önceki gün bana demiştin ki...”

“Ciddi misin?” Holiday kaşını kaldırdı. “Artık bizden biri olduğun gerçeğini kabullendin mi?”

Kylie bu soruyu zihninde evirip çevirdi. “Hayır. Sadece bunun doğru olduğu ortaya çıkarsa... hazırlıklı olmak istiyorum.”

Kamp lideri uzun bir atkuyruğu şeklinde topladığı kızıl saçlarını omzundan arkaya itti. “Beyninde tümör olup olmadığını öğrenmek için Helen’den yardım aldığını duydum.”

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordu Kylie, böyle bir şey yaptığı için kampın alay konusu olduğunu hayal ederek. Ya da daha kötüsü, Helen’in alay konusu olduğunu. Kızcağız Kylie’den bile utangaç görünüyordu ve Kylie’nin istediği en son şey onu yapmaya zorladığı bir şey yüzünden zor zamanlar geçirmesiydi.

Holiday başını iki yana salladı. “Durum düşündüğün gibi değil. Helen yeteneğinin nasıl işlediğini keşfetmekten öylesine büyük bir heyecan duymuş ki bunu benimle paylaşmak istedi.”

Kylie başını salladı. Helen’in neler hissettiğini biliyordu ve bu haberi Holiday’le paylaştığı için onu suçlayamazdı.

“Ama hâlâ bizden biri olduğuna inanmıyorsun, öyle mi?” diye sordu Holiday, Kylie’nin bakışlarıyla buluşarak.

“Yani belki ben...”

“Deli ya da şizofrensindir.”

“Aynen,” dedi Kylie, Holiday kendisini anladığı için rahatlayarak.

Ancak Holiday’in bu konudan sıkılmış gibi iç geçirmesiyle içindeki rahatlama kayboldu.

“Ebeveynimden birinin doğaüstü yeteneğe sahip olduğunu sanmıyorum. Ve sen bunun çoğunlukla kalıtsal olduğunu söylemiştin. Ayrıca insanların zihnine bakıp beyin şablonlarını çıkaramıyorum. Helen kendisinin bunu her zaman yapabildiğini söyledi.”

“O Helen. Bizler gibi hayaletlerle iletişim kurma yeteneğine sahip olanların çoğu yeteneğini hiç beklenmedik bir anda keşfedebilir.” Holiday tekrar iç geçirdi. “Ayrıca anne ya da babanın doğaüstü yeteneğe sahip olduğu gerçeğini seninle paylaşmamış olmasının yüzlerce sebebi olabilir. Sen...” Ellerini yukarı kaldırdı.

“Ne yapıyorum ben? Görevim seni ikna etmek değil, cevapları kendi kendine bulmanı sağlamak.”

Kylie, Holiday’i hayal kırıklığına uğrattığı için neredeyse özür dileyecekti çünkü ona gerçekten sempati duyuyordu ama bütün bunlara elinde geçerli birkaç kanıt olmadan nasıl inanabilirdi?

“Sorularına gelince.” Holiday, Kylie’nin sorularından oluşan listeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. “Ölüm melekleri gerçekten var mı? Sanırım Gölge Şelalesi isminin nereden geldiğiyle ilgili o efsaneyi duymuşsundur.”

“Evet,” dedi Kylie. “Bu efsane doğru mu?”

“Ben o gölgeleri görmedim. Öte yandan, oraya gittiğimde hava tam kararmamıştı.”

“Ben ölüm meleklerini kastetmiştim.”

“Eh, ölüm meleği de görmedim. Ama onları gördüklerini iddia edenler olduğunu biliyorum. Bazıları onların sadece efsanelerde var olduklarını düşünüyor ama tüm doğaüstü varlıklar efsane olarak görüldüğü için gerçekte var olmadıklarını söyleyebilmek imkânsız.”

“Peki, bunlar kötü melekler mi?” diye sordu Kylie. Merakı hem Fredericka’nın korkusundan hem de daha sonra Miranda’nın onlar hakkında konuşmaktan duyduğu tereddütten kaynaklanıyordu.

“Tam olarak öyle sayılmazlar. Onların intikam alma amacı güden... güçlü hayaletler oldukları söyleniyor. Doğaüstü varlıkların yaptıkları yanlışları düzelttiklerine inanılıyor. Ve onlara bunun hesabını sorduklarına.”

“Burada herkesin hayaletlerden bu kadar korkmasının sebebi bu mu?”

“Evet, öyle.” Holiday’in dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Dürüst olmak gerekirse biz de çoğu doğaüstü varlığı fazlasıyla korkutuyoruz. FAB’yi hatırladın mı?”

Kylie başını salladı ve içinden onların kendisini de ölesiye korkuttuklarını itiraf etti.

Holiday sağ dirseğini masaya yaslayıp başına eliyle destek oldu. “İşin gerçeği, ölüm meleği diye bir şey olmayabilir Kylie, ama benim gördüğüm hayaletler ölüm meleği olarak düşündüğümüz varlıklara çok benziyor. Aslında hayaletlerimden bazıları beni pek çok farklı şekilde beladan korudu. Elbette bazıları bizden bir şeyler bekler ama çoğu zaman ya bize yardım etmek ya da bizim başkalarına yardım etmemizi sağlamak için ortaya çıkarlar. Bütün bunlar sana korkutucu gelse de özel bir yeteneğe sahip olduğunu bilmelisin. Doğaüstü varlıkların pek azı bu yeteneğe sahiptir. Bu yeteneğin sadece saygıdeğer bir kişiliğe, iyi bir kalbe ve cesarete sahip olanlara bahşedildiği söylenir.”

“Ama ben bu saydığın özelliklerin hiçbirini taşımıyorum,” dedi Kylie haklılığını kanıtlamak istercesine. “Cadılar Bayramı’nda perili olduğu söylenen evlerin yakınından bile geçemiyorum.”

Holiday kıkırdadı. “Senin kusursuz olduğunu söylemedim, Kylie. Tanrı biliyor ya benim de kendime göre bazı kusurlarım var. Ama bizlerin kalbi hep iyilerin kazanmasını ister. Bizler de korkar, bizler de hata yaparız ama kalbimizin sesini dinlediğimiz sürece doğru yolu buluruz.” Holiday bu sözlerle birlikte sol elini Kylie’nin elinin üzerine koydu.

Kylie masanın üzerinde birleşen ellerine baktı. “Hayaletlerle iletişim kurma yeteneği daha çok periler arasında mı yaygın? Ve elfler arasında.” Kylie otobüs şoförünün Asker’in yaptığı ziyareti hissettiğini hatırlamıştı. “Öğle yemeğinde, bizi buraya getiren otobüs şoförü içeride bir hayalet olduğunu hemen anladı.”

“Evet, yapılan araştırmalar bu yeteneğin daha çok peri ve elfler arasında yaygın olduğunu gösteriyor. Ama bu demek değil ki diğer türlerde de rastlanmıyor. Farklı türlere bahşedilen

yetenekler kişinin sahip olduğu ruha ve tanrı ya da tanrıçalarla ilişkisine bağlı olarak daha etkili ya da zayıf olabilir.”

“O halde başka hangi türe ait olabilirim?”

“Bu sabah sana dokunduğumda amacımın seni sakinleştirmek olduğunu hissettin... bunu hissedebilmen... şey, alışıldık bir şey sayılmaz. Genel anlamda konuşacak olursak, sahip olduğu güce bağlı olarak başka bir peri böyle bir şeyi hissedebilir ama... dürüst olmam gerekirse, bunu ten temasıyla hissedebilen birini ilk kez duyuyorum.”

“Yani insan olmadığımı varsayarsak peri olmama ihtimalim de var, öyle mi?”

“Öyle bir şey söylemedim. Sadece hangi türe ait olursan ol, tanrılarla aranda diğer pek çok doğaüstü varlığa göre daha güçlü bir bağ olduğunu söyleyebilirim. Bence sahip olduğun güç yeni yeni ortaya çıkıyor ve kim bilir daha nelerle karşılaşacaksın.”

Kylie ona bakakaldı. Holiday bu sözlerle onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacağını düşünmüş olmalıydı. “Peki ama sizlerden biri olduğumu *varsayarsak* benim bir vampir ya da kurtadam olamayacağımı söyleyebilir misin?” Kylie nefesini tutup Holiday’dan alacağı cevabı bekledi.

Holiday omuzlarını silkti. “Bence o türlerden birine ait olsaydın onların bazı karakteristik özelliklerini taşırdın. Ancak her türde atipik olarak nitelendirdiğimiz kişiler vardır. Bu kişiler türlerinin karakteristik özelliklerini taşımazlar ve çoğunlukla farklı yeteneklere sahiptirler. Yapılan çalışmalar sayıları çok az olan bu kişilerin iki ya da daha fazla türün özelliğini taşıyor olabileceğini gösteriyor. Ancak bu henüz kanıtlanmadı.”

Ah, harika. Demek birkaç farklı türün bir karışımı da olabiliyordu.

“Yani... normalde bir kişi iki farklı türün özelliklerini göstermez, öyle mi? Miranda bana türlerin asırlardır birbirleriyle karıştıklarını söylemişti.”

Holiday gülmüsedı. “Doğru. Ancak bu tür durumlarda çoğunlukla tanrılarla daha güçlü bağları olan türün özellikleri baskın çıkar. Çocuğun sahip olduğu yetenek değışebilir ama türünün karakteristik özelliklerini mutlaka gösterir; kurda dönüşmek ve vücudundaki virüs aktifse yaşamak için kana ihtiyaç duymak gibi.”

Kylie bütün bu bilgilere bir anlam yüklemeye çalışyordu. “Benim herhangi bir türden olup olmadığını gösterecek bir kan testi falan yok mu?”

“Ne yazık ki yok. Ah, inan bana, bu konudaki çalışmalar sürüyor. Ancak rivayete göre tanrılar varlığını sürdürdürebilmemiz için bizim kanımızı tıpkı insanlarınki gibi kimliğimizi ortaya çıkarmayacak şekilde yaptı. Normal insanların ya da en azından tek bir türün kanı diğerlerinden ayırt edilebilseydi bazı türler yeryüzünden silinebilirdi.”

Kylie bunu oldukça mantıklı buldu. Kendisi de iki hafta önce vampirlerin ya da diğer türlerin gerçekten var olduğunu bilse onları ortadan kaldırmak için elinden geleni yapardı. Ancak şimdi Della, Miranda, Derek, Holiday, Helen ve hatta şu küçük budala Perry’yi tanıdığı için böyle bir şeye asla kalkışmazdı.

Sonra birden o kampta neden bulunduğunu bilmeyen tek kişinin kendisi olmadığı aklına geldi. “Doğüstü yeteneği ailesinden gelmeyen kişiler var mı?”

“Eh, daha önce de söylediğim gibi, bu özellik bazen bir nesil atlar. Özellikle de vampirlerde. Kurtadamlar ya da vampirlerin sonradan kendi türlerine dahil ettiği insanlar da mevcut ancak böyle durumlarda bile tanrıların değışim gösteren kişilerle bir şekilde temas kurdukları düşünülüyor. Ya da iblislerin.”

İblisler mi? Pekâlâ, Kylie henüz iblislerle ilgilenmeye hazır değildi. “Ama sen benim bir vampir ya da kurtadam olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bence bu çok düşük bir ihtimal.”

Bu da Kylie’ye bu işin sırrını çözmek istiyorsa ebeveynine başvurmaktan başka çaresi olmadığını söylüyordu. Kahretsin, peki onlar da Kylie kadar bilgisizse bu iş nasıl çözülecekti? Kylie annesine sorular sormaya başlarsa onun kendisini bu kamptan alıp bir tımarhaneye kapatacağından adı gibi emindi.

Kylie o gün öğleden sonraki resim dersinde Helen ve Jonathon’la eşleştirilmişti. Jonathon sol kulağındaki küpe dışında vücudundaki tüm halkaları çıkarmıştı. Kylie onun, vampir olmak her nasılsa güvenini katlamış gibi farklı bir duruş sergilediğini de fark etti. Peri sıfatının yanına şifacı sıfatının da eklenmesinden gayet memnun görünen Helen bile artık daha fazla gülümsüyordu.

Kylie, Holiday’in kendilerinde hep bir farklılık olduğunu hissettikleri için kamp hayatının onları rahatlatacağını söylediğini hatırladı. Helen ve Jonathon’da bu etki açıkça görülebiliyordu; sanki her ikisi de nihayet kim olduklarını keşfetmişlerdi. Kylie’yi bu kamptaki diğer herkesten farklı kılan bir düzineden fazla şey vardı. Elinde olmadan, kendini doğaüstü bir varlık olarak görememesinin sadece bir insan olduğunun diğer bir kanıtı olup olamayacağını merak etti.

Resim dersinde onlardan üç kişilik gruplar halinde kampı dolaşıp uygun bir yer bulmaları ve orada oturup aynı resmi çizmeleri istenmişti. Akıllı hâlâ şelalelerde olan Kylie oraya gitmeyi önerdi. Derek’in onu götürdüğü dereyi bulabileceğinden ve oradan da sesleri takip ederek kampa dönebileceğinden emindi. Şelaleyi merak ettiği gerçektir ama Helen ve Jonathan oradan uzak durmayı tercih ettiklerini belirterek yaptığı teklifi reddet-

mişti. Onun yerine patikalardan birini takip ederek Kylie'nin, ikiye ayrılmış olmasını düşen bir yıldırıma bağladığı yaşlı bir ağaç buldular. İkisi ağacın resmini çizmekle uğraşırken Kylie anne ve babasına nasıl yaklaşması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Annesi, Asker yüzünden daha şimdiden onun bir deli olduğunu düşünüyordu. Kylie durduk yere ona ailede bir peri olup olmadığını, hayalet görüp görmediğini ya da kendini tek boynuzlu bir ata çevirip çeviremeyeceğini sorduğunda ne söyleyecekti?

O gün daha geç saatte yürüyüş grubuyla buluştuğunda gruba Lucas'ın liderlik ettiğini görünce önce oradan kaçıp gitmeyi düşündü. Sonra bunu yapmanın Holiday'le sorun yaşamasına sebep olmasından korkarak yüzüne, gerçekte öyle hissetmediği halde neşeli bir ifade yerleştirip Lucas'ı görmezden gelmeye karar verdi. On beş dakika kadar sonra Lucas'ı görmezden gelmek için özel bir çaba harcamasına gerek olmadığını, çünkü zaten onun kendisini görmezden gelmek konusunda madalya hak edecek bir performans sergilediğini fark etti. Yarım saatin sonunda Lucas bırakın onunla konuşmayı, dönüp bir kez olsun yüzüne bile bakmamıştı.

Sanki bu Kylie'nin umurundaydı.

Fredericka'nın orada olup da ikisinin birbirine ne kadar kayıtsız olduğunu görmemesi gerçekten üzücüydü. Pekâlâ, aslında Kylie, Fredericka'yla bir kez daha karşılaşmak zorunda kalmadığı için seviniyordu. Cesaret toplamayı ya da cesurmuş gibi davranmayı bir şekilde öğrenmek zorundaydı. Çünkü eninde sonunda Fredericka'yla tekrar yüz yüze gelecekti. Bunu düşünmek bile ellerinin terlemesine neden oluyordu.

Bir de Holiday onu cesur sanıyordu. Hah.

Ormandaki yürüyüşün ilk kısmında, Miranda beş ya da altı erkek yürüyüşçüyle sohbetে girmedığı zamanlarda Kylie onunla

takıldı. Söz konusu karşı cins olduğunda Miranda Kylie'ye biraz Sara'yı anımsatıyordu. Hatta fazlasıyla. Ama belki Kylie o ikisinin erkeklerle rahatça cilveleşebilmesini bir parça da olsa kıskanıyordu.

Kendini yüzüne bakılmayacak bir kız olarak görmüyordu ama erkeklerin önünde kıkırdayıp durmak onun için kolay sayılmazdı. Trey onun bu durgun halinden rahatsız olmadığı için şanslıydı.

Trey'i düşünmek Kylie'ye onun resim dersi sırasında kendisini bir kez daha aradığını hatırlattı. Telefonuna sesli mesaj da bırakmıştı ama Kylie henüz bu mesajı dinleyecek fırsat bulamamıştı. Trey sırasını beklemek zorundaydı. Kylie şimdi kendi sorunlarıyla ilgilenmeliydi. Ancak onu düşünmemek için ne kadar çaba harcarsa harcasın yaptıkları ilk telefon görüşmesindeki sözlerini unutamıyordu: *Sadece seni görmek istiyorum. Seni özlüyorum.*

Bunu hatırlamak yüreğini sıkıştırdı çünkü lanet olsun, o da Trey'i özliyordu.

Birden Miranda'nın dirseğiyle kendisini dürttüğünü hissetti.

"Bu Kylie. İkimiz aynı kulübede kalıyoruz," dedi Miranda.

Kylie, Miranda'nın diğer tarafında yürüyen bir grup delikanlıya el salladıktan sonra etrafta su mokeseni olup olmadığını kontrol etmeye ve Lucas'ın kampla ilgili açıklamalarını dinlemiyormuş gibi davranmaya devam etti.

Lucas'a göre 60'lı yıllarda bu bölgede gerçek dinazor kemikleri bulunmuştu. Kylie kısa süre sonra Lucas'ın verdiği bilgilere kayıtsızmış gibi davranmayı unutup grubun geri kalanı gibi –Miranda ve birkaç çocuk hariç– onun ağzından çıkan her kelimeyi dinlemeye başladı.

Lucas onları dere yatağına, arkeologların tarih öncesi çağlara ait ayak izleri bulduğu yere çıkardı. Kylie bu hikâyeye bayıl-

mıştı. Ve bu, Lucas'ın boğuk sesinin hipnotize edici özelliğinden kaynaklanmıyordu. O, arkeolojiye her zaman ilgi duymuştu.

“Kazılar devam ediyor mu?” diye sordu. “Bu bölgede daha fazla dinozor kemiği ortaya çıkabilir mi?”

Lucas ona döndü. “Kamp hudutları içerisinde kazı yapılmıyor.” Bunu söylerken sesinde az önceki coşkundan eser yoktu ve dikkatini öylesine hızlı bir biçimde tekrar gruba vermişti ki Kylie varlığıyla onu fazlasıyla rahatsız ettiğinden emindi. Kylie'nin, onun bu küçük macerasında yer almayı kendi istemediğini biliyor olmalıydı.

Lucas'ın davranışının kendi hayal ürünü olabileceğiyle ilgili şüpheleri, Miranda'nın fısıldayarak söylediği sözlerle ortadan kalktı. “Şu Fredericka denilen kaltak neden bu çocuğun senden hoşlandığını düşünüyor acaba? Bence çocuk seni görmeye bile katlanamıyor.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Kylie. Ama daha bu sözler dudaklarından dökülürken Lucas'ın bir önceki gece onu pijamayla gördüğünde gözlerinde beliren bakışları hatırlamıştı.

“Fredericka konusunu biraz düşündüm ve sana yemin ederim ki o kız şeytanın ta kendisi,” diye fısıldadı Miranda. “Onun gece yarısı doğmadığından eminim. Bazı doğaüstü varlıklar...”

Miranda'yı hayal meyal dinleyerek başını sallayan Kylie birden çözümün ne olduğunu anladı. “Ah, Tanrım, işte bunu kullanabilirim. Teşekkür ederim.” Arkadaşının kolunu sıktı ve gerçeği öğrenmeye ilk defa bu kadar yaklaştığını hissetti.

Yirmi Beşinci Bölüm

O gece Miranda ve Della yemekhanede yapılacak partiye giderken Kylie kulübede kalmayı tercih etti. Partide büyük ihtimalle kampa gitarlarını da getirmiş birkaç çocuk şarkı söyleyecek, sonra da Holiday ve Sky herkesin dans etmesi için CD çalacaktı. Kylie'nin canı ne dans etmek ne de müzik dinlemek istiyordu. Onun daha önemli işleri vardı. Mutfağın dışındaki küçük çalışma masasına oturup az önce yazdığı e-postayı gözden geçirdi ve onu göndermesi mi yoksa silmesi mi gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Selam anne,
Kulübelere bilgisayar konuldu, bu yüzden seni aramak yerine e-posta yazmaya karar verdim.

İşin doğrusu e-postayla, telefonda olduğundan daha iyi yalan söyleyebileceğine karar vermişti.

Biliyorsun ki sürekli kontörlerimi boşa harcamamdan yakınıyorsun. Neyse, burada her şey yolunda.

Yeni bir yalan daha. Hiçbir şey yolunda değildi. Miranda ve Della'yla dostluğu dışında.

Sana bir sorum olacak. Kampta burç yorumlamak gibi saçma bir şey yapıyoruz ve bunun için kendi doğum tarihimizi ebeveynimizinkiyle karşılaştırmamız gerekiyor.

İşte sözlü ifade etmekten çekindiği ama her şeye rağmen akıllıca olduğunu düşündüğü yalan buydu.

Bana babamın ve senin saat kaçta doğduğunuzu söyleyebilir misin? Peki, senin anne ve babanın doğum saatlerini öğrenebilmemin bir yolu var mı? Ya babamın anne ve babasının? Bizim büyükannemin doldurduğuna benzer bir soyağacımız yok mu? Büyükannem hazırladığı ağaca doğum saatlerini de eklemiş miydi?

Yardımanın için teşekkürler.

Kylie

Kylie'nin parmağı gönder tuşunun üzerinde kaldı. Neredeyse mesajına, "elini çabuk tut" ibaresini de ekleyecekti ama şansını çok zorlamamaya karar verdi. Bu konuda fazla endişeli görünürse annesi onu soru bombardımanına tutardı. Sakin davranmak en iyisiydi.

Derin bir nefes alıp gönder tuşuna bastı. İçi heyecanla doldu. Yaptığı plan işe yararsa aradığı sorunun cevabını bulacaktı... ya da en azından gerçeğe bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Kylie, Miranda'dan gece yarısı doğma kuralını kendisine iyice açıklamasını istemiş ve Miranda da ona gece yarısı doğan normal insanlar olduğu gibi, gece yarısı doğmamış doğaüstü

varlıklar da olduğunu söylemişti. Ama ikinci grup dokunulmazlar olarak biliniyordu; yani şeytandan doğan iblisler.

Kylie annesinin soğuk bir insan olduğunu söyleyebilirdi ama onun iblis olmadığından emindi. Ebeveyninden biri bir iblis olsa bundan mutlaka haberi olurdu, değil mi?

Bir de sahip olduğu doğaüstü yeteneğin bir nesil atlamış olma ihtimali vardı. Kylie'nin büyükanne ve büyükbabalarının da doğum saatlerini sormasının sebebi buydu. Bu bilgilerin annesinin elinin altında olma ihtimalinin bir hayal olduğunu biliyordu ama cevapları bulmak istiyordu.

Üstelik hemen.

Yarım saat kadar sonra telefonu çaldığında Kylie hâlâ bilgisayarın başında duruyor, yeni bir e-posta alıp almadığını kontrol ediyordu. Telefonunu bulmak için yatak odasına koştu. Hızla kapıdan içeri girerken Trey'in mesajlarını hâlâ dinlemediğini hatırladı. Akşam yemeğinde Trey onu tekrar aramış ve Kylie telefonu yine açmamıştı.

Telefonu, yaptığı görüşmeyi dinleyebilecek insanlar olduğu için açmadığını söylemişti kendine ama pekâlâ dışarı çıkıp da konuşabilirdi.

Bunu yapabilirdi ama yapmamıştı.

İçinden bir ses bunun bir anlamı olduğunu söylüyordu. Sadece bu anlamın ne olduğunu çözememişti.

Yatağının üzerinde duran telefonu alıp ekranına baktı.

Kaşlarını çatarak telefonu açtı.

"Merhaba, anne." Kylie kendini yatağa bıraktı. "Sana gönderdiğim..."

"Gönderdiğin e-postayı alıp almadığımı mı soruyorsun? Evet, aldım ama senden e-posta ya da mesaj almak değil, seninle telefonda konuşmak istiyorum."

“Tamam.” Kylie hattı dolduran sessizliği dinledi. İşte anne-siyle arasındaki sorun buydu. Konuşacak ortak bir şeyleri yoktu.

“Günün iyi geçti mi?” diye sordu annesi.

“Fena sayılmazdı.” Rahatsız edici yeni bir sessizlik. “Gönderdiğim e-postayı okudun mu?”

“Evet, okudum,” dedi annesi.

“Bana saat kaçta doğduğunu söyleyebilir misin?”

“Geç bir saatte.”

Kylie’nin kalbi duracak gibi oldu. “Ne kadar geç?”

“Tam saati bilmiyorum. Orada sizi iyi besliyorlar mı?”

Kylie gözlerini kapadı. “Kamp yemeği çıkıyor işte, okul kafeteryasında çıkan yemekten biraz daha iyi sayılır. Doğum sertifikası duruyor mu? Orada doğduğun saat yazıyor olmalı.”

“Sanırım gece on birde doğmuşum. Sen on bir de gitsin.”

“Bana tam saat lazım, anne,” diye mırıldandı Kylie. “Sana söyledim. Kamptaki bir proje için ihtiyacım var.”

“Doğum sertifikam diğer bütün önemli evraklar ve eski fotoğraflarla birlikte dolaptaki kutuda duruyor. Onu bulmam yıllarımı alır.”

“Lütfen.”

“Bu neden bu kadar önemli? Sen burçlara bile inanmazsın.”

Eskiden inanmadığım daha pek çok şey vardı. “Dediğim gibi, kamptaki bir proje için. Projeye bütün çocuklar katılacak.” *Benim için bu kadarını yapamaz mısın?* “Babamın doğum sertifikası sende mi?”

“Onunla konuştun mu?” dedi annesi sesini alçaltarak.

“Hayır,” dedi Kylie ve yüreği terk edilmişlik hissiyle doldu.

“Babana öfke duymuyorsun, değil mi?”

Kahretsin, evet duyuyorum. Beni seninle bırakıp gitti. “Dürüst olmam gerekirse, şu an onun için neler hissettiğimi bilmiyorum.”

“Öfkelenmek sana yakışmıyor, Kylie.”

Nedenmiş o? Sen ona öfkelenabiliyorsun ama. Kylie o an yıllar önce fark etmesi gereken bir gerçeği fark etti. Annesi babasına her zaman öfkeliydi. Kylie sebebini bilmiyordu.

Annesi iç geçirdi. “Babanın pazar günü kampta olup olmayacağını bilmem gerekiyor.”

“Bunu neden yapıyorsunuz?” Kylie bu soruyu ilk kez soruyordu. Annesinin her zamanki öfke nöbetlerinden birini yaşayıp babasına eşyalarını toplayarak evi terk etmesini söylediğini varsaymıştı. Birkaç sene önce onları kavga ederken yakaladığı bir defasında annesinin babasından evden ayrılmasını istediğini bile hatırlıyordu.

“Neyi?” diye sordu annesi, ne sorduğu hakkında gerçekten de en ufak bir fikri yokmuş gibi.

“Boşanmayı.”

Sessizlik. “Bu babanla ikimizin arasındaki bir konu, Kylie.”

“Yani beni etkilemeyecek, öyle mi? Nasıl olur da bunun beni etkilemeyeceğini düşünürsün?” Gözleri yaşlarla doldu.

“Bu sana acı verdiği için üzgünüm, Kylie,” dedi annesi boğuk bir sesle. “Sana acı vermeyi asla istemedim.”

Buzlar Kraliçesi ağlıyor muydu yoksa?

Kylie gözlerini kapadı ve birkaç damla yaşın yanaklarından süzüldüğünü hissetti. “Doğum sertifikalarını arar mısın *lütfen?*” dedi gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak.

“Tamam,” dedi annesi. “Onları bulursam üzerlerindeki bilgiyi sana e-postayla iletirim. Bu akşam olmasa bile yarın hallederim.”

“Bu akşam halledersen daha iyi olur,” dedi Kylie dizini göğsüne çekerek.

“Elimden geleni yaparım,” dedi annesi ki bu da Kylie’nin doğum sertifikalarının üzerindeki bilgiye ancak yarın ulaşabileceği anlamına geliyordu. “Sen de bana pazar günüyle ilgili olarak babanı arayacağına söz ver.”

“Görüşürüz,” dedi Kylie.

“Kylie. Bu konuda bana söz ver.”

Kylie’nin boğazı düğümlendi. “Söz.”

Annesiyle yaptığı görüşmeyi sonlandırdıktan sonra bir süre telefona baktı. Babasına ne diyecekti? Ah, kahretsin, en iyisi şu işten bir an önce kurtulmaktı. Numaraları tuşlamaya başladı ve birden yanlışlıkla büyükannesinin eski numarasını aradığını fark etti.

Aynı anda sarsıldığını hissetti. İçi acıyla dolmuştu. Büyü-kannesini çok özlemişti. Annesiyle saçma sapan bir sorun yaşadığında onu aramayı çok özlemişti. Onun tarafından yanağının okşanmasını ve ondan, “Her şey düzelecek,” sözlerini duymayı çok özlemişti.

Bunları düşündüğü sırada odasının kapısı tıklatıldı. “Kylie?” Kapının diğer tarafından Della’nın sesi duyuldu.

Kylie telefonu kapayıp yüzündeki yaşları sildi. “Telefondayım,” dedi. “Şimdi gelemem.”

“Ama benim... benim sana bir sürprizim var,” dedi Della.

“Sürpriz falan istemiyorum.” Onu biraz rahat bırakamazlar mıydı? Sadece bir kereliğine?

“Kapıyı açıyorum. Umarım giyiniksindir.”

Kapı açıldı. “Ben sana...” Kylie’nin söyleyecekleri dilinin ucunda takılı kaldı. Konuşamamasının sebebi ancak bu şekilde açıklanabilirdi. Belki de sebep sadece Della’nın yanındaki kişiyi görmenin şokunu yaşıyor olmasıydı.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Onu gizlice kampa girerken yakaladım. Başkalarına değil de bana yakalanmasının çok daha iyi olduğunu düşünüyorum.” Della, Kylie’ye baktı. “Onunla görüşmek istiyor musun?” Trey’i tepeden tırnağa süzdü. “Hoş bir çocuk. Tabii bu tiplerden hoşlanıyorsan.”

Kylie bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Bu yüzden ağzı bir karış açık duran bir aptal gibi öylece Trey’e bakakaldı.

“Selam.” Trey, Della’yı kenara itip odaya girdi.

“Ağır ol bakalım!” Della onu tutup en az bir metre geri çektikten sonra Kylie’ye baktı. “Burada kalmasını mı yoksa onu kurtların önüne atmamı mı istersin? Kurtların karnının zil çaldığını duydum.”

Boyu bir elli beşten uzun olmayan Della’nın kendisini hiç zorlanmadan çekiştirebilmesi karşısında hayrete düşen Trey kolunu ovuşturup kızın yüzüne baktı.

“Kalabilir,” dedi Kylie güçlükle.

“Teşekkürler,” dedi Trey, Della’ya tuhaf bir bakış fırlatarak. Kylie onun kime teşekkür ettiğinden emin değildi. Kendisiyle

görüşmeyi kabul ettiği için Kylie'ye mi, yoksa onu buraya getirdiği için Della'ya mı?

"Tamam, o halde, görüşürüz." Della başını içeri uzattı. "Bu arada onun burada olduğundan benden başka kimsenin haberi yok. Yani onu kamptan gizlice çıkarman gerekecek." El sallayıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Trey kolunu bir kez daha ovuşturup kapıya baktıktan sonra tekrar Kylie'ye döndü. "Çok acayip ve güçlü bir kaltakmış."

Kylie, Della'nın hızla içeri dalıp kendini savunmasından korkarak bakışlarını kapıya çevirdi. "O kaltak falan değil. Benim arkadaşım. Sen... burada ne arıyorsun?"

"Sence ne arıyorum? Seni görmeye geldim."

Kylie başını iki yana salladı. "Önümüzdeki hafta geleceğini söylemiştin."

"Evet ama kampa sadece birkaç kilometre uzakta yaşayan bir kuzenim var. Seni görmek için annemi beni buraya daha erken göndermeye ikna ettim." Bakışlarını Kylie'nin elindeki telefona çevirdi. "Seni en az iki kez arayıp mesaj da bıraktım. Mesajlarımı almadın mı?"

Onun kendisini görmek için neleri göze aldığını fark eden Kylie, Trey'in aramalarını yanıtlamadığı ve mesajlarını dinlemediği için kendini suçlu hissetti. "Ben... çılgınca günler geçiriyorum." Kirpiklerinden uzun zamandır orada bekleyen birkaç damla yaş aktı. Kylie gözlerini kırptırarak yaşlardan kurtulmaya çalıştı ve Trey'e baktı. Saman sarısı saçları biraz uzamıştı ve perçemleri kaşlarının üzerine dökülüyordu. Üzerinde koyu yeşil bir tişörtle kot pantolon vardı. Kylie bakışlarını onun göğsüne indirdi. Başını yaslamaya bayıldığı o yere. Tuhaf bir şekilde bu göğüste huzur bulduğunu hatırlıyordu. Yoksa hatırladığı kişi Derek miydi?

"Sen ağlıyorsun." Trey yeşil gözlerinde içten denilebilecek bir ilgiyle Kylie'ye yaklaştı. "İyi misin?"

Bakışlarındaki şefkat Kylie'nin yüreğine dalga dalga duyguların hücum etmesine neden oldu. Trey'in nasıl görüldüğünü boş verip sadece sevildiğini hissetmek istedi. Başını sallasa da gerçeği söyleyiverdi. "Hayır. Hayatımdaki her şey darmadağın oldu."

Trey ona biraz daha yaklaştı ve Kylie'nin itiraz etmesine fırsat tanımadan en iyi yaptığı şeyi yapıp onu kollarının arasına aldı. Yatakta yanına yerleşti. Kylie yanağını onun göğsüne bastırıp düzenli kalp atışlarını dinledi. Aşına olduğu kokusunu içine çekip gözlerini kapadı. Kısa bir süre her şeyi boş verdi. Sadece kısa bir süre. Ardından Trey'i iterek kendinden uzaklaştırdı.

"Sorun ebeveyninin boşanması mı?" Trey'in elleri şefkatle Kylie'nin sırtında dolaştı. Dokunuşu iyi hissettiriyordu. Tanındıktı. Normaldi. Hayat olması gerektiği gibi normale dönmüştü. Tıpkı bir aydan kısa bir süre önce olduğu gibi.

Kylie Trey'e kamptan ve yaşadıklarından bahsedemeyeceği gerçeğini kabullenerek, "Hem o hem de diğer her şey," dedi.

"Büyükkanneni mi kastediyorsun?" diye sordu Trey. "İkinizin çok yakın olduğunu biliyorum."

"Evet." Kylie geri çekilip gözlerini sildi ve tek kişilik küçük yatakta yanında uzanan Trey'e baktı. Küçük oda bir anda sessizleşip cinsel bir çekimle doldu. İki baş başaydı. Yataktaydı.

Daha önce de birlikte yatağa girmişlerdi. Trey, Kylie'nin anne ve babasının evde olmadığı zamanlar onu ziyarete gelmişti. Ailesinin evde olmadığı birkaç defa da Sara'da buluşmuşlardı. Fakat... o zamanlar işler Kylie'nin istemediği kadar ileri gitmişti. Kylie'nin ona durmasını söylediği her defasında Trey öfkeden deliye dönmüştü.

"Bu kampın bitişiğindeki kampra kalacağım," dedi Trey.

Kylie başını salladı ve ona sinirleri bozulmadan önce söylemeye niyetlendiği şeyi söyleyiverdi. "Buraya gelmemeliydin, Trey. Yakalanırsak başımın ne tür bir belaya gireceğini bilmiyorum."

Kendilerine iletilen kuralların ilk maddesini gayet iyi hatırlıyordu; normal insanların kamp hudutlarına izinsiz girmeleri yasaktı. Şu an bu kuralda bahsi geçen insanlardan biri Kylie'nin yatağına uzanmıştı. Kylie bunun yanlış olduğunu hissetti. Ama bir yandan da doğru olanı yaptığını hissediyordu.

"Seni özlüyorum, Kylie," dedi Trey onun söylediklerini duymazdan gelerek. "Gerçekten özlüyorum." Elini uzatıp Kylie'nin yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına itti.

Kylie yutkundu. "Ben de özlüyorum ama..."

Trey öne eğilip Kylie'nin dudağının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Kylie ona söylemek istediği şeyleri bir anda unuttu. Gözlerini kapadı ve zihninde belli belirsiz duyduğu bir ses onu durdurması gerektiğini söylediği halde Trey'i durdurmak istemedi. Trey'in, öpücükleriyle, yaşadığı her şeyi unutturmasını istiyordu.

Ah, evet unutmak istiyordu.

Trey önce onun bunu arzuladığından emin olmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını hafifçe Kylie'ninkilere dokundurdu, sonra da dilini onun ağzından içeri soktu. Kylie, Trey'in kendisini bu şekilde öpmesine bayılıyordu.

Sonra birden Trey'in elinin tişörtünün sırtından içeri kaydığını hissetti. Onu durdurmadığı takdirde neler olacağını biliyordu. Trey sutyenini açacaktı. Göğüslerine dokunacak ve Kylie her zaman olduğu gibi bu dokunuşa bayılacaktı. Bir keresinde onun, üzerindeki tişörtü çıkarmasına bile izin vermişti.

Trey'in elini sutyeninin kopçasında hissetti. Trey dikkatini dağıtmak istermiş gibi şimdi onu daha coşkulu öpüyordu. Kylie onun bunu yapmasına da izin verecekti.

Peki ama sonra ne olacaktı? Bu soru zihninde yankılandı. Onu durduracaktı, değil mi? Trey'i hep durdurmuştu. Trey'in onu terk edip başka bir kızla olmasının sebebi de buydu.

Bunu yaptığında Kylie'nin kalbini kırmıştı.

Kylie gözlerini açıp öpüşmelerini sonlandırdı.

Trey'in titreyerek açılan gözlerine bakıp bu defa onu *durdurmak* için geçerli bir sebep aradı. Onun gözlerinde kaybolmak... içlerinde altın rengi hareler görmek istedi.

Ah, kahretsin! Trey'in yeşil gözlerinde altın rengi hareler yoktu ki. Kylie'yi içine çeken gözler Derek'e aitti. Büyük bir şaşkınlık yaşayan Kylie elini Trey'in göğsüne koydu ve o sabah Derek'in göğsüne yaslandığında kendini ne kadar iyi, güvende ve kabul görmüş hissettiğini hatırladı. "Ben... belki de biz."

"Şşş. Ne olur hiçbir şey söyleme." Trey parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Bu çok güzel, Kylie. Seni böyle sarmak, sana böyle dokunmak istiyorum." Elini usulca sutyeninin üzerinde gezdirip vücudunun ön tarafına getirmesiyle Kylie gerildiğini hissetti. "Birbirimizi seviyorsak neden beraber olmalıyım? Benim böyle hissettiğimi biliyorsun, değil mi? Seni seviyorum."

Seni seviyorum. Bu iki kelime yavaş bir şarkı gibi Kylie'nin zihninde dolaştı. Trey onu yeniden öpmek üzere öne eğildi. Kylie'nin fena halde sevmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca bundan zevk aldığını da itiraf etmeliydi. Unutmasına yardımcı oluyordu.

Kylie Trey'in öpücükleriyle bir kez daha kendinden geçti. Onun, çıplak sırtından yukarı çıkıp yeniden sutyeninin kopçasını bulan ellerinin dokunuşuyla kendinden geçti. Trey her zamankinin aksine kopçayı saniyeler içerisinde açmıştı.

Herhalde son zamanlarda bu konuda bolca pratik yaptığı için. Bu düşünce Kylie'nin içinde dolaşan sıcak duyguların sonu oldu. Yoksa oda birdenbire soğumuş muydu? Ah, Tanrım, Asker geri dönmüştü.

Şu an oradaydı.

Kylie'nin Trey'le sevişmesini seyrediyordu.

“Pekâlâ, üzgünüm ama bunu yapamam.” Kylie, Trey’den uzaklaştı ve ona bakmamaya özen göstererek ayağa kalktı. İçeriye dolan soğuğa, *defol*, dedikten sonra gözlerini kapadı.

Onları tekrar açtığında oda eskisi kadar soğuk değildi. Dik-katini tekrar yatakta uzanmış, kaşlarını çatarak tavana bakan Trey’e çevirdi.

“Yine mi?” diye mırıldandı Trey, sinirli bir sesle. Kylie’nin onu durduğu her defasında öfkelenirdi. Hatta bir keresinde onu tek bir kelime bile etmeden evine bırakmıştı.

Kylie istemeden de olsa Trey’le Derek’i kıyasladı. Sadece Derek’in açık ara önde olduğu vücut yapılarını değil, davranışlarını da. Nedense Derek’in, kendisini zorlayacağını düşünmüyordu.

Onu reddettiğinde şımarık bir çocuk gibi suratını asma-yacağını da.

Kylie’nin içindeki küçük öfke kırıntısı diğer bütün duygulardan üstün çıkıp ihtirasını, cinsel arzularını ve hatta korkusunu bile bastırdı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun, Trey? Aramızda geçen onca şeyden sonra kaldığım kampa gelip seninle yatmamı bekleyemezsin.”

Trey doğrulup elini yüzüne götürdü. “Buraya seninle yatmak için gelmedim.” Uzun uzun nefesini bıraktı. “Konuşmak için geldim. Pekâlâ, evet... seninle beraber olmak da istiyorum ve neden sürekli beni engellediğini...”

“Seişmeyi, benden ayrılıp sana istediğini verecek bir başkasını bulacak kadar çok mu istiyorsun?” Kylie neden böyle bir soru sorduğunu bilmiyordu çünkü bahsettiği şey çoktan olup bitmişti.

Trey kaşlarını çatı.

“Onunla yattın mı?” diye sordu Kylie. Kalbi bu sorunun cevabını zaten biliyordu ama tahmininde yanılmadığını öğrenmek istiyordu.

Trey hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Yüzündeki ifadeyle Kylie'nin tahminini doğruluyordu.

"O kıza da onu sevdiğini söyledin mi?" Bu düşünce Kylie'nin kalbini bir kâğıt kesiği gibi acıtmıştı.

Gözlerindeki suçluluk ifadesi iyice belirginleşen Trey başını iki yana sallayıp beceriksizce inkâr yolunu denedi. "Hayır, onunla yatmadım. Ayrıca sevdiğim kişi senken neden ona, onu sevdiğimi söyleyeyim ki?"

Kylie, Della gibi, yalanları tespit etme yeteneğine sahip değildi ama Trey'in kendisine yalan söylediğini biliyordu. Bundan adı gibi emindi ve şimdi ona bir şeyler fırlatmak istiyordu. "Yalan söyleme, Derek."

"Derek mi?" Trey yatakta tekrar doğruldu. "Derek de kim?"

"Trey," diye düzeltti Kylie hemen.

"Derek de kim?" diye sordu Trey bir kez daha.

Kylie başını iki yana salladı. "Onun kim olduğu önemli değil. Biz... sen ve ben artık beraber değiliz."

"Yani şimdi onunla mı berabersin?"

Kylie başını tekrar iki yana salladı. Sonra bu buluşmanın ne büyük bir hata olduğunu fark edip suçun biraz da kendisinde olduğu gerçeğiyle yüzleşti. "Üzgünüm. Seninle görüşmeyi kabul etmemeliydim. Seni ne şu an ne de önümüzdeki hafta görmek istiyorum."

Bu sözler Trey'i fazlasıyla üzmüş olmalıydı. Kylie onun o kızla yatmadığı konusunda yalan söylediğini bildiği gibi, yüzündeki acı ifadesinin de gerçek olduğunu biliyordu. Trey, Kylie'yi önemsiyordu. Tek sorun seksi daha fazla önemsemesiydi.

"Başkasıyla mı berabersin? Derek dediğin kişi o mu?" Trey yataktan atlayıp Kylie'nin karşısına geçti.

“İşleri berbat ettiğimi biliyorum, Kylie. Ama... ne olur bana bir şans daha ver. Seni gerçekten özlüyorum.” Elini uzatıp ona dokunmak istedi.

Kylie, Trey’in elini itti. “Beni özlediğine inanıyorum, Trey. Ama şu an bunu yapamam.”

“Seks yapmamız şart değil. Sadece konuşuruz olur mu? Sen hazır olana dek bekleyeceğime söz veriyorum. İzin ver de seni pizza yemeye falan götüreyim. Buraya babamın kamyonetiyle geldim ve...”

“Ben yemek yedim. Kamyoneti nereye park ettin?”

“Ön kapıya ama lütfen...”

“Yapamam,” dedi Kylie.

“Artık bana ilgi duymadığını söyleme sakın. İkimiz neredeyse bir yıldır beraberiz.”

“Ne hissettiğimi bilmiyorum.” Kylie elini tişörtüne sokup sutyenin kopçasını taktı. “Şu an kafam çok karışık... Bildiğim tek şey, beni incittiğin, Trey. Belki okul başladığında... konuşabiliriz. Ama şimdi kötü bir şeyler olmadan seni bu kamptan çıkarmam gerekiyor.”

“Ne gibi kötü şeyler?” diye sordu Trey. Yüzünden tiksintiye benzer bir ifade geçti. “Bu kamp hakkındaki söylentiler doğru mu?”

“Hangi söylentiler?”

“Kuzenim ve geçen seneki kampçılar burada tuhaf işlere karışmış çocuk suçluların tutulduğunu söylüyorlar. Kampta kalanların hepsi kaçıkmiş.”

Kylie sadece birkaç gün önce Trey’in söylediklerine katılabildirdi ama şimdi... “Duyduğun her şeye inanma,” dedi. Yatağın üzerindeki telefonunu aldı. “Bu konuda bana güven, tamam mı? Buradan gitmelisin.” Trey’i kapıya doğru itti.

Patikadan birkaç metre uzak durarak ağaçların arasından geçtikten sonra yemekhaneye ulaştılar. Oraya vardıklarında Kylie bir ağacın arkasına gizlenip etrafı kolaçan etti. Kimsenin olmadığını görünce biraz rahatladı. Trey'i çabucak dışarı çıkardı ve bahçe kapısından geçip kamyonete doğru yürüdüklerinde rahat bir nefes aldı.

Trey ona baktı. "Seni gerçekten seviyorum," dedi.

Kylie başını sallamakla yetindi ve ona gitmesini işaret etti.

Trey kolunu uzattı ve Kylie onun kendisine sarılmasına sesini çıkarmadı. Hatta bu sarılışa karşılık bile verdi. Duyguları bir kez daha harekete geçmişti. Yüreğinin sesini dinleyerek, kendisini terk eden Trey'i asla affedemeyeceğini ama ruhunun küçük bir parçasının onu hâlâ önemsedğini itiraf etti. Hem belki, kim bilir, okul açıldığında bu konudaki hisleri değişebilirdi. Ama şimdilik...

Trey'in kullandığı kamyonetin stop lambaları karanlığa karışana dek otoparkta bekledi. Yapayalnız hissetmekten nefret ediyordu.

Arkasını döndüğünde yanıldığını anladı. Yalnız değildi. Aman ne güzel. Bahçe kapısında duran birisi onu seyrediyordu. Kylie bu kişinin kim olduğunu göremiyor ama Holiday ya da Sky olmadığını umuyordu. Kapıya yaklaştığında kendisini seyreten kişiyi tanıdı.

Bu ne Sky ne de Holiday'di.

Daha kötüsüydü.

Fredericka'ydı.

Kylie korkusunu belli etmemeye karar vererek Fredericka'nın yanından geçti. Tam yemekhaneye ulaşmıştı ki kız hızla gelip önünü kesti.

Kylie ona çarpmadan önce durmayı başardı.

“Demek Hayalet Kız yalnız değildi ha?” dedi Fredericka aşağılayan bir ifadeyle. “O çocukla ne yapıyordunuz? Kulübende sevişiyor muydunuz?”

Kylie, Fredericka bir kurtkıza dönüştüğü için mi bu kadar iğrençti yoksa hep böyle acımasız mı olmuştu merak etti. “Öyle bile olsa en azından ben bunu yatakta yaptım, bazıları gibi ormanda değil.”

Fredericka’nın gözleri bir saniyede siyahtan koyu kırmızıya dönüştü. Kylie kurtadamlar arasında hangi rengin ne anlama geldiği hakkında bilgi sahibi değildi ama bu rengin öfkeyi işaret ettiğini söyleyebilirdi. O an bir kurtadamı öfkelenndirmenin pek de akıllıca bir davranış olmayacağını fark etti.

Öte yandan Fredericka gibi kişilerin güçsüzlerle beslendiğini de biliyordu. Ondan ne kadar korktuğunu belli etmemeliydi.

Kurtkız homurdandı. “Holiday ve Sky senin kampa misafir ağırladığını biliyor mu? Belki de bunu onlara söylemeliyim, ne dersin?” Sesi karın boşluğundan çıkıyor gibiydi.

Kylie birden Holiday’in yemekhaneden çıktığını gördü. Onun Trey’in kampa yaptığı ziyareti öğreneceği düşüncesinden nefret ediyordu ama Fredericka denilen kaltağın bunu sürekli tehdit unsuru olarak kullanmasına da izin veremezdi.

Kylie, kurtkızın yanından ayrılıp Holiday’in karşısına dikildi. “Selam. Az önce burada davetsiz bir misafirim vardı. Bunun kamp politikasına aykırı olduğunu biliyorum. Arkadaşımın beni ziyaret edeceğinden haberim yoktu. Bu yüzden ona kamp dışına dek eşlik ettim ve bir daha asla böyle bir şey olmayacak.”

Holiday kaşlarını çatı ve bir an Kylie’yi azarlayacakmış gibi göründü. Sonra onun arkasına doğru baktı. Bakışları tekrar ona çevrildiğinde az önceki öfkesinden eser kalmamıştı. “Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Bir daha asla böyle bir şey olmasın. Kampa sadece aile günlerinde ziyaretçi kabul ediyoruz.

Normal insanların buraya davetsiz gelip de her şeye burunlarını sokmalarına izin veremeyiz.”

Kylie başını salladı. “Anlıyorum.” Ardından Fredericka’nın kendisini takip etmemesini dileyerek kulübesine döndü.

Kylie o gece saat dokuzda annesine verdiği sözü tutarak babasını aradı. Halledilmesi gereken konuya odaklı bu kısa sohbet canını fazlasıyla acıttı. Babasının, kampa gönderilmeden önce onu ziyaret etmemesinden hiç bahsetmedi. Onun kendisini almak üzere polis merkezine gelmemesinden de.

Bu iki konuyu babası da açmadı.

Sadece Kylie’ye onu çok sevdiğini, özlediğini ve pazar günü aile gününde saat tam onda orada olacağını söyledi. Ah, bir de bir müşterisiyle dışarıda olduğu için artık telefonu kapaması gerektiğini.

Yalnızca bir dakika süren bu görüşmenin ardından annesinin, babasını, işini her zaman ailesinden üstün tutmakla suçladığını hatırladı. O güne dek annesiyle tek bir konuda bile hemfikir olmasının cehennemde kar yağması kadar imkânsız olduğunu düşünürdü. Ama şimdi cehennemdeki kar kalınlığını merak ediyordu. Odasına girip kendini yatağa bıraktı ve küf kokan yastığına sarıldığı halde bu defa ağlamadı.

Belki göz pınarları kurumuştu, belki de Fredericka’ya çok kızmıştı. Belki az önce Trey’le oynamış olmanın şokunu hâlâ atamamıştı; yanlışlıkla Derek dediği Trey’le. Kahretsin, ondan sadece Trey’e benzediği için hoşlanma ihtimaline karşı Derek’e ilgi duymaktan kaçınmıştı. Ama Trey’le beraberken de aklına sürekli o gelmişti. Bu arada şu mavi gözlü kurtadama duyduğu korkuyla karışık ilgiyi de unutmamak gerekirdi. İşler bundan daha karmaşık hale gelebilir miydi?

Kulübe kapısının açıldığını, sonra da çarparak kapandığını duydu. Ev arkadaşlarını karşılamak üzere yataktan kalkmıştı ki birbirlerine savurdıkları sözleri duydu.

“Bilgisayara ben geçecektim,” diye bağırdı Miranda.

“O küçük poponu dümdüz yapana dek döverim seni, cadı,” dedi Della.

“Bana bak seni işe yaramaz vampir!”

Kylie hışımla odaya daldı. Bilgisayarın önünde oturan Della dişlerini göstererek homurdanıyordu. Miranda çenesini kaldırmış ayakta duruyor ve öfkeli bir sesle sivilcelerden bahsederek serçeparmağını sallıyordu.

“Kesin şunu! Bıktım artık,” diye bağırdı Kylie. “Siz ikiniz normal insanlar gibi kavga edemez misiniz?”

Miranda bakışlarını Kylie’ye çevirdi. “Neden normal insanlar gibi kavga edelim ki?”

“Biz normal değiliz,” dedi Della sert bir sesle. “Sen de değilsin ve bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar rahat edersin.”

“Henüz normal olup olmadığımı bilmiyoruz,” diye çıkıştı Kylie. “Pekâlâ, kavgaya devam edip birbirinizi boğazlayabilirsiniz. Sadece arkanızda pislik bırakmayın yeter çünkü etraftan vücut parçaları toplamak zorunda kalmak istemiyorum.” Hışımla odasına yöneldiği anda aslında neden oradan dışarı çıktığını hatırladı. Tekrar Della ve Miranda’ya döndü. “Bu arada gecenin bir yarısı tüyler ürpertici çılgınlıklar attığımı duyarsanız endişelenmeyin. Sadece kâbus görüyor olacağım.” Bu sözlerin ardından bir kez daha odasına yöneldi.

Della arkasından seslendi. “Olduğun yerde kal, Bayan Ukala! Bize bir açıklama yapmadan o odaya girebileceğini mi sanıyorsun?”

Kylie hızla ona döndü. “Gerekli açıklamayı yaptım. Sadece kâbus görüyorum.”

“Onu değil, gizlice kampa girip seni arayan şu seksi çocuğu kastediyorum. Yoksa bugün sana verdiğim o hediyeyi unuttun mu?”

Kylie unutabilmiş olmayı dilerdi. İki oda arkadaşının da soru soran gözlerle kendisine baktığını fark edip Della’nın Trey’i kulübeye getirmek için başını derde sokma riskini göze aldığı düşünerek kızların bir açıklamayı hak ettiğine karar verdi. Mutfak masasına gidip kendini bir sandalyeye bıraktı. “Adı Trey ve o benim için tarih oldu.”

“Çok mu seksi?” diye sordu Miranda, Kylie’nin yanına oturarak.

Della, “On üzerinden sekiz alır,” dedikten sonra tekrar Kylie’ye baktı. “Neden tarih oldu?” Bilgisayarın önünden kalkıp Miranda ve Kylie’nin karşısındaki bir sandalyeye yerleşti.

“Çünkü beni cinsel arzularını tatmin edebileceği bir kız için terk etti.”

“İt herif,” dedi Miranda.

“Pislik,” dedi Della söze girerek. “Keşke söyleseydin de onu biraz pataklasaydım.”

İçerisi bir anda sessizleşti ve üçü orada öylece oturup birbirine baktı. Miranda kollarını masanın üzerine uzatarak gerindi. “Seni cinsel arzularını tatmin edebileceği bir kız için terk ettiğine göre... bu ikinizin hiç... yani anla işte.”

“Neyi anlasın?” dedi Della terslenerek. “Ona ne sormaya çalışıyorsun?”

“O işi yapıp yapmadığını soruyorum,” dedi Miranda. “Sen bakire misin Kylie?”

Yirmi Yedinci Bölüm

Kylie yeni tanıştığı arkadaşlarına bakıp bu kadar özel bir bilgiyi onlarla paylaşmasının doğru olup olmayacağına karar vermeye çalıştı. “Normal bir insan” olmakla ilgili imaları onu hâlâ tedirgin etse de bu iki kızla arasında bir bağ oluştuğunu hissediyordu. Daha önce buna benzer bir bağ sadece Sara’yla kurmuştu.

“Evet, yani hayır... Daha önce hiç... bilirsiniz işte. Sanırım bu sadece kaçık değil, bakire bir kaçık olduğum anlamına geliyor.” Kısa bir süre ellerine baktıktan sonra ekledi. “Bugüne dek bunun doğru olacağını düşündüğüm bir an yaşamadım, anlatabiliyor muyum?”

Miranda öne eğildi. “Kendine fazla yüklenme. Ben de henüz o noktaya ulaşmadım. Hey, beni yanlış anlama. Buna çok yaklaştım ama amcamın da dediği gibi, bu bir yarış değil.”

Kylie ve Miranda aynı anda, yüzü her zamankinden solgun görünen Della’ya döndü.

Miranda elini masaya vurdu. “Anlat bakalım, vampir. Biz her şeyi anlattık.”

Kylie onu dirseğiyle hafifçe dürttü. “İstemiyorsa anlatmak zorunda değil.” Sonra sandalyesine yaslanıp konuyu değiştirmesi gerektiğine karar verdi. “Fredericka beni Trey’le vedalaşırken yakaladı.”

“Ah, kahretsin,” dedi yüzüne biraz renk gelen Della. “Peki, ne yaptı?”

“Beni gammazlamakla tehdit etti ve aynı anda Holiday yemekhaneden dışarı çıktı.”

“Holiday’e söyledi mi?” diye sordu Della.

“Hayır, o kaltağa bu zevki yaşatmamak için Holiday’e ben anlatmaya karar verdim.”

“Ne?” dedi Miranda. “Holiday’e, izin almadan kampa normal bir insan soktuğunu mu söyledin? Duyduğunda deliye dönmedi mi?”

“Hayır. Sadece bana bir daha böyle bir şey yapmamamı söyledi,” dedi Kylie.

Della boğazını temizledi. “Peki, ona çocuğu kulübeye getirenin ben olduğumu anlattın mı?”

Kylie, Sara’nın hep yaptığı gibi abartılı bir hareketle gözlerini devirdi. “Böyle bir şeyi asla yapmam, Della.” Sonra annesinden bir yanıt geldiğini umarak e-postalarını kontrol etmek üzere bilgisayara gitti.

“Ne duydum, biliyor musunuz?” Miranda onlarla harika bir dedikodu paylaşacakmış gibi öne eğildi. “Fredericka’nın anne babası asiymiş. Onu bu kampa almak için birilerinin epeyce çaba sarf etmesi gerekmiş.”

Kylie FAB’den gelen Burnett’in onun ebeveynlerinin de asi olabileceğini söylediğini hatırlayarak, “Asi derken neyi kastediyorsun?” diye sordu.

“Kurallara karşı çıkan kişiler. Kurtadam’lar için bu çoğunlukla onaylı listede olmayan yiyecekleri avlamak anlamına geliyor.”

“Listede olmayan yiyecekler... insanlar mı?” diye sordu Kylie ürperdiğini hissederek.

“İnsanlar, doğaüstü varlıklar ya da çiftlik hayvanları. Hatta evcil hayvanlar.”

Kylie’nin aklına hemen Lucas Parker ve onun ebeveyni geldi. Lucas’ın Fredericka’yla arkadaşlık kurmasının sebebi bu muydu? İkisinin de ebeveynlerinin asi birer kurtadam olması mıydı?

Della ayağa kalkıp buzdolabına gitti. “Bir şeyler içmek isteyen var mı?” Dönüp onlara baktı.

“Diyet kola lütfen,” dedi Kylie.

“Ya sen Miranda?” diye sordu Della.

“Diyet kola harika olur.”

Kylie posta kutusunda yeni bir mesaj olmadığını söyleyen yazıya baktı. “Anneme babamla ikisinin doğum saatini sordum.”

“Eee?” Della bilgisayarın yanına bir kola bıraktı.

Kylie kolasını alıp tekrar masaya gitti. “Annem saatleri hatırlamıyor bu yüzden doğum sertifikalarına bakacağını söyledi. Bana bununla ilgili bir e-posta gönderecekti. İlk fırsatta.” Bu sözlerle birlikte kendini bir sandalyeye bıraktı. “Onu tanıdığım için bunun bir sonraki sene anlamına gelebileceğini biliyorum.”

“Evet, tıpkı onlar için ‘belki’ sözünün ‘hayır’ anlamına gelmesi gibi.” Miranda kendi e-postalarını kontrol etmek üzere bilgisayar masasına yöneldi.

Della tekrar sandalyesine oturup kola kutusunun kapağını açtı ve koca bir yudum aldı.

“Sen kola içebiliyor musun?” diye sordu Kylie.

“Evet.” Della kaşlarını çatı. “Neden ki?”

Kylie omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Yani seni sosis yerken bile gördüm ama vampirlerin içecek olarak sadece... bilirsin işte.”

Della onun sözlerini tamamlamamış olmasına biraz öfkelenerek, “Vampirlerin sadece kan içtiklerini mi düşünüyordun?” dedi.

“Evet. Kan.” Bu kelimeyi güçlükle söyleyen Kylie yüzünün sararmaması için epeyce çaba harcadı.

“Kandan farklı şeyler de içebiliyorum. Gerçi beslenmeme bir faydaları olmuyor ve hiçbiri bana eskisi kadar lezzetli gelmiyor. Ah, bir de beni kötü etkileyen yiyecekler var. Brokoli gibi.”

“Brokoli yediğinde ne oluyor?” diye sordu Kylie.

“Neredeyse patlayacak hale geliyorum. Brokoli bende çok fena gaz yapıyor.”

Kylie yüzünü buruşturdu. “Sanırım bu herkes için geçerli.”

“Hayır,” dedi Miranda omzunun üzerinden onlara bakarak. “Della haklı. Bir vampirin osuruğu kadar berbat bir şey olamaz.” Bilgisayarın ekranına bakıp bir şeyler yazdı. “Fasulyeli dürüm yiyen bir cadının osuruğu dışında...”

Hep birlikte güldüler. Sonrasında tekrar sessizlik oldu. Della kola kutusunu elinde çevirerek, “Ben yaptım,” dedi.

“Lanet olsun, osurdun mu?” diye sordu Miranda, burnunu kapatarak.

“Hayır,” dedi Della. “Bir erkekle beraber oldum.”

Odaya bu defa bu itirafın sebep olduğu saygı dolu bir sessizlik hâkim oldu.

Oturduğu sandalyede onlara dönen Miranda, “Eee?” diye sordu nihayet.

“Güzeldi. Gerçekten güzeldi. Lee’yle bir senedir flört ediyorduk. Onu seviyordum. Doğru olanı yaptığımı hissettim.” Della’nın gözleri doldu ama içindeki acı sesinden bile belli oluyordu. “Fakat sonra bir vampire dönüştüm.”

“Seni bu halinle kabul etmedi mi?” Kylie, Della için üzüldüğünü hissetti ve Trey tarafından terk edildiğinde kendisinin de nasıl incindiğini hatırladı.

Della gözlerini sildi. “Aslında ona söylemedim. Söyleyecektim ama...” Dudağını ısırdı. “Vampire dönüştükten sonra onun yanına gittim. Beni öptüğünde geri çekildi. Vücudumun soğuk olduğunu, belki de soğuk algınlığını hâlâ atlatamadığımı ve... tenim tekrar ısınana dek beni öpmek istemediğini söyledi.”

“Amma da aptalmış,” dedi Miranda.

Della derin bir nefes aldı. “Sevdiğin erkeğe teninin bir daha asla ısınmayacağını nasıl söylersin?” Çenesi titriyordu.

Kylie onun elini tuttu. “Belki de bunu ona anlatmayı denemeliydin. Belki bilseydi seni anlayışla karşılardı...”

“Hayır.” Başını iki yana sallayan Della’nın parlak, siyah saçları yüzünün etrafında dalgalandı. “Hiç sanmıyorum. O harika birisi ama dar görüşlü bir aileden geliyor; tıpkı babamın ailesi gibi. Lee annemin Avrupa asıllı bir Amerikalı olduğunu öğrendiğinde neredeyse benden ayrılacaktı.”

“Bana çok da harika birisiymiş gibi gelmedi,” dedi Kylie.

Della başını tekrar iki yana salladı. “Bu onun suçu sayılmaz. Sorun yetiştirilme tarzında. Bizler kusursuzluğu ilke edinecek şekilde yetiştirildik. En iyi notları almamız, en iyi okullara gitmemiz, en güzel işleri kapmamız beklendi.” Bir kez daha dudağını ısırdı. “Birer canavar olmamız değil.”

Della’dan böyle bir söz beklemeyen Kylie, “Sen canavar falan değilsin,” dedi sert bir sesle. Ama o da Della’yı ilk başta böyle görmemiş miydi? Daha da kötüsü, kendisi de bir ucube olduğunun ortaya çıkmasından korkmuyor muydu?

“Kylie haklı,” dedi Miranda.

Kylie, Della’nın soğuk elini hafifçe sıktı. “O seni sevmiyorsa başkasını bulursun. Gençsin. Güzelsin. Önünde koskocaman

bir hayat uzanıyor.” Hemen sonrasında dudaklarından dökülen soruya hâkim olamadı. “Peki, ölümsüz müsün? Yani daha önce...”

“Ölüp ölmediğimi mi soruyorsun?” diye tamamladı Della.

Kylie yaşadığı utançla kıpkırmızı kesildi. “Ah, Tanrım. Özür dilerim. Bu çok kaba bir soruydu. Seni rahatlatmaya çalışırken... ağzımdan kaçtı.”

“Sorun değil,” dedi Della onu teskin ederek. “Ben ölü değilim. Vampirlerin vücudu insanlarınkinden farklı çalışır, hepsi bu. Gençlik romanlarında okuduğun her şeye inanma. Bizler ölümsüz değiliz; sadece 150 yıl kadar yaşarız.”

“Bu hiç de fena bir rakam sayılmaz.” Kylie, Miranda’ya baktı. “Ya cadılar?”

“Bizim ömrümüz de hemen hemen o kadardır,” dedi Miranda başını bilgisayardan kaldırmadan.

Kylie doğaüstü bir varlık olduğu ortaya çıktığı takdirde kendisinin de uzun yaşayıp yaşamayacağını merak ederek, “Peki, diğer doğaüstü varlıklar?” diye sordu.

“Periler hepimizden uzun yaşarlar,” dedi Miranda, bir yandan bir şeyler yazarak. “Sanırım aralarında beş yüzlü yaşlarında olan bir adam bile var.”

“Şimdi peri olmak istiyor musun?” diye sordu Della.

Kylie sağ dirseğini masaya dayayıp başını avucuna yasladı. “Hayır. Ah, bilmiyorum,” diye mırıldandı bütün bunlardan bunalmış gibi nefesini bırakarak. “Bu berbat bir şey. Annem hayatında bir kez olsun sorduğum bir soruyu yanıtlasa ne olur sanki? Hiçbir şey bilmemekten nefret ediyorum.” Tekrar Miranda’ya baktı. “Bana sen yardım edemez misin?”

“Nasıl?” diye sordu, hâlâ yazdığı e-postayla ilgilenen Miranda.

Kylie’nin niyetini anlayan Della kıkırdarak, “Amma da cesursun,” dedi. “Onun, yaptığı her büyüü berbat ettiğini hatırlamıyor musun?”

“Bu sana hediye olsun.” Miranda omzunun üzerinden Della’ya bakıp ortaparmağını gösterdi.

Della daha da güldü. “En azından serçeparmağını göstermedin.”

Kylie, Della’nın söylediklerini ve ev arkadaşlarının birbirlerine yaptıkları el kol hareketlerini umursamadı. “Annemin doğum sertifikalarını bulup bana üzerlerindeki bilgileri göndermesini sağlayacak bir büyü yapamaz mısın? Durduk yere fıstık ezmesi ve marmelatlı bir sandviç ortaya çıkarabildiğine göre bunu da halledersin, değil mi?”

“Şey...” dedi Miranda bakışlarını bilgisayardan ayırmadan. “Bak ne diyeceğim. Şimdi burnuna dokunup arka arkaya üç kere ‘Miranda bir tanrıçadır,’ de.”

Kylie sırtı ona dönük duran Miranda’ya baktı. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim.” Ona dönen Miranda’nın hiç de şaka yapıyor-muş gibi bir hali yoktu. “Hadi, burnuna dokunup arka arkaya üç kere ‘Miranda bir tanrıçadır,’ de.”

“Bunu söylersem annemi bir kurbağaya falan çevirmezsin, değil mi?” dedi Kylie sol elinin işaretparmağını burnunun ucuna götürerek.

“Yerinde olsam böyle bir şeye kalkışmazdım,” diye uyardı Della.

Miranda kaşlarını çatarak Della’ya baktı. “Bu işi berbat etmeyeceğime dair iddiaya girebilirim.” Serçeparmağını ona doğru uzattı.

“Dediğini yaparsam annem bana beklediğim e-postayı gönderecek mi?” Kylie böyle bir şeyi düşündüğüne bile inanamıyordu ama...

“Evet.” Miranda sıırıttı. “Hatta gelip posta kutunu kontrol edebilirsin. Çünkü annenden bir e-posta aldın bile.”

Kylie ayağa fırlayıp Miranda'yı sandalyeden itti. Nefesini tutup bilgisayarın faresine uzandı. Tek bir tuşa tıklayarak doğüstü bir varlık olup olmadığını öğrenebilirdi. Tek bir tuşa tıklayarak. Tanrım, çok korkuyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

“Hadi aç sunu,” diye bağırdı Della, Kylie’nin arkasından.

Kylie omzunun üzerinden önce sağındaki Della’ya, sonra da solundaki Miranda’ya baktı. Derin bir nefes alıp bakışlarını tekrar e-postaya çevirdi ve üstüne tıklayıp açtı.

Selam tatlım, yanılmışım. Ben gece on birde değil, onda doğmuşum. Tam saati söylemek gerekirse, on yirmi üçte. Baban da sabah dokuz kırk altıda doğmuş. Onu aradın mı...

Kylie sonrasını okumadı. Ne annesi ne de babası gece yarısı doğmuştu. Yüreği boğucu bir duyguyla doldu. Bu rahatlama mıydı? Öyle olmalıydı.

Demek doğaüstü bir varlık değildi.

“Size söylemiştim, çocuklar. Ben sizlerden biri değilim.” Kylie rahatlama diyemeyeceği o boğucu duygunun yüreğini sıkıştırdığını hissetti. Buradakilerden biri olmak istemiyordu, değil mi? Belki de hissettiği, içinde bulunduğu topluma uyum sağlayamamış olmanın yarattığı hayal kırıklığıydı. Bir kez daha. Zaten hayatı boyunca hep böyle hissetmemiş miydi?

Bugüne dek hep diğerlerinden farklı olduğunuzu hissettiniz.
Kylie, Holiday'in bu sözlerini hatırladı ve ilk defa onun haklı olduğunu kabul etti. O kendini hep diğerlerinden farklı hissetmişti.

Kendini hep dışlanmış hissetmişti. Ama aslında... farklı değildi. Şey, belki de öyleydi.

Yine de doğüstü bir varlık değildi.

Annesinden gelen e-posta bunun kanıtıydı.

İlk konuşan Della oldu. "Ben buna inanmıyorum."

Sonra Miranda söze girdi: "Holiday bu özelliğin nesil atlayabileceğini söylemişti."

"Nadiren," dedi Kylie.

"Belki annen yalan söylüyordur," diye ekledi Della.

Kylie vampire baktı. "Neden yalan söylesin ki?"

Della omuzlarını silkti. "Belki de boşanma aşamasında olduğu için sınırları falan bozuktur. Bilmiyorum."

"Annenle baban boşanıyor mu?" diye sordu Miranda.

Della'nın bundan bahsetmiş olmasından en ufak bir üzüntü duymayan Kylie, "Evet," dedi. Onları sadece birkaç gündür tanıyordu ama bu iki kıza güveni sonsuzdu.

"Bu çok kötü." Miranda, Kylie'nin omzunu sıktı.

"Evet." Kylie tekrar e-postaya baktı.

"Sebep ne?" diye sordu Miranda.

"Bilmiyorum. Annem çok..."

"Cadalo," diye tamamladı Della onun yerine.

Kylie neredeyse başını sallayacakken durdu. "Hayır. Pek öyle sayılmaz. O sadece soğuk ve mesafeli bir kadın. Tıpkı buzlu bir dondurma gibi. Babamın ona bir kez bu şekilde seslendiğine bile şahit oldum."

"O halde babanın bir başkasıyla ilişkisi olmalı," dedi Della kayıtsız bir sesle.

Kylie sandalyesinde dönüp Della'ya baktı. "Hayır, yok."

Della suratını buruşturdu. “İnan bana, anneni buzlu dondurma olmakla suçladıysa kendine mutlaka ‘sıcacık’, genç bir kadın bulmuştur.”

“Babam öyle birisi değildir,” dedi Kylie buna gerçekten inanarak. Aynı anda annesinin soğukluğuyla ilgili az önce söylediklerini hatırladı. “Duygusal anlamdaki soğukluğu kastetmiştim, şeyi değil...”

“Biliyorum,” dedi Della. “Beni üzmek için çaba sarf etmene gerek yok.” Böyle söylemişti ama gözleri farklı konuşuyordu.

Kylie güçlü görünmeye çalışmanın ne demek olduğunu biliyordu. Son birkaç hafta bu konuda epeyce deneyim kazanmıştı.

Bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çevirdi. “Bazen annemle yaşamak çok zordur. Onu terk ettiği için babamı suçlayamam.”

“Peki, sen babanla mı yaşayacaksın?” diye sordu Miranda.

Bu soru Kylie’yi evlerinin garaj yolunda durup babasına kendisini de götürmesi için yalvardığı o güne döndürdü. Bunu hatırlamak canını acıtsa da gerçeği kabullenmeliydi; o gün babası sadece karısını değil, kızını da terk etmeye karar vermişti.

“Geç oldu ve yorgunum.” Kylie ayağa kalkıp odasına gitti ve o gün daha erken saatlerde yapamadığı şeyi yapıp ağladı.

Kylie bir sonraki sabah görüşmeye gittiği Holiday’in masasına annesinden gelen e-postanın bir kopyasını koydu.

“Sana söylemiştim,” dedi. “Belki de artık psikoloğumu arayıp ondan anneme beni buradan almasını iletmesini isteyebilirsin.”

Eve döneceği düşüncesi artık Kylie için birkaç gün önce olduğu gibi bir ölüm kalım meselesi sayılmazdı. Hatta yüreğinin küçük bir parçası kamptan ayrılmayı istemiyordu ama doğaüstü bir varlık olmadığına göre buraya ait değildi.

“Bu da ne böyle?” Holiday mesaja baktı ve okuduğunda gözleri kocaman açıldı. Başını kaldırıp Kylie’nin bakışlarıyla

buluştu. “Pekâlâ, şaşırdığımı itiraf etmeliyim ama yine de bu mesaj gerçekleri değiştirmiyor.”

“Nedenmiş o? Daha önce bana bu yeteneğin nadiren nesil atladığını söylemiştin.”

“Peki, hayalet gördüğün gerçeği ne olacak? Ya gece yarısı doğmuş olman? Beyninin diğer insanlardan farklı olması?”

Kylie kendini Holiday’in karşısındaki sandalyeye bıraktı. “Akıl sağlığını yitirmiş olabilirim. Ya da geçen gün söylediğin gibi, enerji yüklü bir hayaletle uğraşıyorum.”

Holiday başını sallayıp öne eğildi. “Belki de... annen ve baban gerçekte düşündüğün kişiler değildir.”

Kylie’nin ağzı açık kaldı. “İnan bana, şu aralar evde olup bitenler yüzünden gerçekten de evlatlık alınmış olmayı isterdim ama annemin hamilelik fotoğraflarını gördüm.”

Holiday ona itiraz edecek oldu ama sonra vazgeçip başını iki yana salladı. “Daha önce de söylediğim gibi, bunu bulmak senin görevin.”

“Benim *görevimdi*. Artık görevimi tamamladım. Aradığım cevapları buldum. Ben sıradan bir insanım.”

Holiday sağ dirseğini masaya dayayıp başını avucuna yasladı. Kylie bunun onun alametifarikası olduğunu düşünmeye başlamıştı çünkü ne zaman “gerçekten böyle mi hissediyorsun?” nutuklarından birine başlayacak olsa hep bu hareketi yapıyordu.

Aynı zamanda Kylie’ye, böyle bir nutuktan önce benzer şekilde hep sandalyesine yaslanıp başını sallayan psikoloğu Bayan Day’i hatırlatmıştı.

İşin kötü tarafı bu taktik Kylie’de her zaman işe yaramıştı.

“Bundan emin misin?” diye sordu Holiday. “Gölge Şelalesi Kampı’ndan ayrılmayı gerçekten istiyor musun?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Kylie kısa bir süre başını ellerinin arasına aldı. “Yani... şu an herkes kendi türündekilerle bera-

ber takılıyor. Miranda cadılarla, Della da vampirlerle. Bense... şey, burada, senin yanıdayım çünkü hiçbir gruba ait değilim." Kendini tamamen dışlanmış hissetti; topluma uyum sağlamakta güçlük çekiyordu.

"Sana burada istenmediğini hissettiren birileri mi var?"

"Sorun bu değil," dedi Kylie.

Holiday uzun uzun nefesini bıraktı. "Dün gece Fredericka'yı gördüm. Aranızda bir sorun varsa..."

"Hayır, yok," dedi Kylie. Kurtkızın onun kendisini gammazladığını düşünmesini istemiyordu. "Bu işin onunla hiçbir ilgisi yok." Aslında bu doğrudu.

Holiday tekrar Kylie'nin annesinden gelen mesaja baktı. "Bak, seninle bir anlaşma yapalım. Bu konuyu etraflıca düşünmek için bana... hayır, kendine iki hafta ver, Kylie. Bu sürenin sonunda yine de buradan ayrılmak istersen annenle bizzat ben görüşeceğim."

Kylie belki gerçekte eve, annesinin yanına dönmeye pek de hevesli olmadığı için –ya da daha büyük ihtimalle Miranda ve Della'yı özleyeceğini bildiği için– iki haftanın çok uzun bir süre olmadığına karar verdi.

"Anlaştık," dedi.

"Harika." Holiday ayağa kalktı. "Önümüzde sadece iki hafta kalmış olabileceğine göre bu işi ciddiye almamızın zamanı geldi."

"Hangi işi?" diye sordu Kylie, odadaki dolaptan iki yoga matı çıkaran Holiday'e.

"Hayaletleri." Matları yere serip Kylie'ye oturmasını işaret etti. "Hayaletlerinle başa çıkmayı öğrenmelisin, Kylie."

"Benim sadece tek bir hayaletim var," dedi Kylie.

Holiday kaşını kaldırdı. "Önce bir taneyle başlar. Ama diğerlerinin de geleceğinden emin olabilirsiniz. Hatta çoktan geldiler bile. Sadece sen bunu hatırlamıyorsun."

Kylie yüreğinin sıkıştığını hissetti. “Neden bahsediyorsun?”

“Dosyanda geceleri kâbus gördüğünü okudum.”

Kylie, Holiday’in bu sözlerle ne demek istediğini anladı. “Gördüklerimin kâbus değil de... hayaletler olduğunu mu söylüyorsun?”

Holiday başını salladı. “Şimdilik uykunda görünüyorlar. Ama sen de benim yaşadıklarımı yaşarsan onları sinemada sıra beklerken, sınıfta otururken, hatta erkek arkadaşınla takılırken de görmeye başlayacaksın.”

Kylie dehşete kapılmış halde uykudan uyandığı ama buna neyin sebep olduğunu bilmediği geceleri hatırladı. Sırtından bir ürperti geçti. “Ben sadece onlardan nasıl kurtulabileceğimi öğrenmek istiyorum.”

Holiday kaşlarını çatı. “Bu tamamen senin tercihin. Ama sana şöyle açıklayayım: Onlardan kurtulmanı sağlayacak düğmeye ulaşmak için hayaletlerin cirit attığı bir yerden geçmen gerekecek.”

“Peki, bu düğmeyi bir kez kapamam yeterli olacak mı? Bunu yaptığımda onlardan tamamen kurtulacak mıyım?”

Holiday omuzlarını silkti. “Bu, duruma göre değişir.”

“Hangi duruma göre?”

“Bir hayaletin seninle konuşmayı ne kadar çok istediğine göre.” Holiday mata oturdu. “Bugüne dek hiç meditasyon yaptın mı?”

Kylie başını iki yana salladı.

“Peki hiç vücut dışı deneyim diye bir şey duydun mu?”

“Hayır.” Ayrıca Kylie vücudunun içinde kalmayı tercih ediyordu. “Yani hayaletlerin, ben istemesem bile o düğmeyi tekrar açabileceklerini mi söylüyorsun?”

“Güçlü bir hayalet bunu yapabilir.” Holiday, Kylie’ye min-dere oturmasını işaret etti. “Ya da istersen onlara kulak verip

taleplerini dinleyebilirsin. Ben bunu tercih ediyorum. Hadi, birkaç meditasyon tekniği çalışalım.”

Sonraki dört gün göz açıp kapayana dek geçti. Kylie, Della ve Miranda’yı birlikte şelalelere gitmeye ikna etmeye çalıştı ama ikisi de buna yanaşmadı. Belli ki Kylie şelaleyi görmek istiyorsa bunu tek başına yapacaktı. Ama ortada ufak bir sorun vardı; dans eden ölüm melekleriyle tek başına karşı karşıya kalma düşüncesinden ölesiye korkuyordu. Bu yüzden oraya gitmeyi takıntı haline getirmekten vazgeçti. Zaten düşünmesi gereken bir sürü şey vardı. Della ve Miranda’nın sürekli didişip durması gibi. İki kız hâlâ günde en az bir kez kavga ediyor ve Kylie de hâlâ ikisinden biri diğerini öldürmeden önce onları ayırıyordu.

Ayrıca sabah ve akşam olmak üzere annesiyle günde iki kez telefon görüşmesi yapıyordu. Annesi ondan telefon gelmediğinde bu işi kendisi üstleniyordu. Annesinden aldığı her telefon Kylie’ye babasının onu hiç aramadığı gerçeğini hatırlatıyordu. Kendine sürekli bunun erkeklere özgü bir davranış olduğunu; erkeklerin, anlatacak bir şey olmadığı sürece telefonu eline almadığını söylüyordu.

Üstelik pazar günü yani bir sonraki gün babasını zaten görecekti. Annesi bu duruma biraz üzülmüştü ama Kylie’ye, babasının o gün kampa gelip gelmeyeceğini sormasını söyleyen de oydu.

Kylie annesinin bunu söylemiş olmasından memnundu. Babasını görmeyi gerçekten istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ve nedense, büyük ihtimalle onu çok özlediği için, pazar yaklaştıkça babasını affetmeye bir hayli yaklaşıyordu. Yarına dek, kızını, kampta geçireceği iki haftanın sonunda yanında kalmasına izin verecek kadar özleyeceğini umuyordu.

Kylie koca bir saati her nasılsa hamilelik korkusunu tamamen üzerinden atıp komşularından birinin on dokuz yaşındaki kuzeniyle yeni bir aşka yelken açan Sara'yla telefonda konuşup mesajlaşarak geçirdi.

Sara'nın üstü kapalı sözlerinden anladığı kadarıyla ikisinin yakın zamanda yatağa gireceklerini söyleyebilirdi. Kylie arkadaşına yeni atlattığı olayı hatırlatmanın eşiğine geldi ama son anda cesaretini yitirdi. Belki de sebep, bunu söylemenin en yakın dostunu kendisinden uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacak olmasıydı.

Sara nasihat almak konusunda asla iyi olmamıştı.

Bu arada Trey de Kylie'yi iki kez arayıp aynı nakaratı tekrarlamıştı. Onu seviyordu ve üzgündü. Kendisine bir şans verdiği takdirde ona sevgisini ispatlayabilirdi.

Kylie bu "ispatın" birbirlerini çıplak bırakmakla ilgili olmasından şüpheleniyordu. Bunu düşündükçe giysilerini üzerinden çıkarmamak konusunda daha da kararlı hale geliyordu. Trey'den yaz tatili boyunca sadece dost kalmayı bile istemişti. Ama Trey o Derek'in ismini telaffuz ettiğinde adeta deliye dönmüştü. Peki hayatına devam edip bir başkasıyla çıkmaya karar verirse ne yapardı? Herhalde öfkeden kudururdu.

Trey, Derek'e biraz daha benzese ne olurdu sanki? Kylie yarı fae olan Derek'le dost kalmayı istemiş ve Derek de karşılığında sadece onun tarafından öpülmeyi arzuladığını belirtip daha fazla üzerine gitmemişti.

Ah, Derek gerçekten iyi birisiydi. Kylie'yle sürekli sohbet ediyor, ona ebeveyniyle yaşadığı problemleri bile soruyordu. Holiday'in, yeteneklerini iade etmek istemelerine içerlemesi hakkında da konuşmuşlardı. Derek çoğu yemekte gelip onun yanına oturuyordu. Her şeye rağmen ona karşı hareketleri sadece

arkadaşçaydı. Artık Kylie'nin, gözbebeklerini çevreleyen altın rengi hareleri seçebildiği seksi ve ısrarcı bakışlar yoktu.

Manalı gülümsemeler yoktu.

Artık nefesi Kylie'nin yanağını okşamıyordu.

Kylie'ye dokunmuyordu.

Onun yanına oturduğunda bile aralarında en az on beş santim mesafe olmasına özen gösteriyordu.

Kylie onun diğer kızlarla omuz omuza oturduğunu gördüğünde içinin acıdığını hissediyordu.

Bu acıyı umursamayıp kendine böylesinin daha iyi olacağını söylüyordu. Bir hafta kadar sonra bu kamptan ayrılacaktı. Ayrıca iyi olan her şeyin eğlenceli olamayacağını da kabul etmek gerekirdi.

Mesela meditasyon yoluyla hayaletlerden kurtulmasını sağlayacak o düğmeyi araması da bir işkenceye dönüşmüştü. Holiday onu günde üç kez yoga matına oturtuyordu. Esans yakmayı, sayı saymayı, müzik dinlemeyi, hatta görselleştirmeyi bile denedikleri halde hiçbir şey işe yaramamıştı. Kylie'nin zihni farklı bir boyuta geçmeyi reddediyordu.

Holiday umudunu hiçbir zaman yitirmiyordu ama Kylie için aynı şey söylenemezdi. Kamp lideri başarısızlıkla sonuçlanan her seansın ardından, "Başaracaksın. Söz veriyorum," diyordu.

Kylie'ye göre bunu bir türlü yapamaması, onlardan biri olmadığının yeni bir ispatıydı. Gerçi yeni bir ispata falan ihtiyacı yoktu ama yine de...

Zihnindeki küçük bir soru işaretine neden olan tek şey Asker'in onu ziyaret etmekten hâlâ vazgeçmemiş olmasıydı. Kylie, Holiday'den hayalete artık onu oyalamamasını söylemesini istemişti.

Holiday de ona her zamanki cevabı vermişti: "İşler o şekilde yürümüyor."

Kylie artık bu cevaptan nefret etmeye başlamıştı.

Hayaletin kendisini her gün ziyaret etmesinden de.

Neyse ki o günden sonra bir daha Kylie'ye kanlı oyunlar oynamaya falan kalkışmamıştı ama onu görmek bile Kylie'yi korkutmaya yetiyordu. Bakışları ve duruşu tüyler ürpertecek kadar tanıdıktı. Kylie kendini Holiday'in haklı olduğuna inandırmıştı. Asker'i gördüğünde yaşadığı tuhaf dejavu hissi, gecelerini bölen kâbusların büyük ihtimalle onun görüntüleriyle dolu olduğunu söylüyordu.

Holiday Kylie'ye onunla konuşmasını bile önermişti ama bu düşünce Kylie'yi ölesiye korkutuyordu. Asker konuşmak üzere dudaklarını araladığında ağzından kan ve solucan taşıdığını hayal ediyordu. Hayır, Kylie ağzını kapalı tutacak ve onun da aynı şeyi yapması için dua edecekti.

Neyse ki son birkaç gün Lucas ve Fredericka'dan uzak durmayı başarmıştı. Ama her sabah Kamp Arkadaşlarınızla Tanışın saati için kura çekilirken ikisinden birinin onun ismini çekeceği düşüncesiyle nefesi kesiliyordu.

O gün de farklı olmadı. Kylie, Lucas ya da Fredericka'nın onun ismini çekmesi durumunda fena bir baş ağrısından mustaripmiş gibi yapıp o gün için izin istemeye karar vermişti.

Elbette Fredericka onu kendisinden korkmakla suçlayacaktı. Ama Kylie onun bundan emin olmasındansa kendisini suçlamasını tercih ederdi. İkisi bir saat boyunca yalnız kalırsa Fredericka Kylie'nin korkusunun kokusunu mutlaka alırdı.

Kylie şimdi Miranda'yla Della'nın arasında durmuş, kampçıların isim çekip eşleştikleri kişileri duyurmalarını seyrediyordu.

Miranda'nın, isminin hoş bir vampir olan Chris tarafından çekilmesi için dua ettiğini biliyordu. Della isminin kime çıktığını umursamıyormuş gibi görünüyordu ama Kylie önceki gün sinsi vampiri şekil değiştiricilerden biri olan Steve'e kaçamak

bakışlar atarken yakalamıştı. Bunu ona sorduğunda Della inkâr yoluna gitmiş ancak yanaklarının hafifçe kızardığı da Kylie'nin gözünden kaçmamıştı. Bir vampirin yüzünün kızarabileceğini kim tahmin ederdi ki?

Derek, Kylie'nin yanına geldi. "Selam," dedi Kylie gülümseyerek. Ah, tamam, dudaklarındaki gülümseme her zamankinden daha geniş olabilirdi.

Derek kayıtsız denilebilecek bir sesle, "Selam," dedikten sonra dikkatini eşleşecekleri isimleri çeken kampçılara verdi. Kylie dikkatini başka bir yere vermesini fırsat bilerek onu rahatça süzebildi. O gün vücudunu saran açık yeşil bir tişört giymişti. Kylie başını onun göğsüne yasladığı anı hatırladı. Bunun ne kadar güzel bir duygu olduğunu tüm berraklığıyla hatırlıyordu; başını kaldırıp baktığında dudaklarının nasıl birbirine yaklaştığını da.

Gözlerini kırpıştırıp bu düşünceleri zihninden atmaya çalışarak bakışlarını Derek'in göğsünden ayırdı. Derek'in üzerinde neredeyse dizlerine kadar gelen haki bir şort vardı. Bacakları biraz kıllıydı ama cılız sayılmazdı. Kylie bakışlarını yukarı çevirirken onun dirseğinin iç kısmındaki yara bandını fark etti.

Elini uzatıp kolunu kendine doğru çekti. "Bu... bu... ona kan verdin mi?"

"Evet." Derek onun gözleriyle buluştu ve günlerdir ilk defa bakışlarını kaçırmakta aceleci davranmadı. İkisi Kylie'nin özlemini çektiği o anlardan birini yaşıyordu.

Kylie elini usulca bandın üzerinde gezdirdi. "Üzgünüm."

"Ne için? Bunu yapan sen değilsin ki."

"Canın yandı mı?"

"Hayır." Derek yeryüzünde ikisinden başka kimse kalmamış gibi Kylie'ye bakmaya devam etti. Kylie onun gözlerindeki altın rengi harelerin parladığını gördü ve kahretsin, ona biraz daha yakınlaşmayı istedi.

Aynı anda, “Derek!” diye seslendi kulakları sağır eden bir ses. “İsmin bende!”

Birisi Derek’i Kylie’nin yanından çekip aldı. Kylie başını kaldırıp bunu yapanın kim olduğuna baktı; esmer güzeli bir peri olan Mandy’ydi.

Kylie kızın, kollarını Derek’in boynuna dolayıp dudaklarına bir öpücük kondurmak üzere onu kendine doğru çekmesini seyretti. Önce Derek’in, kızın sevgi gösterisi karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayacağını düşündü. Ama Derek kısa bir an Kylie’ye baktıktan sonra dikkatini, yeni bir öpücük için parmaklarının ucunda yükselmiş Mandy’ye çevirdi.

Onun bu hareketine hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Hatta... hatta mutlu bir hali vardı. Sonra Mandy’ye, Kylie’yle paylaştığı o “özel” gülümsemelerden birini sundu.

“Harika. Hazır mısınız?” diye sordu yerinde duramayan esmer kıza.

“Beni götürmek istediğin yer neresiydi?” diye sordu Mandy.

“Sorunu yanıtlamak yerine seni doğrudan oraya götürmeme ne dersin?” dedi Derek.

Mandy’yi de o dereye mi götürecekti? Kylie içine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. İlk başta bu duyguyu tanıyamadı ama sonra Trey’i partide yeni kız arkadaşıyla gördüğünde de aynı duyguyu hissettiğini hatırladı. Neyse ki Derek dönüp bir daha ona bakmadan önce bu duyguyu bastırmayı başarmıştı.

Derek’in açık yeşil gözleri onunkilerle buluştu. “Sonra görüşürüz, tamam mı?”

“Tamam.” Kylie yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. Derek’le sadece arkadaştı ve Kylie onu kıskanma hakkına sahip değildi. Yine de... neden bu kadar canı acıyordu?

Dudağını ısırdı. İşte Derek’e karşı bir şeyler hissetmek istemesinin sebebi buydu. Bu hisler canını acıtıyordu. Kendine

biraz daha işkence etmek istermiş gibi dönüp tekrar Derek'le kıza baktı ve ikisinin el ele tutuşarak uzaklaştıklarını gördü.

"Ah, kahretsin," dedi Miranda birden. Kylie oda arkadaşlarının orada olduğunu bile unuttuğunu fark ederek Miranda'ya döndü. Eh, o hâlâ bıraktığı yerde duruyordu. Ama Della çoktan oradan ayrılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Kylie. "İsmi kim çekti?"

Miranda yüzünü buruşturdu. "Benim değil. *Senin ismini.*" Kylie'yi dirseğiyle dürttü. "İsmi kimin çektiğini duymadın mı yoksa?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kylie belki de şimdi baş ağrısı çekiyormuş gibi yapmanın tam zamanı olduğunu düşünerek arkasına dönüp şakağına dokundu. “Kim çekti?”

“Ben,” dedi yan taraftan gelen tanıdık bir erkek sesi.

Kylie sese döndüğünde karşısında Perry’yi buldu ve elini indirdi. Perry baş ağrısı çekiyormuş gibi yapmaya *değmezdi*.

“Kulaklarımı çekmeyeceğine söz ver,” dedi Perry ama gözlerinde ondan özür dilediğini söyleyen bir ifade vardı.

“Tamam ama sakın şekil değiştirmeye falan kalkışma. Bu beni tedirgin ediyor.”

“Eğlenmeyi bilmiyorsun,” dedi Perry. Kylie onun kendisinden çok Miranda’ya baktığını fark etti.

“Evet,” diye mırıldandı Miranda, tekrar Kylie’ye dönerek. “İsmimi Chris çekti. Bana şans dile,” dedikten sonra elini kaldırıp saçlarını düzeltti.

“İyi şanslar,” dedi Kylie, Perry’nin kaşlarını çatıldığını fark ederek.

Perry bakışlarını oradan uzaklaşan Miranda ve Chris’in üzerine kilitleyip, “Nerede konuşmak istersin?” diye sordu. Kylie daha önce hiç bu kadar hüzünlü bir şekil değiştirici görmemişti.

“Fark etmez...” Birden aklına kurnazca bir fikir geldi. Bu yanlıştı. Ah, hem de çok yanlıştı ama kendine hâkim olamıyordu. “Dere kıyısında bir yer biliyorum.”

Kylie ertesi sabah saat tam onda yemekhanede babasını bekliyordu. Sözlerine önceden çalışmıştı ve babasına onun yanına taşınma isteğini ne şekilde aktaracağını biliyordu. Tahmin ettiğinden çok daha kolay olacaktı.

Bir önceki akşam annesi ona işinde terfi ettiğini ama bundan sonra zaman zaman seyahatlere çıkması gerekeceğini söylemişti. Dolayısıyla Kylie’nin babasıyla yaşaması gayet mantıklıydı. Gerçi Kylie henüz annesine bu düşüncesinden bahsetmemişti. Evet, bu biraz daha bekleyebilirdi.

Derek yemekhane kapısından içeri girdi. Kylie’yi görünce yanına gitti. Kylie onu Mandy’yle Tanrı bilir ne şekilde yakalamayı umarak Perry’yi dere kıyısına sürüklediğini hatırladığında yüzünün kızardığını hissetti. Ama Derek orada değildi. Bu yüzden Kylie o iri kayanın yanından geçip gitmiş ve Perry’yle birlikte ormanın içlerine doğru beş yüz metre kadar daha yürümüştü.

Derek’le birbirlerini ilk kez yakından tanıdıkları o yerdeki hatıraları kirletmek istemiyordu, işte bu kadar basitti.

Derek’in Mandy’yi ikisi için özel olan bu kayaya götürmediğini öğrenince kendini çok daha iyi hissetmişti ama onun, kızı farklı bir yere götürüp... Tanrı bilir neler yaptığını akıl edemeyecek kadar da aptal değildi. Bunun için onu suçlayacak kadar da aptal sayılmazdı. Onunla arkadaş kalmak isteyen kendisiyken Derek’i nasıl suçlayabilirdi? Yine de...

“Erken gelmişsin,” dedi Derek dostça bir gülümsemeyle.

Kylie elinde olmadan Derek’in, baş başa kaldıklarında Mandy’ye ne tür bir gülümseme sunduğunu merak etti. Onu

öpmüş müydü? Onu hiç o kayaya götürmüş müydü? “Babam saat tam onda burada olacağını söyledi.”

“Annen daha sonra mı gelecek?” diye sordu Derek.

“Hayır,” dedi Kylie. “Annem babamla karşılaşma riskine girmek istemiyor. İkisi dünya dursa bir araya gelmeyecek.”

“Üzüldüm. Bu senin için zor olmalı.” Derek bunu öylesine ilgili bir sesle söylemişti ki Kylie içinin burkulduğunu hissetti. Bir önceki geceyi onun Mandy’le omuz omuza oturup kahkahalar atmasını seyrederek geçirmişti. Zamanı geri almayı, onunla arkadaş olarak kalmak istediğini söylediği anı silmeyi arzulamıştı. Öte yandan, yakında eve döneceği için belki de böylesi en iyisiydi.

“Senin annen geliyor mu?” diye sordu Kylie, Derek’in ona geçmişini anlatacak kadar güvenmiş olmasından duyduğu hoşnutlukla. *Mandy’ye de bu konuda bir şeyler anlatmış mıydı?*

“Korkarım ki evet,” dedi Derek. “Annem üzerime titrer. Bu...”

“Baban sizi terk ettikten sonra mı başladı?” diye sordu Kylie sesini alçaltarak.

Derek başını salladı ve aynı anda açılan kapıdan içeri birkaç kampçıyla birlikte bir grup ebeveyn girdi.

“İşte orada,” dedi Derek. “Gitsem iyi olur.”

“İyi şanslar.” Kylie dayanamayıp Derek’in elini sıktı. Ona dokunmakta hem doğru... hem de yanlış olan bir şeyler vardı. Bir arkadaşla dokunmak, koldan yukarı tırmanan böyle bir karıncalanmaya sebep olmamalıydı. Derek durup ona baktı.

Yüzünde her zamankinden daha sıcak bir gülümseme vardı. “Sana da.”

Kylie arkasından baktı ve onu özleyeceğini itiraf etti. Kahretsin, Miranda ve Della’yı da özleyecekti. Kavgalarını değil ama onları özleyecekti.

İçinde bulunduğu melankoliden sıyrılıp salona dolan ebeveynler arasında babasını bulmaya çalıştı.

Onu göremedi ama gelenler arasındaki bir çiftin Della'nın ebeveynleri olduğundan emindi. Avrupalı bir kadınla Asyalı-Amerikalı bir adam kalabalığa göz gezdiriyordu. Della'nın onları bir saat kadar sonra beklediğini ve şu an kulübede olduğunu bilen Kylie çiftin yanına gitti.

"Selam, ben Kylie. Siz Della'nın anne ve babası mısınız?"

"Evet, Della nerede?" diye sordu kadın.

"Sizi bu kadar erken beklemiyordu. İsterseniz geldiğinizi haber vermek için kaldığı kulübeye birini gönderebilirim."

"Hâlâ yatakta mı?" diye sordu adam. "Tanrım, bu kampın onu düzeltereğini sanıyordum." Karısına baktı. "Kamp yetkililerine uyuşturucu testlerinin sonuçlarını soracağım. Böyle bir test yapılmadıysa da onu buradan alıp daha iyi bir tesise götüreceğim."

Kylie adamın sert ses tonuna tepki vermemeye çalıştı. Ama içinden kendi babasına teşekkür etti. Babası onu almak için polis merkezine gelmemişse ne olmuştu sanki? Kylie kamp için yola çıkmadan önce de onu görmeye gelmeliydi ama ne olursa olsun Kylie babasının Della'nın suratsız babasından çok daha iyi olduğundan emindi.

"Ah, Della çoktan uyandı," dedi. Bunun büyük ihtimalle doğru olmadığını bildiği halde Della'yı babasının davranışından korumak istemişti.

Kendi babasının içeride olup olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra, "En iyisi ben gidip onu getireyim," dedi.

Ağır ağır kapıya doğru yürüdükten sonra Della'nın bir an önce uyanıp giyinebilmesi için tüm gücüyle koşmaya başladı.

Kylie bir saat kadar sonra yemekhanenin arka tarafında oturmuş, çocuklarını ziyarete gelenleri seyrediyordu. Della'yı rekor sürede

uyandırıp giyinmesini sağlamıştı. Kulübeye giderken Holiday'ın ofisine uğrayıp onu Della'nın babasının uyuşturucu testlerini görmek istediği konusunda uyarılmıştı.

Kylie bakışlarını, yüzlerinde sert birer ifadeyle onları dinleyen ebeveyninin eşliğinde kız kardeşiyle sohbet eden Della'ya çevirdi. Uzaktan bakıldığında bu ziyaretin çok da iyi gittiği söylene-
mezdi. Della ailesini göreceği için en başından beri endişeliydi ve babasının öfkesini duyduktan sonra Kylie onu suçlayamazdı.

Miranda'nın anne ve babası Della'nınkilerden yirmi dakika kadar sonra gelmişti. Kylie, Miranda'yı hiç onların yanında olduğu kadar güvensiz görmemişti. Omuzları çökmüş halde oturuyor, yüzü bir kez olsun gülmüyordu. Miranda her zaman gülümser ve asla sindirilmiş bir çocuk gibi görünmezdi ama şu an böyle görünüyordu. Kylie hem Miranda'nın hem de Della'nın ailesinin yanına gidip onlara kızlarıyla ev arkadaşı olmaktan ne büyük bir mutluluk duyduğunu söylemek istedi ama nedense bu ona aşırı duygusal bir hareket olacaktı gibi geldi.

Derek ve annesi biraz yürüyüş yapmak üzere ayağa kalktı. Az önce Derek annesini onunla tanıştırmak için Kylie'nin yanına getirmişti. Kadıncağız oğlunun alnına düşen bir saç tutamını geriye ittiğinde Kylie gülmek için dudağını ısırarak zorunda kalmış ve Derek de kıpkırmızı kesilmişti.

"Selam," dedi Holiday, Kylie'nin yanına gelerek. "Baban hâlâ yok mu?"

"Daha gelmedi. Herhalde yolun ne kadar süreceğini hesaplayamadı. Harita gibi şeylerle hep annem ilgilenirdi. Ayrıca erkekleri bilirsin, durup birine adres sormayı ancak saatlerce yol aldıktan sonra akıl ederler."

Kylie saçmalamaya başladığının farkındaydı ama elinde değildi. Babasının hiç gelmeyeceğini düşünmektense saçmalamayı tercih ederdi.

Holiday sırtıttı. “Erkekler. Onlarla yaşamak zor. Ama onlarsız da eğlenceli olmuyor bazen.”

Kylie bu sorunun bir kamp liderine sorulamayacak kadar özel olup olmadığını bilmediği halde, “Senin hayatında... birisi var mı?” diye sordu Holiday’e. “Parmagında yüzük falan göremiyorum.”

Holiday omuzlarını silkti. “Bazen erkeklere katlanmaktansa sönük bir hayat sürmeyi tercih edersin.”

“Bu boşandığın anlamına mı geliyor?”

“Hayır, biz rahibin karşısına çıkmayı başaramadık. Yüzüğümüz, düğün tarihimiz, hatta gelinliğim bile alınmıştı. Ama düğünden bir saat önce nişanlığımın ortadan kaybolduğunu fark ettim.”

“Bu berbat bir şey olmalı.”

“Evet, öyleydi.”

“Sana sebebini açıkladı mı?”

“Benden daha iyi anlaşılabildiği birisini bulduğunu söyledi. O da kendisi gibi bir vampirdi.”

“Ah, Tanrım. Nişanlığın Burnett olamaz, değil mi?”

Holiday’in gözleri büyüdü. “Hayır. Bunu da nereden çıkardın...”

“Burnett senden hoşlanıyor,” dedi Kylie dayanamayıp. “Belli etmeden sürekli seni süzüyor.”

“Lütfen ama, o adamın burnu bir karış havada. Ben asla...”

“Oldukça yakışıklı birisi,” dedi Kylie.

“Lanet olsun, biliyorum.” Holiday iç geçirdi. “Ondan bu yüzden de nefret ediyorum.”

Gülüştüler.

Holiday, Della ve ailesine baktı. “Beni uyardığın için teşekkürler. Della’nın babası zor bir adam.”

“Biliyorum,” dedi Kylie. “Bu bana aslında ne kadar şanslı olduğumu hatırlattı. Babamla tanışınca göreceksin. O kesinlikle böyle birisi değildir.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Holiday.

Kylie Holiday’ın, babasına bakıp onun doğaüstü bir varlık olduğunu söylemeyi umduğunu biliyordu. Gerçi Kylie buna inanmıyordu. Babasının yetenekleri yoktu. Elbette o da kendine göre bazı yeteneklere sahipti ama bunlar doğaüstü yetenekler değildi.

Kylie iç geçirip kapıya baktı ve babasının elini çabuk tutmasını diledi. Onun tarafından kucaklanmaya fena halde ihtiyacı vardı.

Bakışlarını tekrar Della’ya çevirip onun hiç babası tarafından kucaklanıp kucaklanmadığını merak etti. “Sence Della hayatının geri kalan kısmını diğer vampirlerle mi geçirmeli?” diye sordu Holiday’e.

Holiday iç geçirdi. “Yeni bir vampir için normal insanlarla bir arada olmak çok zordur. Özellikle de her hareketini kontrol eden birisiyle yaşamak. Ama Della ailesine değer veriyor ve onlardan ayrılması da çok zor olacak. Korkarım ki hangi yolu seçerse seçsin onu zor günler bekliyor.”

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Kylie arkadaşı için üzül-
düğünü hissederek.

Aynı anda kapı açıldı. Kylie babasını görmeyi umarak nefesini tuttu. Ama yanında yaşlıca bir kadınla içeri giren Lucas Parker’dı. Onun kadının kolunu nasıl da sevgiyle tuttuğu Kylie’nin gözünden kaçmadı. “Kim bu kadın?” diye sordu.

Holiday başını kaldırdı. “Lucas’ın büyükannesi.”

Kylie, Lucas’ın ebeveyniyle karşılaşma ihtimalini hiç düşünmemişti. İsteyebileceği en son şey onların kendisini hatırlamasıydı; hele ki Lucas onu hatırlamamışken. “Lucas’ın ebeveyni gelmiyor mu?”

“Korkarım ki hayır. Lucas’ın anne ve babası o doğduktan hemen sonra öldürülmüş. Lucas büyükannesi tarafından yetiştirilmiş.”

“O doğduktan hemen sonra öldürülmüş olamazlar,” dedi Kylie hiç düşünmeden.

“Evet, bu berbat bir şey,” dedi Holiday, Kylie’nin bir gerçeği belirttiğini değil, bu duruma inanmadığını düşünerek. “Dasyasında onlar öldürüldüklerinde sadece bir ya da iki haftalık olduğu yazıyor.”

“Ah.” Kylie bakışlarını kaçırdı. Sonra Miranda’nın, asilerin çocuklarıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Lucas bu öğrenildiği takdirde sorguya çekileceğini bildiği için anne ve babası hakkında yalan mı söylemişti? Ve asi olarak doğanların ölene dek asi kalacaklarına dair o söyleyiş doğru muydu?

“Yok artık,” dedi Holiday birden.

Kylie başını kaldırıp baktığında Burnett James’in içeri girdiğini gördü. Suratı asıktı ve Kylie’nin ters giden bir şeyler olduğunu anlaması için doğaüstü bir varlık olmasına gerek yoktu.

Holiday telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Ardından kaşlarını çatarak telefonu tekrar cebine koydu. “Sky nasıl oluyor da bu adam ortaya çıktığı her defasında ortadan kaybolmayı başarıp beni onunla tek başıma ilgilenmek zorunda bırakıyor acaba?”

Kylie, Holiday’in kendisinden bir cevap beklediğini düşünmediği için hiçbir şey söylemeyip omuzlarını silkmekle yetindi.

“İzninle,” dedi Holiday. “Sanırım yeni bir mücadele daha vermem gerekiyor.”

Kylie kısa bir süre sonra Holiday’in Burnett’le yemekhaneden dışarı çıktığını gördü. Saatine bakıp patlak lastik gibi bir sorunla karşılaşmadığından emin olmak için babasını aramayı

düşündü. Elbette onun lastik değiştirmeyi bildiğinden emindi çünkü saatlerce çaba harcayarak Kylie'ye bunu öğreten kendisiydi.

Benim kızım asla yolda kalmayacak. Kylie onunla nasıl da hızlı lastik değiştirme yarışına girdiklerini hatırlayarak gülümsedi. Zihni böyle güzel anılarla dolunca babasının son günlerdeki düşüncesizce davranışlarını affetmeye karar verdi. O yaptığı birkaç ufak yanlışlık yüzünden suçlanamayacak kadar iyi bir babaydı. Kylie babasının, annesinin bundan sonra sık sık seyahate çıkacağını duyduğunda kendi yanında kalmasına izin vereceğini bildiği için tekrar gülümsedi.

Bir saat kadar sonra babası hâlâ ortalarda yoktu ve Kylie artık gülümsemiyordu. Aklında trafik kazası gibi çığınca düşüncelerle telefonunu çıkarıp onu aradı.

Babası telefonu üçüncü çalışında açtı. “Merhaba, tatlım,” dedi.

Onun sesini duymak bile Kylie'yi rahatlatmıştı. “Selam, baba. Ne kadar yolun kaldı?”

“Nereye?”

Kylie boğazının düğümlendiğini hissetti. Babasının sözlerini hatırladı. *Saat tam onda oradayım.* “Yoksa unuttun mu?”

“Neyi?”

Kylie'nin boğazındaki yumru büyüdü ve burun delikleri yanmaya başladı. “Kampta aileler günü düzenleniyor. Sen de bana...” Dudağını ısırdı ve babasının, az sonra kapıdan içeri gireceğini söyleyerek bir kahkaha atması için dua etti.

Ama öyle olmadı.

“Kahretsin.” Kylie onun nefes aldığını duydu. “Bugün oraya gelemem, tatlım. Ofisten getirdiğim evraklarla boğuşuyorum. Çok yoğun bir hafta geçirdim.”

“Ama demiştin ki...” Kylie ayağa kalktı ve ağzına dek ebeveynlerle dolu bir mekânda kendini kaybedip sinir krizi geçirmemek için yemekhanenin karşı tarafına yürüdü.

“Ne demiştin?”

“Kapatmalıyım.” Kylie telefonu kapayıp yalnız kalabileceği bir yer bulmak için kapıdan dışarı fırladı. Ama yalnız değildi. Kulübeye ulaşana dek o soğuk varlığı yanında hissetti. Yüreği öfke ve acıyla dolu olduğu için güçlkle nefes alıyordu. Elini kapı koluna atmışken durdu. Soğuğun sırtına bastırıldığını hissediyordu bu yüzden arkasına baktı.

Asker hem oradaydı hem de onun gibi ağlıyordu. Aradaki tek fark onun gözlerinden dökülen yaşların kan kırmızısı olmasıydı.

Korku Kylie’nin yüreğinde kendine yer bulmak istedi ama çoktan oraya yerleşmiş öfke buna izin vermedi. “Defol!” diye bağırdı Kylie hayalete. “Beni yalnız bırak!”

Otuzuncu Bölüm

Ertesi sabah odasından dışarı çıktı ve Della'yı bilgisayarın karşısında bir şeyler yazarken bulunca büyük bir şaşkınlık yaşadı. Della sabah saatlerinde asla orada olmazdı.

“Senin sabah erken saatte yapılacak bir işin yok muydu?” diye sordu.

“Yoktu,” dedi Della. Yüzü asıktı. İşin gerçeği dünden beri üçünün de yüzü asıktı. Dün gece her zamanki uyku öncesi sohbetlerini yapmak üzere mutfak masasının etrafına bile toplanmamışlardı. Belli ki aile gününden sonra üçü de şeytanlarıyla başa çıkmak zorunda kalmıştı ve bu iş en iyi tek başına yapıldı. Gerçi Kylie gecenin büyük bir kısmında yalnız kalmamıştı.

Asker gece boyu bir ortaya çıkıp bir kaybolmuştu. Kylie onu gözleriyle görmemiş ama soğuk varlığını hissetmişti. Şu meditasyon işini kısa zamanda kavrayıp bütün bunlara bir son vereceğini ummaktan başka çaresi yoktu.

Della yazmaya ara verip Kylie'ye baktı. “Babam sana kaba davrandıysa özür dilerim. Gelip beni apar topar kulübeden aldiğın için de teşekkürler.”

“Baban bana kaba davranmadı.” Kylie neredeyse onun kaba davrandığı asıl kişinin Della olduğunu söyleyecekti ama son anda Della’nın bunu zaten bildiğine ve tekrar hatırlamaya ihtiyaç duymadığına karar verdi.

“Evet, şey, bazen ona katlanmak zordur. Ama inan bana kötü niyetli birisi değildir.”

“En azından senin baban oradaydı.” Kylie bir önceki gece annesinden babasının kampa gelmediğini saklamak için nasıl da yalan söylemekle konuyu değiştirmek arasındaki o ince çizgide yürüdüğünü hatırladı. Annesi duysa sinir krizi geçirirdi. Ve geçirdiği krizler hiç de hoş olmazdı. Yine de Kylie’nin yüreğinin bir parçası neredeyse onun böyle bir kriz geçirmesini istemişti.

Ne de olsa babası, Kylie’ye orada olacağına dair herhangi bir söz vermemiş gibi davranmıştı.

“Posta kutuna bakmak ister misin?” diye sordu Della. “Sanırım babandan bir e-posta almışsın.”

Kylie’nin yüreği sıkıştı. “Hayır. Daha sonra bakarım.” *Ya da bakmam.* Henüz özür dinlemeye hazır değildi. Bakışlarını etrafta gezdirdi. “Miranda nerede?”

“Dışarıda. Chris’i görmeyi umuyor ama bizi bekleyeceğini söyledi. Gitmeye hazır mısın?”

Kylie başını salladı. “Elbette.”

Dakikalar sonra Della’yla dışarı çıktıklarında Miranda onları kulübenin yanında bekliyordu.

Bakışlarını onlara çevirdi. “Selam, çocuklar. Sanırım burada yuvasından düşmüş yavru bir kuş var. Ah, kahretsin. Görünüşe bakılırsa kanadı da kırılmış. Zavallı şey.”

Della ve Kylie hızlı adımlarla Miranda’nın yanına gitti. Miranda avucunu açıp içindeki küçük kuşu yüzüne doğru tuttu. Kuşun kanatlarından biri tuhaf bir açıyla aşağı sarkmıştı.

“Onu büyüyle iyileştiremez misin?” diye sordu Della.

“Keşke yapabilsem. Ama korkarım ki böyle bir büyüü de... yüzüme gözüme bulaştırırım,” dedi Miranda kendinden nefret ettiğini söyleyen bir ses tonuyla. Bunun annesinin yaptığı ziyaretin bir sonucu olduğu belliydi.

Miranda, Kylie’ye baktı. “Sence seni beyin taramasından geçiren şu kız... onu iyileştirebilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Kylie. Aynı anda kuşun siyah gözlerinin maviye döndüğünü fark etti. Sonra onun Miranda’ya olan bakışları dikkatini çekti. Kylie daha önce bu hayranlık dolu bakışları şu malum şekil değiştiricinin yüzünde görmüştü. Della’ya baktı. O da bakışlarına karşılık verip gözlerini devirdi. Ah, evet. Bu kesinlikle Perry’ydi.

“Sanırım onun için yapabileceğimiz en iyi şey boynunu kırmak olur,” dedi Kylie.

“Ah, kesinlikle öyle,” dedi Della da.

Kylie, Miranda’ya yaklaştı. Kuş başını çevirip ona baktı ve gözle görülür bir biçimde irkildi. *Evet, seni küçük pislik, benden korksan iyi edersin.*

“Çok acımasızsınız.” Miranda kuşu göğsüne bastırdı ve başını öne eğip onunla konuştu. “Endişelenme, Miranda seninle ilgilenecek,” dedi tatlı bir sesle.

“Onun cinsiyetini kontrol etmeye ne dersin?” dedi Kylie elinde olmadan kıkırdayarak.

Onun ne demek istediğini nihayet anlayan Miranda’nın yüzündeki ağlamaklı ifade bir anda değişiverdi.

Kuşkulu gözlerini kuşa çevirdi. “Bu sen misin Perry?”

Aynı anda avuçlarından kıvılcımlar çıkmaya başladı. Miranda kuşu tutan ellerini geri çekti. Perry yüzü kızarmış halde poposunun üzerinde yere düştü.

“Ben sadece uçarak buradan geçiyordum. Ben... yanlış bir şey yapmadım. Pencerenizden içeri bile bakmadım.” Bakışlarını

Kylie'ye çevirdi. "Sakın kulaklarıma ya da boynuma dokunayım deme." Bu sözlerle birlikte ayağa fırlayıp koşarak oradan kaçtı.

"Aslında onu bir sığana dönüştürmeliydim," dedi kandırılmaktan utandığı her halinden belli olan Miranda. Kylie, Miranda'nın neler hissettiğini biliyordu; Perry'nin yüzünde gördüğü utanç ifadesinin ne anlama geldiğini de. Şekil değiştiricinin, önünde küçük düşmek istediği en son kişi, âşık olduğu kızdı. "Onun senden hoşlandığının farkındasın, değil mi?"

Miranda şaşkınlıkla Kylie'ye baktı. "Hayır, benden hoşlanmıyor."

Della homurdandı ama hiçbir şey söylemedi.

"Evet, hoşlanıyor," dedi Kylie. "Dün sen Kamp Arkadaşlarınızla Tanışın saatinde Chris'le uzaklaşırken halini görmeliydin. Azarlanmış bir köpek yavrusu gibiydi. Ayrıca dün sohbetimiz boyunca bana hep seni sordu."

Miranda şaşkınlıktan kalakaldı. "Madem benden hoşlanıyor neden bana bu konuda hiçbir şey söylemedi? İkimiz geçen yıl da buradaydık."

Kylie, Della'ya baktı. "Bana yardım etmek ister misin?"

"Hayır," dedi Della sırtarak. "Bence tek başına da gayet iyi gidiyorsun."

Kylie tekrar Miranda'ya döndü. "Ben geçen yıl burada değildim ama..."

"Ama ne?" diye sordu Miranda.

Kylie omuzlarını silkti. "Bence sana nasıl açılacağını bilemiyor."

"Ah, lütfen. O hiç de utangaç birisi değil."

"Sınıfta şaklabanlık ya da ukalalık yapmak konusunda utangaç sayılmaz. Ama birisiyle baş başa kaldığında dili tutuluyor. İşin doğrusu, böyle zamanlarda sinir bozucu olmaktan da çıkıyor.

Bence istediğin her şeye dönüşebilmenin en kötü tarafı, gerçekte kim olduğunu bilememe korkusu.”

Kylie susup söylediklerini düşündü. “Tanrım, ne kadar da bilgece bir laf ettim, değil mi?”

Hep birlikte gülüşüp kahvaltı için yemekhaneye yürüdüler. Yolu yarılادıkları sırada Miranda dönüp Kylie’ye baktı. “Sence Perry gerçekten benden hoşlanıyor mu?”

Kylie kıkırdadı. “Evet.”

Della başını kaldırıp havayı kokladı. “Havada aşk kokusu var.”

“Ben...” Miranda kısa bir suskunluğun ardından, “Aynı koku Perry’nin üzerinde de var mıydı?” diye sordu.

“Hayır,” diye itiraf etti Della. “Ama bunun sebebi, şekil değiştiricilerin her defasında farklı bir feromon salgılaması. Azgın bir kuş nasıl kokar bilmiyorum.”

Bu sözlerle kıkırdayıp yürümeye devam ettiler.

“Aslında Perry hoş bir çocuk, değil mi?” diye sordu Miranda.

“Sayılır,” dedi Kylie.

“Belki biraz,” dedi Della. “Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Miranda’ya ve işe biraz dram katmak için elini kalbine götürdü.

Miranda omuzlarını silkti. “Bekleyip harekete geçip geçmeyeceğini göreceğim.”

“Neden bekleyeceksin? Onu arzuluyorsan sen harekete geç. Korkaklık etme.”

“Haklısın.” Miranda geriye attığı saçlarını bileğindeki tokayla topladı. “Ama ben senin herhangi bir erkeğe karşı harekete geçtiğini görmedim.”

“Çünkü benim bu kampta aşkıyla yanıp tutuştuğum bir erkek yok.”

“Yalancı,” dedi Kylie.

“Hadi ama,” dedi Della. “Kimden hoşlandığımı düşünüyorsun?”

“Şu sarışın ve uzun boylu şekil değiştirici Steve’den,” dedi Kylie kayıtsız bir sesle. “Dün bakışlarını onun kalçasından almıyordun.”

Bu sözler karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayan Della gözlerini devirdi. “Tamamen yanılıyorsun.” Ardından eliyle yüzünü yelpazeledi. “Ama o çocuğun görsel bir ziyafet olduğu da kesin.”

Tekrar kıkırdadılar. “Ya sen?” diye sordu Miranda, Kylie’ye.

“Benim bir erkeğin peşinden koşacak kadar zamanım yok.”

“Burada hepimizin eşit zamanı var,” dedi Miranda.

“Hayır, benim durumum farklı.” Kylie durdu. Holiday’le yaptığı iki haftalık anlaşmadan o ana dek ev arkadaşlarına bahsetmemesinin geçerli bir sebebi vardı. Onların bundan hoşlanmayacağını biliyordu. “Holiday iki hafta sonra anneme, gelip beni buradan almasını söyleyeceğine söz verdi.”

“Neden?” diye sordu Kylie’nin iki ev arkadaşı aynı anda.

“Çünkü buraya ait değilim. Sizlerden biri değilim.”

“Saçmalık!” dedi Della. “Sen sadece bizden birisi olmak istemiyorsun. Bizim kaçık olduğumuz düşüncesini hâlâ kafandan atamadın. Buna *kan* kelimesinin geçtiği her sohbette bizzat şahit oluyorum.”

Pekâlâ, Della kan konusunda haklı olabilirdi.

Kylie yine de başını iki yana salladı. “Sorun bu değil...”

“Gidemezsin,” dedi Miranda onun sözünü keserek. “Sen gidersen Della’yla bizi birbirimizi öldürmekten kim alıkoyacak?”

“Ah, boş ver,” dedi Della kaşlarını çatıp Miranda’ya bakarak. “Bırak da tek derdinin, babası tarafından sevilip sevilmediği olduğu o güvenli, küçük dünyasına dönsün. Bizimle arkadaş olmak istemeyen birisiyle ben de arkadaş olmak istemem. Bu kahrolası kaltaktan en başından beri hoşlanmamıştım zaten.”

Bu sözlerle birlikte öylesine hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı ki Kylie onun gittiğini bile göremedi. Miranda olduğu yerde kalakalmıştı. “Sadece biraz öfkeleni. Sözlerinde samimi değildi.”

“Biliyorum,” dedi Kylie dudağını ısırarak. Ama Della’nın sözleri hâlâ canını acıtiyordu.

Miranda atkuyruğu topladığı saçlarını eline doladı. “Bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama bu konuda onu suçlayamam. Ben de sana çok kızgınım.” Bunları söyledikten sonra o da Kylie’nin yanından ayrıldı.

Kylie, harika, diye düşündü. Bunca sorun yetmiyormuş gibi en iyi iki arkadaşını delirtmeyi de başarmıştı.

Yemekhaneye girdiğinde Miranda ve Della’nın her zaman oturdukları masadan farklı bir masada oturduğunu gördü. Kendisine vermek istedikleri mesaj açtı. Onunla bir arada olmak istemiyorlardı. Harika.

Kylie yemek tepsisini alıp yalnız kalmaktan biraz rahatsızlık duyarak her zamanki masalarına oturdu. Aynı anda kapı açıldı ve Derek içeri girdi. Dudaklarında Kylie’nin yüreğini şükranla dolduran o her zamanki sıcak gülümsemelerinden biri belirdi. Kylie onun kendisine doğru yürüdüğünü görünce içinin rahatladığını hissetti. Şu an gerçekten de bir dosta ihtiyacı vardı.

Onun kendisine yaklaşmasını seyrederken birden bakışları ve gülümsemesiyle farklı birisini hedef aldığını fark etti. Kylie’nin masasının yanından geçip giderek bunun doğru olduğunu ispatladı. Kylie onun nereye gittiğini görmek üzere arkasına dönmeden önce içinden ona kadar sayıp gözlerindeki acıyı silmeye çalıştı.

Arkasına baktığında onun Mandy’yle omuz omuza vermiş, gayet samimi bir pozisyonda oturduğunu gördü. Tekrar önüne dönüp masadaki çırpılmış yumurtalara baktı ve duygularının

onlar kadar karışık olduğunu hissetti. Derek'ten hem hoşlanıyor hem de hoşlanmıyordu. Onun nesi vardı böyle?

Bir şeyler yemeye çalışmanın hata olup olmayacağına karar vermeye uğraşırken Della'nın o her zamanki öfkeli sesini duydu. Miranda'yla tartıştığını zannederek başını kaldırdı ama yanılıyordu. Della kendisi gibi vampir bir kızla burun buruna gelmişti. Sonra kız parmağını Della'nın yüzüne doğru tutup alçak sesle Kylie'nin duyamadığı bir şeyler söyledi.

Kylie önce onun takviye kuvvete ihtiyacı olabileceğini düşünerek yanına gitmeyi düşündü. Della o kurtkıza karşı Kylie'nin yanında olmuştu. Ancak daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Della'nın yemekhaneden çıktığını gördü.

Kızarmış ekmeğinin en az yarısını mideye indirmeyi başardıktan sonra onun peşinden gitti.

Ama onu bulamadı. Dışarıda eşleşecekleri isim için kura çeken birkaç kampçı vardı. Kylie bir saat boyunca birileriyle sohbet edecek havada değildi ama Asker'in tekrar ortaya çıkabileceği kulübeye geri dönmek de istemiyordu. İçinden bir ses dün onunla yaptığı konuşmanın Asker'i iletişim kurmaya daha da kararlı hale getirdiğini söylüyordu.

Sonra Miranda'nın tek başına olduğunu gördü ve öfkesini dindirebileceğini umarak onun yanına gitti. Ne yazık ki Miranda ona buz gibi soğuk bir bakış fırlattı. Kylie pes etmeyip öne eğilerek, "Della'nın o vampirle sorunu ne?" diye sordu.

Miranda omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, bana söylemedi. Sadece sana değil, bana da kızmış gibi davranıyor." Aynı anda ön tarafta Miranda'nın ismi söylendi ve genç cadı başka tek bir kelime bile etmeden Kylie'nin yanından ayrıldı.

Kylie onun arkasından bakıyordu ki yanına birisinin geldiğini fark etti.

“Hazır mısın?” Bu boğuk erkek sesi yüzünden midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Başını kaldırıp Lucas’ın mavi gözlerine baktı. “Neye hazır mıyım?”

“İsmini ben çektim.” Lucas elindeki kâğıdı kaldırdı.

Benim de bugün başım ağrıyordu. Ya da regl sancısı çekiyordum. Ya da vücuduma kramplar giriyor. Az önce bana grip teşhisi kondu. Bu işten sıyrılmak için bir bahane bulmak zorundaydı. Ancak Lucas’ın mavi gözleri üzerindeyken ağzını açıp konuşmıyordu. Kurtkızın onu koyacağı tabut için vücut ölçülerini alıyor olabileceğini düşünerek bakışlarını kalabalığın arasında gezdirdi. Fredericka ortalarda görünmüyordu.

“Gidebileceğimiz bir yer biliyorum,” dedi Lucas. Onunla birlikte yürümek için elini Kylie’nin sırtına götürdü.

Kylie öne doğru bir adım atıp *bunu yapamam* demeye çalıştı ama tek bir kelime bile edemedi. Birden bunu neden yapamadığını anladı. Lucas’ın onu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Bunun kendisi için neden önemli olduğunu bilmiyordu. Ama önemliydi.

“Dinozor kalıntıları ilgini çekiyor gibiydi.” Lucas onun bakışlarıyla buluştu. “Bu tür birkaç kalıntı daha bulabileceğimiz bir yer biliyorum. Gidip onları görmeye ne dersin?” Kylie Lucas’ın önderliğinde kulübelere giden yolda yürüdü. Onun ağaçlı patikalardan birine sapmasıyla bir şeylerin farklı olduğunu hissetti. Bu farklılığın ne olduğunu anladı. Artık Lucas’tan korkmuyordu. Lucas Parker’a duyduğu korku ne zaman sona ermişti? Belki de artık hiçbir doğaüstü varlıktan korkmamaya başlamıştı.

Bu korku eksikliğinin sebebini çözmeye çalışan Kylie, Lucas’la ilgili bildiklerini hatırladı. O, asiler tarafından yetiştirilmişti. Kylie’nin kedisini öldürmüştü. Ondan korkmaması gerçekten akıllıca bir davranış mıydı?

Sezgilerini tekrar gözden geçirip korkuya benzer bir şeyler aradı ama bulamadı. Onun yerine Lucas'ın, büyükannesini nasıl da şefkatle yemekhaneye getirdiğini hatırladı. Ve onun kendisini mahallerindeki zorbalardan nasıl koruduğunu.

"Kız arkadaşın bizi baş başa görürse öfkeden deliye döner, bunu biliyorsun değil mi?"

"Hangi kız arkadaştan bahsediyorsun?" diye sordu Lucas.

Kylie gözlerini devirdi. "Senin peşinden ayrılmayan o kızıdan."

Lucas çenesini sıktı. "Fredericka kız arkadaşım değil."

"Ah, demek o sadece ofisin arkasında oynadığın kız," dedi Kylie dayanamayıp.

Lucas'ın alnındaki çizgiler derinleşti. "O gün öyle düşündüğünü tahmin etmişim."

"Yanlışı mı düşündüm yani?" Kylie sesine kasten alaycı bir tını kattı. "Sence aptala benziyor muyum?"

Lucas durup öylesine hızlı döndü ki Kylie onun göğsüne çarptı. Genç kurtadam omuzlarını tutarak onun tekrar dengesini bulmasını sağladı. Ellerini üzerindeki beyaz bluzun askılarında hissetmek Kylie'nin göğsüne ateş basmasına neden olmuştu. Ama bu duygu Lucas'ın yüzündeki öfkeyi görmesiyle yok oldu.

"Hayır, hiç de aptala benzemiyorsun," dedi Lucas neredeyse homurdanarak. "Ama önyargılı davranıyorsun ve bu bir zeka belirtisi sayılmaz."

Kylie bu hakaret karşısında âdeta şaşkına döndü. "Yani o kız sana yeni sutyenini göstermek için mi oradaydı? Hadi ama. Size rastladığımda bluzunun düğmelerini ilikliyordu."

Lucas kaşlarını çatıp elini yüzüne götürdü. "Haklısın. Az önce söylediklerim için özür diliyorum." Sonra elini indirip gözlerini açtı. "Böyle bir yargıya varmakta haklı olduğunu itiraf etmeliyim ama yine de yanılıyorsun."

Kylie bir kez daha gözlerini devirdi.

“Bana sutyenini değil, dövmesini gösteriyordu. Omzuna bir kurt dövmesi yaptırmış ve onu bana göstermek istedi.”

Kylie tekrar yürümeye başlayan Lucas'ın peşinden gitti. “Eh, yine de sana abayı yaktığı her halinden anlaşılıyor.”

“Biliyorum.” Lucas'ın sesi öfkeliydi. “Onunla geçen yıl kamp sona ermeden birkaç gün önce... bir şeyler yaşamıştık.”

“Yani senin *kız arkadaşındı*.” Kylie durup ona baktı.

Lucas belli belirsiz bir hareketle başını iki yana salladı. “Öyle bile sayılmaz. Biz... dolunayın olduğu bir gece buluştuk... böyle bir şeyin yaşanmaması gerekiyordu ama yaşandı.”

Kylie zihninde iki kurdun gerçek anlamda zıplamadan birbirbir oynadıklarını hayal etti ve kıpkırmızı kesildi.

“Geçen yılki kamptan sonra onunla bir kez bile konuşmadık. Ama şimdi burada birlikteymişiz gibi davranıyor. Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım.”

Kylie, Lucas'a bakmamak için ağaçta şarkı söyleyen bir kuşla ilgileniyormuş gibi yaptı. “Ya o kolay kolay vazgeçecek birisi değil ya da sen onu vazgeçirmek konusunda berbat bir iş çıkarıyorsun.”

“Büyük ihtimalle ikisi de geçerli. Fredericka beni deli ettiği için bu konuyu Holiday'e bile götürdüm.”

Kylie tekrar yürümeye başladı. Bunu sormak ona düşmezdi ama... “Holiday sana bu konuda ne söyledi?”

“Belki de ona karşı dürüst olmam gerektiğini. Ama... Bilemiyorum, sanırım onun duygularını incitmek istemiyorum.”

Ya öyle ya da peşinde dolanıp duran ve bluzunun düğmelerini açıp sana... dövmesini gösteren bir kız olması hoşuna gidiyor. Kylie bu düşüncesinin biraz insafsızca olduğunu biliyordu ama tanıdığı çoğu erkek böyle davranıyordu. Kahretsin, babası bile

onu genç erkeklerin çoğunlukla tek bir şeyin peşinde oldukları konusunda uyardı.

Gerçi şu aralar babasının tek bir nasihatini bile dinleyecek durumda değildi.

“Onu incitmekten bu kadar korkuyorsan belki de ona önem veriyorsundur,” dedi.

Lucas kararlı bir sesle, “Hayır,” dedikten sonra ekledi: “Pekâlâ, onun için üzülüyorum. Ailesiyle zor günler geçirdi ve insanlar onu acımasızca yargılıyor.”

Lucas’ın geçmişini iyi bilen Kylie bu yorumdan onun düşündüğünden çok daha fazla anlam çıkardı. Yoksa Lucas her şeyin farkında mıydı? Kylie’nin onu tanıdığını ve Holiday’e söylediğinin aksine büyükannesi tarafından yetiştirilmediğini bildiğini fark etmiş miydi?

Kylie birden Lucas onu kenara çekip FAB’nin ne istediğini sorduğunda belki de onun tarafından gammazlanmaktan korktuğunu düşündü. Bundan hâlâ korkuyor muydu?

Onunla ormanda yapayalnız olmanın yarattığı küçük bir tereddüt kısıntısı zihnini kurcalamaya başladığında Kylie ilk kez ormanın bu kadar içlerine yürüdüğünü fark etti. Buradan çılgınlıklarını süper işitme gücüne sahip kamp arkadaşlarına bile duyuramazdı.

Yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak, “Dinozor kalıntıları ne kadar uzakta?” diye sordu.

Otuz Birinci Bölüm

“Çok uzakta sayılmaz,” dedi Lucas. Kylie’nin kendini aniden tehlikede hissettiğini fark etmişse bile bunu ustalıkla gizlemişti. “Aslında kalıntılar kamp hudutlarının hemen dışındaki bir dere yatağında,” diye ekledi onun yüzüne bakmadan. “Ama dikenli telin bu tarafına, arasından geçebileceğimiz bir kesik atılmış.”

“Kamp sınırlarının dışına çıkmamızın yasak olduğunu sanıyordum.”

Lucas bakışlarını yoldan ayırıp ona çevirdi. “Kamptan sadece birkaç adım uzaklaşacağız. Hey, bunu yapmak sana kalmış.” Durdu. “Bir önceki günkü yürüyüşte gayet ilgili görünüyordun. Ben de sandım ki...”

Kylie güçlkle yutkunup etrafa baktı.

Lucas birden bir şeyin kokusunu almaya çalışıyormuş gibi burun deliklerini genişletti. “Yine mi benden korktun? Kahretsin, korkunu atlattığını sanıyordum.”

“Atlattım,” diye kekeledi Kylie ve onun bu korkunun üstesinden geldiğini ne zaman fark ettiğini merak etti. “Sadece... sadece aklıma geçen günkü o yılan geldi,” diye yalan söyledi.

Lucas'ın gözlerindeki kuşku kayboldu ve neredeyse rahatlamış göründü. "Endişelenme, ben onların kokusunu bir buçuk kilometre öteden bile alır ve hepsinden daha hızlı koşarım." Bu sözlerle birlikte tekrar yürümeye başladı.

Kylie onun peşinden gitti.

Kısa bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Ağaçlar sanki adımlarını emiyordu. Lucas hızlı yürüyordu ama Kylie'nin yetiştiremeyeceği kadar değil.

"Hangi türden olduğunu öğrenebildin mi?" diye sordu Kylie'ye.

"Hayır. Ama büyük ihtimalle sadece bir insanım."

Lucas aniden durup ona baktı.

Kylie elini alnına siper etti. "Yapma. Ve bir şey söyleme. Beyin şablonumun insanlarınkinden farklı olduğunu biliyorum. Ama dürüst olmam gerekirse buradaki herkesin kafamın içini kontrol edip durmasından bıktım. Bu, en az erkeklerin bakışlarını göğüslerime dikmesi kadar kötü."

Kylie bu son cümleyi söylediği anda pişman oldu; özellikle de kendinden geçtiği o gece Lucas'ı göğüslerine bakarken yakaladığı için.

"Affedersin. Sanırım bunun seni rahatsız etmesini anlayabiliyorum. Hepimiz sürekli senin... beyin şablonunu inceliyoruz." Lucas sırtıttı.

Kahretsin, bu bir kızı kendinden geçirebilecek bir gülümseme değildi. Öylece durup birbirlerini süzdüler ve içinde bulundukları durum tamamen rahatsız edici hale geldi. Nihayet Lucas başını iki yana sallayıp yola devam etti.

Beş yüz metre kadar daha ilerlemişlerdi ki Kylie onun kollarındaki yara bandını fark etti. "Sen... kan mı verdin?" diye sordu kolunu işaret ederek.

“Ah, evet.” Lucas orada olduğunu tamamen unutmuş gibi yara bandına baktı ve onu söküp kotunun cebine koydu. “Chris’in ihtiyaç duyduğu kanı bulmasına yardımcı oldum.”

“Vampir olan Chris’i mi kastediyorsun?”

“Evet,” dedi Lucas bu o kadar da abartılacak bir şey değilmiş gibi. Kylie, Derek’in de aynı şekilde davrandığını hatırladı.

“Sence bu... tuhaf değil mi?”

Lucas kaşını kaldırdı. “Tuhaf mı?” Bu soruya bir anlam verememiş gibi Kylie’ye dikkatle baktı.

Kylie aptalca bir soru sorduğunu anladı. Lucas kurda dönüşebiliyordu. Bununla kıyaslandığında kan içmek önemsiz sayılırdı.

“İnsanlar sürekli kan bağıışı yapıyor, Kylie,” dedi Lucas nihayet.

“Bunu diğer insanların hayatını kurtarmak için yapıyorlar,” dedi Kylie sırf aralarındaki rahatsız edici sessizliği bozmak için.

“Kan içmezlerse vampirler de ölür.”

Kylie bu gerçeği daha önce fark edip etmediğini bilmiyordu ama bunu Lucas’tan duymak başını döndürmüştü. “Peki ya...”

“Hayvan kanı içip içemeyeceklerini mi soruyorsun?” diye tamamladı Lucas onun yerine. “Bunu yapabilirler ama sağlıklı beslenebilmeleri için insan kanına ihtiyaç duyarlar. Onlara kan vermenin kan bağıışı yapmaktan bir farkı yok.”

Kylie istemeden de olsa bir sonraki düşüncesini sesli ifade etti. “Hastalanan insanlar kanı ağızdan değil, damar yoluyla alırlar.”

“Kanı vücutlarına ne şekilde aldıklarının bir önemi var mı? Ben ikisinin arasında bir fark göremiyorum.”

Kylie, Lucas’ın yaptığı kıyaslamaya biraz kafa yorduktan sonra kendini bencil ve düşüncesiz biri gibi hissetti.

“Senin ev arkadaşlarından biri vampir değil mi?” diye sordu Lucas.

“Evet.” Öyleydi ama Kylie her nasılsa vampir Della’yı, dostu Della’dan farklı görüyordu.

“Peki, senden kendisine kan vermeni istemedi mi hâlâ?”

“Hayır.” Kylie sebebini biliyordu. Della Kylie’nin, hatta Miranda’nın bile bu kan meselesi hakkında neler hissettiğinin farkındaydı. Kylie nedense Della’nın o sabahki öfkeli çıkışını hatırlamıştı. *Bizim kaçık olduğumuz düşüncesini hâlâ kafandan atamadın.*

“Vampirlerin kendilerine kan verecek birilerini bulmaları gerekir. Bunu başaramazlarsa ayinlere katılamazlar.”

Kylie bu defa o gün Della’nın her sabah erken saatte katıldığı buluşmaya gitmediğini ve yemekhanede başka bir vampirle tartıştığını anımsadı. Gözünde önce Della’nın Fredericka’ya karşı çıktığı, sonra da kendisini kuzeni Chan’dan korumaya çalıştığı an belirdi. Della, Kylie için her şeyi göze almış ama ondan kanını isteyememişti.

Bizim kaçık olduğumuz düşüncesini hâlâ kafandan atamadın.

Kylie’nin zihninde Della’nın suçlaması bir kez daha yankılandı.

O, Della’nın kaçık olduğunu düşünmüyordu ama onu olduğu gibi de kabullenememişti. Bütün bunlar Della’ya iyi bir dost olmadığa anlamına geliyordu.

Kylie bu gerçeği fark ettiğinde midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

“Bu güvenli mi?” diye sordu.

“Ne güvenli mi?”

“Vampirlere kan vermek güvenli mi?”

“Elbette güvenli. Öyle olmasa Holiday buna asla izin vermezdi.”

Della’yı olduğu gibi kabullenme yolunda hızlı adımlarla ilerleyen Kylie’nin aklı başka yerlere gitti. “Nasıl bir şey?”

Lucas omuzlarını silkti. “Bir doktor muayenhanesinde nasıl yapılıyorsa öyle.”

“Onu değil, kurda dönüşmeyi kastettim. Birkaç kişiden...”
Kylie susup bunu nasıl açıklayabileceğini düşündü.

“Korkutucu olduğunu mu söylüyorlar?” diye sordu Lucas kaşını kaldırarak.

“Ve ızdıraplı,” dedi Kylie gerçeği olduğundan daha sevimli hale dönüştürme çabasından vazgeçerek.

“Sanırım görüldüğü kadar kötü sayılmaz.” Lucas kısa bir suskunluğun ardından devam etti. “Acı veren bir kasa masaj yapılmasına benziyor. Aynı anda hem canını yaktığını hem de kendini iyi hissetmeni sağladığını söyleyebiliriz.”

“Yani Perry’nin şekil değiştirmesi gibi bir şey değil, öyle mi?”

“Hayır, değil. Bir şekil değiştiricinin vücudu tamamen farklı bir hızda ve hücresel boyutta değişir. Oysa bizim vücudumuzun değişiminin her evresine bizzat tanıklık edebilirsin.”

“Bu kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor.”

“Ama öyle. Keyifli bir deneyimdir.” Lucas’ın gözleri parladı ve Kylie onun gerçekten de böyle hissettiğini anladı.

“Peki, sonrasında neler oluyor? Değişimin ardından sen hâlâ... eski sen olarak mı kalıyorsun?”

Onun ne demek istediğini anlayamayan Lucas, “Eski ben mi?” diye sordu.

“Yani sonrasında insan gibi mi yoksa bir kurt gibi mi düşünüyorsun?”

“Ben bir insan değilim, Kylie,” dedi Lucas. “Bir kurtadamım.”

Kylie yüzünün kızardığını hissetti. “Ben sadece...”

“Biliyorum,” dedi Lucas uzun uzun nefesini vererek. “Değişim yaşadığımda duyu ve içgüdülerim fazlasıyla güçlenir. Avlanmak için. Çiftleşmek için. Bana ait olanı korumak için. Bunlar in-

sanların içgüdülerinden çok da farklı değildir. Ama onlarınkine kıyasla inkâr edilemeyecek kadar güçlüdür.”

O halde belki de Lucas, Kylie’nin kedisini gaddar olduğu için değil, avlanma içgüdüsünü tatmin etmesi gerektiği için öldürmüştü.

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu.

“Peki, değişim yaşamadığın zamanlarda ne tür bir yeteneğe sahipsin?” diye sordu Kylie.

“Keskin işitme ve koku alma duyusuna, fiziksel güce ve çevikliğe sahibim.”

“Tıpkı bir vampir gibi mi?” Della vampirlerin en güçlü doğaüstü varlıklar olduğunu söylemişti ama Kylie ona pek de inanmamıştı. Ev arkadaşı bu konuda taraflı davranıyordu. Sonra birden onun başka bir yeteneğini hatırladı. “Kalp atışlarımı duyabiliyor musun?” *Yalan söylediğini de anlayabiliyor muydu?*

“Bazen. Dolunay yaklaştıkça fiziksel gücümüz artar ve duyularımız keskinleşir. Ancak işitme gücümüz kalp atışı gibi şeyleri duymaktan çok, etrafta davetsiz bir misafir olup olmadığını anlamaya yöneliktir.”

Kylie onun kamp ateşi yakıldığı gün bir ağaçtan atladığını hatırladı. Bir kurdun aksine onun bunu yapabilmesi tuhaftı. Her şeye rağmen el ve parmaklara sahip olmanın pek çok faydası vardı.

“İşte geldik.” Lucas dikenli telin kesik kısmını geriye itip Kylie’ye, açılan boşluktan geçmesini işaret etti. “Dikkat et de omuzların çizilmesin.”

Kylie’nin geçmesi gereken yer çok dardı. Lucas’a sokulduğunda göğsü onun vücuduna sürtündü. Bedeni öylesine hızlı bir şekilde iç gıcıklayan, sıcak duyguların etkisi altına girdi ki kendini geri çekmek istedi.

Lucas onun yaşadığı gerginliği hissetmiş olmalıydı çünkü onu kendine doğru çekti. “Dikkat et.” Sonra başını öne eğip

onun bakışlarıyla buluştu. Öylesine yakın duruyorlardı ki burunları birbirine değiyordu. “Tel bir yerini kesebilir.”

Kylie başını sallayıp dikenli telin arasından geçti. Vücudu elektrik yüklüymüş gibi tepeden tırnağa karıncalanmıştı.

Nihayet karşı tarafa ulaştı ve Lucas da yanına gelip teli aşağı indirdi. Bakışları bir kez daha buluştu. Kylie her nasılsa aynı şeyi düşündüklerini biliyordu; az önce birbirlerine ne kadar yaklaştıklarını. Yüzüne hâlâ kan hücum ettiğini hissedebiliyordu.

“Bu taraftan.” Lucas ona kendisini takip etmesini işaret etti ama bunu yaparken onun yüzüne dikkatle baktığına göre Kylie kıpkırmızı kesilmiş olmalıydı. Çok geçmeden dere yağına ulaştılar. Lucas suyu inceledi. “Dere biraz kabarmış,” dedi. “Genelde yavaş akar. Kalıntılar derenin karşı kıyısında. Su ancak ayak bileğine gelir ama ıslanmalarını istemiyorsan ayakkabılarını çıkartsan iyi olur.”

Yere oturan Kylie spor ayakkabılarıyla birlikte çoraplarını da çıkarıp kot pantolonunun paçalarını kıvırdı. Lucas başında dikilmiş onu seyrediyordu. Kylie ona baktı. “Sen ayakkabılarını çıkarmayacak mısın?”

“Ben ıslak ayakkabılardan rahatsız olmuyorum.”

Kylie çoraplarını içlerine yerleştirip ayakkabılarını suyun ulaşamayacağı bir yere bıraktı. Dereye bakıp, “Şelale buraya yakın mı?” diye sordu.

“Buradan bir buçuk kilometre kadar uzakta ama kamp sınırları içerisinde.”

“Hiç oraya gittin mi?”

“Sadece bir kere.”

“Söylendiği kadar korkutucu bir yer mi?”

“Sayılır,” dedi Lucas. “Ama ben etrafta gölge falan görmedim.” Ardından kıkırdadı.

Hayalet görme yeteneğine sahip olmadığı için mi?

Kylie'nin yerde oturmuş düşüncelere daldığını gören Lucas, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle." Kylie ayağını suya soktu. "Su soğuk," dedi gülümseyerek.

"Evet ama günün en sıcak saatinde, öğleden sonraları harika hissettirir. Bir kilometre kadar yukarıda su, yüzmeye izin verecek kadar derinleşiyor. Ben haftada en az bir gün orada olmaya çalışıyorum."

Kylie onu yüzerken hayal etti ve gördüğü rüyayı hatırladı.

Lucas suya girdikten sonra arkasına dönüp Kylie'nin sağ elini tuttu. Hâlâ bellerine kadar gelen suyun içinde göğsünü onunkine yasladığını gördüğü o rüyayı aklından çıkarmaya çalışan Kylie kenetlenen ellerine baktı.

"Taşlar kaygandır," dedi Lucas onun bakışlarını takip ederek.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim." Kylie elini geri çekti.

"Poponun üzerinde suya düştüğünde buna pişman olacaksın."

"Olmam," dedi Kylie sırtarak. Ama bir sonraki adımında gururunu ayaklar altına alıp kaygan bir taşla bastı ve bacaklarının birbirine dolanmasıyla etrafa gürültüyle su sıçratarak yere düştü.

"Kahretsin." Pantolonunun içine dolan soğuk su poposunu sırlıklam yapmıştı. Etrafta adeta bulaşıcı denilebilecek tok bir kahkaha yankılandı. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş halde başında dikilen Lucas'ın mavi gözleri neşeli pırıltılar saçıyordu.

"Gülme." Kendi haline gülecek duruma gelen Kylie avucuna doldurduğu suyu Lucas'a fırlattı. Genç kurtadam bu harekete daha da çok güldü ama sonra Kylie'ye elini uzattı. Kylie bu defa onun elini tutmaya itiraz etmedi.

Ayağa kalkıp bir adım daha atmıştı ki tekrar kaydı ama bu kez suya düşerken yalnız değildi. Lucas'ın üzerine yuvarlandı ve yüzü onun omzuna gömüldü. Başını kaldırdığında soğuk suyun Lucas'ın omuzlarından aşağı aktığını gördü. Gülümse-

meye devam eden Lucas onun bakışlarıyla buluştu. Bu haliyle çok yakışıklı görünüyordu.

“Bana gülersen böyle olur.” Kylie sıırttı.

Lucas’ın göğsü derin bir nefes almış gibi kalkıp indi.

Kylie birden suyun soğukluğunu değil, Lucas’ın vücudunun sıcaklığını hissetti.

“Sen de bana gülersen böyle olur.” Lucas onu kendine doğru çekti ve dudakları buluştu.

Kylie onu durdurmaya çalışmadı. Hatta daha rahat öpüşebilmeleri için kendini yukarı bile çekti. Lucas elini onun ensesine götürdü ve dudaklarının kolayca buluşabilmesi için başının pozisyonunu değiştirdi. Teninin hafifçe pürüzlü olması harika hissettiriyordu. Lucas dilini onun ağzına soktu. Önce ağır ağır, sonra tereddüt etmeden. Kylie’nin içi sımsıcak oldu ve Lucas’a daha da yakınlaşmak istedi. O an hissettikleri Trey’in öpücük ve dokunuşlarının hissettirdiklerinden tamamen farklıydı.

Daha fazla, diye haykırıyordu sanki içgüdüleri. Daha fazlasını istiyordu. Parmaklarını Lucas’ın koyu renkli, ıslak saçlarında gezdirdi ve dokunduğu saç tutamlarının yarattığı duygulara bayıldı. Bedenini tepeden tırnağa saran ve kendini yenilenip canlanmış gibi hissetmesini sağlayan bütün bu duygulara bayılmıştı.

Lucas’ın vücuduna bastıran göğüsleri iyice şişmişti ve belki gördüğü rüyanın etkisiyle onun ellerini bedeninde hissetmek istiyordu. Yakınlardan gelen sesler onu nihayet kendine getirdi. Dudaklarını Lucas’inkilerden ayırıp doğruldu. Gözlerini açan Lucas’ın mahmur bakışları ona çevrildi. Kylie onun gözlerinde vahşi bir ifade, daha önce hiç rastlamadığı bir açlık gördü. Bu vahşiliğin tadına bakan, bu açlığı doyuran kişi olmayı her şey-

den çok istiyordu. Sonra sesler yaklaştı. Kylie yaşadığı duygu yoğunluğuna daha fazla dayanamadı.

İçindeki bu yepyeni duyguların ne olduğunu bilmediği gibi ayakta durup duramayacağından da emin değildi. “Biz... Ben... Sesler...” Ayağa kalktı.

“Bu tarafa gelmiyorlar,” dedi Lucas. Doğrulup koyu renkli kirpiklerinin ardından ona baktı. Nefesini bırakıp eliyle yüzünü sildi. “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Bunu yapmamalıydım, değil mi?”

Kylie az önce yaşadıklarından asla vazgeçmeyecek olsa bile, “Sanırım yapmamalıydın,” diye onayladı.

Lucas güneş ışığını yansıtan su damlalarını etrafa sıçratarak ıslak saçlarını geriye attı. “O halde aramızda geçenleri unutalım, tamam mı? Böyle bir şey olmadığını varsayalım.”

“Ben unutabileceğimi sanmıyorum.” Kylie o anı ve öpücüğü yıllarca hatırlayacaktı. Çünkü Trey’i öpmekten hoşlandığı halde bunun bir yetişkin olarak ilk öpücüğü olduğunu hissediyordu. Hayatında ilk kez cinsel arzuyu tatmıştı. Bu öpücüğün yaşattıkları, her nasılsa, Trey’in yaşattıklarından daha fazlasıydı. Ve buna hazır olmadığını bilse de, “daha fazlasını” istiyordu. Tutkunun gerçek anlamı bu olmalıydı.

Aralarında rahatsız edici bir sessizliğin oluştuğunu hisseden Kylie etrafa baktı. “Kalıntılar nerede?”

“Şurada.” Lucas derenin kıyısını işaret etti.

Kylie ağır adımlarla o tarafa yürüdü. Yerdeki izlere bakıp onlarla gerçekten ilgileniyormuş gibi yaptı. Lucas üzerine upuzun bir gölge düşürerek bir anda onun yanında beliriverdi. Kylie başını kaldırdığında onu göğüslerine bakarken yakaladı.

Bakışlarını aşağı çevirdiğinde ıslanan kolsuz beyaz bluzuyla saten sutyeninin vücudunu açıkça sergilediğini gördü.

Hâlâ gergin olan ve sızlayan göğüs uçları bluzunun kumaşını zorluyordu.

Kylie kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Benim tişörtümü giysen iyi olur.” Lucas ıslak, mavi tişörtünü yukarı çekti. Sıyrılan kumaş fazlasıyla sert kaslı karnını gözler önüne sermişti. Lucas tişörtünü biraz daha yukarı çekti ve Kylie o güne dek gördüğü en hoş göbek deliğinin tadını çıkardı. Sonra Lucas’ın göğsü belirdi. Dümdüzdü. Sertti. Te-ninde birkaç su damlası parlıyordu. Kylie’nin kalp atışları yeni bir arzuyla hızlandı.

Gözlerini Lucas’ın vücudundan ayıramadığını fark ederek başını çevirdi. “Belki de artık göğüslerime bakmayacağına söz verip tişörtünü üzerinde tutsan daha iyi olur.”

“Ben bunu yapabilirim ama otuz saniyeye kalmadan burada olacak altı gencin aynı şeyi yapabileceğinden emin değilim. Böyle bir durumda hepsine teker teker ders vermem gerekir.”

“Hani bu tarafa gelmiyorlardı?”

“Geri döndüler.” Lucas bu sözlerle birlikte tişörtünü Kylie’nin başından geçirdi. Kylie ona yardımcı olmak için kollarını kaldırdı. Lucas onu giydirdikten sonra hafifçe gülümsedi. Ardından bakışlarını onun göğüslerine çevirdi.

“Böylesi çok daha iyi oldu.” Elini uzatıp Kylie’nin yüzüne düşen ıslak bir saç tutamını geriye itti. “Ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

Şimdi sesler derenin kıyısından geliyordu. Gerçi bu, Kylie’nin umurunda bile değildi. Karşısında duran genç, yaptığı iltifatla tüm duyularını esir almıştı. Ona güzel olduğunu hissettirmişti. Seksi olduğunu da.

“Geri dönmeye hazır mısın?” diye sordu Lucas.

Kylie başını salladı ama arkasına dönmeden önce isminin seslenildiğini duydu.

“Kylie?”

Ne yazık ki bu sesi tanıdı.

Bakışlarını nehrin kıyısına çevirdi ve büyük bir şaşkınlıkla kendisine bakan Trey’le göz göze geldi. -

Otuz İkinci Bölüm

Çıplak kolu korumacı bir tavırla Kylie'nin koluna sürtünen Lucas, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Konuşamayacak kadar şaşkın olan Kylie başını salladı. Sonra Trey suya girip onlara doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Bunu söylerken Kylie'ye bakmıyordu. Bakışlarını Lucas'a kenetlemişti. Daha doğrusu, onun çıplak göğsüne.

"Evet," dedi Kylie nihayet konuşmayı başararak. "Biz... Biz sadece dinazor fosillerini inceliyorduk."

"Derek bu mu?" diye sordu Trey, suçlayıcı bir sesle. Elbette aralarında geçen onca şeyden sonra Kylie'yi suçlama hakkına sahip değildi. Ama gözlerinde gerçek bir acı vardı ve bu, Kylie'nin içini sızlattı.

"Trey, seni arkadaşım Lucas'la tanıştırayım. Lucas, bu Trey."

İki oğlan birbirine baktı. El sıkışmak yerine, dostça olmaksızın uzak, soğuk birer ifadeyle başlarını sallamakla yetindiler.

Kylie Lucas'a, "Artık gitsek iyi olur," dedikten sonra bir baş hareketiyle Trey'le vedalaştı.

Derenin karşı tarafına yürümeye başladı. Lucas da peşinden geldi. Kylie az kalsın bir kez daha düşecekti ama Lucas, derenin diğer tarafında duran Trey'in bakışları altında onu tutup göğsüne bastırdı.

“Erkek arkadaşın mı?” diye sordu, Kylie’nin bileğini bırakarak.

“Eski erkek arkadaşım.” Kylie karşı kıyıya ulaşır ulaşmaz yere oturup ayakkabılarını giymeye davrandı ama Trey’in bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Onun şu anki duygularını çok iyi biliyordu. O kızla ikisini partide gördüğünde kendisi de benzer duygular yaşamıştı. Zihninde, *ilahi adalet, hak yerini buldu ve etme bulma dünyası* gibi duygusal birkaç kavram dolaşsa da gerçekte bunların hiçbirini hissetmiyordu.

“Neden benim Derek olup olmadığımı sordu?” dedi Lucas.

“Uzun hikâye.” Aynı zamanda şu an Lucas’la paylaşmak istemediği bir hikâyeydi. Ayakkabılarını bağlarken yüreği vicdan azabıyla doldu. Ortada kendini suçlu hissetmesini gerektirecek hiçbir sebep yoktu.

Ama öyle hissediyordu.

Ayakkabılarını giydikten sonra ayağa kalktı ve arkasına bakmadan yürümeye başladı. Duyguları vahşi birer at gibi oradan oraya koşturuyordu. Lucas dikenli teli bir kez daha kaldırdı ve Kylie bu defa ona sürtünmeden, açılan boşluktan karşıya geçti.

Onun artık kendisini göremeyeceğinden emin olur olmaz Trey’i düşünmekten vazgeçip Lucas’ın öpücüğüne yoğunlaştı. Artık ayaklarının yere basması gerektiği için bu öpücüğü mercek altına aldı. Evet, güzeldi ama alt tarafı bir öpüktü. Değil mi?

Lucas’la dönüş yolunda neredeyse hiç konuşmadı. Kylie ona bakmaktan da kaçındı çünkü üstünün çıplak olduğunu görmek sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Neredeyse kampa çıkan patikaya ulaşmışlardı ki Lucas’a sormak istediği soruyu hâlâ sormadığını fark etti. Lucas onu hatırlıyor muydu? Onun

kendisini hatırlamasını istiyormuş izlenimi yaratmadan sormak için bir çare bulmaya çalıştı. Çocukluk anılarının ikisi arasında bir bağ kurduğunu düşünüyormuş izlenimi yaratmadan. Böyle bir bağ söz konusu bile olamazdı.

Lucas ona öpüştüklerini bile unutmasını söylerken aralarında bir bağ kurulması mümkün müydü? Kylie yüreğinin hafif hafif sızladığını hissetti. Tanrım, Lucas'ın bunu söylemiş olması neden böyle canını acıtıyordu ki?

Derin bir nefes aldı. Lucas'a sormak istediği soruyu da Gölge Şelalesi'ne geldiği günden beri giderek büyüyen soru listesine eklemeyi düşündü.

Diğerleri bekleyebilirdi ama bu soru bekleyemezdi.

Lucas'ın kendisini hatırlayıp hatırlamadığını bilmek istiyordu; bunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Sor. Sor. Az ötedeki açıklık alanı gördü ve Lucas'la geçirdiği zamanın sonuna geldiğini anladı. Kamptan ayrılmadan önce onunla bir kez daha görüşme fırsatı bulamayabilirdi.

“Biliyor musun, bana tanıdık geliyorsun,” dedi.

“Öyle mi?” Lucas ona bakmadı.

“Evet.” Kylie onun kendisini kime benzettiğini sormasını bekledi.

Ama Lucas sormadı. Bunun yerine, “Beni hep birine benzetirler,” dedi.

Açıklık alana ulaşır patikaya çıktılar. Lucas, Kylie'yle göz göze geldi. “Gitmeliyim. Bir yürüyüşe daha liderlik edeceğim.” Bu sözlerle arkasını dönüp gitmeye davrandı.

Kylie, “Lucas?” diye seslenince tekrar döndü. Kylie üzerindeki tişörtü çıkartıp ona uzattı. Lucas tişörtü aldı.

Kylie sırtına yapışan ıslak bluzunu çekiştirdi. Tam olarak kurumamıştı ama eskisi gibi içini göstermiyordu.

Lucas kısa bir süre onun göğüslerine baktı ve ikisi göz göze geldi.

Beni hatırlıyor musun? “Bana dinazor kalıntılarını gösterdiğin için teşekkürler.”

Lucas başını salladı. “Bir şey değil.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: “Özür dilerim, Kylie.”

Kylie onun kendisini öptüğü için özür dilediğini biliyordu. Önce bunu unutmasını istemişti, şimdi de ondan özür diliyordu. Yüreğinin sıkıştığını hissetti.

Lucas uzaklaştığında zihninde tek bir düşünceyle orada kalakaldı. *Kendisi üzgün değildi. Trey’e yakalanmak hoşuna gitmemiştir ama üzgün de değildi.*

Üzerine kuru bir şeyler geçirmişti ki kulübeye birisinin girdiğini duydu. Odasından çıktığında Della’yı buzdolabının açık kapısı önünde... bir şeyler içerken gördü.

Kan. Kylie kendini bunu kabullenmeye zorladı. Arkadaşı bir vampirdi ve vampirler hayatlarını sürdürebilmek için kan içerlerdi. Artık gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti. “Selam.”

“Seninle konuşmuyorum.” Della şişenin kapağını kapayıp onu gözlerden uzak bir yerde tutmak istiyormuş gibi sebze çekmecesinin içine yerleştirdi.

“Bunun için seni suçlayamam. Ben pek de iyi bir dost sayılmam.”

Della ona döndü. “Bana kampta kalacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Kylie bu soruya uygun bir cevap bulmaya çalıştı. “Bunu henüz bilmiyorum. Holiday’dan iki hafta süre istedim. Sanırım o zamana dek kesin bir şey söyleyemem.”

Sonra cesaretini yitirmeden Della'ya yaklaşıp kolunu uzattı ve parmağını bileğinden geçen damarın üzerinde gezdirdi. “Bu işi yapmak için gerekli malzemen var mı?”

Della alnını kırıştırdı. “Neyi yapmak için?”

“Kan almak için. Derek sizlerin bu konuda eğitilmiş olduğunuzu söyledi.”

“Ben...” Della'nın gözleri büyüdü. “Ben asla...”

“Biliyorum ama teklifini geri çevireceğimi bildiğin için sormadın, değil mi?”

“Sebeplerden biri de o,” dedi Della onu süzmeye devam ederek.

“Diğer sebep ne?” diye sordu Kylie.

“Nihayet benden korkmaktan vazgeçmişken sana bir canavar gibi görünmek istemiyorum.”

“Sen canavar değilsin,” dedi Kylie. “Sadece bir vampirsin.”

“Sence bu bir canavar olmakla aynı şey değil mi?” diye sordu Della.

“Seni tanıdığım için öyle olmadığını biliyorum.”

Della tereddüt etti. “Ailem gerçeği bilse canavar olduğumu düşünür. Lee de öyle.”

“Onların ne düşüneceğini boş ver,” dedi Kylie. “Sen canavar değilsin.” Kolunu uzattı. “Yaşamak için kana ihtiyacın var.”

“Bu yazı sadece hayvan kanı içerek atlatabilirim,” dedi Della.

“Ben sana kan verebilecekken neden öyle yapasın ki?”

“Bana gerçekten kan verecek misin?” Della'nın sesi titredi.

“Bunu bir kez kabul ettiğinde geri dönüşün olmadığını duydum,” dedi Kylie ona takılarak.

“Seni böyle bir şeye asla mecbur etmem.”

“Sadece şaka yapıyorum. Bunu isteyen benim.”

“Neyi?” diye sordu kulübeden içeri giren Miranda.

Kylie dönüp ona baktı. “Della'ya biraz kan vereceğim.”

Miranda'nın gözleri büyüdü. "Ciddi misin?"

Kylie başını salladı. "Benim için Fredericka'yla kavga etmeyi teklif etti. Ona bu kadarını borçluyum."

Miranda suratını buruşturdu. "Ah, kahretsin. Şimdi bunu benim de yapmam gerekecek."

"Hayır, mecbur değilsin," dedi Della.

"Evet, mecburum. Çünkü biz bir takımız. Üçümüz."

Della'nın gözleri doldu. "Takımımıza cadıları almıyorum."

"Artık çok geç, vampir," dedi Miranda. "Çünkü çoktan aldın bile."

Kolunu uzattı. "Hadi yapalım şu işi. Umarım canım yanmaz. İğneden nefret ederim."

"Önce Holiday ya da Sky'ın iznini almalıyım."

"Hadi gidip alalım o zaman," dedi Miranda ve Kylie bir ağızdan.

Aynı anda Miranda'nın ayaklarının dibinde gerçekte piyano öğretmeni olan o kurbağa belirdi. "Olamaz," dedi öfkeli gözlerle kurbağaya bakan Miranda. "Sen hiç akıllanmayacak mısın?" Parmağını hayvana doğru uzattı. "Böyle devam ederse yemin ederim ki seni polise şikâyet edeceğim."

"Belki de öyle yapmalısın," dedi Kylie.

Miranda, Kylie'ye baktı. "Evet ama o asla... Yaptığı her taciz kaza olarak açıklanabilir. Aslında bana piyanoda basmam gereken bir tuşu gösteriyordu falan gibi şeyler der. Ben bu kazaların gerçek amacını ancak büyü yoluyla anlayabildim."

"Bana kalırsa bu azgını pişirmeliyiz," dedi Della, "Ya da onu kurtadamlara vermeliyiz. Kurtadamların kurbağalara bayıldıklarını duydum."

Kurbağa bu sözleri duyar duymaz önce odanın karşı tarafına zıpladı, sonra ortadan kayboldu. Kylie bir şeyi merak

etmişti. “Burada aniden ortaya çıkması, öncesinde bulunduğu yerde gözden kaybolduğu anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi Miranda. “Ama ilk sefer haricinde bu değişim hep o yalnızken gerçekleşiyor. En azından ben nereye döndüğüne baktığımda hep öyle olduğunu gördüm. Sanırım artık piyano dersi vermiyor.”

“Bu da iyi bir şey sayılır,” dedi Kylie.

Miranda birden aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini açtı. “Bu sabah Lucas’ın senin ismini çektiği doğru mu?”

“Evet,” diye itiraf etti Kylie.

“Ah, kahretsin.” Della, Kylie’yi mutfaktaki bir sandalyeye oturttu. “Anlat bakalım. Neler oldu?”

Miranda’da da bir sandalyeye çöktü. “Evet, anlat bakalım.”

Kylie anlattı. Kelimeler dudaklarından hâkim olamayacağı bir hızla dökülmeye başladı. Sadece öpüşmelerini değil, Lucas’la geçmişte komşu olduklarını ve onun kedisine yaptıklarını da anlattı. O muhteşem öpücüğü ve Derek ile Trey’le yaşadığı güçlükleri anlattı. Derek’in artık kendisiyle ilgilenmemesinin ardından ona karşı hissettiği karmaşık duyguları da es geçmedi.

Nihayet sustuğunda gözleri faltaşı gibi açılan Della ve Miranda duyduklarına inanamadıklarını söyleyen şaşkın birer ifadeyle orada öylece oturuyorlardı.

“Kahretsin,” dedi Della.

Miranda sandalyesine yaslanıp iç geçirdi. “Ben de o şekilde öpülmek isterdim. Ayaklarımı yerden kesecek bir öpücüğe çoktan hazırım.”

“Bu çok kolay,” dedi Della. “Neden Perry’yi bulup onun dudaklarına yapışmıyorsun?”

Miranda başını iki yana salladı. “Hadi ama, o daha ben-den hoşlandığını söylemeye bile cesaret edemezken beni öpecek cesareti nereden bulsun?”

“O halde cesaretini toplayabilmesi için ona bir büyü yap.”

Hep birlikte gülüştüler. Aynı anda Kylie'nin telefonu çaldı. Kylie ekranda babasının numarasını gördü. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve kaşlarını çattı. Keyiflerini kaçırarak bir şey yaşamak istemediği için sesini kapadığı telefonunu cebine attı.

Sonraki gün göz açıp kapayana dek geride kaldı. Bunda heyecan verici bir olay yaşanmamış olmasının da büyük bir payı vardı; Trey sürpriz bir ziyarette bulunmamış, Fredericka'yla herhangi bir çekişme yaşanmamış, Della ve Miranda bile tartışmamıştı. Kylie ve Miranda ev arkadaşlarına kanlarını bağışlamış ve her şey yoluna girmişti.

Derken akşam oldu.

Kylie soğuk terler dökerek uyandı. Hayaletin orada olduğunu anlayarak yatağında oturdu. Sonra birden yatağında olmadığını fark etti. Kampta bile değildi.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Artık Teksas'ta olmadığını biliyordu. Hatta Amerika'da bile değildi. Yabancı olduğu ama her nasılsa bildiği bir yerdeydi; tıpkı annesinin seyretmeye bayıldığı o Körfez Savaşı filmlerinde gördüğü sahneler gibi.

Küçük bir evin önünde, üzerinde tek bir yeşilliğin bile olmadığı bir arazide duruyordu. Hava sıcaktı. Teksas'taki gibi bir sıcak değil, çöl ikliminin kuru sıcaklığı hissediliyordu. Güneş batmıştı ve zaman alacakaranlığın olduğu bir ana hapsolmuş gibiydi. Kylie yanmış lastik ve ağaç kokusuyla çaresizliğin kokusunu da aldı. Etrafta gürültü vardı. Yoğun bir gürültü. Sanki birileri sesi aniden sonuna kadar açmıştı çünkü bu gürültü kulakları sağır edecek düzeydeydi. Çığlıklar ve patlama sesleri duyuluyordu. Uzaklarda bombaların sesleri yankılanıyordu. Silah sesleri. Birileri

ona bağırarak peşlerinden gelmesini söyledi. “Bu bizim davamız değil,” diye haykırdı bir erkeğe ait olan bu ses.

Hangi dava... Birileri ağıt yakıyordu; bu bir kadındı. Kadın yardım için haykırıyor, acıyla feryat ediyordu. Onun başına korkunç bir şey geldiğini anlayan Kylie’nin sırtından korku dolu bir ürperti geçti. Gaddarlık dolu bir şeyler yaşanıyordu. Kylie bunun bir parçası olmak istemiyordu. Bunu görmek ya da bilmek istemiyordu. Bu çok çirkindi. *Benim davam değil.*

Onun davası olmayan neydi? Kafası allak bullak oldu.

Bu bir rüya. Sadece bir rüya. Uyan. Uyan. Dr. Day’in ona rüyalardan uyanmak için öğrettiklerini hatırladı ama yapamadı. Gözlerini sımsıkı kapayıp kendini kulübede bulacağını umarak yeniden açtı.

Kulübede değildi. Güçlkle de olsa eve, çığlıkların geldiği yere yaklaştı. Kadın evdeydi. Birileri ona zarar veriyordu. Kim? Neden? Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Kylie neden buradaydı? Neden bir savaş filmine tıklılıp kalmıştı? Bu bir film miydi ki? Hayır, bir rüyaydı.

Bütün bu sorulara cevap bulmaya çalıştı. *Buna zaman yok,* dedi zihninde yankılanan ısrarcı bir ses, *sadece hissedip anlamana yetecek kadar zamanın var.*

Neden anlaması gerekiyordu?

Cevaplarını aradığı sorular yok oldu ve Kylie kendini tekrar rüyasında, karmaşa ve çirkinliğin hüküm sürdüğü savaşın tam ortasında buldu. Kadınlı ilgilenmek istemediği için yoğun bir vicdan azabı hissetti. Hemen o an koşmaya başlarsa diğerlerine yetişip oradan kurtulabileceğini biliyordu.

Seçenekleri düşündü. Şimdi giderse canını kurtarabilirdi. Ama o kadına bunun olmasına izin verdiğini bilerek yaşamını sürdürebilir miydi?

Hayır. Sürdüremezdi. Elindeki tüfeğe baktı. Savaş filmlerindeki tüfeklere benziyordu. O zavallı kadına zarar vereni durdurmalıydı.

Kylie kapıyı tekmeleyerek açtı ve tüfeğin namlusunu kadının üzerine abanmış adama çevirdi. “Dur!” diye bağırdı ama bu ses kendi sesi değil, bir erkeğin sesiydi.

Kısa bir süre olduğu yerde kaldı. Sonra adamın elinde bir bıçak olduğunu gördü. Saldırganının elinden kurtulan kadının giysileri yırtılmış, yüzü ve elleri kan içinde kalmıştı.

Adam dönüp Kylie’ye baktı. Üzeri kanlı bıçağını kaldırıp ona doğru hamle yaptı. Kylie tetiği çekti. Adamın yere düştüğünü gördü ve onu vurmaktan en ufak bir pişmanlık duymadı. Onun korkunç biri olduğunu biliyordu.

Aynı anda genç bir çocuk sokak kapısından koşarak içeri girdi. Koyu renkli saçları ve gözleriyle çıldırmış gibi bir hali vardı ve gerçekte olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Kanlar içerisindeki kadının duvarın dibinde iki büklüm olduğunu görünce, “Hayır!” diye bağırdı. Bakışlarını Kylie’nin üzerine dikti.

Sonra Kylie’nin bilmediği bir dilde bir şeyler haykırmaya başladı. Pantolonunun cebinden bir silah çıkarıp nişan aldı. Kylie’yi nişan almıştı.

Pat. Pat. Pat. Kylie silahın sesini duydu. Bunu hissetmese de vurulduğunu biliyordu. Yere düşerken ölmek üzere olduğunu da biliyordu.

Birden kendini odanın bir köşesinde oğlanla kadına bakarken buldu. Bakışları yere yığılıp kalmış bedene çevrildi. Kendisine ait bu bedeni az önce terk etmişti. Asker. Yüzünden kanlar akıyordu. Elini üniformasına uzatıp içinden bir mektup çıkardı. Onu dudaklarına götürüp son nefesini vermeden önce zarfı öptü.

Kylie bu ölümün yüreğini acıttığını hissetti. Askeri tanı mı- yordu ama üzölmüşüü. Öldüğü için üzölmüşüü. Birisinin hayatını kurtarmak isterken öldüröldüğü için üzölmüşüü.

Kadın doğrulup ölen askere baktı ve bir kez daha haykır- maya başladı. Kylie de öyle.

Uyandığında kulöbenin mutfak duvarına sırtını yaslamış halde hâlâ bağıırıyordu. Üzerlerinde pijama olan Miranda ve Della da karşısında durmuş ona bakıyorlardı.

Kylie yaşadığı gerginlikten sıyrılıp kendini duvarın dibine bırakıverdi. Boğazı acıyor, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Kâbus görüyor,” dedi sesi uzaklardan gelen Miranda.

Kylie buna inanmak isterdi ama hayır. Önceki kâbusları- nın hiçbirini aklında kalmamıştı. Bu defakini hatırılıyordu. Her nasılsa bunun basit bir rüyadan fazlası olduğunu biliyordu. Bu Asker’in ölümüydü.

Kylie en az on dakika orada öylece oturup Della ve Miranda’yı iyi olduğuna ikna etmeye çalıştı. İki ev arkadaşı nihayet tekrar yatağa döndüğünde o da kendi odasına girdi. Uyuyamayacağını anlayınca giyinip Holiday’i görmeye gitti. Kamp lideri, Kylie’ye kendisine ihtiyaç duyduğunda gece ya da gündüz ayırt etmek- sizin kulöbesine gelebileceğini söylemişti. Kylie şimdi onun bu sözlerinde samimi olup olmadığını görecekti.

Holiday’in kulöbesine yürürken gecenin sessizliği dikkatini çekti. Etrafta ne bir kuş ne de bir rakunun hışırtısı vardı. Zih- ninde tekrar o kadının çığlıkları yankılandı ve askeri son nefesini verirken gördü. Kylie’nin yüzü yaşlarla ıslanmıştı. Holiday’in kulöbesine gözü yaşlı halde gitmek istemediği için yüzünü sildi.

Birden gecenin sessizliği bölündü. Kylie ağaçların arasında birilerinin tartıştığını duydu. Sesler başladıkları kadar hızlı kesildi. Kylie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bilinmeyenin

yarattığı korkudan sıyrılıp bildiklerine odaklanmaya çalıştı. Asker ölmüştü. Birisinin hayatını kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Yürümeye devam etti. Holiday'in kulübesine sadece beş dakika mesafedeydi.

Bir adım daha attığında arkasında birisinin olduğunu hissetti.

Aynı anda birisi onu kolundan tutup kendine doğru çekti.

"Bu saatte dışarıda olmamalıydın," diye homurdandı esraren-
giz bir biçimde tanıdık gelen bir ses.

Otuz Üçüncü Bölüm

Kylie hızla dönüp arkasına baktı. Yüreği ağzına gelmişti. Kendisini tutan kişinin Sky olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

“Beni korkuttun,” dedi.

Sky’ın kavrayışı sertleştiğinde duyduğu rahatlama hissi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. “Ben... Ben Holiday’le konuşmalıyım. Ona ihtiyaç duyarsam saate bakmaksızın yanına gidebileceğimi söylemişti.”

Sky hâlâ ona bakıyordu ama artık kavrayışı eskisi kadar sert değildi. “Onu neden görmek istiyorsun?”

“Yine kâbus gördüm. Ama bu defakini hatırlıyorum. Kâbusumda o hayalet vardı.”

Sky onu serbest bıraktıktan sonra bu hayaletle ilgili en ufak bir şey duymak istemiyormuş gibi geri çekildi. “Holiday’in hangi kulübede kaldığını biliyor musun?”

Kylie başını salladı. Sky ona gidebileceğini işaret edince de tekrar yürümeye başladı. Yine de attığı her adımda Sky’ın bakışlarını arkasında hissediyordu. Kylie sebebini merak etti ama sonra Sky’ın onun bir oğlanla buluşmaya gittiğini ya da böyle bir buluşmadan döndüğünü düşünmüş olabileceğini anladı.

Holiday'in kulübesinin önünde durup kapıyı tıklattı. Kısa bir süre sonra kamp lideri üzerinde bol bir gecelik kapının önünde belirdi.

"Kylie?" Holiday'in sesi endişeliydi. "Her şey yolunda mı?"

Onun sesine hâkim olan endişe Kylie'nin gözyaşı musluklarının bir kez daha gevşemesine neden olmuştu. Gözlerinin dolduğunu, boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Hayır." Kylie başını iki yana salladı. "Değil."

Holiday onu içeri alıp sımsıkı kucakladı. Kylie neler yaşadığını iyi bilen birisi tarafından kucaklanmaya itiraz etmedi. Holiday'in onu serbest bırakmasıyla, "Sanırım o hayaletin benden ne istediğini biliyorum," dedi.

Güneş doğduğunda Kylie hâlâ Holiday'in kulübesindeki kanepede oturmuş, gördüğü rüyayı düşünüyordu. Kamp lideri onun tahmin ettiği şeyi doğrulamıştı. Bu sıradan bir kâbus değil, beden dışı bir deneyimdi. Hayalet onu ölmeden önceki son hatıralarına götürmüştü.

Holiday, Kylie'nin, hayaletin canı pahasına engellemek istediği bir suçla itham edildiği ve şimdi birilerinin onun gerçekte bir hain olmadığını duyurmasını istediği şeklindeki düşüncesine hak verdi. Öte yandan durumun nadiren bu kadar basit olabileceğini belirtmeden de edemedi.

"Sence bunu tekrar deneyecek mi?" diye sordu Kylie dizlerine sarılarak. Hayaletle saygı duymaya, hatta ona acımaya başladığını inkâr edemezdi ama aynı şeyi tekrar yaşamak istemiyordu. O kadının çılglık çılgılığa bağırıldığını ve kendisinin kadına saldıran adamı öldürmek üzere tüfeğin tetiğini çektiğini hatırladığı her defasında midesi bulanıyordu.

Holiday onun elini sıktı. “Sanırım hayaletler bunun bizler için ne kadar zor olduğunu bilmiyorlar. Bazen çok acımasız oluyorlar.”

Kylie başını iki yana salladı. “Bunu yapamam, Holiday. Bunu yapmak için yeterince cesur değilim.” Bir kez daha sarıldığını hissetti.

Holiday iç geçirdi. “Şu ana dek gayet iyi gittin. Ayrıca ben ihtiyaç duyduğun her zaman yanındayım, Kylie. Şimdi kulübene dönüp biraz uyumaya ne dersin? Bugünü dinlenerek geçir.”

“Ya aynı şey tekrarlanırsa?”

Holiday bir parça kâğıt aldı. “Buraya cep numaramı yazıyorum. İhtiyaç duyduğunda sana sadece bir telefon mesafesinde olacağım.”

Kylie’nin babası da aynı sözleri söylememiş miydi? Ama Kylie onun kendisine bir kez daha sarılmasıyla Holiday’e neredeyse inanmıştı.

Öğlene doğru Della ve Miranda, Kylie’ye yiyecek bir şeyler getirdi.

Kylie bir dilim pizza alarak, “Bunu yapmanıza gerek yoktu,” dedi ısrarla.

“Bana kanını verdin. Sana ömür boyu minnettar kalacağım,” dedi Della şaka yollu.

“Ya ben?” diye sordu Miranda. “Ben de sana kan verdim.” Kolunu kaldırıp üzerindeki yara bandını gösterdi.

“Senin kanın o kadar güzel değildi,” dedi Della ona takılarak. Sonra bakışlarını tekrar Kylie’ye çevirdi. “Derek bu sabah kahvaltıda seni sordu. Seninle bir şey konuşması gerektiğini söyledi.”

Kylie iç geçirdi. Başından bunca şey geçerken Derek’i düşünecek hali mi kalmıştı sanki? “Konunun ne olduğundan bahsetti mi?”

“Hayır ama son derece ciddi görünüyordu.”

“Ah,” dedi Miranda söze girerek, “ayrıca heyecanlı bir olayı kaçırdın. Chris ismindeki şu vampiri hatırlıyor musun? O ve sanırım ismi Nathan olan şu sarışın kurtadam birbirine girdi. Sky onları ayırmak zorunda kaldı.”

“Her yer kan oldu,” dedi Della. “İçerisi nefis kokuyordu.”

“Neden kavga ettiler?” Kylie ağzına bir parça sosis attı.

“Neden mi?” diye sordu Miranda. “Vampirlerle kurtadamların iyi geçinemediklerini herkes bilir. Özellikle de erkeklerin.” Miranda yan gözle çoktan kaşlarını çatmış Della’ya baktı.

“Bu doğru değil,” dedi Kylie. “Lucas, Chris’e kan bile vermiş. İkisi aynı kulübede kalıyor.”

“Bazı vampirler Chris’in, Lucas’ın kanını almasını istememişler,” dedi Miranda.

“Nedenmiş o?” diye sordu Kylie.

Miranda omuzlarını silkti. “Aptalca önyargılar yüzünden. İçlerinden biri aşağılık bir köpeğe borçlu kalmak istemediklerini söylemiş.”

“Bu sadece saçma bir dedikodu,” dedi Della. “Birilerinin bunu gerçekten söylediğinden bile emin değilim.”

“Evet ama herkes öyle söylüyor. Ah, bil bakalım başka neyi kaçırdın?” Miranda sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. “Bugün masamıza kimin oturduğunu tahmin et.”

Kylie genç cadının gözlerindeki pırıltılara baktı. “Kanadı kırık bir kuş mu?”

Miranda kıkırdadı. “Nasıl bildin?”

“Çünkü yüzünde şaşal bir gülümsemeyle kıpırdanıp duruyorsun,” dedi Della bir kakhaha atarak.

“Yüzümde şaşal bir gülümseme falan yok,” dedi Miranda terslenerek.

“Kavga etmeyin. Yediklerimi sindirmeye çalışıyorum,” dedi Kylie. Kısa bir sessizliğin ardından, “Başka bir şey oldu mu?” diye sordu.

“FAB’den gelen adamlar yine ortalıkta dolaşıyordu,” dedi Della bu defa daha ciddi bir sesle. Sonra ayağa kalkıp bilgisayara doğru yürüdü. “Konuşulanları duymadım ama şu uzun boylu, esmer adam Holiday’e bir şey için söylenip duruyordu.”

Kylie diyet kolasını yudumlayıp ev arkadaşlarına bu konuda bildiği her şeyi anlattı. “Kısacası ortada bir şeyler dönüyor, kızlar. Ve bu şey her neyse, oldukça ciddi. Kampın ikinci gününde Burnett Holiday’e ‘o şey’ *sona ermediği* takdirde kampın kapatılacağını söyledi.”

“Kapatılacağını mı?” Bilgisayarın başındaki Della hızla Kylie’ye döndü. “Bunu yapamazlar. Burası bizim aklımızı başımıza topluyor ve birbirimizi öldürmemizi engelliyor.”

Bilgisayardan bir e-posta uyarısı geldi. Della önce bilgisayara, sonra Kylie’ye baktı. “Babandan bir mesaj daha aldın.”

Birden iştahı kaçan Kylie elindeki pizzayı bıraktı. Babasıyla hâlâ görüşmemişti. Bu görüşmeyi erteleyip durmasının yanlış olduğunu biliyordu ama babası da ondan kaçıyordu. Ona aile gününe geleceğini söylemiş ama gelmemişti. Üstelik Kylie onun kendisini sevmekten bile vazgeçtiğini düşünüyordu ve bu da halletmesi gereken sorunlardan biriydi. Daha sonra. Yaşananları düşünmek canını bu kadar acıtmadığı zaman.

“Holiday hiç de mutlu görünmüyordu,” diye ekledi Della. “Özellikle de iki adam Lucas’ı onun ofisine götürdüğünde.”

Kylie’nin yüreği sıkıştı. “Adamlar Lucas’la mı görüştü? Ona ne söylediler?”

“Bilmiyorum,” dedi Della. “Ama Lucas birilerini öldürecek kadar deliye dönmüştü.”

İki ev arkadaşı kısa bir süre sonra kulübeden ayrılınca Kylie sırtüstü yatağına uzandı. Ama bir türlü uyuyamıyordu. Bunun tek sebebi o hayalet tarafından anılarda yeni bir yolculuğa çıkarılacak olmaktan korkması değildi. Holiday'i ve FAB'yle yaşanan sıkıntıyı düşünüyordu. Lucas'ı merak ediyordu. FAB onun ebeveyninin birer asi olduğunu öğrenmiş miydi? Lucas kendisini gammazlayanın Kylie mi olduğunu düşünüyordu?

Zihni bir düşünceden diğerine atlıyor, hangi soruna öncelik vermesi gerektiğini ya da kendini bütün bunları düşünmekten nasıl alıkoyabileceğini bilemiyordu. O sabah kırk dakika boyunca hiç ara vermeden yeni erkek arkadaşı Phillip'i anlatan Sara'yı dinlemişti. Sonra annesiyle görüşmüş ve ona bol bol yalan söylemişti. *Kampta her şey yolundaydı*. Kulübenin kapısının tıklatıldığını duyunca heyecanlanarak düşüncelerinden sıyrıldı.

Ama kapıyı açıp da karşısında Lucas'ı bulduğunda az önceki heyecanı kayboldu. Elbette Lucas'ı görmek heyecan vericiydi ama onu daha derli toplu bir haldeyken karşısında bulsa ne olurdu sanki? Lucas harika görünürken, kendisinin yataktan yeni çıkmış gibi bir hali vardı ki gerçekten de yataktan yeni çıkmıştı. Lucas bir eli arkasında, kapının önünde duruyordu.

Kylie bir şeyler söylemek istedi ama dudaklarından bir selamlama kelimesi bile çıkarmayı başaramadı. Üstelik bunun tek sebebi uykusuz olması değildi. Asıl sebep, onunla öpüşmelerini hatırlamasıydı.

Lucas'ın kendisine bu öpüşmenin bir hata olduğunu söylemesini de.

"Selam." Lucas onun nutkunun tutulduğunu fark etmiş gibi sırtıttı. "Saçları üç renk olan ev arkadaşın kendini iyi hissetmediğini söyledi."

“Öyleydi ama şimdi daha iyi hissediyorum,” dedi Kylie güçlükle. Ardından ekledi: “FAB’nin adamlarının seninle bir g r   me yaptığı doğru mu?”

Lucas başını salladı. “ nemli bir şey değil.”

Kylie bunun bir yalan olduğunu hissetti.

“Sana bir şey getirdim,” dedi Lucas ona o çekici g l mse-melerinden birini sunarak.

Kylie bu gülümsemeyle adeta eriyip gittiğini hissetti. Kapı koluna tutunup, “Ne getirdin?” diye sordu.

“Holiday’e bir şeyler almak için kasabaya indim ve... orada bunu buldum.” Lucas’ın yüzünde aniden suçluluk dolu bir ifade belirdi.

Kylie onun öne doğru uzanan elinde ucuz bir demet  i ek görmeyi bekledi. Miyavlayarak kıpırdanan siyah beyaz bir kedi yavrusu değil.

Birden nefesi kesildi.

“Sanırım onu alsan iyi olur. Benden çok ho lanmadı,” dedi Lucas.

Kylie kedi yavrusunu kucağına alıp göğsüne bastırdı. Hayvan avcuna sığabilecek kadar küçüktü. Kylie bu minik şeyin alnını ok adığında mırladığını duydu. Acaba rüyada mıydı? Öyle olmalıydı çünkü bu kedi onun kedisi çorap’a çok benziyordu. Hani  u...

Kylie bakışlarını Lucas’a çevirdi. “O olayı hatırlıyor musun?”

Lucas başını salladı. “Elbette hatırlıyorum.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ben... ben gitmeliyim.” Gitmeye davrandı ama sonra dönüp tekrar kapıya geldi. Kolunu kapıya dayayıp Kylie’nin gözlerinin içine baktı. Kylie onun duruş şekline dayanarak az sonra söyleyeceklerinin önemli olduğunu anladı. “Sana yemin

ederim ki onu durdurmak için elimden geleni yaptım, Kylie. Bu onunla ilk ve son kavgamız oldu.”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Babamdan. O zamanlar benden çok daha iriyarı ve hızlıydı. Ama elimden geleni yaptım.” Lucas geriye doğru bir adım attıktan sonra verandanın yan tarafını işaret etti. “Kedinin kum kabı ve maması burada.”

Kylie başını sallamakla yetindi. Lucas’ın, kedisini öldüren asıl kişinin babası olduğu itirafını yapması onu derinden sarsmıştı. Oysa o bunca yıl sanmıştı ki... “İçeri girip kedinin eşyalarını yerleştirmeme yardım etmek ister misin?”

Kylie bir an Lucas’ın bu teklifi kabul edeceğini düşündü. Sonra Lucas onun gözlerinin derinliklerine baktı ve Kylie bu bakışlarda öpüşmelerinden hatırladığı o vahşi arzuya rastladı. “Bunu yapmasam iyi olur,” dedi Lucas.

Yaptığı itirazın sadece içeri girmekle sınırlı olmadığını bilen Kylie, “Neden?” diye sordu. Lucas, Kylie’nin onu düşündüğü her defasında zihninden geçirdiği ihtimallere hayır diyordu. Biraz daha öpüşmeye ve birbirlerini gerçek anlamda tanımalarına hayır diyordu.

“Bu uygun olmaz,” dedi Lucas. “Şu an hayatım biraz karışık. İnan bana, bunun için hiç de uygun bir zaman değil.”

Kylie şansını bir kez daha denemeden bu itirazı kabullene mezdi. “Uygun zamanı beklemeyle ilgili şu deyişi biliyorsun, değil mi?”

Lucas gözlerini kapadı. “Seni bunun içine sürükleyemem, Kylie.”

“Neyin içine?”

Lucas gözlerini açıp parmağını Kylie’nin dudaklarında gezdirdi. “Sen çok masumsun. Beni baştan çıkarıyorsun.” Sonra elini indirdi. “Ama yapamam. Kendine iyi bak, Kylie Galen.”

Kylie bu son sözleri bir veda olarak algıladı. Elini uzatıp Lucas'ın kolunu tuttu. "Gidiyor musun?"

Lucas onun gözleriyle buluştu. Sorusuna yanıt vermedi ki bunu yapmasına da gerek yoktu. Cevap gözlerinde yazılıydı.

"Sebep FAB mi?" diye sordu Kylie.

Lucas nefesini bıraktı. "Ben..."

Kylie elini indirdi. "Ben ne onlara ne de Holiday'e senin hakkında tek bir kelime bile etmedim. Yemin ederim."

Lucas'ın dudaklarında Kylie'nin o güne dek gördüğü en hüzünlü gülümseme belirdi. "Biliyorum." Ellerini kotunun ceplerine sokup Kylie'ye baktı. "Sen altı yaşındayken bundan daha tatlı olamayacağını düşünüyordum. Ama yanılmışım." Öne doğru eğilip dudaklarını hafifçe Kylie'ninkilere dokundurdu. Bunu öylesine hızlı yapmıştı ki Kylie dokunuşunu belli belirsiz hissetmişti.

Oysa o kısa iltifatlar ve kaçamak öpücüklerle yetinmek istemiyordu. "Gidiyor musun?" diye sordu tekrar.

Lucas cevap vermedi. Verandadan aşağı indi. Kylie kapının önünde durup onun arkasından baktı. Lucas bunu net bir biçimde söylememişti ama o gerçeği biliyordu. Lucas Parker'ın, hayatından bir kez daha çıkıp gideceğini biliyordu.

Aradan bir saat bile geçmemişken Kylie kulübenin kapısının bir kez daha tıklatıldığını, daha doğrusu yumruklandığını duydu. Tam oturma odasına çıkmıştı ki kapı duvara çarparak açıldı.

Kulübeye önce Burnett, sonra son derece mutsuz görünen Holiday girdi.

"İçeri davetsiz giremezsin," dedi kamp lideri öfkeyle.

"O buradaymış. Kokusunu alabiliyorum" dedi Burnett ters ters Holiday'e bakarak.

“Umurumda değil. Ya isteklerime saygı duyarsın ya da konuyu doğrudan patronuna götürürüm.”

“Zaten yle yaptın.” Vampir öfkeyle gözlerini kısıtı.

“O halde aynı Şeyi bir kez daha yaparım,” dedi Holiday.

“O çocuęu bulmalıyım,” diye homurdandı Burnett. “Baūka-
larına iyi davranacak zamanım yok.” Vampir bu defa bakıūlarına
Kylie’nin üzerine dikti.

“Böyle aniden içeri daldığımız için zgnm,” dedi Holiday.

“Sorun ne?” diye sordu Kylie. Kimi aradıklarıını sormaya
gerek duymamıūtı.

Burnett, Kylie’ye doğru bir adım attı. Holiday onu geri ek-
mek için kolunu tuttu ama yerinden kıpırdatmayı baūaramadı.

“Nerede o?” diye sordu Burnett ısrarcı bir sesle.

Holiday çok daha sakın bir sesle araya girerek, “Lucas Par-
ker’ı gördün mü, Kylie?” diye sordu.

Kylie yutkundu. “Bir saat kadar önce naūıl olduęumu sormak
için uğradı. Ama sonra gitti.”

Burnett, Kylie’nin kalp atıūlarını dinlermiū gibi baūını saęa
eğdi. “Nereye gittiğini söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Kylie. İyi ki de sylememiūti. “Neden? Onu
neden arıyorsunuz?”

Burnett hiçbir Şey söylemeden ona bakmaya devam etti.

“Lucas kötü bir ocuk değil,” dedi Kylie.

Burnett hızla arkasını dönüp kulübeden dıūarı ıktı. Holiday
onun peūinden bir adım attıktan sonra Kylie’ye baktı.

“Lucas kötü bir ocuk değil,” dedi Kylie ona da.

“Gitmeliyim,” dedi Holiday. “Birazdan tekrar uğrarım.”

Bu sözlerle birlikte hızla dıūarı çıkıp Burnett’in peūine ta-
kıldı. Kylie oturma odasında kalarak bir kez daha Lucas’ın bahçe
itinin üzerinden kafasını uzatıp kendisine kedisini dıūarıda
bırakmamasını söylediği günü hatırladı. Bunca zaman Lucas’ın

bu sözlerinin bir itiraf olduğunu düşünmüştü. Onu haksız yere suçlamış, kötü bir insan olarak görmüştü.

Kylie bu hataya bir kez daha düşmeyecekti. Lucas Parker'ın bir suç işlemediğini biliyordu.

Bir suç işlemişse bile mutlaka iyi bir sebebi olmalıydı.

Otuz Dördüncü Bölüm

“Derhal eski haline dönmezsen seni hadım ederim!”

Kylie öğleden sonra saat üçe doğru Miranda’nın bu uyarısıyla uyandı. Yataktan kalkmak istemiyordu. Oda arkadaşları bu defa kozlarını paylaşabilirlerdi. Yastığını yüzüne kapadı ve Miranda’nın uyarısı bir kez daha zihninde yankılandı.

Hadım etmek mi? Della’nın hadım edilebilecek bir cinsel organı yoktu. O halde Miranda’nın savurduğu tehdidin hedefi kimdi?

Ah, hayır. Yoksa bu Küçük Çorap mıydı?

“Güzel,” dedi Miranda, tekrar sesini yükselterek. “Bunu sen istedin.”

“Dur!” diye bağırdı Kylie. Yataktan fırladığında Miranda’yı, kediye havaya kaldırmış, serçeparmağını ona doğru sallarken buldu.

“Tamamen yanılmışsın,” dedi Miranda sert bir sesle. “Hoşlandığı ben değilmişim. Onu senin yatağında buldum.”

“Hayır, hayır.” Saçlarını geriye atan Kylie gülmemek için kendini zor tuttu. “O Perry değil.”

“O halde kim?” diye sordu Miranda.

“Kimse değil. Gerçek bir kedi yavrusu.”

“Seni yine kandırmış.”

“Hayır. Beni kandırdığı falan yok. O gerçek bir kedi yavrusu. Onu bana Lucas verdi.”

“Lucas mı?” Miranda’nın gözleri kocaman açıldı. “Ben de sana bunu söylemeye gelmişim. Lucas ortadan kayboldu. FAB her yerde onu arıyor.”

“Biliyorum,” dedi Kylie.

“Nereden biliyorsun?” dedi Kylie’nin odasına dalan Della.

Kedi yavrusu acıklı acıklı miyavladı. Kylie korkan hayvanı Miranda’nın elinden aldı. “Bugün erken saatte Holiday ve Burnett buraya onu aramaya geldi.”

“Lucas burada mıydı?” diye sordu Miranda.

“Hayır, onlar geldiğinde çoktan gitmişti.” Kylie tereddüt etti. “Lucas’ı neyle suçluyorlar?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Miranda.

Kylie kedi yavrusuna daha da sıkı sarıldı.

“Epeyce ağır bir suç işlemiş olmalı,” dedi Della. “Kampın dışında Holiday’le görüşmeye gelen polisler bile vardı. Lucas’ın başı fena halde dertte.”

Kylie, Della ve Miranda gittikten sonra oturma odasında yere oturup Çorap’la oynuyordu ki Helen geldi.

“Selam,” dedi Kylie onu içeri çağırarak.

“Kendini iyi hissetmediğini duydum.”

Kylie, Helen’in kendisini iyileştirmek üzere orada olup olmadığını merak ederek, “Önemli bir şey yok,” dedi. Sonra onun bir şeyler söylemek isteyip de bunu bir türlü yapamıyormuş gibi bir hali olduğunu fark etti. Konuyu tekrar düşünüp Kylie’nin beyninde bir tümör olduğuna karar verdiğini sandı.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Aslında çok saçma bir şey,” dedi Helen. “Ama... tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Benden mi tavsiye alacaksın?”

Helen başını salladı. “Jonathon’dan hoşlanıyorum ama onun bunu bildiğinden emin değilim. Erkekler konusunda başarılı olduğum söylenemez. Senin bana... ona nasıl açılmam gerektiğini anlatabileceğini düşündüm.”

“Ben mi?” dedi Kylie neredeyse gülererek. “Ben bu konuda tavsiyesi alınabilecek en son insanım.”

Helen hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Ama benim daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı. Ayrıca senden başka yardım alabileceğim kimse yok.”

Kylie, Helen’a baktı ve onun kendisine yardım etmek için elinden geleni yaptığını hatırladı. “Bugüne dek tek bir erkek arkadaşım oldu. İşveli olmayı asla beceremediğim için ona karşı... dürüst olmayı tercih ettim.”

“Kastettiğin ne tür bir dürüstlük?” diye sordu Helen. “Çünkü ben de işveli sayılmam.”

Kylie omuzlarını silkti. “Kulağa aptalca gelebilir ama ona kız arkadaşı olup olmadığını sordum. Olmadığını söyleyip bunu neden sorduğumu öğrenmek istediğinde de ondan hoşlandığımı açıkladım. Dürüstlük beni amacıma ulaştırdı. Belki Jonathon’da da işe yarar.”

Kylie duygularını anlamlandırabildiği takdirde dürüstlüğü bir şans daha verebileceğini düşündü.

Sonraki birkaç gün göz açıp kapayana dek geçti. Üstelik işlerin yolunda gittiği de söylenemezdi. Kylie Holiday’le yaptığı meditasyon çalışmasında hiçbir aşama kaydedemedi. Della ve Miranda hiç olmadığı kadar çok didişti. Trey, Kylie’yi arayıp telefonuna uzun mesajlar bıraktı. Kylie, Lucas’ı bir an bile aklından çık-

ramadı. Ah, bir de Kylie'nin babası annesini arayıp bir önceki hafta Kylie'yi ziyaret edemediğini ve şimdi onun, telefonlarına ya da e-postalarına cevap vermediğini söyledi. Annesi bu yüzden Kylie'ye ateş püskürdü.

"Bana yalan söyledin," dedi suçlayan bir sesle.

"Hayır, sadece senin onun geldiğini düşünmene itiraz etmedim."

"İkisi aynı şey. Ve... ve... babana bu kadar öfkelenemezsin," dedi annesi ısrarla.

"Nedenmiş o?" diye sordu Kylie. "Sen ona her zaman öfkeliisin."

Sonra annesi, babasının o hafta sonu kampa uğramak konusundaki ısrarını boş yere olay haline getirdi. Önce Kylie'ye babası orada olacağı için kampa kendisinin gelmeyeceğini söyledi. Ama tekrar öfkелendiği için kampa geleceğini, o gün babasıyla ikisinin onu sırayla ziyaret edeceklerini ilettiler.

Peki, bu ziyaretin programını kim yapacaktı?

Annesi elbette bunu Kylie'nin yapmasını istiyordu.

Son birkaç günün tek iyi olayı Asker'in geri dönmemiş olmasıydı. Kylie onun sonsuza dek ortadan kaybolduğuna inanmak istiyordu. Gerçi Holiday buna ikna olmuşa benzemiyordu. Öte yandan son günlerde Holiday'in keyfinin yerinde olduğu da söylenemezdi. Neler olup bittiğini soran Kylie'ye başını iki yana sallayarak her şeyin yoluna gireceğini söylemekle yetinmişti.

Kylie ona Lucas'ı da sormuştu. Kamp lideri hüsrarla iç geçirip bu konuda konuşamayacağını belirtmişti. Kylie ona, güvenin ancak karşılıklı kurulabileceğini söylememek için kendini zor tutmuştu. Holiday keşke bu kadar ketum olmasaydı.

Sky'ın Holiday'den daha gergin olduğunu fark etmiş ve bunu biraz garip bulmuştu. Çünkü bir kurtadam olan bu lider o ana dek FAB'nin kampı sürekli ziyaret etmesinden en ufak bir

rahatsızlık duymuşa benzemiyordu. Kylie, Holiday'le ikisinin arasında birtakım anlaşmazlıklar olduğu izlenimine kapılmıştı.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi iki kamp liderinin gerginliği kamp üyelerine de yansımıştı. Bu defa da bir periyle bir cadı kavgaya tutuşmuştu.

Üç ev arkadaşının Holiday'in ayırdığı kavgaya şahit oldukları gün, "Sana perilerle cadıların arasının iyi olmadığını söylemiştim," dedi Miranda, Kylie'ye.

"Peki, benim yarı peri olduğum anlaşılırsa ne yapacaksın?" diye sordu Kylie.

"Tanrım," dedi Della. "Doğru mu duyuyorum?"

Onun ne demek istediğini anlayamayan Kylie, "Neyi?" diye sordu.

"Sen az önce nihayet bir insan olmadığını mı itiraf ettin?"

Son günlerde yaşananlar Kylie'nin bir insan olup olmadığı konusuna kafa yormasına imkân tanımamıştı. İşin tuhaf yanı, bu artık o kadar da önemli gelmiyordu. Pekâlâ, tam olarak öyle değildi. Bu sorunun cevabını hâlâ bilmek istiyordu ama doğaüstü bir varlık olduğunu öğrenirse dünyası kararmayacaktı. Hatta şimdi onu asıl endişelendiren "özel birisi" olmayabileceği düşüncesi idi.

"Eee?" diye sordu Miranda.

"Ben neysem oyum," dedi Kylie.

Miranda bir şeyler söylemek istedi ama Della elini kaldırarak onu susturdu. "Şşş."

Kylie ve Miranda susup kulak kesildi. Kylie'nin duyabildiği tek şey vahşi yaşam parkındaki hayvanların sesleriydi. Chan'ın geri dönmüş olabileceğinden endişelenerek, "Ne duyuyorsun?" diye sordu Della'ya.

"Hayvanların sesini," dedi Della. "Ciddi anlamda öfkeli." "

"Neden?" diye sordu Miranda.

“Nereden bileyim?” dedi Della. “Ama onların daha önce hiç bu kadar... öfkelenediklerini duymamıştım.”

Aynı anda Helen, Kylie'nin yanına gelip ona doğru eğilerek, “İşe yaradı,” dedi. “Ona bir kız arkadaşı olup olmadığını sordum ve sonrası tıpkı senin anlattığın gibi gelişti. Bunu neden sorduğumu bilmek istedi ve ben de ondan hoşlandığımı söyledim. Birbirimizi daha yakından tanımak için yarın baş başa pikniğe çıkıyoruz. Teşekkürler.”

Kylie, Helen'in kolunu sıktı. “Bu harika bir haber. Onunla buluşmadan önce kulübeye gel ki Miranda sana makyaj yapsın. Yaparsın değil mi Miranda?” Kylie arkadaşına baktı.

“Seve seve,” dedi Miranda.

Helen, “Teşekkürler,” dedikten sonra koşar adım oradan uzaklaştı.

Kylie cumartesi sabahı bir saat boyunca kiminle eşleşeceğini bilmek isteyenlerin oluşturduğu kalabalıktan uzak durarak telefonda babasıyla görüştü. Nihayet yelkenleri suya indirip cuma günü onu aramıştı. Babası hiçbir şey olmamış gibi davranmış, ne bir önceki hafta Kylie'nin ziyaretine gelmemesiyle ne de Kylie'nin onun telefon ve e-postalarını cevaplamamasıyla ilgili bir şey söylemişti. Kylie'ye onu göreceği pazar gününü dört gözle beklediğini belirtmiş, sonra da birkaç hafta içinde Kanada'ya yapmayı planladığı seyahatten bahsetmeye koyulmuştu.

Kylie babasına o gün annesinin de kampta olacağını ve ikisinin kendisini sırayla ziyaret etmesi gerekeceğini açıkladı. Babasının böyle bir sıralamanın saçma olduğunu ve annesiyle ikisinin onu aynı anda görebileceğini söyleyeceğini düşünüyordu.

Belki de yüreğinin küçük bir parçası anne babasının onu birlikte ziyaret edeceğini ve bir mucize sonucu göz göze gelip bir arada olmayı özlediklerine karar vereceğini umuyordu.

Mucizeler böyleydi. Nadiren gerçekleşirlerdi. Babası onu sırayla ziyaret etmelerinin saçma olduğunu söylemedi. İşin gerçeği, o da karısıyla bir araya gelmemeye kararlıydı.

“Kampa öğle yemeğinden sonra gelmeme ne dersin?” diye sordu. “Annenin orada olmadığından emin olmak için seni önceden ararım.”

Kylie ona gerçek babasının nerede olduğunu sormamak için kendini zor tuttu. Boşanma konusu gündeme geldiğinden beri babası çok değişmişti. Her açıdan. Ebeveynler çocuklarına bunu yapamazdı. Kylie ebeveyn anayasasında böyle bir kural olduğundan emindi.

“Tamam,” dedi Kylie. *Yine gelmeyecek olursan merak etme, bu defaki ilki kadar canımı acıtmaz.* “O halde görüşürüz,” diyerek telefonu kapadı.

Aynı anda kulağının dibindeki bir erkek sesi, “Hazır mısınız?” diye sordu. “İsmi ben çektim.”

Kylie, Derek’in sesini tanıdı. Bütün hafta ondan kaçmayı başarmıştı. Bunu ona gaddarlık olsun diye değil, sadece kendini biraz toparlamak istediği için yapmıştı. Hayatında yeterince karmaşa vardı. Bunlara bir yenisini eklemek istemiyordu. Üstelik Derek’in, onunla vakit geçirmekten fazlasıyla hoşlanan bir kız arkadaşı vardı.

Kylie ona doğru döndü. “İsmimi daha önce de çekmiştin,” dedi.

“Şans bir kez daha yüzüme güldü.” Derek bunu, Kylie’nin ona inanmamasından endişe duyuyormuş gibi söylemişti.

Endişesinde haklıydı. “Yine aynı şeyi yaptın, değil mi?” dedi Kylie.

Derek, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu ama Kylie onun, neden bahsettiğini gayet iyi bildiğinden emindi.

“İsmimi almak için yine kan verdiğini itiraf et.”

Derek omuzlarını silkti. “Sürekli benden kaçmasaydın bunu yapmaya gerek duymayacaktım.”

“Ben senden...” Kylie ona yalan söylemek istemediği için sözlerini yarım bıraktı.

Yanlarından birkaç kişi geçti ve Derek, Kylie’ye doğru eğilerek, “Benimle gelmek istemiyorsan seni buna zorlamayacağımı biliyorsun,” dedi.

Kylie başını kaldırıp baktığında Derek’in gözlerinde samimi bir ifade olduğunu gördü. Derek ona dokunmadığına göre düşüncelerini değiştirmiş olamazdı ama her şeye rağmen Kylie... içinde çalkantılar hissediyordu. Lucas’a karşı duyguları böylesine yoğunken, başka bir kızla olduğu için Derek’e nasıl öfkelenebilirdi? Bu hiç de anlamlı değildi.

Öte yandan neden anlamlı olsundu ki? Son günlerde yaşadığı olaylarda mantık aramak imkânsızdı.

“Senin için endişelendim,” dedi Derek. Sesi son derece ilgili ve... sıcaktı.

“Mandy’yle olmadığın zamanlarda mı?” diye sordu Kylie. Ortada onu kıskanmasını gerektiren bir sebep varmış gibi davrandığı için kendi kendini tekmelemek istedi.

Derek biraz huzursuzdu. “Ben de seninle bu konuyu görüşmek istiyordum zaten.”

“Ben ilişki danışmanı değilim,” dedi Kylie.

“Öyle olduğunu duydum. Helen Jonathon’a duyduğu ilgiyi seninle paylaştığını söyledi. Miranda da seninle Perry hakkında konuştuğundan bahsetmişti. Şu diğer vampirin adı neydi?”

Kylie nefesini bıraktı. “Pekâlâ, nedense insanlar benim Aşk Tanrıçası olduğumu falan düşünüyorlar.” Ama Derek’in Mandy’yle ilişkisi için bu rolü üstlenmeye niyeti yoktu.

“Belki de Aşk Tanrıçası’nın soyundan geliyorsundur,” dedi Derek bir an ciddi bir ifade takınarak.

Kylie yüreginin sıkıştığını hissetti. “Bu mümkün mü?”

“Bazı doğaüstü varlıklar tanrıların soyundan gelir,” dedi Derek.

“Bunun için ebeveynimden birinin gece yarısı doğmuş olması şart mı? Yoksa bu da bu özelliğin bir kuşak atlayabildiği nadir vakalardan biri mi?”

Derek omuzlarını silkti. “Bunu ben bilemem ama Holiday’in bildiğinden eminim. Gidip onu bulmamızı ister misin?” Kylie’nin aradığı cevabı bulabilmesi için onunla geçireceği bir saatten feragat etmeye hazır görünüyordu.

“Sorun değil. Yemekten sonra onunla zaten görüşeceğim.”

“O halde bana bir saatinizi lütfeder misiniz, sevgili tanrıça adayı?” dedi Derek eski usul bir reverans eşliğinde.

Kylie onun bu komik hareketini sırtarak seyretti. “Uslu durursanız olabilir,” dedi. Gerçekte onun uslu durmasını istiyor muydu acaba?

“Bu, işin tüm eğlencesini kaçırsa da uslu duracağıma söz veriyorum.” Kylie muzip bir edayla kendisine bakan Derek’in gözlerinin pırıltılar saçtığını gördü.

Yürümeye başladıklarında Derek biraz çekinerek, “Aynı yere mi gidelim?” diye sordu. “Yoksa tekrar bir yılanla karşılaşma düşüncesi seni korkutuyor mu?”

“Aynı yere gidebiliriz.” Kylie’nin sırtından rahatsız edici bir ürperti geçti. Sorun yılan değil, o gün Derek’i öpmeye ne kadar yaklaştığını hatırlamasıydı.

Patikada sessizce yürüdüler. Güneş bir kez daha sihrini gösterip ağaçların arasından ışığını sızdırmıştı. Kylie Derek’le baş başa kalmanın nasıl olup da her şeyi... büyülü gösterdiğini merak etti.

“Sebeup sen misin?” diye sordu ikisi için özel olan o kayaya ulaştıklarında.

“Nasıl yani?”

Kylie kuşkuyla gözlerini ona çevirdi. “Etraftaki her şeyi böylesine... canlı ve büyüml gösteren sen misin? Renkler, kokular, güneş ışığı...”

“Ah, buna benim cazibem sebep oluyor,” dedi Derek alaycı bir tavırla.

“Gerçekten mi?” diye sordu Kylie. “Bunu sen mi yapıyorsun?”

Derek güldü.

“Gülmesene,” dedi Kylie ısrarcı bir sesle.

Derek sustu ama gülümsemeye devam etti. “Pekâlâ, ne demek istediğini gerçekten bilmiyorum. Özel bir şey yapmıyorum. Burası gerçekten güzel bir yer.”

Kayanın üzerine atlayıp Kylie’ye elini uzattı.

Kylie tereddüt ederek eline baktı.

“Uslu duracağıma söz verdim,” dedi Derek.

Kylie Derek’in elini tutup onun yardımıyla yukarı çıktı. Otururken ona fazla yakın olmamaya özen gösterdi.

Derek dizini göğsüne çekti. Üzerinde epeyce yıpranmış ama rahat görünen bir kot pantolonla küf yeşili bir tişört vardı. Tişörtü fazla dar sayılmazdı ama geniş omuzlarını gözler önüne seriyordu. Belki Kylie’yle ilk buluşmasında da üzerinde bu tişört vardı. O zaman da çok yakışıklı görünüyordu, şimdi de. Kylie onu daha önce Trey’le nasıl kıyasladığına şaşırdı. Derek onun eski erkek arkadaşından çok daha seksiydi.

Düşüncelerini farklı bir konuya odaklama çabasıyla, “Demek kız arkadaşınla sorun yaşıyorsun,” dedi durduk yere.

“Öyle sayılır,” dedi Derek muzip bir sesle. Kylie onun parmağını çenesinde gezdirdiğini fark etti. Bakışları onun dudaklarına kilitlendi ve bu dudakların tadına bakmak istedi.

“Peki, neymiş bu sorun?” Derek’in sesindeki muzipliği umursamayıp gözlerini kırptırdı. Onun Mandy’den bahset-

tiğini duyduğunda, dudaklarını öpmekle ilgili düşüncelerinden sıyrılabileceğini umdu.

“Şey, başka bir kıza ilgi duyduğumu düşünüyor.”

Kylie birden heyecanlandığını hissetti. “Böyle bir şey var mı?”

“Hayır, yok.”

Pekâlâ, bu cevap canını acıtmıştı ama inkâr etmeye çalıştı. Dürüst olmak gerekirse, etrafındakilere verdiği nasihat nedense kendisinde işe yaramıyordu. Belki bunun sebebi biraz da duygularından emin olamamasıydı.

“Ama sanırım onun böyle düşünmesini ben istedim,” diye devam etti Derek.

“Neden?”

“Onu kıskandırmayı umdum. Belki de değerimi daha fazla anlamasını.”

Bu tür oyunların çoğunlukla iyi sonuçlanmayacağını düşünen Kylie, “Peki, işe yaradı mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Beni kıskandın mı?”

Kylie başını kaldırıp ona baktı. “Ben... Sen beni mi kastediyordun?” Başını iki yana salladı. “Ama sen ve Mandy...”

“Biz sadece dostuz,” dedi Derek.

Yine de taşlar tam yerine oturmamıştı. “Ama sen... o seni öptü.”

“Belli ki insanların onun hakkında ne söylediklerini duymadın. Mandy karşısına çıkan her erkeği öper. Sanırım ebeveyni Fransız.”

Kylie, Derek’in sözlerini özümsemeye çalıştı. Bunu yapmak çok daha zor olsa da kendi hissettiklerini de özümsemeye çalıştı. Derek’ten hoşlanıyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Aynı zamanda onu çekici buluyordu. Dere kıyısında Lucas’a hissettiği kadar baskın bir duygu değildi ama gerçektir. Hatta bazı açılardan Lucas’a hissettiği yoğun çekim gücünden daha gerçektir.

Zihninde belli belirsiz duyduğu bir ses ona, *Üstelik Derek seni terk etmedi*, dedi.

“İyi misin?” diye sordu Derek.

“Evet. Hayır.” Kylie başını iki yana salladı. “Ben sadece biraz şaşkınım.” Pekâlâ, dürüstlüğe bir şans tanımıştı.

“Biliyorum,” dedi Derek.

Kylie onun, duygularını okuyabileceğini hatırladı ve bunu yapmadığını umdu. Derek’in her şeyi ondan önce kavramasını doğru bulmuyordu. Hafif bir esinti saçlarını okşayıp bir saç tutamının dudaklarına dökülmesine neden oldu. Derek bu saç tutamını usulca geriye itti. “Bana kızmadığın için rahatladım.”

“Biraz bekle,” dedi Kylie. “Bu durum her an değişebilir. Son günlerde karmaşık duygular içerisindeyim.”

Derek sırtıttı.

Kylie onun gülümsemesinin cazibesine kapıldığını hissetti. Başını iki yana salladı. “Derek, ben...”

“Bunu sana baskı yapmak için anlatmadım, Kylie. Seni kıskandırmaya çalışmanın ne kadar aptalca bir hareket olduğunu fark ettiğim için anlattım. Yaptığım şey ters tepebilirdi. Ne diyorum ben? Artık bana on adımdan fazla yaklaşmadığına göre zaten ters tepti.”

Kylie dudağını ısırdı. “Üzgünüm. Çılgınca bir hafta geçirdim.”

“Hayatında çok fazla olay var. Seni görmek istememin sebeplerinden biri de bu zaten. Stres altında olduğunu hissettim.”

Başka neyi hissetmiş olabilirdi? Kylie bunu merak ediyordu. Stresinin Lucas’tan kaynaklandığını hissetmiş miydi? Ya onu gerçekten kıskandığını? Mandy’nin onu öptüğünü gördüğü günü hatırladı.

“Haklısın. Mandy’yle ikinizi kıskandım. Ama yine de. Saniyim...”

Derek elini kaldırıp onu susturdu. “Seninle dost olarak kalmaya itirazım yok. Ama bu defa sana yalan söylemeyeceğim. Aramızda bundan daha fazlası olacağını umuyorum. O zamana dek isteklerine saygı duyacağım.”

Kylie, Derek’e baktı ve ondan biraz daha etkilendiğini hissetti. “Bunu gerçekten yapabilir misin?” -

“Yapabileceğimden şüphen olmasın.” Derek tekrar kayaya yaslanıp elini başının altına koydu. Bu pozisyon kollarında ve göğsünde harikalar yaratıyordu. “Özellikle de artık Lucas burada olmadığı için,” dedi ve Kylie onun ses tonundan, çok daha fazlasını tahmin ettiğini anladı.

Otuz Beşinci Bölüm

Ah, Tanrım. Derek acaba onun Lucas'la öpüştüğünü anlamış mıydı? Duyguları bu kadarını ele veriyor olabilir miydi? Bilmiyordu. Derek'e sormak da istemiyordu.

Bu yüzden sırtını kayaya verip ağaçlara baktı. Yakındaki şelalenin sesi ağaçları kıpırdatıyor gibiydi. Kısa bir süre şelalelerle ilgili efsaneyi düşündü ama Derek'e ne kadar yakın olduğunu düşünmek ona çok daha çekici geldi.

Hiç konuşmadılar. Derek, eli onunkine dokunacak kadar yaklaştı. Bu küçük dokunuş Kylie'nin vücudunun tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu.

"Yarın annen geliyor mu?" diye sordu.

"Elbette geliyor. Beni mahcup etme fırsatını asla kaçırmaz."

Kylie onun annesi saçını düzelttiğinde nasıl da kıpırmızı kesildiğini hatırlayarak kıkırdadı. "Annen seni seviyor."

"Bana hâlâ üç yaşındaki bir çocukmuşum gibi davranıyor," dedi Derek. Kısa bir sessizliğin ardından, "Senin annen ya da baban gelecek mi?" diye sordu.

"İkisi de gelecek," dedi Kylie. "Daha doğrusu geleceklerini söylüyorlar." Babası daha önce ona bu konuda yalan söylemişti.

“İkisinin kazara aynı odada bulunmasının dünyanın sonunu getireceğini biliyor muydun?”

“Bu kadar stres altında olmanın sebebi bu mu?”

“Sayılır.”

Derek kolunu ters çevirip Kylie’nin elini avucuna aldı ve hafifçe sıktı. “Benim için önemlisin. Üzgün olduğunu görmek hoşuma gitmiyor.” Sıcak elinin kavrayışı sertleşti. Uslu davranacağına söz vermişti ama Kylie onun el tutuşmayı uygunsuz bir davranış olarak gördüğünü sanmıyordu.

Bunun kendisi için de geçerli olduğundan emin değildi. El tutuşmanın tıpkı kucaklaşmak gibi güzel duygular yarattığını biliyordu. Derek’in eli sıcaktı. Bu olağandışı bir sıcaklık değil, bir insanın diğerine dokunmasının yarattığı türde bir sıcaklıktı. “Sen de benim için önemlisin.”

“Güzel,” dedi Derek. Kylie onun sesindeki gülümsemeyi duyar gibi oldu. Kısa süreli bir sessizliğin ardından Derek, “Seni strese sokan bir diğer şey de şu hayalet meselesi mi?” diye sordu.

“Evet.” Kylie onun yanında kendini güvende hissederek rüyasına giren hayaletin işlemediği bir savaş suçundan aklanmasına yardımcı olmasını istediğini anlattı.

Derek anlattıklarını baştan sona dinledi. Sadece kendisinin konuştuğunu fark eden Kylie, “Peki, sen hâlâ hayvanlarla iletişim kurma yeteneğinden vazgeçmek istiyor musun?” diye sordu.

“Evet. Onları duymazdan gelmekte giderek ustalaşıyorum. Holiday bu şekilde devam edersem yakında onların farkında bile olmayacağımı düşünüyorum. Elbette bunu bana kötü bir şeymiş gibi söylüyor.” Kısa bir aranın ardından, “Ya sen?” diye sordu. “Sen de hâlâ yeteneğini iade etmek istiyor musun?”

Durup bu soruya nasıl bir cevap vereceğini düşündüğünü fark etmek Kylie’yi biraz şaşırttı. “Bu yetenek beni korkutuyor,” dedi. “Bunu yapabilecek kadar cesur olduğumu sanmıyorum.

Ama gördüğüm rüyadan sonra sürekli o askeri düşünür oldum. Ne kadar cesur olduğunu. O kadını kurtarmak için geri dönerken bu maceradan sağ çıkamayacağının farkındaydı. Keşke onun ismini bilseydim. Böylece onun yapmadığı bir şey için suçlanıp suçlanmadığını öğrenirdim. Bu doğruysa gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmak isterdim.” Kısa bir süre gözlerini kapadı. “Ama tuhaf olan ne biliyor musun?”

“Ne?” Derek onun elini tutan parmaklarını kıpırdattı.

“Onu gördüğüm her defasında bana tanıdık geliyor. Sanki onu bir yerden tanıyorum.”

“Belki de tanıyorsundur.”

“Belki,” dedi Kylie. “Ama anneme, ailemizde orduda görev yapan birisi olup olmadığını bile sordum ve olumsuz yanıt aldım.”

Derek pozisyon değiştirdi. “Holiday bir hayaletin, ilişki kuracağı kişiyi neye dayanarak seçtiğine dair bir şey söyledi mi?”

“Bunun her şekilde gerçekleşebileceğini söyledi. Onun ruhunun bulunduğu bir yerden geçmiş olabilirim ya da beni seçmesinin sebebi tamamen kişisel olabilir.”

Derek kolunu kaldırıp saatine baktı. “Felaket tellallığı yapmaktan nefret ediyorum ama bize ayrılan bir saatlik süre yarım saat önce sona erdi.”

“Bu kötü bir haber.” Kylie gözlerini kapadı. “Derek?”

“Evet?”

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Her şey için.” Kylie yan dönüp Derek’e baktı. Onu öpmeyi öyle çok istiyordu ki neredeyse çılgılık atacaktı. Derek’in gözlerindeki ifadeye bakılacak olursa, bunu isteyen sadece kendisi değildi.

Derek hafifçe kıpırdandı. Kylie onun nefesinin, dudağının kenarını okşadığını hissedebiliyordu. Birbirlerine öyle yakın duru-

yorlardı ki Kylie onun kirpiklerini bile sayabilirdi ama kendisini asıl cezbeden dudaklarıydı.

“Kylie.” Derek’in onun ismini söyleyiş şekli, Kylie’nin bir parça daha erimesine neden oldu.

“Evet,” dedi güçlkle.

“Sözümü tutmamı zorlaştırıyorsun.”

“Özür dilerim.” Kylie o an onu neredeyse öpecekti. Neredeyse. Ama sonra ona ya da kendisine haksızlık edeceğini düşünerek bunu yapmadı. Şimdilik.

Ertesi sabah annesiyle oturup onun, saatini belki onuncu kez kontrol etmesini seyretti. Elinde olmadan annesini kamptan bir an önce ayrılmaya teşvik edenin, kendisiyle vakit geçirmekten nefret etmesi mi yoksa babasının her an ortaya çıkabileceğini düşünmesi mi olduğunu merak etti. Belki ikisi de geçerliydi.

“Kampta her şeyin yolunda olmasına sevindim,” dedi annesi bej rengi takımının ceketini düzelterek. Bu rengin esmer yüzüne ve koyu renk saçlarına hiçbir faydası olmamış, gözlerinin etrafındaki koyu halkaları belirginleştirmekten başka bir işe yaramamıştı.

“Arkadaşların da iyi insanlara benziyor.” Annesi bakışlarını önlerindeki masada oturan Della ve ailesine çevirdi.

Kylie, kampa geldiğinde onu Miranda ve Della’yla tanıştırmıştı. Annesi öne eğildi. “Şu kızın saç stili biraz abartılı ama çok çılgın birisi olmadığını ya da uyuşturucu falan almadığını söylersen sana inanabilirim.”

“O hiç de çılgın birisi değil, anne,” diye mırıldandı Kylie. Sonra bir sessizlik oldu ve Kylie annesiyle yaşamının, onun önyargılarına ve tuhaf sessizliğine alışmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Masanın karşı tarafından etrafa yayılan soğukluğu hissedebiliyordu. Üstelik bu soğukluğu bir hayalet yaratmıyordu.

Yoksa yanılıyor muydu?

Kylie bakışlarını salonda gezdirdi ve o adamın, gözlerinde yine kanlı yaşlarla bir köşede durduğunu gördü. Kalbi duracak gibi oldu ve ona yardım edebilmek için gerçekten de ismini biliyor olmayı istedi.

“Ailemizde ordu mensubu birileri olmadığından emin misin?” diye sordu annesine bir kez daha.

“Eminim, canım,” dedi annesi tekrar saatine bakarak. “Şu kamp lideriniz... Adı neydi? Holiday mi? O da iyi birisine benziyor.”

Kylie annesiyle buluştuğunda Holiday’le göz göze geldiğini ve onun, annesinin doğaüstü bir varlık olmadığını belirtmek istercesine başını iki yana salladığını hatırlayarak, “Holiday gerçekten iyidir,” dedi.

“Pekâlâ, sanırım artık gitmeliyim,” dedi annesi. “Bana arabaya kadar eşlik etmek ister misin?”

Kylie duvardaki saate baktı. Annesi yarım saat erken kalkıyordu. *Anne-kız yeterince kaliteli zaman geçirmişlerdi.*

“Elbette isterim.” Kylie ayağa kalktı. Aileleriyle birlikte oturan Della ve Miranda’nın yanından geçerlerken iki ev arkadaşının da yüzünün gülmediğini fark etti. Artık her gece yaptıkları bir ritüel haline gelen masa sohbetleri o gece daha çok bir yakınma seansı şeklinde geçecekti.

Annesiyle hiç konuşmadan kampın otoparkına yürüdüler. Neyse ki hayalet onlara eşlik etmeye kalkışmamıştı. Annesi vedalaşmak için ona döndüğünde Kylie’nin kolunu sıktı. Kylie büyükannesinin cenazesinde kucaklanmaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu hatırlayarak yüreğinin sıkıştığını hissetti.

“Biliyor musun, bazı anneler çocuklarını kucaklıyorlar,” dedi.

Annesinin yüzünden büyük bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Sana sarılmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Kylie. *Ancak rica yoluyla elde edilebilen bir kucaklamayı kim ister ki?* Bu tıpkı birinden özür dilemesini istemeye benziyordu.

“Hoşça kal, anne.” Kylie bu sözlerle birlikte babasını bekleyeceği yemekhaneye gitmek üzere arkasını döndü. Onun kendisine el sallayacağını ve kızından da aynı şeyi bekleyeceğini bildiği halde dönüp oradan uzaklaşan annesine bakmadı. Madem kucaklama yoktu, bundan böyle el sallama da olmayacaktı.

Kylie onu neredeyse tanıyamayacaktı. Her şeyden önce şakaklarındaki kır saçlara ne olmuştu? Ayrıca saçlarının doğal rengi böyle iki farklı tonda değildi. Kylie onun saçlarını daha önce hiç bu kadar kısa kestirmediğinden de emindi. Üzerindeki kıyafetten bahsetmiyordu bile. Yaşlı erkekler asla dar kot pantolon giymemeliydi.

“Bu o mu?” diye sordu Holiday.

Kylie o olmadığı yalanını söyleyip arka kapıdan kaçabilmeyi isterdi. Ama babası onun salonun karşı tarafında durduğunu görmüş ve yanına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Kylie utancını yenip kaşlarını kıpırdatan Holiday’e bakarak, “Doğüstü bir varlık mı?” diye sordu.

“Hayır.” Holiday iç geçirdi. “Ama bu demek değil ki...”

“Biliyorum,” dedi Kylie onun sözünü keserek.

“Balkabağım nasılmış bakalım?” Babası, Kylie’yi sımsıkı kucakladı. Kylie gözlerini kapayıp babasının nasıl görüldüğünü unutmaya ve onun şefkat dolu kolları tarafından sarmalanmanın verdiği rahatlığın tadını çıkarmaya çalıştı. Gözleri doldu ve güçlükle yutkunarak ağlamamak için dua etti.

“İyiyim,” diye mırıldanıp kendini geri çekti. Burun delikleri yanıyordu ama ağlamamayı başardı.

“Bu hanım, senin arkadaşlarından biri mi?” diye sordu babası, Holiday’i işaret ederek.

Kylie, Holiday’in kamp lideri olduğunu belirten rozetine baktı ve saçlarını boyatmanın, babasının görme yeteneğini etkileyip etkilemediğini merak etti.

“Keşke öyle olsa.” Holiday elini uzattı. “Ben Holiday Brandon, kamp liderlerinden biriyim.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Kylie’nin babası. “Yirmi yaşından bir gün bile almış olamazsın. Ayrıca bugüne dek gördüğüm kamp liderlerinin hiçbirine benzemiyorsun.” Dudaklarındaki gülümseme büyüdü ve bakışlarını Holiday’in biçimli vücuduna çevirdi.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Holiday elini ondan kurtararak.

Kylie büyük bir şaşkınlıkla kendisine her zaman destek veren, dizlerini kanattığında, annesiyle tartıştığında, hatta erkeklerle sorun yaşadığında yanında olan adama baktı. Gerçek kendini tüm ağırlığıyla hissettirdi. Babası kur yapıyordu. Hem de Holiday’e. Ondan... en az on beş yaş genç Holiday’e.

“Saçlarındaki ağarmış tellere ne oldu, baba?” diye sordu Kylie dayanamayıp.

Babası bakışlarını tekrar ona çevirdi. “Ben... ben bilmiyorum.”

“İzninizle,” dedi Holiday. Kylie onun gözlerinin içinin güldüğüne yemin edebilirdi. “Sizi baş başa bırakıyorum.”

Bırakma, diye düşündü Kylie. Karşısında duran bu adamı tanıımıyordu ve onu tanımak istediğinden emin değildi.

Bir saat kadar sonra hâlâ gözyaşlarıyla boğuşan Kylie, “Daha önce hiç böyle değildi,” dedi.

Babasının ziyareti bir saatten kısa sürmüştü. Holiday sonrasında onun üzgün olduğunu hissetmiş gibi, birkaç malzeme almak üzere birlikte kasabaya gitmelerini teklif etmişti.

“Boşanma zor bir süreçtir,” dedi. “İnan bana, benim annem ve babam bu süreçte adeta kafayı yemişti. Hatta annem göğüslerini büyütüp benim elbiselerimi ödünç almaya bile başladı.”

“Sen bu süreci nasıl atlattın?” diye sordu Kylie.

“Bir şekilde atlatılıyor. Elbette bol miktarda dondurma tüketmenin de faydası oluyor.”

Holiday gülümseyip dondurmacının otoparkına yanaştı. “Ne dersin? Şu kremalı, tatlı ve soğuk şeylerden yiyip endişelerimizden sıyrılalım mı?”

Kylie başını salladı.

Holiday elini dükkânın kapısına uzattı. “Beni takip et,” dedi. “En az beş çeşit denedikten sonra üçer top dondurma sipariş edeceğiz.”

Kylie güldü. “Senin dondurma yemeni gerektirecek bir endişen mi var?”

“Şaka mı yapıyorsun? Benim Bay İriyari Kötü Vampir’le günde kaç saat geçirdiğimi biliyor musun?”

“Burnett,” dedi Kylie onun kimden bahsettiğini anlayarak. “Neden ona evet demiyorsun?”

“Evet mi? Ah, hayır. Bunun için önce cesedimi çiğnemesi gerekir. O hem sinir bozucu, iğrenç ve kaba hem de... çok çekici bir erkek.”

“Ona âşıksın ha?” diye takıldı Kylie.

Kamp lideri parmağını ona doğru salladı. “Böyle konuşmaya devam edersen dondurma falan yiyemezsin.”

Holiday’le birlikte naneli çikolatalısından muzlu çikolatalısına dek her türlü dondurmayı deneyen Kylie vücuduna yüklenen şekerin verdiği enerjiyle normalde asla sormayacağı bir soruyu ağzından kaçırdı. “Bir insan âşık olduğunu nasıl anlar?”

Holiday kaşığındaki pamukhelva aromalı dondurmayı olduğu gibi ağzına attı. “Kolay soruları sevmiyorsun, değil mi?”

Kylie de fındıklı dondurmasını kaşıkladı. “Hayır.”

Holiday önündeki dondurmaya baktı. “Birkaç kez âşık olduğuma inandım. Bunların bir kısmında yüreğimin, daha büyük bir kısmında da hormonlarımın etkisi oldu.”

Holiday’in verdiği cevap Kylie’nin Lucas ve Derek’le yaşadıklarına birebir uyuyordu. Kylie dondurmasından bir kaşık daha aldı. “Peki, iki türlü de işe yaramadı mı?”

“Yaramadı. Aşkın zor tarafı budur. Bir ördek gibi yürür, bir ördek gibi vaklar ve bir ördek gibi kokar. Ama âşık olduğun kişiyle bir ay kadar beraber olduktan ya da nikah arifesinde onun tarafından terk edildikten sonra bir kokarca gibi kokmaya başlar.”

Kylie öne eğildi. “Bu bana, önüme çıkan her erkekle yatmamamı tembihlemenin süslü bir yolu mu?”

Holiday kaşığıny Kylie’ye doğru tuttu. “Hayır, sana dikkatli olmanı söylemenin süslü bir yolu.” O da öne eğildi. “Bir erkek kapını çaldı diye onu şımartmak zorunda değilsin.”

Kylie bu sözlerle güldü ve Holiday de ona katıldı.

Holiday dondurmasını karıştırdı. “Zamanı geri alabilseydim yatağa girdiğim üç erkeği hayatımdan çıkarırdım. Ama geri dönüş diye bir şey yok. Artık kötü hatıralar zihnime kazındı.” Sonra kaşığı alnına vurdu. “Bu hatıraları oradan lazerle bile söküp alamazsın.”

Kylie başını salladı. Kendisi de etkisinden kurtulamadığı birkaç kötü anı yaşamıştı. Bu yüzden Holiday’i anlıyordu.

Dondurmalarını bitirdikten sonra yandaki sahafa geçtiler. Raflardan birine bırakılmış bir kitabın ismi Kylie’nin ilgisini çekti. *Disleksiyle Başa Çıkmak*. Kitabın sayfalarına şöyle bir göz gezdirdi ve Miranda’nın onu okuyup okumadığını merak etti.

Kasaya gidip bu konuda başka bir kitap olup olmadığını sordu. Kasada duran kadın onu farklı bedensel engellerle ilgili kitapların olduğu bir bölüme götürdü. Kylie disleksiyle başa çıkmak konusunda üç kitap daha satın aldı.

Holiday'in hâlâ kitaplara baktığını görünce dışarı çıkıp küçük kasabanın anacaddesini inceledi. Öldükçe ilginç bir yerdi. Caddede antikacılar, hobi mağazaları, hatta küçük bir çocukken anne babasının onu sürekli götürdüğü türde bir şekerlemeci bile vardı.

Caddeden el ele tutuşmuş bir çift geçti ve Kylie anne babasının onu bir şekerlemeciye götürürken birbirlerine âşıkmiş gibi davranıp davranmadıklarını merak etti. Kylie onları bir kez bile el ele tutuşurken görmemişti. Dışarı çıktıklarında farklı şeylerle ilgilenirlerdi. Babası golf oynar, annesi ise alışveriş yapardı.

Kylie, Holiday'in kamyonetine yürürken bir motelden çıkan başka bir çiftte rastladı. Öpüşüyorlardı. Dudakların hafifçe birbirine dokunduğu bir öpüşme değil, dillerin alev almış gibi ağızlarından içeri girip çıktığı türde bir öpüşmeydi. Öpüşen çift bir sonraki aşamaya geçip birbirlerinin kalçalarını avuçladı. Kylie seyredildiklerinin farkında olup olmadıklarını, hatta bunu umursayıp umursamadıklarını merak ederek, *gidin kendinize bir oda bulun*, diye düşündü. Ah, ama bakışlarını onlardan alamıyordu.

Bunun en büyük sebebi, zihinde alarm çanlarının çalmasıydı.

Bu çiftte ona tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Kadının, elini erkeğin kot pantolonunun önünden içeri sokmasını seyretti. O an ağzı açık kaldı. İğrenç. Bu fazlasıyla müstehcen bir manzaraydı ama şimdi kamyonetin arkasına gizlenmiş Kylie her şeye rağmen gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Çift nihayet öpüşmeyi bıraktı ve Kylie kendisine doğru dönen adamı tanıdı.

Birden dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek kamyonete tutundu.

“Ah, Tanrım.”

Otuz Altıncı Bölüm

Baba?

Kylie yüzükoyun caddeye yuvarlanmamak için kamyonetin kapı kolunu tuttu. Babası bu... bu... Kylie bakışlarını babasının yanındaki kadına, daha doğrusu “kıza” çevirdi. Babasının, geçen ay şirket pikniğinde tanıştığı yeni sekreterini tanımıştı. Kız henüz üniversite üçüncü sınıf öğrencisiydi.

Kylie kamyonete yaslanmaya devam ederek zihninde bir hesap yaptı. Matematik konusunda çok iyi sayılmazdı ama kız kendisinden en fazla dört yaş büyük olmalıydı.

O an birkaç şeyin daha farkına vardı. Babasının altı adet iç çamaşırının barbeküyü boylaması ve annesinin soğuk davranışları gözüne haklı göründü.

Çiftin kendisini görebilecekleri bir yere doğru yürüdüğünü fark eden Kylie kamyonetin diğer tarafına geçti. Onunla birlikte yer değiştiren soğuk hava yalnız olmadığını söylüyordu. O an hayaleti düşünemeyecek kadar yoğun bir duygusal karmaşa yaşayan Kylie az önce mideye indirdiği üç top dondurma yüzünden kusmamaya odaklandı.

Çok geçmeden Holiday geldi. “İyi misin?” diye sordu.

Ona detaylardan bahsetmesine imkân tanımayacak bir utanç ve dehşet yaşayan Kylie, “Çok iyiyim,” diyerek yalan söyledi. Babasının Holiday’e kur yapması yetmemiş gibi, muhtemelen hâlâ ergenlik sivilceleriyle uğraşan bir kızla beraber olması ona fazlasıyla ağır gelmişti.

Kampa dönüş yolunda Holiday’e bakarak, “Hangi tür cina-yetlerin haklı sebeple adam öldürme kapsamına girdiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi kamp lideri gülerek. “Ama Burnett’le biraz daha vakit geçirirsem bu konuda uzmanlaşabilirim. Kimi öldürmeyi düşünüyorsun?”

“Anne ve babamı.” Kylie babasının, sekreteriyle sarmaş do-laş halini hatırladı ve kalbinin acıdığını hissetti. “Ya da sadece babamı.”

Kısa bir süre bekledikten sonra asıl bombayı patlattı. “An-neme beni kamptan almasını söylemeyi... birkaç hafta erteleyebilir misin?”

Holiday ona bakmadı ama Kylie bakışlarını yoldan ayırma-yan kamp liderinin yüzünde bir zafer gülümsemesi olduğunu gördü. “Elbette ertelerim.”

Pazartesi gecesı neredeyse kamptaki herkes film seyretmek üzere yemekhanede buluşmuştu. Kylie, Miranda ve Della pazar gecesı geç saatlere dek oturup ebeveynlerinin kendilerinde açtığı yara-ları onarmakla uğraşmıştı. Sonra Kylie ve Miranda, Kylie’nin disleksiyle ilgili satın aldığı kitapları gözden geçirmişlerdi.

Kitaplardan birinin ilk bölümünü okumakta bile zorlanan Miranda, “Bu işe yaramayacak,” demişti hüsrarla.

“Onu benim sana okumama ne dersin?” demişti Kylie de.

Kylie’ye bakan Miranda’nın gözleri dolmuştu. “Bunu ger-çekten yapar mısın?”

“Aynı durumda ben olsaydım sen benim için yapardın, değil mi?” diye sormuştu Kylie.

“Bir an bile düşünmeden.”

Böylece ikisi geç saatlere dek uyumamıştı. Bu yüzden Kylie film seyretmek yerine kulübesine dönmeyi tercih etti.

Kulübenin kapısını açar açmaz burnuna dolan kokuyla yüzünü buruşturdu. Belli ki kedinin kumunu temizleme zamanı gelmişti. Lucas'ın kendisine bir veda hediyesi olarak verdiği küçük tüy yumağı Çorap kanepenin altından başını uzatıp tısladı.

Kylie, “Buraya gel, canım,” dedi tatlı bir sesle ama kanepenin altındaki kedi nedense daha da geriye kaçtı. Aynı anda Kylie'nin telefonu çaldı. Kylie arayanın annesi olduğunu görünce telefonu sehpanın üzerine bırakıp kediye kanepenin altından çıkmaya ikna çabalarına devam etti.

Birkaç başarısız denemenin ardından nihayet pes etti. “Pekâlâ, orada uyu bakalım.” Hüsrana uğrayan ve yorgun düşen Kylie bluzunu çıkarıp pijamalarını giymek üzere odasına girdi.

Şifonyerinin önünde spor ayakkabılarını ve en sevdiği geceliğini çıkardı. Ardından sutyenini sandalyenin üzerine fırlattı. Aynı anda bakışları aynaya çevrildi.

Birden nefesi kesildi. Aynadaki yansımayı algılayabilmesi birkaç saniye sürdü. Sonrasında deliye döndü.

“Defol buradan, pislik!” Geceliğini hızla başından geçirdi ve bir aslana dönüşmüş halde yatağının üzerine kurulmuş Perry'ye ateş püskürdü.

“Dışarı!” diye bağırdı öfkeyle.

Aslan kükredi.

Göğüslerini geceliğinin altına saklayan Kylie öfkeden yerinde duramıyordu. “Bu bir kadının göğüslerini ilk görüşün değil mi? Öylesine... öylesine zavallısın ki. Bunu Miranda'ya anlatmayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

Yere eğilip ayakkabısını aldı ve onu hayvana fırlattı. “Dışarı!” Aslan tekrar kükredti. “Buradan derhal defolup gitmezsen sana yemin ederim ki kulaklarını ensene yapıştırıp boynunu kırarım, Perry.”

Odanın ısısı bir anda on derece birden düştü.

“Bağıрма,” dedi bir erkek sesi. “Ve sakın ani bir harekette bulunma.”

Kylie hayalet askerin komodinin yanında durduğunu fark edince kalbi küt küt attı. Onu böylesine sarsan, askerin varlığı değil, kendisiyle konuşmuş olmasıydı.

Kylie derin bir nefes aldı. Nefesini tekrar bırakırken ağızından buhar çıktı.

Tüyleri diken diken olmuştu. Üşümemek için kollarıyla vücudunu sardı. “Bu gerçek bir aslan değil,” dedi nihayet güçlükle. “Bu Perry. Perry bir şekil değiştiricidir.”

Bu defa askerin hiçbir yeri kanamıyordu. Ama Kylie onun o kirli zeminde can çekişmesini hatırlamıştı. Kalbi onun için sızladı. Artık Kylie’yle konuştuğuna göre ona ismini de söyleyecek miydi? Nedense Kylie ona Asker ismini takmasının bile yanlış olduğunu hissediyordu. O bundan daha fazla saygıyı hak ediyordu.

Aslan tekrar kükrediğinde, “O gerçek, Kylie,” dedi asker.

Kylie, Perry’ye ayakkabısının diğer tekini de fırlattı.

“Beni dinle, Kylie.” Hayaletin sesi şimdi eskisinden daha güçlü ve sertti. “O Perry değil. Gerçek bir aslan. Ve tehlikeli. Sakın onu kışkırtma. Kapıya git. Hemen dışarı çık.”

Kylie onun sözlerinin ne anlama geldiğini nihayet anladı ve aslana daha dikkatli baktı.

Kıvılcımlar saçıp insana dönüşmeyen aslana.

Ayağa kalkıp yataktan aşağı inen aslana.

Kapının önüne geçip onun kaçmasına engel olan aslana.

Hangi sosla daha iyi gideceğine karar vermeye çalışır gibi onu baştan aşağı süzen aslana.

Kylie gözlerini aslandan ayırmadan hayaletle konuştu. “Pekâlâ, kapıyla ilgili önerin işe yaramayacak. Aklına başka bir şey geliyor mu?”

“Sakin ol.” Hayaletin sesi aslanın öfkeli kükremesiyle aynı anda duyuldu. Aç olduğunu söyleyen kükremesiyle.

“Bunu yapabilmem çok zor.” Kylie hem soğukun hem de aslanın onun göğüs kafesini parçaladığını hayal etmenin etkisiyle ürperdi.

“Senin koşmanı bekliyor. Soğukkanlı davranman bize zaman kazandırır.”

“Ne için zaman kazandırır?” diye sordu Kylie. Aslan yere oturup pençelerini temizlemeye başladı. Yemek öncesi temizliğine mi girişmişti?

“Farklı bir çare bulmak için,” dedi asker.

Dişlerinin birbirine çarptığını hisseden Kylie ona baktı. “Onu... buradan gönderemez misin?”

“Böyle bir imkânım olsaydı bunu çoktan yapmıştım.” Hayaletin sözlerindeki samimiyet sesini boğuklaştırmıştı. Kylie yaşadığı telaşa rağmen bir kez daha ona aşına olduğunu hissetti. Sanki onu önceden tanıyormuş ya da tanıması gerekirmiş gibi.

“Adın ne?” Kylie titrememek için çaba sarf etse de başarılı olamadı.

“Daniel Brighten,” dedi hayalet.

Kylie bu ismi zihninde evirip çevirerek bir bağlantı kurmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı. Gözlerini kırptırıp bir kez daha hayaletin mavi gözleriyle buluştu ve onun sarı saçlarından bir tutamın alnına düştüğünü gördü. “Neden?” diye sordu. “Neden sürekli peşimdesin? Sebep ölüm şeklin mi?”

“Hayır,” dedi hayalet. “Başka bir şansım olmadığını bilmeni istiyorum.”

Benim bunu bilmemi neden istiyor? Kylie bakışlarını aslandan ayırmamaya gayret ediyordu. “Benden bunu birine anlatmamı mı bekliyorsun? O kadına zarar vermekle mi suçlandın?”

“Hayır.”

Aslan oturduğu yerden kalktı ve Kylie nefesinin kesildiğini hissetti. Etrafta kendini savunabileceği bir eşya aradı.

“Sakın yapma,” dedi hayalet.

“Neyi?”

“Sandalyeyi tutma.”

Kylie tekrar ona baktı. “Zihnimi okuyabiliyor musun?”

“Hayır. Sadece sandalyeye baktığını gördüm.”

“Korkuyorum,” diye itiraf etti Kylie.

“Biliyorum ama sandalyeyi alırsan aslan kendini tehdit altında hissedebilir.”

“İyi de şu an ben de kendimi tehdit altında hissediyorum. Bu aslanın yandaki barınakta olması gerekirdi, yatak odamda değil.”

Kylie birden Della’nın, barınaktaki hayvanların sesinin öfkeli olduğunu söylediğini hatırladı. Şimdi bu aslan da ona öfkeli miydi? “Buraya nasıl girmiş ki?”

“Bilmiyorum ama istersen bunu düşünmeyi sonraya bırakalım.”

Aslanın göğsünden boğuk bir hırıltı koptu. Kylie onun öfkesini mi belirtmeye çalıştığını bilmiyordu ama bulunduğu yerden bunun korkutucu bir ses olduğunu söyleyebilirdi.

“Sakın paniğe kapılma, Kylie. Hayvan bunun kokusunu alabilir.”

Kylie, Daniel’in haklı olduğunu düşündü. Tıpkı doğaüstü varlıklar gibi, hayvanlar da korku benzeri şeylerin kokusunu

alabilirdi. Kylie ağır ağır nefes aldı. *Başka şeyler düşün.* Aklına farklı bir konu geldi ve tekrar Daniel'a baktı.

"Büyükanmem cennette mi?"

"Elbette orada."

"Sen beni ziyaret edebiliyorsan o neden etmiyor?" Kylie'nin dudaklarından çıkan buhar ravana doğru süzüldü.

"Buraya önce ben geldim."

"Nereye?" Kylie'nin dişleri tekrar birbirine çarpmaya başladı.

"Senin olanları anlayabilecek yaşa gelmeni bekliyordum. Bununla başa çıkmaya hazır olana dek yanına bir defasında sadece tek bir hayaletin gelmesine izin verirler."

"Eh, belli ki yanılmışlar." Kylie tekrar aslana baktı.

"Hangi konuda?"

"Henüz bununla başa çıkmaya hazır değilim."

Hayalet gülümsedi.

Kylie'nin niyeti espri yapmak falan değildi. "Yani büyükan-nemi gördün mü?" Tüyleri bir kez daha diken diken olmuştu. Hayalet oradan ayrıldığında vücudunun ısınacağını biliyordu ama aslanla baş başa kalma düşüncesini pek de heyecan verici bulmuyordu.

"Öyle bir kadını fark etmemek imkânsızdır," dedi hayalet. "Sadece ruh formunda olsa bile."

Kylie meraklandı. "Onu daha önce... o ölmeden önce de görmüş müydün?"

"Çok uzun zaman oldu." Hayalet açık mavi gözleri ve sarı saçlarıyla kısa bir an Kylie'nin dikkatini çekti. Kylie onu tepeden tırnağa inceledi. Sonra...

Hayaletin zihnini gördü. Diğer doğaüstü varlıkların yaptığı şeyi o da yapabiliyordu. Hayaletin beyin şablonunu görebiliyordu. İçine küçük bir heyecan dalgası yayıldı.

Gözlerini kırıştırtarak hayaletin şablonuna bakmaya devam etti. Şablonda dikey çizgilerle birlikte Çinceye ya da tarih öncesi çağlarda kullanılan sembollere benzeyen tuhaf bir yazı da vardı. “Sen... sen geçmişte doğaüstü bir varlıktın, değil mi?”

Aslan tekrar kükredi. Kylie onun ayağa kalkmasıyla irkilerek geri çekildi. “Sanırım karnı aç,” dedi. “Artık sandalyeyi alsam mı?”

Hayalet ona cevap vermedi. Kylie odanın sıcaklığının arttığını hissetti. Ah, kahretsin. Canlı canlı mideye indirilme fikri hayaleti bile korkutmuştu. Ama o zaten çoktan ölmüş olduğu için bundan korkmasına gerek yoktu. Çabucak bir çare düşünmediği takdirde Kylie de kısa zamanda onun gibi öbür dünyayı boylayacaktı

Gözleri doldu. Yalnızdı. Tamamen yalnızdı. Aynı anda aslan başını geriye atıp ona doğru hamle yaptı.

Otuz Yedinci Bölüm

Kylie onu bir silah gibi kullanmayı düşünerek kendini sandalyenin arkasına attı ama başını kaldırıp baktığında aslanın geri çekildiğini gördü. Hayvan bir şey dikkatini çekmiş gibi başını yatak odası kapısından dışarı uzatmıştı.

Sonra Kylie, kedi yavrusunun sesini duydu. Aslan odanın dışına doğru bir adım attı. Şimdi Kylie kapıyı çarparak kapayabilir, arkasına yatağını dayayabilirdi.

Bunu yapması aslanın, kedi yavrusunu canlı canlı mideye indirirken çıkardığı sesleri dinleyeceği anlamına gelirdi.

“Hayır!” Kylie aslanın ilgisini çekmek için sandalyeyi öne arkaya salladı. “Buraya gel seni pis kokulu, çirkin hayvan.” Aslan odaya doğru gerileyip homurdandı ve Kylie’ye dişlerini göstererek yenesini savurdu.

Nedense o an Kylie’nin aklına hayalet asker ve onun kadını kurtarabilmek için ölümü seçmesi gelmişti.

Ben ölmeyeceğim. Ben ölmeyeceğim.

“Ne olur geri dön, Daniel,” diye seslendi aslanla baş başa kalmak istemeyerek.

Aynı anda soğuk havanın tenini bir kez daha okşadığını hissetti. “Holiday sana yardım edecek.”

Aslan sandalyeye yaklaştı. Kylie’nin gözleri yeniden doldu.

“Beni bir daha bırakıp gitme olur mu?” diye yalvardı.

“Gitmem,” dedi hayalet. “Bunu yapmayı hiç istemedim.”

“Kylie?” diye seslendi Holiday oturma odasından.

Aslan kapıya yöneldi. Kylie, “Sakın içeri girme,” diye haykırdıktan sonra Holiday’in kendisini duymamış olma ihtimalini düşünerek sandalyeyi salladı.

Holiday’in geri çekildiğini duydu. “Burnett sakinleştirici ilaç atan bir tüfek almaya gitti,” diye seslendi kamp lideri. “Az sonra burada olur. Sen güvende misin?”

Güvende mi? Odasında bir aslan vardı. Ama Burnett yoldaysa... Kylie cevap verecekken yeni sesler duydu.

“Hayır,” dedi Holiday.

“Neye hayır?” diye sordu Kylie.

“Bu çok tehlikeli olur,” dedi Holiday başkasıyla konuşuyormuş gibi.

Kulübenin oturma odasında ayak sesleri yankılandı. Aslan homurdandı. Aynı anda odanın kapısında Derek belirdi. Açık yeşil gözleri Kylie’ninkilerle buluştuktan sonra aslana çevrildi. Derek’in gözlerinde korku vardı ve aynı korkuyu Kylie de hissediyordu.

Aslanın Derek’e saldırışını seyretme ihtimali kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Bağırılmamak için kendini zor tuttuğu halde, “Git buradan, Derek,” dedi mümkün olduğunca sakin bir sesle. “Holiday’i dinle.”

“Bunu başarabilirim,” dedi Derek kendinden emin bir sesle. “Bu konuda yeteneğim olduğunu unuttun mu?”

Derek odaya doğru bir adım attı. Aslan yelesini savurup homurdandı.

Derek hiç kıpırdamadı. Hayvana baktı. Sonra gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Kylie. Derek’i üstü çıplak göreceği düşüncesinden hoşlansa da şimdi bunun zamanı değildi.

“Kokumu sevmedi.”

“O halde gömleğini çıkarma da seni yemesin.”

“Sorun yok.” Derek gömleğini oturma odasına doğru fırlattı. Kylie’nin hayal ettiğinden bile güzel görünüyordu. Derek ellerini öne doğru uzatarak bir adım ilerledi. Aslan kükredi ama hamle yapmadı.

Derek bir adım daha attı. Bu defa ona doğru hamle yapan aslan neredeyse onun kolunu kapacaktı.

“Hayır.” Kylie hayvanın ilgisini çekmek için sandalyeyi sallamaya başladı.

“Yapma,” diye emretti Derek.

“Sana saldırmasını engellemeye çalışıyorum.”

“Onu çıldırtıyorsun, Kylie. Bana güven tamam mı? Kes şunu!”

Derek’in sert ses tonu Kylie’nin dikkatini çekti. Asker hiç konuşmadan odanın köşesinde bekliyordu bu yüzden Kylie vücudunu saran titremelere engel olamıyordu.

“Sana yaklaşacağım,” dedi Derek. “Arkama geçmeni istiyorum. Sonra birlikte kapıya yöneleceğiz. Dışarı önce sen çıkacaksın ve ben kapıyı kapayacağım. Anladın mı?”

Aslan onun planını anlamış gibi homurdanıp Derek’e dönse de Kylie’ye doğru geriledi. Derek’in ona doğru attığı her adım hayvanın Kylie’ye doğru gerilemesine neden oluyordu.

Kylie’nin burnu idrar kokusuyla doldu. Dev kedi arkasını sandalyeye çarpıp onun duvara savrulmasına neden oldu.

Kylie kendini toparladığında Derek’in aslana iyice yaklaştığını gördü. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki aslanın yelesi

Derek'in çıplak karnına sürtünüyordu. Derek'in karın kasları gerildi ve vücudu neredeyse mermer bir heykelinki kadar sertleşti.

"Şimdi yavaşça sandalyenin arkasından çık, Kylie," dedi.

"Dediğini yap," dedi Daniel da araya girerek.

Kylie ayağını oynattı ve aslan Derek'e çarparak onu neredeyse yere yıktı.

Derek toparlandı. Aslanın ağzını açıp onu bir çiğneme oyuncacı yerine koyabileceğinin farkında değilmiş gibi, "Yavaş, Kylie," dedi. "Yavaş ve sakın."

Kylie nefes almaktan bile korkarak ağır ağır hareket etti ve Derek onu kolundan tutup arkasına aldı. Kylie onun çıplak beline tutundu. Avuçlarını onun sıcak tenine bastırdı.

"Güzel. Şimdi ufak adımlarla geri geri yürüyerek kapıya yöneleceğiz. Çok iyi gidiyorsun. Devam et."

Kylie topuğunun kapı eşiğine dokunduğunu hissetti. Aynı anda aslan kapı kolunu tutmak üzere sola dönen Derek'in üzerine atlayıp onu pençeledi.

Kylie'nin kulakları Derek'in dudaklarından kopan iniltiyle doldu. Aslanın pençesini onun tenine geçirdiğini anladı. "İyi misin?" diye sordu.

Derek ona cevap vermeyip elini tekrar kapı koluna attı. Hayvan kükredi ama bu defa saldırıya geçmedi. Kylie oturma odasına doğru geri geri yürümeye devam etti ve Derek de yavaşça onun peşinden geldi. Nihayet kapıyı kapadığında Kylie onun gülümsediğini gördü.

Koşarak kulübeye giren Holiday, "Başardın," dedi. Kylie kendi kendine sarılmış halde öylece duruyor ve midesinin bulandığını, neredeyse kusacağını hissediyordu.

"Aslan kapıya hamle yapabilir. Bu yüzden yardım et de kanepeyi kapıya yanaştırırım," dedi Derek.

Kylie, Holiday'le birlikte kanepeyi kapıya doğru sürükleyen Derek'in sert kaslı karnından kan damladığını fark etti.

"Sen... sen yaralanmışsın." Dişleri öylesine şiddetli bir biçimde birbirine çarpıyordu ki güçlkle konuşuyordu. Eliyle Derek'i işaret ederken alnından soğuk terler boşanıyordu.

"Sadece küçük bir sıyrık," dedi Derek onu rahatlatmaya çalışarak.

Kylie, Derek'e doğru yürüyüp kendini onun kollarına bıraktı. En sevdiği geceliğinin kanla lekelenmesi umurunda bile değildi. Başını Derek'in hâlâ titreyen, sıcak ve kaslı vücuduna yasladı.

Derek ona sarıldı. Holiday de yanlarına gelip elini Kylie'nin sırtına koydu.

Kylie bunu hangisinin yaptığını ya da işin içinde ikisinin birden olup olmadığını bilmiyordu –ve bunu hiç mi hiç umursamıyordu– ama duyduğu panik etkisini ağır ağır yitirmeye başlamıştı. Şimdi kendini güvende hissediyordu ve o an önemli olan tek şey buydu. Yüzünü Derek'in çıplak omzuna bastırıp onun kokusunu almanın, ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkardı.

"Kylie'yi diğer odalardan birine götür," dedi Holiday.

"Hayır. Ben iyiyim." Kylie elini kaldırdı ama Derek'in huzur veren kollarından uzaklaşmak istemedi. Bu dokunuşa biraz daha ihtiyacı vardı. Derek'in teni çok sıcak... onunki ise buz gibiydi.

Daniel'in, Holiday'in arkasında durduğunu fark etti. Hayalet ona gülümsedikten sonra ortadan kayboldu. "Teşekkür ederim," dedi Kylie onun kendisini duyabileceğini umarak.

"Bir şey değil," dedi Derek.

Kylie Derek'e de teşekkür etmek üzere başını çevirdi ama aynı anda duyulan gürültülü bir çarpma sesi bunu yapmasına imkân tanımadı. Kulübenin kapısı neredeyse kırıldığını düşündürecek kadar sert bir şekilde ardına dek açılmıştı. Gözleri

kırmızı renkli ışıltılar saçan, elinde bir tüfek taşıyan Burnett hışımına içeri daldı.

“Bana buraya gelmeyeceğine dair söz vermiştin,” dedi Holiday’e öfkeyle.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Holiday, bundan bir nebze pişmanlık duymadığını söyleyen bir sesle.

Kapının diğer tarafında aslanın kükremesi duyuldu ve Burnett de onunla aynı anda homurdandı. “Önce şu işi halledeceğim. Seninle sonra ilgilenirim.”

“Eh, iyi şanslar,” dedi Holiday pis pis sırıtarak.

Burnett kapıya yöneldi. “Bekle,” dedi Derek, Kylie’yi bırakarak. “Önce hayvanı sakinleştireyim ki senin onu öldüreceğini düşünmesin.”

Burnett ilk başta bu sözlerle şüpheyle yaklaştı ama sonra Holiday’in başını salladığını görerek, “Pekâlâ,” dedi.

Kylie kendisinin hayvana bu kadar kibar davranacağından emin değildi ama Derek’in bunu yapmasını takdirle karşılıyordu.

İki adam kapının önündeki kanepeyi çektiler. Burnett içeriyi dinledikten sonra, “Odanın karşı tarafında,” dedi. Ardından elini kapı koluna attı.

“Dikkatli ol,” dedi Kylie.

Derek ona bakıp gülümsedi. “Bu benim için çocuk oyuncağı.”

Kylie bir saat kadar sonra yatağının yanına bir sandalye çeken Holiday’e, “Burada kalmana gerek yok,” dedi. Kamp lideri, Kylie’nin odasını kendi elleriyle temizleyip aslanın pis kokusundan arındırmıştı.

Holiday öne eğilip, “Burada kalmazsam Bay İriyarı Kötü ve Yakışıklı’nın azarlarını dinlemem gerekir,” diye fısıldadı. “Bu yüzden o gidene dek bana ihtiyacın varmış gibi davran. Artık aslanın icabına bakıldığı için burada çok kalmayacağından

eminim.” Sırtını tekrar sandalyeye yaslayıp dudağını kemirdi. “Tanrım, iyi ki Derek buralardaymış.”

Kylie’nin aklına bir şey geldi. “Aslanı kamptaki cadılardan biri durduramaz mıydı?”

“Onlara ulaşabilseydim bunu elbette yaparlardı,” dedi Holiday. “Kamptaki bütün cadılar Sky önderliğinde yürüyüşe çıkmışlar. Burnett’in vahşi yaşam parkına dönmek üzere kısa bir süre önce kamptan ayrıldığını biliyordum. Bu yüzden onu çağırdım.”

“Burnett’in vahşi yaşam parkında ne işi var?” diye sordu Kylie. Ardından ekledi: “Neler oluyor Holiday? O aslan buraya nasıl geldi? Onu odama kim aldı? Bana kamp lideri olarak bu olayın sadece seni ilgilendirdiğini söyleme sakın.”

Holiday cevap verecekmiş gibi görünmüyordu. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve ellerini kucağına bıraktı. “Ben söylesem de söylemesem de yarın her şeyi öğreneceksin zaten.”

“Neyi?”

“Birileri vahşi yaşam parkına girip parkın koruma altına aldığı hayvanları öldürüyor. Öldürülen hayvanların çoğu nesli tükenmekte olan türler listesinde. Elbette hükümet bunun için hiç vakit kaybetmeden bizi suçladı. Bir yerde tuhaf bir suç işlendiğinde bütün parmaklar doğaüstü varlıklara çevrilir.”

“Bunu bizden birinin yaptığını mı düşünüyorlar?” diye sordu Kylie.

Holiday dudağını kemirdi. “O şekilde düşünmeleri bir yana bugün öğleden sonra bu yönde bir kanıt elde ettiler. En azından bunun bir kanıt olduğuna inanıyorlar.”

“Yani bu suçu gerçekten de kamptan birisi mi işledi?” diye sordu Kylie.

“Kampa dek ulaşan bir kan izi buldular.”

“Ama o aslan öldürülmedi ki,” dedi Kylie.

“Evet ama onun burada olması işleri karıştırdı. Birileri o hayvanı serbest bırakmış olmalı.”

“Sonra da benim odama koymuş olmalı,” dedi Kylie.

“Ya öyle ya da bu sadece bir raslantı,” dedi Holiday. “Hayvan herhangi bir kulübeye girebilirdi.”

“Ama bizim kulübemizin kapısı kapalıydı,” dedi Kylie.

“Belki içinizden biri kapıyı açık unutmuştur. Ve aslan da ona çarpıp kendini kulübeye kapatmıştır.”

“Ya da birisi onu bilerek içeri sokmuştur.”

Holiday rahatlamasını sağlamak için ona tekrar dokunmak istedi ama Kylie elini kaldırdı. “Ben iyiyim.”

Başını yastığına koyarak bakışlarını tavana çevirdi. “Bunun için Lucas’ı mı suçluyorlar?”

Holiday kısa bir sessizliğin ardından, “O da zan altında,” dedi.

“Bunu Lucas’ın yaptığına inanmıyorum,” dedi Kylie. “O öyle birisi değil.”

“Biliyorum ama diğerlerini ikna edemiyorum. Özellikle de Fredericka bugün öğleden sonra kamptan kaçtığı için.”

“Kamptan kaçtı mı?” Kylie, Holiday’in başını salladığını görünce içinde küçük bir kıskançlık kırıntısı hissetti. “Sence Lucas’ın yanına mı gitti?”

“Fredericka’yı iyi tanıdığım için bu soruyu evet olarak yanıtlayabilirim.”

Kylie, Lucas’ı aklından çıkarması gerektiği gerçeğini kabullenerek ellerini sıktı ama onun suçlu olduğuna inanmayı reddetti. “Bu durumda kampı kapatmaya mı çalışacaklar?”

Holiday’in alnındaki çizgiler derinleşti. “Bu işin gizemini çözemezlerse bunu yapmayı deneyebilirler. Kampı kapatmalarını engellemek için elimden ne gelirse yapacağım ama bunun için benim çabamdan daha fazlası gerekebilir.”

Odaya sessizlik hâkim oldu. Sonra Holiday, "Burnett yarın bir toplantı düzenleyip büyük ihtimalle kamptaki herkesi sorguya çekecek," dedi. "Keşke onu durdurabilseydim ama lanet olsun ki ellerinde bunca kanıt varken bunu yapanın bizden birisi olmadığını iddia edemem. Öte yandan ergenlik çağındaki bir grup doğaüstü varlığa suçlamalarda bulunmak elbette geri tepecektir."

"Sen bunu yapanın kamptan birisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Ya öyle ya da birileri bunu yapanın bizden birisi olduğu izlenimi yaratmak için epeyce çaba harcıyor."

Kylie'nin oda kapısı açıldı ve Burnett başını içeri uzattı. "Ofise dönecek misin?"

Holiday'in yüzünde yapmacık bir endişe ifadesi belirdi. Elini Kylie'nin omzuna attı. "Korkarım ki Kylie'nin bana ihtiyacı var. Yarın konuşuruz."

Bu sözlere aldanmadığı her halinden belli olan Burnett her şeye rağmen itiraza kalkışmadı. Eh, tabii kapıyı çarparak kapaması bir itiraz ifadesi değilse.

"Pislik," diye mırıldandı Holiday.

"Seni duyabiliyorum," dedi Burnett duvarın diğer tarafından.

Holiday kaşlarını çattı. "Yemin ederim ki bu adamın peşine bir ölüm meleği takmama az kaldı." Bu sözleri sessiz söylemek için herhangi bir çabada bulunmamıştı.

"Ölüm meleklerinin varlığından emin olmadığını sanıyordum," diye fısıldadı Kylie kısa bir süre sonra. Holiday onların gerçekten var olduğunu düşünseydi Daniel Brighten'dan, gidip birini yardımına çağırmasını isteyebilirdi. Kylie sonra Holiday'in bütün hayaletlerin gerçekte birer melek olduklarını söylediğini hatırladı. Onun aslanın elinden kurtulmasını da büyük oranda Daniel sağlamıştı.

Holiday öne eğildi. “Benim tehditlerim iriyarı, kötü vampirleri bile altına işetir.”

Birlikte güldüler. Sonra Kylie, “Beni kurtaran oydu, değil mi?” diye sordu.

“Derek mi?” dedi Holiday. “Öyle olduğunu söyleyebilirim.”

“Hayır. Yani elbette beni kurtaran Derek’ti ama sana başımın dertte olduğunu haber veren o hayaletti değil mi?”

“Sayılır,” dedi Holiday. “İlişki kurduğu asıl kişi sen olduğun için benimle tam anlamıyla iletişime geçemiyor. O da bunu yapabilecek birini buldu.” Kylie’nin elini tuttu. “Büyükannen sana seni sevdiğini söylememi istedi. Ama keşke beni o mor rujla gömmelerine izin vermeseydi dedi.”

Gözleri dolan Kylie bir yandan da gülüyordu. Kısa bir süre sonra, “Bunu nihayet yaptım,” dedi.

“Neyi?”

“Birinin zihnini görebildim.” Holiday’e beynini okuduğu kişinin o hayalet olduğunu söyleyecekti neredeyse ama nedense henüz bununla ilgili konuşmaya hazır değildi. Bunu yapmadan önce yaşadıklarını özümsemesi gerektiğini hissediyordu. Özümsemeye ihtiyaç duyduğu daha pek çok şey vardı.

Holiday sırtıttı. “Aramıza hoş geldin, dostum.”

Kylie’nin dudaklarında zayıf ama içten bir gülümseme belirdi. “Bu... benim de sizden birisi olduğumu kanıtlıyor mu?”

“Evet.” Holiday, Kylie’nin yanağına düşen bir saç tutamını geriye itti.

“Büyükannemi gördüğünde onun doğaüstü bir varlık olup olmadığını kontrol ettin mi?”

“Ettim. O da normal bir insandı.” Holiday, Kylie’nin elini sıktı. “Bu yeni gelişmeyle ilgili neler hissediyorsun?”

Kylie uzun uzun nefesini bıraktı. “Biraz korktum. Biraz rahatladım. Şimdi istediğim tek şey, hangi türden olduğumu öğrenmek.”

“Bunu mutlaka öğreneceksin, Kylie. Cevap burada. Bugüne dek hep öyle oldu.”

Otuz Sekizinci Bölüm

Holiday haklıydı.

Ama Kylie'nin hangi türden olduğunu keşfetmesiyle ilgili söylediklerinde değil. Kylie'nin bir aslanın akşam yemeği olmaktan kıl payı kurtulmasının üzerinden beş gün geçmişti ve yaşadığı kimlik bunalımı etkisini artırarak sürdürüyordu.

Holiday'ın haklı çıktığı konu, Burnett'in vahşi yaşam cinayetlerini çözmek için izlediği yöntemin geri tepmesiydi. Kamptakiler arasında bir suçlu olduğunu duyurduğunda herkes birbirini işaret etmeye başlamıştı. Vampirler kurtadamları suçluyordu çünkü öldürülen hayvanların çoğu kedi familyasına aitti ve kurtadamların kedilerden nefret ettiğini bilmeyen yoktu.

Kurtadamlar ise kan stokları tükenmeye yüz tuttuğu için vampirleri suçluyordu. Periler cadıları suçluyordu çünkü yaptıkları bazı büyülerde kaplan kanı kullanıyorlardı. Cadılar da perilerin suçlu olduğunu düşünüyordu çünkü onların sinsi birer pislik olduklarını herkes bilirdi. Birileri şekil değiştiricilerin avcılık yapmak için vahşi hayvanlardan faydalandıklarını hatırlattı.

Sonra türlerin birbirlerini suçlamaları bitti ve şüpheler bu defa bazı şansız bireylere çevrildi. Bu konuda en güçlü adayların

Lucas ve Fredericka olduğuna karar verildi. Hayvanlarla iletişim kurma yeteneğine sahip olan ve bu yeteneği geri çevirdiği herkesçe bilinen Derek'in ismi de konuşuldu. Olağandışı bir beyin şablonu taşıyan ve hâlâ "tuhaf biri" olarak görülen Kylie de bu suçlamalardan nasibini aldı.

Kylie bile kendini kaybedip kuzeni-Chan'ı suçlamak üzere Della'nın yanına gitti. Belki de Chan gerçekten de Kan Kardeşler çetesinin bir üyesiydi. Della bu suçlamaya kendisinden beklenebilecek bir tepki verdi. Öfkeden deliye döndü.

Kampta hiç bu kadar gergin bir hava yaşanmamıştı. İnsanlar Kamp Arkadaşlarınızla Tanışın etkinliğine bile katılmaz oldu ve Holiday'le Sky kimsenin birbirini öldürmemesi için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Sonra iki kamp lideri arasında da gerginlik yaşandı. Kylie ofise girdiği bir gün birbirlerine hakaretler yağdırdıklarını duydu. Sky yenilgiyi kabullenip kampı kapatmaları gerektiği konusunda ısrarcıydı. Holiday ise bunun için önce cesedini çiğnemeleri gerektiğini söylüyordu. Sky, Holiday'i bir kahraman gibi davranmaya çalışmak ve gerçekçi olmamakla, Holiday ise Sky'ı kampa inancını kaybetmek ve o yılki görevini savsaklamakla suçluyordu.

Kylie, Sky'ı çok iyi tanımamakla birlikte Holiday'in haklı olduğunu biliyordu. Nedense Kylie de bir kurtadam olan bu kamp liderine bir türlü ısınamamıştı. Hatta onu bazı açılarından annesine benzeriyordu. O da annesi gibi ilgisiz, soğuk ve ve iletişime kapalıydı.

Kylie'nin bir anda annesiyle babası arasındaki ilişkiyi farklı bir boyutta görmesi ilginçti. Evet, annesi soğuk bir kadındı ama babası da zamparaydı. Bu durum "tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan çıkar" sorusu gibi, Kylie'nin cevap veremeyeceği bir soruya dönüşmüştü.

Anne babasının boşanacağını düşünmek hâlâ fazlasıyla canını yaksa da Kylie bunu kendine sorun etmemeye karar vermişti. Hayatında yola sokulması gereken pek çok farklı konu vardı. Lanet olsun, bir kediye yem olmaktan son anda kurtulmuştu. Zihninin bir köşesinde hâlâ ona, odasına bir aslan sokacak kadar zarar vermek isteyen kim olduğu sorusu vardı. Aklına gelen tek kişi Fredericka'ydı. Ama bunu yapanın Fredericka olduğunu düşünmek Lucas'ı daha da büyük bir zan altında bırakmaz mıydı?

Lucas, Kylie'nin aklına arzu ettiğinden çok daha sık geliyordu. Ama şimdi onunla ilgili düşüncelerinin Derek'le ilgili düşünceleriyle mücadele etmesi gerekiyordu. Aslanla ilgili o olaydan sonra Derek ve Kylie hiç başbaşa kalamamıştı ama Derek bazen yemeklerde üç ev arkadaşının masasına oturuyordu. Kylie zaman zaman onun kendisine arkadaşlıktan fazlasını ifade eden bakışlar fırlattığını görüyordu ama sözüne sadık kalıyor, ona asla baskı yapmıyordu.

Kylie'ye asıl baskı yapan kendisiydi. Bazen Derek'in yanına gidip onu öpmek istiyor, bazen de babasını ve Trey'i düşünüp yeni bir ilişkiye girmenin sonrasında gelecek kalp kırıklığına değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Öte yandan hangi türden olduğunu çözmesi de gerekiyordu. Nedense bu muammayı çözmeyi başardığında hayatıyla ilgili başka kararlar da verebileceğini hissediyordu.

Kulübesine döndüğünde önce durup içeride vahşi bir hayvan kokusu olup olmadığını anlamaya çalıştı. Başını yukarı kaldırmış havayı koklamaya devam ederken Çorap'ın, ayaklarına dolandığını hissetti. Minik hayvanı kucağına alıp yüzüne yaklaştırdı.

Kylie kulübede hayalet ya da vahşi bir hayvan olmadığına Çorap'ın özgürce dolandığını fark etmişti. Daniel o geldikten sonra kulübeye sadece birkaç kez uğramış ve Çorap her defasında telaşla kanepenin altına kaçmıştı. Gerçi orada uzun süre

saklanması da gerek kalmamıştı. Daniel yine eskisi gibi kısa ziyaretlerde bulunuyor ve Kylie'yle hiç konuşmuyordu.

"İçeride kimse yok ha?" diye sordu Kylie Çorap'a.

"Mutlu bir cadı dışında," dedi Miranda odasından dışarı fırlayıp Kylie'yle birlikte Çorap'ı da kucaklayarak.

"Dur tahmin edeyim," dedi Kylie. "Perry nihayet cesaretini toplayıp seni öptü."

"Hayır," dedi Miranda. "Günün birinde bunu yapabileceğinden bile emin değilim. Ama şimdi Perry'yi boş ver. Nihayet başardım. Şey, elbette senin yardımınla."

"Neyi başardın?"

"Bay Pepper'dan kurtuldum."

"Kimden?"

"Piyano öğretmenimden."

"Ah Tanrım, sakın bana Della'dan onu pişirmesini istediğini söyleme."

"Hayır. Yaptığım büyüdeki yanlışlığı anladım ve onu tersine çevirdim. Tersten kullanmam gereken harf ve sözleri senin aldığın şu kitaplardan faydalanarak buldum. Bilmece gibiydi ama nihayet başardım." Miranda bir zafer edasıyla kollarını kaldırdı. "Artık hayatımda kurbağalar yok."

Kylie güldü.

"Ve..." diye devam etti Miranda. "İşin en iyi kısmı Bay Pepper'ın bir akıl hastanesine başvurması oldu."

"Yaşı küçük kızlara ilgi duyduğu için mi?"

"Hayır, kendini bir kurbağa olarak hayal ettiği için ama... doktora küçük kızlara ilgisinden endişe duyduğunu da itiraf etti." Miranda güldü. "Doktorla ilk randevusuna ben de katıldım. Ama her şeyden önemlisi artık psikolojik destek alacak olması."

"İyi iş çıkardın," dedi Kylie.

“Hayır. Birlikte iyi iş çıkardık. Sen olmasan asla başaramazdım. Yüksek Rahibe olabileceğimden emin değilim ama hâlâ bir şansım var. Sen benim kahramanımsın, Kylie Galen.”

“Ben değil miyim yani?” diye sordu Della odasından dışarı çıkarak.

“Üzgünüm,” dedi Miranda. “Bir sonraki hafta daha çok çalışman gerekecek.”

Kylie, Della’nın üzerine atlayabilmesi için Çorap’ı yere bıraktı. Kedi her nedense onun Varyemez Amca şeklindeki terliklerine bayılıyordu.

Kylie kedinin Varyemez Amca’nın elindeki banknotlara pençe atmasını seyrederken keyfi kaçtı. “Önümüzdeki hafta burada olmayabiliriz. Vahşi yaşam parkında dehşet saçanın kim olduğu ortaya çıkmazsa kampı kapatabilirler. Birbirimizi suçlamaktan vazgeçip bir şeyler yapmalıyız. Sizi bilmem ama ben eve dönmek istemiyorum, arkadaşlar.”

“Yeni bir şey mi duydun?” diye sordu Della.

Kylie onlara Holiday’in kulübesine uğradığında duyduklarını anlattı. “Neredeyse beyaz kaplanı da parktan kaçırıyorlarmış.”

“Bu nasıl olur?” diye sordu Della. “FAB’de görevli o vampirin parkı koruduğunu sanıyordum.”

“Öyle yapıyor ama birileri tekrar aslanların kaldığı kafese girmiş. Sonra da Burnett’in burada inceleme yapmasını fırsat bilip kaplan kafesinin demirlerini kesmiş.”

“Zavallı hayvanlar,” dedi Miranda.

“Evet,” dedi Kylie. Sonra Derek’in, onun odasına giren aslanın korkulu ve şaşkın olduğunu söylediğini hatırladı. “Bir dakika,” dedi. “Neden bunu daha önce düşünemedim?”

“Neyi?” diye sordu Della ve Miranda aynı anda

“Sanırım bu işi nasıl çözebileceğimizi biliyorum.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Gömleğinin düğmeleri tamamen açık olan Derek, “İşler bu şekilde yürümüyor,” dedi on dakika kadar sonra. Belli ki Kylie onun kulübesinin kapısını çaldığında üzerindeki çoktan çıkarmıştı.

Kylie onun göğsüne baktı ve üzerindeki çiziklerin iyileşmeye başladığını gördü. “İşler bu şekilde yürümüyor da ne demek? Senin hayvanlarla iletişim kurabildiğini sanıyordum.”

Derek kulübenin kapısını kapayıp ev arkadaşlarının, konuştuklarına kulak kabartmasından çekiniyormuş gibi Kylie’yi verandadan aşağı indirdi.

“Hayvanlara soru soramam. Onları duyabilir, daha doğrusu duygularını hissedebilirim. O da sadece bir kısmının.”

“O aslan sana kokunu sevmediğini söylemişti.”

“Bana bunu sözlü olarak ifade etmedi. Sadece aklından geçirdi.” Derek başını iki yana salladı. “Bu işe yaramaz, Kylie.”

“Ama yaramak zorunda.” Kylie’nin boğazı düğümlendi. “Kampı kapatacaklar, Derek. Doğaüstü bir varlık olmakla ilgili her şeyi yeni yeni kavırıyorum. Henüz buradan ayrılmaya hazır değilim.”

Derek kısa bir süre dikkatle onun yüzüne baktı. “Biliyorum ama...”

“Sorun sadece ben değilim. Kampta olanları gördün. Herkes birbirine düşman oldu. Aramızdaki barışı kampa borçlu olduğumuzu hepimiz biliyoruz. Şu an doğaüstü varlıkların kurduğu çetelerin kötü oldukları düşünüüyorsa, ileride...”

Derek parmağını Kylie’nin dudağına bastırdı ve Kylie ellelerini açık duran gömleğinden içeri sokup ona sarılmamak için kendini zor tuttu. “Sana katılmadığımı söylemiyorum. Ama işe yarayacağını da düşünmüyorum.”

Kylie o an, Derek’in, yeteneğini ancak onu kullanmayarak sona erdirebileceğini hatırladı. Buna rağmen kendisini aslanın elinden kurtarmıştı. Kylie o ana dek Derek’in yaptığı fedakârlığın boyutunu düşünmemişti. Bunu nasıl olmuştu da unutmuştu?

“Özür dilerim.” Kylie kısa bir süre gözlerini kapadı. “Artık yeteneğini kullanmadan gerektiğini unutmuşum. Sebep bu olmalı...”

“Hayır,” dedi Derek. “Pekâlâ, evet, belki biraz onun da etkisi var.”

Kylie onun gözlerindeki suçluluk ifadesini fark ederek, “Sorun değil, Derek,” dedi. Birkaç hafta önce kendisi de yeteneğini iade edebilmek için solucan yemeye bile razı olurdu. “Senden böyle bir şey istemem haksızlık.” Arkasını dönüp gitmek istedi.

Derek kolunu tuttu. “Bekle,” dedi. Bakışları buluştu. “Yaşadığım tereddütün sadece bir kısmının bundan kaynaklandığını söylerken ciddiydim. İşin gerçeği, her şeyi boş verip Tarzan rolüne soyunabilirim.”

Kylie onun yüzündeki ifadeye bakarak sözlerinde samimi olduğunu anladı. “Hey,” dedi. “Bahsettiğin Tarzan rolü benim hayatımı kurtardı. Sakın onu küçümseyeyim deme.”

“Biliyorum ve bu yüzden teklifini kabul etmeyi düşünüyorum. Ama bu... beni aşıyor. Öylece yere oturup hayvanlarla sohbet edebilmem mümkün değil. İşler bu şekilde yürümüyor.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Kylie. “Hiç denedin mi?”

“Hayır ama... bu yeteneğe sahip başkaları da var. Ayrıca bunu yapabilecek durumda olsaydım Holiday bana bu konuda mutlaka bir şey söylerdi.”

“Holiday hepimizin yeteneğinin birbirinden farklı olduğunu defalarca belirtti. Bugüne dek sadece onların düşüncelerini okuyabildiğini söylediğini biliyorum ama her nasılsa o aslanla iletişim kurup bizi hamburger köftesi olmaktan kurtardın.”

“Pekâlâ, bir mucize eseri onlarla iletişim kurmayı başarsam bile bunu yapmama izin vermezler. FAB’den gelen James denilen o adam beni hayvanların yanına bile yaklaştırmaz. Bugün beni yine ofisine çağırdı. Bu işin benim başımın altından çıktığını düşünüyor. Hatta bunu seni etkilemek için yapmakla suçladı beni.”

Kylie bu konuyu Holiday’e götürmeyi düşündü ama onun birilerinin canının yanmasından endişe duyup teklifini reddedeceğini biliyordu. Başını meydan okurcasına yukarı kaldırdı. “O halde bunun için ondan izin almayız. Oraya gizlice gireriz.”

“Bir vampiri atlatarak mı? Bu Superman’i kandırmaya çalışmaktan farksız olur.”

“Evet ama ben o vampirin zayıf noktasını biliyorum.”

“Onun zayıf noktası mı var?”

“Evet. Ve adı da Holiday.”

Kylie zor bir iş olacağını biliyordu ama elinde tek bir şans varken onu en iyi şekilde değerlendirmeliydi. Derek’le de bunu yaptı. Başarmak için biraz yardım almışlardı ama Kylie ortaya çıkardıkları planla gerçekten gurur duyuyordu.

Kylie ve Derek vahşi yaşam parkının bahçe kapılarından birkaç yüz metre ötede ağaçların ardına saklanarak bekledi. Della, Burnett'in bu mesafeden onların kokusunu alamayacağını söylemişti. Kylie parkın, ofisteki bilgisayardan çıktılarını aldığı haritalarını sımsıkı tutuyordu.

Burnett'ten kurtulduklarında parka girmeleri çocuk oyuncağından farksız olacaktı. Eh, göz rengi değişen bir şekil değiştiriciden yardım aldığınızda bu kaçınılmazdı. Della da beklenmedik sürprizlerle karşılaşmamaları için parkı şöyle bir gözden geçirdikten sonra kapıda bekçilik yapacaktı.

En büyük endişeleri, Derek'in yeteneğinin hayvanlardan bir şeyler öğrenmelerine izin verip vermeyeceğiydi. Derek bundan emin değildi ama Kylie mucizelere inanmak istiyordu.

Telefonu çaldı. "İşlem tamam," dedi hattın diğer ucundaki Miranda. Bu onun Holiday'in telefonunu ele geçirip Burnett'e bir acil durum mesajı çektiği anlamına geliyordu ki Kylie, Burnett'in bu yalandan mesaja kayıtsız kalmayacağından emindi. Yaptıkları plana destek verme nezaketinde bulunan Helen da dere kıyısında, Holiday'in onunla ilgilenmesini gerektirecek bir sinir buhranı yaşıyordu. Burnett'in Holiday'i bulması ne kadar uzun sürerse Derek'in hayvanlarla iletişim kurmak için o kadar vakti olurdu.

Ama her şeyden önce Burnett'in parktan ayrılmasını beklemeleri gerekiyordu. Nitekim genç vampir kısa bir süre sonra ofisin kapısını çarpıp gecenin karanlığında kayboldu.

"Baksana nasıl da telaşlı," diye fısıldadı Derek.

"Sanırım Holiday onun için gerçekten önemli." Kylie, Burnett'i boş yere korkuttuğu için kendini suçlu hissetti. İşler yoluna girdiği takdirde yaptığını telafi etmek için Holiday'le Burnett'in arasını bulmaya çalışacaktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Derek.

Kylie başını salladı. Zamanın aleyhlerine işlediğini bildikleri için parka doğru koşmaya başladılar.

Oraya ulaştıklarında Perry kapıları açtı. Ardından onlara, “Görüşürüz,” dedi. Varlığı hayvanları huzursuz edebileceği için etrafını saran kıvılcımlar eşliğinde bir kartala dönüşüp karanlık gökyüzünde kayboldu.

Aynı anda Kylie’nin yanında biten Della, “Onun şekil değiştirdiğini görmek beni hâlâ huzursuz ediyor,” dedi.

Fazla zamanları olmadığını bilen Kylie, “Ne öğrendin?” diye sordu.

“İnsan bir bekçi arka ofiste uyukluyor.” Della tereddüt etti. “Benim gelmemi istemediğinden emin misin?”

Kylie başını salladı. “Etrafta ne kadar az kişi olursa hayvanların Derek’le iletişime geçme ihtimalinin o kadar artacağını düşünüyorum. Şimdi kampa git ve Burnett buraya dönecek olursa bize haber ver. Umarım o buraya ulaşmadan önce parktan ayrılabiliriz.”

Haritalara önceden çalışmış Kylie ve Derek önce “aslan ini” denilen bölüme yürüdü. Aslan ini mi? Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

Yıldızlı bir geceydi ama ay, ışığını yansıtmakta gönülsüzmüş gibi sürekli bulutların ardına gizleniyordu. Hayvanların çıkardıkları sesler bile her zamankinden daha tedirgin ediciydi ya da Kylie buraya izinsiz girdiklerini, kısacası kanuna karşı geldiklerini bildiği için öyle olduğunu hissediyordu. Her halükârda Derek’e iyice sokulmuştu.

“Aslanlar hemen şu dönemecin arkasında,” dedi Derek.

Kylie bunun kedi idrarının mı yoksa başka bir şeyin mi kokusu olduğunu bilmiyordu ama burnuna berbat bir koku gelmişti. “Kokularını alabiliyorum,” dedi. Bu koku onu bir aslanla

birlikte odasında mahsur kaldığı ana götürmüştü. Hissettiği duygular yavaş yavaş paniğe dönüşmeye başladı.

“Sakin ol,” dedi Derek.

Kylie, Derek’in onun duygularını okuyabilmesinden hâlâ rahatsızlık duyuyordu. “Elimden geleni yapıyorum,” dedi.

“Bir şeyi bilmem gerekiyor,” dedi Derek bir aslan kükrediği anda.

“Neyi?”

“Bütün bunların ardında Lucas’ın olduğunu öğrenirsek ne yapacaksın?”

“Bir başkası olduğunu öğrenirsek yapacağım şeyi. Holiday’e her şeyi anlatacağım.” Kylie kısa bir sessizliğin ardından devam etti: “Ama ben aradığımız suçlunun Lucas olmadığını biliyorum.”

“Onun masum olduğundan çok emin görünüyorsun.”

Kylie, Derek’in dikkatle kendisini incelediğini hissedebiliyordu. “Sen de onun suçlu olduğundan.”

“Çünkü elimizdeki kanıtlar onu işaret ediyor.”

“O kanıtlar tamamen tesadüfi olabilir.”

“Geçmişte Lucas’tan ölesiye korkan birisi olarak ona karşı tavrın tamamen değişmiş görünüyor.”

Kylie nereye varabileceğini iyi bildiği bu sohbeti bir an önce sonlandırmak istiyordu. “Ben sadece suçlunun kim olduğunu bulmak istiyorum ve bunun kampın kapanmasını engellemesi için dua ediyorum.”

“Ben de öyle.”

Kylie buz gibi soğuk bir rüzgârın bedenini okşadığını hissederek kendi kendine sarıldı.

Derek dikkatle ona baktı. “Hayalet burada mı?”

“Olabilir.” Kylie bakışlarını etrafta gezdirdi ama hayaleti göremedi. “Aslanla ilgili o olaydan sonra sadece birkaç kez ziyaretime geldi ve bu ziyaretler hep çok kısa sürdü.”

“Belki o zaman yaptığı gibi bize yine yardım edebilir.”

“Belki ama ben yine de yardıma ihtiyaç duymayacağımı umuyorum,” dedi Kylie ve az önce hissettiği soğukluk geldiği kadar hızlı kayboldu.

Parmaklıkların önünde durdular. “İşte burası,” dedi Derek, demir parmaklıkların ardını görmeye çalışarak.

“Aslanlar orada mı?” Kylie onları göremiyordu.

“Evet. Bir kısmı ağacın arkasında, bir kısmı da şu gölün kenarında.”

“Bizim burada olduğumuzu biliyorlar mı?”

“Elbette biliyorlar.”

Kylie parmaklıklardan bir adım uzaklaştı. “Onlarla nasıl iletişim kuracaksın?”

Derek kıkırdadı. “Bunu senin bana söyleyeceğini sanıyordum.”

“Ciddi misin?”

“Sayılır,” dedi Derek kendine fazla güvenmediğini söyleyen bir sesle.

“Pekâlâ.” Kylie dudaklarını kemirdi. “Onların düşüncelerini okuyabiliyor musun?”

“Şu an bizi tehdit olarak gördüklerini biliyorum sadece.”

Kylie, gecenin sessizliğinde başka bir vahşi hayvanın, belki de bir filin sesi yankılandığı anda, “Neden?” diye sordu. “Hissettikleri tek şey bu olamaz.”

“Bu aslanlar erkek,” dedi Derek kıs kıs gülerek. “Biz erkeklerin duyguları fazla ince değildir.”

“Ne hoş,” diye mırıldandı Kylie.

“Bence de,” dedi Derek sırtarak.

“Burada ciddi bir iş yapıyoruz.” Kylie onu dirseğiyle dürttü.

“Biliyorum.” Derek’in yüzündeki gülümseme soldu. “Sana bunun işe yarayacağından emin olmadığımı söylemiştim.”

“Sadece odaklanmaya çalış,” dedi Kylie. “Onlara telepati yoluyla neden korktuklarını sor.”

Derek başını parmaklıklara doğru eğip gözlerini kapadı. Kylie onu seyretti. Zaman hızla akıp gidiyordu. Kylie ona yaptığının işe yarayıp yaramadığını sormamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Sonra kendisi de konsantre olursa işlerin kolaylaşacağını düşünerek Derek’e yaklaştı ve ona dokundu. *Sizi neden korkutuyoruz?* Kylie bu soruyu zihninde defalarca tekrarladı.

“Kylie?” diye fısıldadı Derek.

“Bir yere varabildin mi?” diye sordu Kylie umutla.

“Varıyordum, ta ki...”

“Ta ki ne?”

“Ta ki sen göğüslerini sırtıma bastırırsan dek. Onları düşünmek, aslanlarla sohbet etmekten çok daha keyifli.” Derek kıkırdadı. “Biraz geri çekilsen iyi olur.”

Kylie geri çekilip onun sırtına vurdu.

Derek güldü ama sonra yeniden aslanlara odaklandı.

Kylie parmaklıkların ardında bir hışırtı duydu. “Sanırım içlerinden biri bize yaklaşıyor.”

“Şşş,” dedi Derek.

Kylie sustu ama aslan pençesiyle parmaklıklara vurduğunda onun kükremesi kadar gürültülü bir çığlık kopardı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken geriye sıçradı ve popo üstü yere düştü.

“Bu odamdaki aslan değil mi?” diye sordu bakışlarını kendisine bakan aslandan ayırmadan. Onun aç bakan altın rengi gözleri ömür boyu aklından çıkmayacaktı.

Derek cevap vermedi. Dönüp kalkmasına yardım etmek için ona elini bile uzatmadı. Sonra Kylie onun hayvanla... telepati yoluyla iletişim kuruyormuş gibi, açılmış gözlerle hiç kıpırdmadan aslana baktığını fark etti.

İkisini rahatsız etmemek için olduğu yerde kalan Kylie ellerine bulaşan tozu silkelemek istedi ve daha ellerini birbirine çarpmasına fırsat kalmadan havaya kaldırıldığını hissetti.

Çığlık attı ve bir el ağzını kapadı. Derek hızla ona döndü ama daha bir adım bile atamadan boğazına yapışan sarışın bir çocuk onu parmaklıklara çarptı. Parmaklıkların ardındaki aslan kükredi.

“Biraz sessiz ol.” Bu ses Kylie’ye tamamen yabancıydı. Ağzına kapanan elin buz gibi soğuk olmasına dayanarak saldırganının bir vampir ya da soğukkanlı bir canlı olduğunu tahmin etmişti.

Derek kendini kurtarmak için çırpınıp duruyordu. Aslanın kükremesi daha da tehditkâr bir hal aldı.

“Bakın burada ne varmış,” dedi Kylie’ye saldıran kişi.

Kylie güçlükle de olsa onu görmeyi başardı. Çocuğun kırmızı ışıltılar saçan gözleri kızıl saçlarıyla uyumluydu. Kylie, altdudağının hemen üzerinde duran köpekdişlerini fark ederek onun kesinlikle bir vampir olduğuna karar verdi.

“Birileri acıkmış görünüyor,” dedi Kylie’yi vücuduna bastıran kızıl saçlı vampir. “Eminim ki kedicik senin gibi taze bir etin tadına bakmaktan hoşlanacaktır. Sorun şu ki aynı şey benim için de geçerli.”

Derek’i boynundan tutan sarışın çocuk, “Neler oluyor?” diye bağırdı ve kendinden geçerek yere yığılıp kaldı. Kylie, Derek’in yüzündeki güçlü ifadeye bakarak onun çocuğa bir şeyler yaptığını anladı. Sonra Derek bakışlarını Kylie’ye ve onu esir alan Kızıl’a çevirdi.

“Çek ellerini kızın üzerinden,” dedi boğuk bir sesle.

Kylie, Derek’in öne doğru hamle yaptığını gördü ama iki çocuk daha ortaya çıkıp onun kollarına yapıştı. Derek kurtulmak için çırpındı.

“İzinle,” dedi Kylie’nin saldırganı. “Sanırım ben gidip bir şeyler atıştıracığım.” Kylie’yle birlikte en az beş metre geri sıçradı. İkisi bir çarpma sesi eşliğinde yere düştü. Vücudu tepeden tırnağa sarsılan Kylie dilinin ucunu ısırdı.

Sert bir şekilde.

Dilinin üzerinde biriken kanın tadını alabiliyordu.

Kendini kurtarmaya çalıştı ama vampirin gücü onu hızla yaklaşan bir arabanın ön camından kaçma şansı olmayan bir böcek misali çaresiz bırakıyordu.

“Ah Tanrım, nefis kokuyorsun.” Vampir onu yerden kaldırdı ve başını kendisine çevirdi. “Çok da güzelsin.” Kısa bir süre beyin şablonunu okumaya çalışıyormuş gibi yüzünü inceledikten sonra dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Kylie onun kendisini öpmediğini, sadece akan kanını içtiğini biliyor ama yine de bunu istemiyordu. Onu hiçbir şekilde istemiyordu.

Diren. Sonuna dek diren. Babasının ona flört konusunda verdiği ilk dersi hatırladı. Bacağını geriye çekip o pisliğin hayalarına olanca gücüyle bir tekme savurdu. Vampirlerin zayıf noktalarının diğer erkeklerinkiyle aynı olup olmadığını sorgulamamıştı bile. Ama saldırganından kopan çığlık öyle olduğunu söylüyordu. Öte yandan kendisinin bir bez bebek gibi havaya savrulacağını önceden tahmin edememişti. Sırtı parmaklıklara çarptı ve aşağı kayıp büyük bir gürültüyle yere çöktü.

Ayağa kalkması, mücadeleye hazırlanması gerektiğini biliyordu. Ama nefes alamadığı için gözlerini açmakta bile zorlanıyordu.

Derek’in kollarından tutan iki vampirin az önceki vampir gibi yere yığıldıklarını fark etti.

Derek bir anda onun yanında biterek, “İyi misin Kylie?” diye sordu.

“O artık bana ait,” dedi çatallı bir ses.

Kylie çaresizce az önce kendisini öpen vampirin Derek'i boynundan tutup parmaklıkların diğer tarafındaki aslanların önüne fırlatmasını seyretti. Aslanların kükrediğini duydu ve onları Derek'i parçalarken hayal etti. "Hayır!" diye haykırdı.

Vampir ona bir mısırsı gevreği kutusundan çıkan sürpriz he-diye olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Eğilip onu yerden kaldırıırken, "Sen nesen?" diye sordu.

Aynı anda inanılmaz bir soğuk Kylie'nin vücudunu baştan aşağı sardı. O ana dek hiç böyle bir soğuk hissetmemişti. Sanki tenine kemiklerine dek buz tutmuş iğneler batırılıyordu. Bir an kol ve bacaklarını hissetmez oldu.

Sonra ayağa kalktı. Vampirin, kollarının arasında birisini tuttuğunu gördü. Bu kişinin *kendisi* olduğunu fark etti. Şimdi vampirin gözlerindeki kırmızı pırıltılar eskisinden daha parlaktı.

İşin tuhafı Kylie hiç korkmuyordu. Artık onunla başa çıkabileceğini hissederek vampirin kendisine yaklaşmasını bekledi. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Derek'in kendini parmaklıklardan yukarı çektiğini gözucuyla fark etti.

"Sana ona dokunmamamı söylemiştim," dedi Derek, Kızıl'ın üzerine atlayarak.

Kylie'yi yere bırakan Kızıl, Derek'i tekrar parmaklıklara çarptı. "Senin çoktan ölmüş olman gerekmiyor muydu?" diye homurdandı.

Aynı anda gökyüzünden gelen karanlık bir silüet, yere kaplanmasına neden olacak kadar sert bir biçimde Kızıl'a çarptı. Kylie, Della'yı hemen tanıdı.

Derek dönüp Kylie'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek istedi ama bir başka karanlık silüet onu tekrar parmaklıklara çarptı.

Kylie hiç düşünmeden harekete geçti. Derek'i tutan vampiri öteye fırlattı. Yarı sersemlemiş halde vampirin vücudunun on metre kadar havalanıp ağaçların arasına düşmesini seyretti.

Döndüğünde Derek onun arkasına bakıyordu.

Kylie, "Vay canına, ne yaptığımı gördün mü?" diye sordu ama Derek'ten cevap alamadı.

Derek, hayalarına tekme yiyen vampirle boğuşan Della'ya yardıma gitti. Kylie vampirin dudaklarının tadını hâlâ dilinde hissediyor ve tükürmek istiyordu. Ama bunu yapmadan önce kavgaya karışıp eline geçen ilk fırsatta vampire bir yumruk indirdi. Geriye doğru havalanan vampir yere yığılıp kaldı.

Derek ve Della neye uğradıklarını şaşırmış gibi birbirlerine baktılar.

"Kylie?" diye haykırdı Derek.

"Evet," dedi Kylie ama sonra Derek'in onun yerde yatan bedenine doğru koştuğunu gördü. Derek Kylie'nin vücudunu kendisine doğru çevirdi ve Kylie ilk kez büyük bir şok yaşadı. Şu an bedeninin içinde değilse neredeydi?

Derek onun adını bağırdıktan sonra, "Kahretsin, nefes al," dedi. "Tanrı aşkına, nefes al, Kylie." Kylie'nin vücudunu sarstı.

Ah, lanet olsun. Kylie ölmüş müydü?

Kırkıncı Bölüm

Kylie başını eğip baktığında üzerinde ordu üniforması olduğunu gördü. Tıpkı... tıpkı o rüyada olduğu gibi Daniel Brighten'in hayalet bedeni yerine geçmişti. *Bu aslında ölmediği anlamına mı geliyordu?*

Tekrar kendi bedenine baktı ve Derek'in ondan uzak tutmaya çalıştığı iki vampirle boğuştuğunu gördü. Della da yardımına koşmuştu.

Daniel'in hayaleti olarak onlara yardım edebileceğini bilen Kylie arkadaşlarına yaklaştı. Tam o sırada tekrar kendi bedeninde olduğunu hissetti. Orada öylece yatmak istemediği için yerden kalktı. Ama hareket etmek ona dayanılmaz bir acı veriyordu.

Birden Derek ve Della'nın yardımına birisi daha koştu. Kylie gözlerini kısarak bu yeni müttefiklerinin kim olduğunu anlamaya çalıştı.

Sky?

Parktaki projektörler tek tek yanmaya başladı. Saldırganların bir kısmı gecenin karanlığının aydınlığa kavuşmasıyla birlikte sıçan misali kaçıştı.

Burnett ve FAB'den geldikleri anlaşılan birkaç kişi dört bir yandan onların üzerine çullanıyordu. Ele geçirdiklerinin sadece ellerini değil, ayaklarını da kelepçeliyorlardı.

Derek Kylie'nin yanına koştu. "İyi misin?"

Kylie, vücudunun acıyabileceğine ihtimal vermediği kısımları bile acıdığı halde başını salladı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Burnett, Derek'e. Ardından onu da kelepçeleyecekmiş gibi yanına gitti.

"Her şeyin sorumlusu benim," dedi Kylie ısrarla. "Onu bunu yapmaya ben zorladım."

"Bu doğru değil," dedi Derek de aynı şekilde ısrarla.

"Hayır, bütün bunlar benim fikrimdi," diye atıldı Della.

"Hayır, üçü de yalan söylüyor. Bu onların suçu değil," dedi Sky araya girerek.

Uzun bir sessizliğin ardından sözü Derek aldı. "Kampa kadar ulaşan kan izlerinin sorumlusu Sky. Bu asilerin parktaki hayvanları kaçırmasına o yardımcı olmuş. Ama demin bizi onlara karşı savunmaya geldi."

Kylie, Derek'in bütün bunları aslanlarla kurduğu telepati yoluyla öğrendiğini biliyordu. Aslanlar Kylie'nin umduğu gibi onunla konuşmuştu. Haklı çıkmanın verdiği bir parça mutluluk, anın karmaşasını kısa bir süre bastırdı ve Kylie bu duygunun tadını çıkardı.

"Derek haklı." Sky kollarını uzatıp kelepçelenmeyi bekledi.

Burnett kelepçeleri takarken, "Neden?" diye sordu tiksintiyle ona bakarak.

"Onlar..." dedi Sky kelepçelenen çocuklara bakarak. "Kız kardeşimi rehin aldılar. Kampın kapanmasına yardımcı olmazsam onu öldüreceklerini söylediler." Kylie'ye baktı. "İstedikleri sadece bu olsaydı yapardım ama... Kimsenin canının yanmayacağına söz vermişlerdi. Yemin ederim ki o aslanın senin kulübene nasıl

girdiğini bilmiyorum, Kylie. O gün benden cadıları yürüyüşe çıkarmamı istediler. Bir şeyler plandıklarını tahmin ediyordum ama... bu kadarını düşünemedim. Bana kimsenin canının yanmayacağını söylemişlerdi.” Sky başını iki yana sallayıp Burnett’e baktı. “Ben sadece kız kardeşimi kurtarmaya çalışıyordum.”

“Onlar mı? Kim onlar?” diye gürleyen Burnett, kelepçelenmiş halde yerde yatan iki vampire baktı. Vampirlerden biri Burnett’e homurdanarak bir şeyler söyledi ve kelepçelerinden kurtulmaya çalıştı. FAB’den gelen diğer iki adam onu susturdu.

Kylie birden onu ilk tutan kızıl saçlı vampirin fırsattan yararlanarak oradan sıvıştığını fark etti. Nedense bu, sırtından soğuk bir ürpertinin geçmesine neden oldu.

“Kan Kardeşler,” diye yanıtladı Sky. “Şu vampir çetesi.”

“Bu çete neden kampın kapatılmasını istiyor?” diye sordu Burnett.

“Kampın, çetelerine dahil edebilecekleri üyeleri yozlaştırdığını düşünüyorlar,” dedi Sky. “Anlattıklarına göre, böyle düşünen tek çete onlarınki değil. Asilerin kurduğu çetelerin çoğu kampa karşı ayaklanmaya hazırlanıyor.”

“Kız kardeşini nerede tuttuklarını biliyor musun?” diye sordu Burnett. Kylie, Burnett’in sesinde böylesine zor bir durumda olduğu için Sky’a acıdığını söyleyen belli belirsiz bir tını fark etti.

“Hayır. Ama babam onu bulması için birilerini tuttu.”

Tam o sırada Holiday koşarak yanlarına geldi. Bakışlarını elleri kelepçeli Sky’a çevirdi. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Burnett’e.

“Görevimi,” diye yanıtladı Burnett ve Sky’ı götürmeye davrandı.

Holiday öne atıldı. “Onu hemen bırak...”

“Bırakamaz, Holiday,” dedi Sky. “Burnett haklı. Her şeyi berbat ettim. Üzgünüm.”

“Ne için üzgünsün?” diye sordu Holiday.

Sky, Derek’e baktı. “Ona her şeyi anlat,” dedi.

Burnett ona bir şeyler söyleyecekmiş gibi bakışlarını Holiday’e çevirdi ama sonra Sky’ı dürterek yürüdü.

Holiday Kylie, Derek ve Della’ya döndü. “Birileri konuşmaya başlasa iyi olur. Hemen.”

Holiday hiç vakit kaybetmeden kampa bir doktor çağırıp Kylie, Derek ve Della’yı tepeden tırnağa muayene etmesini sağladı. Birkaç çizik ve çürük dışında üçünün de gayet sağlıklı olduğu anlaşıldı. Muayene bittiğinde saat sabahın ikisiydi ve vücudundaki bütün kaslar sızım sızım sızlayan Kylie’nin istediği tek şey bir an önce yatağa girmektir. Ama belli ki Burnett’in başka planları vardı.

Kylie ve onun suç ortaklarının –nedense Helen, Perry ve Miranda da Kylie’nin planının bir parçası olduklarını itiraf etmişlerdi– yemekhanede beklemeleri istendi. Holiday ve Burnett yemekhaneden içeri girdi. Kylie kamp liderinin gözlerinin acıyla gölgelendiğini görebiliyordu; Sky’ın ihaneti onu derinden etkilemişti.

Burnett konuşmaya, daha doğrusu onları azarlamaya başladı. Yaptıklarının aptalca olduğunu söyledi. İçlerinden biri öldürülmediği için şanslı olduklarını belirtti. Vesaire, vesaire...

Ve haklıydı.

Ama Kylie aynı şeyi hiç düşünmeden bir kez daha yapardı.

Orada öylece oturup diğerleri gibi cezasını çekti. Evet, parka gizlice girmenin bazı tehlikeleri olduğunu o da biliyordu ama orada bir vampir çetesiyle kapışacağı aklına gelmemişti. İsteddiği tek şey bazı cevaplar alabilecekleri düşüncesiyle Derek’i hayvanların yanına götürmekti.

Ki yaptığı plan gerçekten işe yaramıştı. Gerçi Burnett onları azarlarken bu gerçeğe hiç değinmemişti.

“Sayılarının sizinkinden beş kat fazla olduklarının farkında mıydınız acaba? İnanamıyorum...” Burnett bağırıp çağırmaya devam edip doğaüstü birer varlık olarak onlardan daha akıllıca davranmalarının beklendiğini söyledi.

Kylie’nin aklına bir soru geldi ve elinde olmadan onu ağzından kaçırdı. “Her şeye rağmen kamp kapatılacak mı?”

Sözü bölündüğü için pek de mutlu görünmeyen Burnett kaşlarını çatı. “Bu tür davranışlarla karşılaşacaksak kampın kapatılması kaçınılmaz.”

Yeter. Yeter. Yeter.

Kylie bu kelime zihninde üç defa yankılandıktan sonra ayağa fırladı. “Biz sadece size yardım etmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık.”

Bu özgüvenin sebebini bilmiyor, yorgunluktan olabileceğini düşünüyordu ama kendini bir türlü tutamıyordu. “Bir vampir çetesiyle ölesiye kavgaya tutuşmak gibi bir niyetimiz olmadığını gözden geçiriyorsunuz. İstedığımız tek şey onlarla iletişim kurup neler olup bittiğini anlayabilmesi için Derek’i hayvanların yanına götürmekti.”

“Önce bana danışmalıydınız,” dedi Holiday.

Kylie kamp liderine duyduğu sempatiye rağmen bir konuya değinmeden geçemezdi. Zaten Burnett’i yeterince öfkeliendirdiği için sözlerine devam etmesinde bir sakınca yoktu.

“Neden sana danışacaktık?” diye sordu Kylie. “Sen bize neler olup bittiğini anlatacak kadar bile güvenmedin. Evet, kamp lideri olduğunu biliyoruz ama burası bir anaokulu değil. Bize dış dünyaya uyum sağlamak için bu kampta olduğumuzu söyledin ama sonra bizi tatsız olabilecek her olaya karşı korumaya çalıştın. Bu konuyu sana getirseydik tehlikeli olacağı endişesiyle parka girmemize izin vermezdin. Sana gelince...” Burnett’i işaret etti.

“Bu kadarı yeter,” dedi Burnett öfkeyle.

Hiç de yetmez. “Holiday bunu yapmamıza izin verseydi bile sen bizi zanlı olarak gördüğün için Derek’in parka girmesine asla müsaade etmezdin.”

“Aynen,” dedi Derek.

“Tam da öyle,” dedi Della.

“Böyle devam et, Kylie,” dedi Miranda.

Odadaki herkes başını sallayarak Kylie’ye katıldığını belirtti.

“Bunun bir önemi yok,” dedi Burnett atağa geçerek.

“Evet, var.” Holiday elini kaldırıp uzun boylu, esmer ve tehditkâr vampiri susturdu. “Kylie haklı. Bundan hiç hoşlanmasam da o haklı.” Derin bir nefes aldı. “Biraz korumacı davranışım doğru.” Burnett’e baktı. “Ve sen de... eh, biraz pislik gibi davranıyorsun.”

Burnett’in yüzünde şaşkınlık ve öfkenin karışımından oluşan bir ifade belirdi.

“Sadece dürüst olmaya çalışıyorum.” Holiday bakışlarını tekrar Kylie ve diğerlerine çevirdi. “Az önce sorduğun sorunun cevabına gelecek olursak, Kylie,” dedi. “Burnett bana kampın kapatılmayacağını söyledi.”

Odadaki herkes zafer nidaları attı.

“Hatta...” Holiday sözlerine devam etmek için ondan izin bekliyormuş gibi Burnett’e döndü. Genç vampir kaşlarını çatırsa da başını salladı. “Hatta Burnett az önce bana Gölge Şelalesi Kampı’nın Gölge Şelalesi Akademisi’ne dönüştürülmesi yönündeki isteğimin kabul edildiğini açıkladı.”

“Yani burası tam zamanlı bir okul mu olacak?” diye sordu Kylie.

Holiday başını salladı ve Kylie onun bakışlarıyla Della’yı aradığını fark etti. “Bunun, yakın zamanda doğaüstü bir varlığa dönüşüp de ailesiyle yaşamanın imkânsız hale geldiğini düşünenleri biraz rahatlatacağını umuyoruz. Böylece böyle bireylerin, acı

veren ilişkilerden kurtulup aileleriyle teması sürdürebileceklerini düşünüyoruz.”

Kylie ağlamaklı olan Della’ya sırtarak baktı.

“Ve,” diye devam etti Holiday, “onun bir pislik olduğuna dair sözlerim doğru olsa da bu gece patronundan öğrendiğim kadarıyla, sandığımın aksine, Bay James her zaman okulumuzun destekçisi olmuş. Patronu onun her koşulda bizi savunduğunu söyledi. Bu yüzden hoşumuza gitse de gitmese de –ki benim kesinlikle gitmiyor– ona saygı duymalıyız.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş Burnett’in keskin bakışları Holiday’in üzerindeydi. Kylie kamp liderinin sırf onu kızdırmak için Burnett’in bakışlarına karşılık vermediğini düşündü.

“Öte yandan saat geç oldu ve yarın aile günü,” dedi Holiday kapıyı işaret ederek. “Sabah erken kalkmalı ve yalandan da olsa her şey yolundaymış gibi görünmeliyiz.”

Miranda, Della ve Kylie yemekhaneden birlikte çıktı. “Chan orada değildi,” dedi Della. “Öyle olsa kokusunu alırdım.”

“Biliyorum,” dedi Kylie.

“Chan kim?” diye sordu Miranda.

“Sonra anlatırım,” dedi Della ve tekrar Kylie’ye döndü. “Sky aslanı odana sokan kişinin kendisi olmadığını söylerken samimiydi.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedi Kylie. Ama yine de işin içinde bir iş vardı. Kylie günün birinde bu gizemi çözebileceğinden bile emin değildi.

Kulübeye yürürlerken Derek’i gördü. “Siz gidin,” dedi oda arkadaşlarına. “Ben Derek’e iyi geceler dilemek istiyorum.”

“Havadaki hormon kokusunu sen de alabiliyor musun?” diye sordu Della Miranda’ya.

Kylie kaşlarını çatarak Miranda'yla birlikte oradan uzaklaşan Della'ya baktıktan sonra Derek'in peşinden gitti.

"Hey, bekle," diye seslendi.

Derek ona doğru yürüdü. Ortada buluştuklarında gülümsedi. "Holiday ve Burnett'e karşı koyman hoşuma gitti."

Böyle bir cesareti nereden bulduğunu bilmeyen ama son zamanlarda zihninden geçenleri sesli dile getirmeye başlayan Kylie omuzlarını silktilti. Her şeye rağmen yaptığının kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"Ben de senin vampirlere direnişine bayıldım. Onlara ne yaptın? Teker teker yere devrildiler."

Derek sırtıttı. "Duygu yüklemesi yoluyla onların sistemlerini şoka uğratabiliyormuşum meğer. İyi bir gösteriydi, değil mi?"

"Evet, öyleydi."

Derek dikkatle ona baktı. "Senin hayaletin de oradaydı, değil mi?"

Kylie henüz yaşadığı beden dışı deneyimi paylaşmaya hazır olmadığını hissederek, "Evet," demekle yetindi.

Bakışları buluştu ve öylece kaldılar. "İşe yaradı, değil mi?" dedi Kylie nihayet. "Hayvanlarla iletişim kurabildin. Sky'la ilgili gerçeği bu sayede öğrendin, değil mi?"

Derek başını salladı. "Evet. Haklıydın."

Kylie onun sesinde pişmanlığa benzer bir şeyler duyar gibi oldu. "Olanlar seni üzdü mü?" Suçluluk duygusunun, çürümüş bir muzun etrafını saran sinekler misali yüreğini kapladığını hissetti. Derek her şeyi onun için yapmıştı. "Eğer... yani... Ben üzgünüm..."

Derek parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Özür dilemene gerek yok. Bunu yaptığım için mutluyum. İşin gerçeği, doğru olanı yaptığımı hissediyorum. Bu akşam hepimiz doğru olanı

yaptık.” Kylie’nin yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına itti ve eli orada kaldı. “Başardık. Biz harika bir takımız.”

“İkinci kez hayatımı kurtardın. O yılanı da sayarsak üç.” Kylie dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme olan Derek’e baktı. Onun elinin boynuna dokunduğunu hissetmek harika bir duyguydu. Sanki olması gereken buydu. Bir an bile düşünmeden ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını Derek’inkilere bastırdı.

Öpüşmeyi başlatan Derek değildi.

Evet. Bu Kylie’ydi.

Bu öpüşmeyi daha da ateşli hale getiren Derek değildi.

Evet. Bu da Kylie’ydi.

Derek vücudunu onunkine yaklaştırmayı bile denememişti.

Evet. Bunu da Kylie’nin yapması gerekecekti.

Gerçi bunu kimin yaptığı Derek için çok da önemli görünmüyordu.

Ama dilini onun ağzından içeri sokan Derek oldu. Kylie zihnindeki zayıf bir sesin, “Eyvah,” dediğini duydu.

Geri çekildi. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Kylie o vampirlerle boğuşurken bile bu kadar hızlı nefes aldıklarını sanmıyordu.

Derek gözlerini açıp ona baktı. “Vay canına.”

Hâlâ soluğunu düzene sokmaya, zihnini boşaltmaya çalışan Kylie tekrar nefes aldı. Bakışlarını aşağı çevirdi çünkü şu an Derek’in gözlerine bakacak durumda değildi. Onu öpmek istememişti. Yoksa istemiş miydi?

Derek, Kylie’nin çenesini tutup başını yukarı kaldırdı. Onu gözlerine bakmaya zorladı. Şimdi de herhalde Kylie’nin cevabını bulamadığı o soruyu soracaktı.

“Bu neydi, Kylie? Hayatını kurtardığım için bir teşekkür mü yoksa daha fazlası mı?”

Evet, Kylie'nin onun sormasından korktuğu soru tam da buydu. "Bilmiyorum," dedi tüm samimiyetiyle. "Belki de sadece zayıf bir andı."

Derek güldü. "Bana bir iyilik yap." Ona doğru eğildi.

"Ne iyiliği?"

"Zayıf düştüğünü hissettiğin her defasında beni bul."

Derek, göğsüne bir yumruk indirmek isteyen Kylie'nin elini tuttu. Yeşil gözlerini ondan bir an bile ayırmadan elini dudaklarına götürüp usulca öptü. Dudaklarının ıslaklığı Kylie'nin sırtından harika bir ürperti geçmesine neden oldu.

Nedense bu öpücük yüreğinde ilk öpüşmelerinden daha şiddetli bir duygusal fırtına koparmıştı. O an gökyüzünün ne kadar güzel olduğunu fark etti. Adeta... büyüleyiciydi. Yıldızlar Disney filmlerinden fırlamış gibi ıslıl ıslıl parlıyordu. Bütün bunlar Derek'in işi miydi? Derek yeteneklerinden faydalanıp onun etrafındaki her şeyi farklı algılamasını mı sağlıyordu? Öyle olsa fark eder miydi? Kylie bu sorunun cevabını veremezdi. "Sanırım... sanırım gitmeliyim. Yarın aile günü."

"Sana kulübene dek eşlik edeyim," dedi Derek kaşını kaldırarak.

"Seni tekrar öpeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Kylie.

Derek güldü. "Bunu yapacağından eminim."

Kylie onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de... "Bu gece olmaz."

"Farkındayım. Neyse ki sabırlıyım."

Derek'in öpücüğü ve belki öncesinde yaşadığı her şey Kylie'ye bir sonraki gün annesini göreceğini ve ona babasını kasabanın ortasında bir kızla sevişirken yakalamasıyla ilgili neleri anlatıp neleri anlatmayacağını düşünmeyi unutturmuştu. Ayrıca annesine

sorması gereken bir soru daha vardı. Bunu düşünmek Kylie'nin içini allak bullak ediyordu.

O ana dek bu soruya kafa yormaktan özellikle kaçınmıştı.

Ama şimdi yemekhanede annesini beklerken belki de ona bunu sormaması gerektiğini düşünüyordu. Bazı sorular asla sorulmamalıydı.

Annesi içeri girdi ve Kylie onun bakışlarını yemekhanede gezdirerek kendisini aradığını gördü. Bu kısa anda onunla ilgili bazı şeyler dikkatini çekti. Saç ve gözlerinin kahverengi olması gibi. Kızı olarak kendisinin ona hiç benzememesi gibi. Burnu dışında. Kylie kalkık burnunu hiç şüphesiz ondan almıştı.

"Seni neredeyse gözden geçiriyordum," dedi annesi birlikte en tenha masalardan birine otururlarken. Daha sandalyeye bile yerleşmeden, "Bu aralar iyi uyuyamıyorsun değil mi Kylie?" diye sordu.

Annelerin bu tür şeyleri bilmelerine imkân tanıyan radarları olabilir miydi? "Sadece biraz huzursuzum," diye yalan söyledi Kylie.

Annesi masanın üzerinden uzanıp, "Yine kâbus görmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kylie.

Annesi ona bana-yalan-söyleme anlamına gelen o bakışlarından birini fırlattı.

"Yemin ederim."

"Tamam."

"Herkes merhaba," dedi Holiday salonun ön tarafından. "Bu ziyaretler sırasında daha önce hiç size hitaben bir konuşma yapmadığımı farkındayım ama şimdi sizlerle paylaşmak istediğim bazı haberler var. Öncelikle ne yazık ki kampın diğer lideri Sky Peacemaker'ın bazı ailevi sebeplerle beklenmedik bir izne çıktığını söylemek zorundayım."

Kylie, Holiday'in durumu tek bir kelime bile yalan söylemeden açıklamayı başardığını itiraf etmek zorundaydı.

"Ancak," diye devam etti Holiday, "yeni bir kamp lideri arayışına çoktan başladık. O zamana dek Sky'ın yerine geçici olarak, sadece geçici olarak, bir başkası bakacak. Sizleri Bay Burnett James'le tanıştırayım. Kendisi bu göreve şiddetle tavsiye edilerek geldi."

Kylie Holiday'in "geçici" sözünü vurgulayarak ne ifade ettiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Belli ki Burnett'le çalışmaya mecbur kalmak onu yiyip bitiriyordu.

"Size vereceğim ikinci habere gelince..." Holiday kampın yatılı bir okula dönüşeceğini anlattı.

Kylie onun süslü sözler kullanarak yaptığı açıklamaları dinleyen annesine baktı. Onun ayağa fırlayıp alkış tutmasını ve *nihayet özgürlüğüme kavuştum, nihayet özgürlüğe kavuştum* diye bağırmasını bekledi.

Annesi şaşırtıcı bir biçimde heyecanını gizlemeyi başarmıştı. Kylie içinin vicdan azabıyla dolduğunu hissetti. Bu yatılı okula yazılmayı kendisi de istediği halde aynı şeyi isteyen annesine kızması ne büyük bir haksızlıktı.

Holiday sözlerini tamamladığında Kylie annesine dönüp, "Bir yürüyüşe ne dersin?" diye sordu. "Ağaçların arasında çok güzel patikalar var."

Annesi bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Olur. Neyse ki spor ayakkabılarımla geldim."

Kylie onu ağaçların nispeten seyrek olduğu, derenin kıyısında sonlanan bir patikaya götürmeye karar verdi. Derek'le ikisinin özel yeri olan o kaya kadar güzel değildi ama idare ederdi. Üzerine oturabilecekleri bir battaniye almak için önce kulübeye uğradı.

Annesi kulübede dolandı. "Küçük bir kulübe ama güzel."

Aynı anda Kylie'nin odasından fırlayan Çorap onun ayak-kabıllarının bağcıklarına saldırdı. "Ah, ne kadar da tatlı."

Kylie'nin annesi Küçük Çorap'ı kucağına alıp yüzüne yaklaştırdı. "Kimin bu kedi?"

"Şey, benim."

Annesi şaşırılmış görünüyordu. "Bunun için önce benden izin alman gerekmez miydi?"

"Ben... şey, sanırım gerekirdi," dedi Kylie.

Annesi hâlâ kediye bakıyordu. "Bu kedi bana kimi hatırlatıyor biliyor musun?"

"Çorap'ı mı?"

"Evet. O kediyi hatırlıyor musun? Sen doğduğunda evdeydi. Baban onu bana ilk ultrasonu çektiğimiz gün almıştı. Öylesine heyecanlıydı ki..." Susup bu hatırayı zihninden kovmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Evet, bu çok tatlı bir kedi." Acı veren bir anının canlanmasından o sorumluymuş gibi kediyi yere bıraktı.

Annesinin duyulandığını fark eden Kylie babasını yumruklamak istedi. Boğazına yerleşen yumrudan yutkunarak kurtuldu ve odasına girip bir battaniye aldı.

Birlikte sessizce patikayı takip ederlerken annesi, "Artık babanı arıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kylie ona neredeyse yalan söyleyecekti ama sonra fikir değiştirip, "Bu tür şeyler karşılıklıdır, anne," dedi. "Sesimi duymak istiyorsa o da beni arayabilir."

"Bazı erkekler bu konuda iyi değil, tatlım."

"Bahsettiğimiz kişi sıradan bir erkek değil. Benim babam."

"Ziyaretine gelmemesinde kasıt olduğunu sanmıyorum. Bazen işten başını bile kaldıramıyor."

"Öyle mi?" diye sordu Kylie. "Onun iç çamaşırlarını barbeküye atmanın sebebi bu mu?"

Kırk Birinci Bölüm

Annesi ağaçlı patikada onunla yürümeye devam ederek, “Yaptığımın gurur duyduğumu söyleyemem,” dedi.

“Oysa duymalısın,” dedi Kylie. “Bence en iyisini yaptın.”

Annesi konuşmadan önce onun yüzüne baktı. “Baban şu an farklı bir süreçten geçiyor, Kylie. Hepsi bu.”

Annesi babasının avukatlığına soyununca Kylie daha fazla dayanamadı. “Evet, bu süreci çocuk yaştaki sekreteriyle geçiriyor.”

Annesi durup onun kolunu tuttu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ah, bebeğim. Özür dilerim.”

Kylie başını iki yana salladı. “Neden özür diliyorsun. Yoksa sen de mi yasak ilişki yaşıyorsun? Senin sevgilin de benim yaşlarımdaysa yemin ederim ki hem babamı hem de seni hayatımdan çıkarırım.”

“Hayır. Ben... Ben sadece bunu öğrenmeni asla istemedim. Babanla birbirinize hep yakın oldunuz.” Elini kısa bir süre titreyen dudaklarına bastırdı. “Bunu nasıl öğrendin?”

Kylie babasının geçen hafta kampa gelirken süslü kız arkadaşını da yanında getirdiğini duymanın annesini yaralayacağını hissederek yalan söyledi. “Babamın bir yalanını yakaladım.”

Annesi başını iki yana salladı. “Baban yalan söylemek konusunda asla iyi olmamıştı zaten.”

Kylie o an annesinin bu konuda ne kadar iyi olduğunu merak etti. Acaba babası gerçeği biliyor muydu? Durup gözlerini kapadı ve sorması gereken soruyu düşündü.

“Tanrım ne kadar da güzel,” dedi-annesi.

Kylie gözlerini açtığı anda onu dereye bakarken buldu. “Evet.” Getirdiği battaniyeyi dere kıyısına serdi.

Annesi yere oturup suya baktı. “Buralarda gerçekten bir şelale var mı?” diye sordu.

Kylie şelaleyi bir türlü görememiş olmanın verdiği hayal kırıklığını sesine yansıtmamayı umarak, “Olduğunu duydum,” dedi. Birden bunu tek başına yapmak zorunda bile kalsa o şelaleyi mutlaka görmeye karar verdi. Nedense oraya gitmek onun için önemliydi. “Gerçi ben görmedim.”

“Neden?”

Kylie omuzlarını silkti. “Sözüm ona şelalede hayaletler varmış. Bu yüzden neredeyse herkes oraya gitmekten korkuyor.” *Ben de* diye eklemek istese de vazgeçti. Bir dahaki sefere bu korku bile onu durduramayacaktı.

“Gerçekten mi?” Bu konu annesinin ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. “Hayalet hikâyelerine bayılırım, ya sen?”

“Bazen,” dedi Kylie dürüstçe ve yüzündeki ifadeyi annesinden gizleyebilmek için başını çevirdi.

“Burası çok huzurlu bir yer,” dedi annesi. “Sevdim.” Eğilip Kylie’nin eline vurdu. “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

Bu korkaklık sayılabilirdi ama Kylie sormakta gönülsüz olduğu o soruyu boşverip daha zararsız bir konu açtı. Annesini mutlu edebilecek bir konu. “Kampın yatılı okula dönüştürülmesi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Kamp lideriniz bu durumdan gayet hoşnut görünüyordu,” dedi annesi bakışlarını dereden ayırmadan.

“Peki, benim bu okula yazılmama ne dersin?”

Annesi başını hızla ona çevirdi. “Ne? Yatılı bir okuldan bahsediyoruz, tatlım. Bu, okulda yaşayacağın anlamına gelir.”

Kylie annesinin verdiği tepkiye gerçekten şaşırarak, “Biliyorum,” dedi. “Düşünsene, artık bana katlanmak zorunda kalmayacaksın.” Şaka yollu konuşmayı denemişti. Ama annesinin yüzündeki ifadeye bakılacak olursa bu kesinlikle işe yaramamıştı.

“Hayır,” dedi annesi. “Bu konuyu açıklığa kavuşturalım. Kesinlikle hayır. Senin bir evin var ve benim yanımda kalacaksın.”

Kylie aynı anda çok önemli iki ayrı duygusal gerçeğin farkına vardı. Her şeyden önce o kesinlikle Gölge Şelalesi Kampı’nda kalmak istiyordu; hayır, daha doğrusu burada kalmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca annesinin onu başından savmak gibi bir niyeti olmadığını da anlamıştı. Halbuki onun, elinde imkân olsa kendisini hiç vakit kaybetmeden küçük bir bohçayla kapının önüne koyacağından öylesine emindi ki.

Yüreğinde çıkan duygu fırtınası yüzünden ne söyleyeceğini bilemedi. “Ben... ben burayı gerçekten seviyorum, anne.”

“Evini de seviyorsun,” dedi annesi.

Kylie gerçekte ona, *artık sevmiyorum*, demek istese de bunun gaddarca olacağına karar verdi. “Ama...”

“Bunu babanla boşanmamızın öcünü almak için yapıyorsan...”

“Onun için yapmıyorum,” dedi Kylie. “Yemin ederim. Ben... ben sadece burada olmam gerektiğini hissediyorum. Burada kendimi tanımaya başladım. Okulda herhangi bir grup ya da takıma katılmak istemememi ‘aidiyet problemi’ yaşamama bağlıyordun, hatırladın mı? Şey ben... ben burada kendimi bir yere aitmişim gibi hissediyorum, anne.”

“Sara’yla birbirinize kız kardeş kadar yakınsınız.”

“Sara’yı seviyorum. Onu hep seveceğim ama... artık eskisi kadar yakın değiliz. Her gün yaptığımız o sohbetler bile sona erdi. Sara’nın başka arkadaşları var ve işin gerçeği ben onlara uyum sağlayamıyorum.”

Annesinin gözleri endişeyle kocaman açıldı. “Ama...”

“Anne lütfen...” Kylie biraz olsun ilerleme kaydettiğini fark etmişti çünkü annesi ona her zamanki inatçılığıyla karşı çıkmıyordu. Sonra aklına, elindeki en güçlü kartı oynamak geldi. “Yeni işinde sık sık seyahat edeceğini söylemiştin. Bu seyahatler sırasında beni nereye bırakmayı düşünüyorsun?”

“Eh, sanırım baban seninle ilgilenecektir.”

Kylie başını yana eğdi. “Sence benim yaşımdaki kız arkadaşının sürekli onun üzerine atladığı o eve gitmek ister miyim?”

“O zaman ben de terfi teklifini reddederim,” dedi annesi. “Sen benim için işten çok daha önemlisin.”-Gözleri dolmuştu.

Kylie de aynı durumdaydı. Buna engel olamıyordu. Sonra doğru olanın bu olduğunu hissederek öne eğilip annesine sarıldı. “Seni seviyorum,” deyip öylece kaldı. Ona daha önce hiç kimseye sarılmadığı kadar sıkı sarıldı.

Annesi kendini geri çekmedi. Kylie’nin omzuna vurdu. Bunun sıcak bir kucaklama olduğu söylenemezdi ama eski kucaklamalarından çok daha iyi olduğu kesindi. Sonra Kylie şansını fazla zorlamak istemeyerek geri çekildi.

“Özür dilerim,” dedi.

“Ne için?” diye sordu annesi ve Kylie onun yüzünün güneş lekeleriyle kaplı olduğunu fark etti. Bu da ikisinin arasındaki daha önce gözünden kaçan bir benzerlikti.

“Özür dilerim,” dedi Kylie tekrar. “Seni incitmek istemedim. Bu konuda hemen şimdi karar vermen gerekmiyor. Yazı zaten kampta geçireceğim ama burada olmayı sevdiğimi de bilmelisin.

Ayrıca Holiday, öğrencilerin haftasonları evlerine gidebileceklerini söyledi. Arada tatiller de olacak. Üstelik kampa ev arasında sadece üç saatlik mesafe var. Hey, sen evden çalışıyorsun, kampa daha yakın bir yere bile taşınabilirsin.”

Annesi iç geçirdi. “Ama sen benim kızımsın, bebeğim,” dedi Kylie’nin yanağını okşayarak. “Seni başkalarının yetiştirmesini istemiyorum.”

“Anne, biraz gerçekçi olur musun lütfen? Birkaç ay sonra on yedi yaşına basacağım. Ben artık bir yetişkinim.” Kylie kısa bir tereddüitten sonra ekledi: “Ayrıca erkeklerle flört falan da etmelisin.”

Annesinin gözleri kocaman açıldı. “O kadar cesur olduğumu sanmıyorum.”

“Nedenmiş o? Güzel bir kadınsın ve gardrobunu yenilirsen... seksi de olabilirsin.” O, babasının şu an ilgilendiği kızıdan çok daha güzeldi.

Annesi iç geçirdi. “Benim küçük kızım ne zaman bu kadar büyüdü?”

“Bilmem.” Kylie sırtıp battaniyenin üzerine uzandı. Annesi de aynı şeyi yaptı. Birlikte derenin sesini dinleyip beyaz birer pamukhelvaya benzeyen bulutların arasından yüzünü gösteren gökyüzüne baktılar. Belki sadece öyle olduğunu hayal ediyordu ama Kylie bulundukları yerden şelalenin sesini duyabiliyordu.

Nihayet doğrulup oturdu. Annesi de öyle yaptı. “Anne sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Elbette sorabilirsin, tatlım.”

Kylie ona bakıp o soruyu sordu. “Benim gerçek babam kim?”

Kırk İkinci Bölüm

Kylie annesinin irkildiğini fark etti. Söyleyeceği yalana karar vermeye çalışıyormuş gibi, kızının yüzüne bakmıyordu.

“Gerçeği söyle, anne,” dedi Kylie. “Gerçekleri bilmeye ihtiyacım var.”

Annesi nihayet bakışlarını ona çevirdi. Yaşlarla dolan iri, kahverengi gözlerinde telaşlı bir ifade vardı. “Kim söyledi? Bunu sana... baban mı söyledi?”

Hangi babam, diye düşündü Kylie ama tek bir kelime bile etmedi. Annesinin kimi kastettiğini biliyordu.

Rahatladığını hissetti. Demek babası gerçeği biliyordu. Kylie annesinin ona bunca yıl yalan söylediğine inanmak istemiyordu. Sonra duyduğu rahatlatma kayboldu ve anne babasının boşanmasının asıl sebebinin bu olup olmadığını merak etti. Babası, Kylie’nin biyolojik babası olmadığını yeni mi öğrenmişti? Bu boşanmanın sorumlusu olduğunu düşünmek yüreğini acıttı.

“Hayır anne, sana yemin ederim ki bunu bana o söylemedi. Ben... sadece öyle olduğunu hissettim.” Bu doğrudu. Kylie’nin elinde herhangi bir kanıt yoktu ve bu konuda Daniel’a da da-

nışmamıştı. Ama Daniel'in, tanıdığı birisine benzediğine dair o tuhaf his nihayet anlam kazanmıştı.

Daniel her sabah dişini fırçalarken aynada gördüğü o kıza benziyordu; aynı mavi gözlere, sarı saçlara ve kemik yapısına sahipti. Yürüyüşleri bile aynıydı.

Bir de Daniel'in beyin şablonu vardı. Kylie bu şablonu sürekli zihninde canlandırmış ve Helen'in, kendi beyin şablonuyla ilgili söylediklerini hatırlamıştı.

Ama annesine bunların hiçbirini anlatamazdı.

"Ayrıca babama hiç benzemiyorum," dedi ısrarla.

Annesinin yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. "Ah, bebeğim. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Neler oldu?" diye sordu Kylie. "Ne olur bana, boşanmanızın sebebinin bu olduğunu söyleme."

"Sebep bu değil, bebeğim." Annesi yüzündeki yaşları silip anlatmaya başladı. "Daniel'la gittiğim spor salonunda tanıştım. Orada çalışıyordu. O... nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama sanırım onun çekici birisi olduğunu söyleyebilirim. Hatta neredeyse büyüleyici. Ona ilk bakışta âşık oldum." Hatıraları canlandırmaya çalışıyormuş gibi uzaklara baktı. "Bana çıkma teklif etti. İlk buluşmamızda üç haftaya kalmadan bir gemiye binip Körfez Savaşı'na katılacağını söyledi. Önümüzde sadece üç hafta vardı. Bunun çok yanlış olduğunu biliyorum ve böyle bir şey yaptığını duyarsam seni odana kilitlerim ama... daha o ilk buluşmada onun doğru kişi olduğunu anlamıştım. Üçüncü buluşmamızda ben... onun için her şeyi yapmaya hazırdım. Bir bütünün iki parçası gibiydik.

"Giderken bana döndüğünde evleneceğimizi söyledi. Beni ailesiyle tanıştıracaktı. Ailesi Dallas'ta yaşıyordu, bu yüzden onlarla tanışma fırsatım olmamıştı." Susup içini çekti. "O orduya katıldıktan iki hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. Bir sonraki

mektubumda ona bu haberi verdim.” Dudağını ısırdı ve gözleri yeniden yaşlarla doldu. “Bana cevap yazmadı. Sandım ki...” Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “İlk başta sebebinin, bebeği istememesi olduğunu düşündüm.” Derin bir nefes alıp yüzünü sildi. “İki hafta kadar sonra gazetede ölüm ilanını okudum. O mektubun eline geçip geçmediğinden bile emin değilim.”

Yüreğinin sıkıştığını hisseden Kylie, Daniel’in o mektubu cebinden çıkarıp dudaklarına götürdüğünü hatırladı. Onun da gözleri yaşlarla doldu ve annesine rüyalarından, Daniel’in yaptığı ziyaretlerden bahsetmemek için kendini zor tuttu.

Annesi sanki üşümüş gibi dizlerini göğsüne çekti. Kylie o an Daniel’in orada olduğunu anladı. Annesinin yanında durmuş, gözlerinde öyle yoğun bir sevgiyle ona bakıyordu ki Kylie ağlamaya başladı.

“O zamanlar sadece... on sekiz yaşındaydım,” diye devam etti annesi. “Annem bu durumu anlayışla karşılayabilirdi ama babam... acısından ölürdü. Babanla, daha doğrusu üvey babanla, lise yıllarında bir dargın bir barışık flört etmiştik. Bana hep beni sevdiğini söylemişti.” Başını kaldırdı. “Bütün bunlar olduktan hemen sonra beni aradı. Ona bunun için uygun bir zaman olmadığını söyledim. Kolay kolay vazgeçebilecek bir adam değildi. İşyerime geldi ve onunla bir kahve içtim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Ama bir dosta ihtiyacım vardı.”

Dönüp Kylie’ye baktı. “Pek çok erkeğin yapmayacağı şeyi yaptı. Dizlerinin üzerine çöküp orada bana evlenme teklif etti.”

Kylie babasının bunu yapmak için annesine gerçekten âşık olması gerektiğini düşündü. Peki, şimdi o adama ne olmuştu? Nasıl olurdu da aynı adam...

Annesi devam etti. “Benden tek bir söz istiyordu. Senin, onun çocuğu olmadığını kimsenin bilmemesini.” Elini dudak-

larına bastırdı. “Gerçek baban ölmüştü. Çaresizdim. Bu sözü tutmanın ne kadar zor olacağını düşünemedim.”

Kylie annesinin elini tuttu.

“Doğduğun gün sanki gerçek baban yeniden karşımdaydı. Ona o kadar çok benziyorsun ki.”

Biliyorum, diye düşündü Kylie ve annesinin elini sıktı. Arından bakışlarını Daniel Brighten’a çevirdi.

“Daniel yaşasaydı eminim ki seni çok severdi.”

Kylie gözlerini kapadı ve kelimeler dudaklarından birer birer dökülmeye başladı. “Sanırım beni gerçekten seviyor. Seni de öyle.”

İşte o an annesi hiç yapmadığı bir şey yaptı. Kollarını boyuna dolayıp ona sarıldı. Bu kısa süren ya da beceriksizce bir kucaklama değildi. Olması gerektiği gibiydi.

Orada, derenin kıyısında birkaç saat daha kaldılar. Her şeyi konuştular. Annesi ona Daniel’la yaşadığı fırtınalı aşkı anlattı. Kylie’nin büyükannesinden bile bahsettiler.

“Biliyor musun,” dedi annesi. “Cenazede elime bir mendil alıp onun dudaklarındaki mor ruju silmemek için kendimi zor tuttum.”

Kylie güldü. “Eminim ki büyükannem senin bu hareketini takdirle karşılardı.”

Sonra yeni bir esinti hissetti. Bu defaki de soğuk bir rüzgârdı ama Daniel’in yarattığı rüzgârdan farklıydı. Büyükannesinin ruhunun yakınlarda olduğunu anlayan Kylie gülümsedi.

“Büyükannem özel bir kadındı,” dedi.

Bir süre sonra ağaçların arasında yürümeye başladılar. Yürürken omuzları birbirine sürtünüyordu. Annesi, Kylie’nin elini sıktı. “Baban, yani seni yetiştiren adam... seni çok seviyor,” dedi. “Ona kızgın olduğunu biliyorum.”

“Ona kızmakta haklıyım,” dedi Kylie.

“Biliyorum,” dedi annesi. “Ben de ona kızgıyım.” Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. “Hatta ona fazlasıyla öfkeliyim. Ama seni kendi çocuğu gibi sevdiğinden eminim. Bu... bu sadece bir ortayaş bunalımı.” Durdu. “Belki de gerçek benim asla itiraf etmek istemediğim bir şeydir.”

“Neymiş o?” diye sordu Kylie.

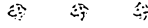
“O beni sevdi, Kylie. Evliliğimizin ilk yıllarında beni çok sevdi. Ama ben... ben onu asla Daniel gibi sevedim. Bunu ona söylemedim ama gerçeği biliyordu. Ve zaman içerisinde ben... Tanrı beni affetsin ama ona verdiğim sözden pişmanlık duydum. Sana baktığım her defasında gerçek babanı görüyor ve kendimi seni kandırıyormuş gibi hissediyordum. Kendimi kandırıyormuş gibi. Evliliğimiz çatırdamaya başladı. İlişkimiz bozuldu.” Annesi elini salladı. “Babanı suçlamak en kolayıydı ama dürüst olmak gerekirse ben de onun kadar hatalıyım. O sözü vermemeliydim.”

Annesi elini uzatıp Kylie’nin saçını arkaya itti. “O iyi bir baba oldu. On altı yılın büyük bir kısmında iyi de bir eş oldu. Sevgisine karşılık verebilecek bir kadını hak ediyordu. Böyle bir kadına sahip olamadı. Bu ona yapılan büyük bir haksızlık değil de ne? Belki bunca yılın ardından dayanacak gücü kalmadı.”

Kylie annesinin bazı noktalarda haklı olduğunu biliyordu. Babasıyla ilişkisini yeniden gözden geçirirken bunları da göz önüne almalıydı. “Sadece boşanmak istediğini söyleyebilirdi. Seni benim yaşımdaki bir kızla aldatmasına gerek yoktu.”

“Onun haklı olduğunu söylemiyorum. Kusursuz olduğunu da. Ama baban seni seviyor, bebeğim. Seni buna mecbur olmadığı zamanlarda bile sevdi.”

Annesi gitmeden önce Kylie’den babasını arayacağına dair söz aldı. Kylie verdiği sözü tutacaktı ama o gün değil. Belki yarın bile değil.

O gece ilerleyen saatlerde Holiday'in ofisine girerek, "Aşk neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?" diye sordu.

Annesi gittikten sonra odasında babası, annesi ve Daniel'in arasındaki ilişkiyi düşünmüş ve bu ilişkileri kendisinin Lucas ve Derek'e karşı hissettikleriyle kıyaslamıştı. Aslında iki durum birbirinden farklıydı ama aynıymış izlenimi yaratıyordu.

Holiday masasındaki evraktan başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa o da Kylie'yle benzer bir ruh hali içerisindeydi. Kafası karışmış ve incinmişti. Belli ki Burnett'le ikisi bir kez daha didişmişti.

"Güzel bir soru," dedi Holiday. "Şahsen ben tanrıların aşkı bizi huzursuz etmek için yarattıklarını düşünüyorum."

Kylie kendini Holiday'in masasının önündeki sandalyeye bıraktı. Holiday arkasına yaslanıp onu dikkatle inceledi. "Bütün gün sesin çıkmadı. Annenin ziyareti iyi geçti mi?"

Kylie ağzındaki baklayı çıkarmaya karar verdi. "İsmi Daniel Brighten olan şu hayalet benim gerçek babammış."

Holiday başını yukarı aşağı salladı. Kylie'nin ondan beklediği tepki bu değildi.

Gerildiğini hissederek, "Bunu başından beri bildiğini söylersen sana gerçekten çok kızarım," dedi.

"Bilmiyordum," dedi Holiday elini kaldırarak. "Sadece öyle olabileceğini tahmin ediyordum. Arada fark var."

"Bu düşünceni benimle de paylaşmalıydın."

"İşler o şekilde yürümüyor."

"O halde işlerin yürüyüş şeklinden hoşlanmadım," diye bağırdı Kylie.

Holiday nefesini bıraktı. "Bazen ben de aynı şeyi hissediyorum."

Bir süre sessiz kaldılar. Yandaki yemekhaneden yayılan müzik sesi odaya doluyordu. Yemekhanede bir parti vardı. Kampın kapatılmayıp yatılı bir okula dönüşecek olması kutlanıyordu. Buranın müdavimlerinin çoğu bunu hayat kurtarıcı bir haber olarak görüyordu.

“Bunun dışında her şey yolunda mı?” diye sordu Holiday.

“Evet.” Kylie birden içindekileri boşaltmazsa patlayabileceğini hissetti. “Hayır, değil. İki ayrı çocuğa ilgi duyuyorum. Birinin kamptan ayrılmış olması işleri kolaylaştırmalıydı, değil mi? Özellikle de onun büyük ihtimalle bir kurtkızla ilişkisi olduğu düşünülecek olursa. Ama, hayır. Annem, babam ve Daniel’in hikâyesi bana gerçekte başkasından hoşlandığın halde birisine ondan hoşlanıyormuş gibi davranmanın haksızlık olacağını söylüyor.” Kylie susup nefes aldı.

“Bunun kolay olmadığından eminim,” dedi Holiday.

“Ah, henüz anlatacaklarım bitmedi. İlgi duyduğum diğer çocuk benim duygularıma hükmedebilme yeteneğine sahip. Onunla beraberken her şey gözüme gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor. Bu yüzden ona hissettiklerimin de gerçek olup olmadığından emin değilim. Belki de bu çocuk yeteneğinden faydalanıp bana ondan hoşlandığımı düşündürüyor.”

Holiday kaşlarını çatı. “Derek’in böyle bir şey yapacağını sanmıyorum.”

Pekâlâ, Kylie Holiday’in, söz konusu iki çocuğun kim olduğunu tahmin edebileceğini biliyordu ama Derek’in ismini duymak onu huzursuz etmişti.

“Öte yandan,” dedi Holiday, “Derek bir erkek.”

“Yani onun bunu yapma ihtimalini kabul ediyorsun, öyle mi?” diye sordu Kylie.

Holiday bu soruya nasıl bir cevap vereceğini bilemiyormuş gibi göründü. “Yapmış olabilir ama tekrar söylüyorum, Derek o tür bir erkeğe benzemiyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama...” Kylie gözlerini kapadı. “Sadece kafam çok karışık.”

Holiday tekrar iç geçirdi. “Keşke sana yaşın ilerledikçe her şeyin daha kolay hale geleceğini söyleyebilseydim. Ama erkekler her yaşta bizi şaşırtmaya devam ediyor.”

“Bir de başımda Daniel sorunu var,” dedi Kylie öfkeyle. “Şimdi gerçekte kim olduğumu öğrenmek için onu tekrar görmeye ihtiyacım varken bir türlü ortaya çıkmıyor. Azizlerden biriyle golf ya da poker oynuyor ya da cennetteki erkekler ne yapıyorsa onu yapıyor. Ah, kahretsin, belki o da babam gibi kendine fazlasıyla genç ve seksi bir kız arkadaş bulup bana tek-meyi basmaya karar vermiştir.”

Holiday güldü. “Daniel’ın, kim olduğunu kendi kendine keşfetmeni isteyebileceğini düşündün mü hiç?”

“Ah, ama bu haksızlık,” dedi Kylie. “Kimsenin anne ya da babası ölüp de çocuğunu gerçek kimliğini kendi kendine bulmak zorunda bırakmıyor. İnsanlar bunu bilerek doğuyorlar.”

Holiday başını salladı. “Herkesin dünyadaki yolculuğu farklıdır. Bunu bir sonraki araştırma konun yapmaya ne dersin?”

Kylie sandalyesine yaslandı. “Ben yeni bir araştırma konusu falan istemiyorum. Her şey kolay olsaydı ne olurdu sanki?”

Holiday sırtıttı. “Kolay olan eğlenceli değildir.” Ardından iç geçirdi. “Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama onları çözmek kolay olsaydı erkekler bu kadar eğlenceli olmazlardı.”

“Evet ama hayatının kaostan ibaret olduğunu hissetmek de eğlenceli sayılmaz. Ve ben son iki aydır böyle hissediyorum.”

Kaşlarını çatan Holiday uzanıp Kylie’nin eline vurdu. “Sana nırım senin için işleri daha da zorlaştıracığım.”

“Nasıl yani?” Kylie elini çekti.

Kamp lideri tekrar kaşlarını çatarak masasının çekmecesinden bir mektup çıkardı. “Sana bunu vermeyi düşünmüyordum ama sonra aklıma ne kadar korumacı olduğumla ilgili sözlerin geldi.”

Kylie içinin endişeyle dolduğunu hissetti. “Biliyorsun ki bazı durumlarda korumacı olmak iyidir.”

“Hayır. Haklıydın,” dedi Holiday.

“Mektup Daniel’den mi?” diye sordu Kylie zarfa bakarak.

“Hayır. Lucas’tan.”

“Ölmek istiyorum.” Kylie kafasını masaya vurdu.

Holiday kıkırdadı. “O kadar da kötü olamaz.” Uzanıp tekrar Kylie’nin elini sıktı. “Sen özel bir kızsın, Kylie. İlgin çökmek için kendini ateşe bile atabilecek erkeklerin bu iki kişiyle sınırlı kalmayacağından eminim.” Ayağa kalktı. “Sanırım ben kısa bir süre partide olacağım. Ofisimde istediğin kadar kalabilirsin.”

“Holiday?” dedi Kylie ona dönmeden.

“Evet?”

Kylie arkasına baktı. “Lucas sana da mektup yazdı mı?”

Holiday başını salladı.

“Peki, Fredericka’nın... onun yanında olup olmadığını biliyor musun?”

Holiday gözlerini kaçırdı. “Yanında.”

“Teşekkürler.” Kylie tekrar önüne döndü. Holiday’in ayak sesleri yan taraftan gelen müziğin içinde kayboldu. Kylie mektubu yüzüne yaklaştırdı. Derek’le öpüşmenin neler hissettirdiği aklındaydı; bu hem ateşli hem de duygularına hükmedildiğine dair duyduğu küçük şüphe dışında ona güven veren bir öpücükü.

Lucas’ın öpücüğü daha da ateşliydi ama kesinlikle güven vermiyordu. Belki de daha ateşli olmasının sebebi buydu. Tehlike ve ihtiras el ele yürüyen iki duyguydu.

Kylie mektuba baktı. Bu mektupta Lucas'ın kampı terk etmesiyle ya da yatağa girdiğini itiraf ettiği Fredericka denilen o kızla birlikte olmasıyla ilgili gerçekleri değiştirebilecek bir şey olabilir miydi? Lucas daha önce bu kıza ilgi duyduğunu bile itiraf etmişti.

Hayır, diye düşündü Kylie. Lucas'ın bunları değiştirebilmesi mümkün değildi. Tıpkı Kylie'nin babasının, annesine yaptıklarını değiştiremeyeceği gibi. Ya da Trey'in Kylie'ye yaptıklarını değiştiremeyeceği gibi.

Müzik adeta onu çağırıyordu. Kampta parti vardı ve Kylie'nin orada olması gerekirdi. Mektubu katlayıp cebine soktu. O gecenin tadını çıkarmayı hak etmişti. Lucas'ın kendisine söylemek istediklerini daha sonra öğrenecekti.

Ayağa kalkıp odadan çıkmaya hazırlandı. Soğuk hava onu öylesine hazırlıksız yakaladı ki nefesi kesildi. Oda yoğun bir sisle doldu.

Bu defaki her zamankinden farklıydı.

Kylie aradaki farkın ne olduğunu anladığı anda bu düşüncüyü aklından çıkardı. İçerideki Daniel değildi.

Rahatlamaya çalıştı. Ama bu hayalet işine alışmasının biraz zaman alacağı da bir gerçektir. "Daniel?" dedi neredeyse yanıldığını umarak.

Sis yavaş yavaş dağıldı. En fazla otuz yaşlarında olan uzun saçlı bir kadın ortaya çıktı. Üzerinde güzel, daha doğrusu bir zamanlar güzel sayılan beyaz bir elbise vardı.

Kylie elbisenin üzerindeki kan lekelerini fark ettiğinde kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetti. Kadın ölü gözleriyle ona bakıyordu. Bu gözlerde öyle bir çaresizlik vardı ki Kylie ağlamak istedi.

"Durdur onu," dedi kadın. "Durdurmazsan aynı şeyi tekrar yapacak."

“Kimi?” diye sordu Kylie. “Bunu kim yaptı?” Ellerini kenetleyip Holiday’in oradan ayrılmamış olmasını istedi. “Holiday’i arıyor olabilir misin?”

Kadın cevap vermek yerine sisin içinde görünmez oldu. Kylie, sis yukarı doğru yükselip tavanda kaybolurken öylece durup kendine sarılarak soğuktan korunmaya çalıştı. Odanın sıcaklığı yavaş yavaş arttı.

“Bu haksızlık,” diye mırıldandı Kylie.

“Neymiş o?”

Kylie hızla dönüp arkasına baktı. Derek kapıda duruyordu. Üzerindeki rengi ağartılmış kot pantolon ve açık mavi tişörtle çok... güzel görünüyordu. Güven veriyordu.

Kylie onun gözlerine baktı ve kendisine duyduğu sevgiyi gördü.

O gece her şeyi unutmaya karar verdi.

Cebindeki mektubu.

Kim olduğunu bilmediği gerçeğini.

Üzerinde, kanla kaplı bir elbise olan o kadını.

Hâlâ şelaleyi görmemiş olmasını.

Annesinin henüz onun kampta kalmasına izin vermediğini bile.

O gece sadece biraz müzik dinleyip Derek’le omuz omuza oturmak istiyordu.

“Partiye gidiyor musun?” diye sordu ona.

“Oradan geliyorum. Senin gelmeni bekliyordum.”

“Hadi gidelim o zaman.”

Kylie kendisini takip eden Derek’le yemekhaneye yürümeye başladı. Kapıda aniden durdu ve Derek ona çarptı. Bir dejavu hissine kapılan Kylie bu kapılardan ilk kez içeri girerken neredeyse aynı şeyi yaşadığını hatırlamıştı.

O zamanlar çok korkuyordu ve bu kamptan nefret edeceğinden emindi. Öte yandan hayatının değişeceğini de hissetmişti. Ve evet, bu konuda yanılmamıştı.

“İçeri girecek miyiz?” diye sordu Derek vücudunu hafifçe Kylie’ninkine sürterek. Kylie onun sıcak nefesinin boynunu okşadığını hissetti.

Başını salladı ama gördüklerinin tadını çıkarmak isteyerek orada öylece kaldı. Miranda, Perry’yle sohbet ediyordu. Şekil değiştirici henüz Miranda’ya ilgisini itiraf etmemişti ama Miranda sabırlıydı. Helen, bir başka vampirle satranç oynayan Jonathon’ın yanında oturuyordu.

Ayakta duran Della bardağındaki kanı yudumlayarak oyunu seyrediyordu. Della Gölge Şelalesi Kampı’nın yatılı okula dönüşürüleceğini duyduğundan beri eskisi kadar öfkeli değildi. Yine öfkeliydi ama eskisi kadar değil.

“İyi misin?” diye sordu Derek dudaklarını Kylie’nin kulağına daha da yaklaştırmak. Kylie onun sert ve sıcak vücudunu hissedebiliyordu ve şu an ihtiyacı olan tek şey buydu.

“Evet.” Sonra Holiday’in, Chris’in yanında oturmuş, onun gitarından çıkan melodileri dinlediğini gördü.

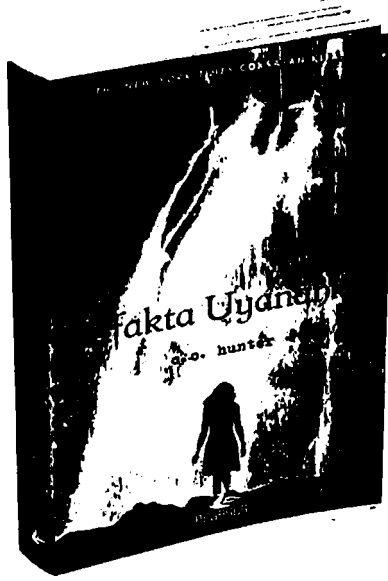
Odanın karşı tarafına baktığında gözleri, bir duvara yaslanmış halde tüm dikkatini Holiday’e veren ve neredeyse dünya batsa fark etmeyecek Burnett’i buldu. Evet, bu adamın zayıf noktası kesinlikle Holiday’di.

Kylie’nin içini bir aidiyet duygusu sardı. Derek’e bakıp gülmüşü. “Evet,” dedi bir kez daha. “İyiyim.”

Teşekkürler

Bir çocuk yetiştirmek için koca bir köyün emeği gerekir derler. Eh, aynısı, bir düşünce kıvılcımının kitaba dönüşmesi için de geçerli. En başta editörüm Rose Hilliard'a teşekkür etmek istiyorum. Bana olan inancın tahmin edemeyeceğin kadar önemli. Köyümün diğer bütün sakinlerine de teşekkür ederim. Bana kusursuz destek veren eşime. Seni sonsuza dek seveceğim, bebeğim! Rüyalarımı gerçeğe dönüştüren temsilcim Kim Lionetti'ye. Sırada ne var Kim? Köyümün melekleri olan eleştirmen ve yazar aileme: Faye Hughes, Jody Payne, Suzan Harden ve Teri Thackston. Desteğiniz, en çok da dostluğunuz için teşekkürler, kızlar.

Gençlerin gizli “yeteneklerini” keşfettiği
Gölge Şelalesi Kampı’na hoş geldiniz!

Gölge Şelalesi Kampı’na geldiği andan beri Kylie Galen’in aklında tek bir soru vardır: Ben kimim? Vampirler, kurtadamlar, şekil değiştiriciler, periler ve cadılarla dolu bir kampta Kylie kendi doğaüstü kimliğini keşfetmeye ve büyük sorumluluk almasına neden olan güçlerinin anlamını çözmeye çalışır...

“Daha çok romantizm, daha çok heyecan, yine romantizm...”

Kirkus Reviews

“Bu kitap bende bağımlılık yaptı. Ortalara doğru o gün bitirmem gerektiğini biliyordum, yoksa uyku tutmayacaktı. C.C. Hunter’ın karakterleri capcanlı.”

Awesome Sauce Book Club